

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VINCULA REALM
BOOK I

THE UMBRA KING

JAMIE
APPLEGATE HUNTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UNIBRA KIHG

VINGULA REALV KİTAP I

Jaml e Applegate Hunter

Kapak resmi: Books N Moods - www.booksandmoods.com

Copyright © 2022 by Jamie Applegate Hunter

Tüm hakları saklıdır.

Umbra Kralı bir kurgu eseridir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Adanmışlık Telaffuz](#)

[Kılavuzu Dünya](#)

[Kılavuzu](#)

[Not](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[41. Bölüm 41](#)

[42. Sonsöz](#)

[Gerçek Lauren ile](#)

[tanışın 'Jamienin diğer](#)

[eserleri Jamie ile](#)

[iletişime geçin](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

Dedi catl on

Keith Brown,

Bana ormanda bizimle birlikte bir panter olduunu söylemek
Mississippi Girl şarkısını söylediğin zamanı unutmadım.

En sevdiğim kalemimi geri vermediğini unutmuşum.

Lanet günlerini say.

Pronunciation Guide

Sesli telaffuz kılavuzu için [BURAYA](#) tıklayın.

RRaY¥1!s

Erdikoa
Vincula
Aeher

er- dı-ko-uh
ving-koD -huh
Ä-r! 'ur

Mistikler

Aa:*e
Alchemist
Eidolon

Merrow
Munin
Sibyl
Scraphim (çoğul) 5
"hJfLer
Sylph
Visitant

[a.at]e] [sounds like attix)
'alkamast
cc-DUH-lori
Fä
iti-fill-i'-uh
MOO-nin
sib-UHL
ccli nih fm
'SHiftar silk

vizodont

İsim.s

Aurura (Rory)
Dutne
Cordelia (xordie)
Leiio re
Cri m

Caius
Liedeozt
Aiaioh
An il.l
Ta hem:
Samyaza

Ah-ROR-uh (ROR-cu)

KDR-DIL yAi((KUR-dee)
doon
yani h - OR-Ş YOK
Kelft -ii h

gid-EE-uhn
Kai-us
h-Kat
AH-DF F-luh
AET-a

talant
Sam-yah-zuh

Dünya Gu de

Yazdırılabilir bir dünya rehberi için [BURAYA](#) tıklayın.

ALEMLER:

Erdikoa

- Işık alemi
- Lux Kral tarafından yönetiliyor
- Genişleyen bir şehir ve Başkentten oluşur
- Başkentte Lux Sarayı bulunmaktadır
- Başkent seraphim tarafından büyülenmiştir, böylece kraliyet mensupları dışındaki tüm mistikler ayrıldıklarında hafızalarını kaybederler; geri döndüklerinde ise Başkent'te geçirdikleri zamana dair hafızaları kaldıkları süre boyunca geri gelir
- Normal günler ve geceler
- Vincula'daki mahkumların **özü** veya mistiklere yeteneklerini veren büyüğü güçle güçlendirilmiştir

Vincula

- Karanlık diyar (veya hapisane diyarı)

- Umbra Kralı tarafından yönetiliyor
- Özü yok
- Mahkumlar geldiğinde, özleri Erdikoa'ya güç sağlamak için kullanıldığından yeteneklerini kaybederler
- Mahkumlar Vincula'dayken ölümsüzdür ve değişmezler.
- Erdikoa'dan ithal edilen normal eşyaların bulunduğu büyük bir kasaba
- Sarayda ikamet etmeyen mahkumlar, kendi daireleri olan büyük bir apartmanda yaşamaktadır
- Vincula'nın "günleri" Erdikoa'daki alacakaranlığa eşdeğerdir.
- Vincula'nın gecesinde ay ve yıldızlar yoktur - Ayda bir kez Plenilune'de (Erdikoa'da dolunay) ay ve yıldızları görebilirler
- Seraphim tarafından büyülenen mahkumlar hapishaneden ayrıldıklarında, hapishane aleminde geçirdikleri zamana dair tüm anılarını kaybederler

Aether

- Seraphim'in yaşadığı ve iyi ruhların öldüklerinde gittikleri yer

Cehennem

- Farklı seraphim tarafından yaratıldı
- Kimin yarattığına bakılmaksızın tüm diyarlara açık
- Orcus tarafından yönetiliyor
- Kötü ruhlar öldüklerinde nereye giderler?

MYSTICS:

Mistik tip ve yetenekler kalıtsal değildir.

Örneğin:

Kadın kahraman bir *fey*, kız kardeşi bir *şekil değiştiren*, annesi bir *sibil* ve babası bir *sylph*.

Aatxe

- Nazik ruhlar
- Başlarının üstünde küçük, boğa benzeri boynuzları olan iri yapılı hayvanlar
- Saf doğaları nedeniyle infazcı olmalarına izin verilen tek mistikler

Simyacılar

- İksir yaratabilen ve büyü yapabilen tek mistikler

Melekler

- Kanatlar
- Çeşitli formlar arasında *şekil değiştirebilir*
- Bilinmeyen bir süre boyunca iki diyarda da bulunmuş olmak

Eidolonlar

- Hayaletler olarak da bilinir
- Demir hariç canlı olmayan her nesnenin içinden geçebilir

Fey

- Hafif sivri normal büyüklükte kulaklara sahip olmak
- Diğer mistiklerden daha güçlü ve daha hızlı

- Ayakları üzerinde zarif ve hafif
- Ten tene temas yoluyla başkalarının ruhlarını görebilir

Merrow

- Ruh Hırsızları
- Biri öldüğünde, ruhlarını bir kavanoza hapsederler.
- Yaraları iyileştirmek ya da yaşam sürelerini uzatmak için ruhları emerler
- Tüm merrowlar yeteneklerini bağlamak için ayda bir iksir almalıdır
- İksirin etkisi iki ay sürer, ancak iksiri her ay almaları gerekir, böylece iksiri atlamaya çalışırlarsa uygulayıcılara onları bulmaları için zaman kazandırmış olurlar

Munin

- Anıları manipüle edebilir
- Anti-sosyaldır ve munin arkadaşları dışında diğer mistiklerle vakit geçirmeyi sevmez
- Çoğu şehrin dışında bir yerleşkede yaşıyor (kendi tercihleriyle)

Kraliyet

- Diyarların hükümdarları
- *Lux Kralı/Kraliçe* - Erdikoa'yı yönetir ve ışığı kontrol eder
- *Umbra Kralı/Kraliçe* - Vincula'yı yönetir ve karanlığı/gölgeleri kontrol eder
- *Adalet Terazisi* - son yargıç. Daha düşük mistiklerin ve suçlananların ruhlarını görme yeteneğine sahiptir. Adalet Terazisi bir suçluya baktığında, suçu için mükemmel cezayı bilir.

Seraphim (tekil: seraph)

- Diyarların yaratıcıları
- Aether'de yaşamak
- Büyük kanatları, yüzlerinde sadece gözlerini ve ağızlarını gösteren tüyleri ve bacaklarını kaplayan tüyleri olan göksel varlıklar

Vites Değiştirici

- Her şekil değiştiren belirli bir hayvana dönüşebilir
- Yer değiştirdiklerinde bile, yer değiştirdiklerinde fiziksel bedenleri dışında herhangi bir hayvani niteliğe sahip değildirler
- Değişimler hızlıdır ve mistik formlarına geri döndüklerinde kıyafetleri hala üzerlerindedir.

Sibyl

- Kahinler
- Yetenekleri ortaya çıktığında, gelecekteki tüm potansiyelleri görürler.
- Yetenekleri 40'lı yaşlarda ortaya çıkmaya başlar ve 60 yaşına geldiklerinde tamamen kontrolü ele alırlar.

Sylph

- Havayı manipüle ediyorlar

Ziyaretçi

- Ten tene temas ile ruh halini kontrol edin

NOT:

Bir **Aeternum** var, ancak açıklanırsa spoiler olur.

Mistik işaretler yazdırılabilir dünya kılavuzunda bulunabilir

Anahtar Terimler

- **infazcı** - polis memuru
- **öz** - mistiklere yeteneklerini veren büyülü güç. Bu onların yeteneklerinin "özüdür".
- **essenet** - internet
- **ES/essence ekranı** - televizyon
- **lejyon** - ve Yasauygulama . Vincula, yapılmış yukarı infazcılar ve iki *melek*
- **netsite** - web sitesi

Not

İÇERİK UYARILARI WEB SITEMDE ŞU ADRESTE BULUNABİLİR
[BURAYA](#) TIKLAYIN

Bölüm 1

Damlayan kanın sesi doğru kişi tarafından duyulduğunda çok güzel bir şeydi. Rory'nin durumunda, kan sadece siyah ruhlulara ait olduğunda hoşuna gidiyordu. Ruhların farklı tonlarda renkleri vardı ve bir *Fey* olduğu için, teni onlarınkine değdiğinde onları görebiliyordu.

Fey olmak onun en sevdiği şeydi çünkü bu sayede renkleri *görebiliyordu*. O ve tek yumurta ikizi kız kardeşi Cora gri ölçekli görme yetisiyle doğmuşlardı ve etraflarındaki her şey siyah, beyaz ve griydi. Bu nadir görülen bir durumdu ama duyulmamış bir şey değildi.

Rory çocukken ruhları görmeye başladığında, hepsini öğrenene kadar ruhu zihnine renklerin isimlerini fısıldardı. Elbette bu, diyarın geri kalanına yardımcı olmuyordu ama iyi ruhlara sahip olanlardan gelen renk patlaması, normal günlük hayatından uzaklaşmasını sağlıyordu.

Akılsızca kulağının üst kısmına dokunurken baş aşağı asılı duran adamdan damlayan kanı izledi. Bu gergin bir alışkanlıktı,

Farklı türde mistikler olan ebeveynlerinden ve kız kardeşinden farklı görünme konusundaki öz-bilincinden kaynaklanıyordu.

Fey'in sivri kulakları vardı ve dikkat etmediğinizde fark etmeyeceğiniz kadar hafif olsa da, yine de nefret ediyordu.

İnleyerek infazcı botlarına baktı. Siyah deriyi ve bağcıkları kan kaplamıştı ve bütün gece onları fırçalayacağını biliyordu. Botunu kaldırarak tabanlarına baktı. *En azından altları temizdi.*

Geri adım atarak her şeyin mükemmel olduğundan emin oldu. Adamın ayakları bir et kancasına bağlı zincirlerle tutturulmuş, kolları göğsünün üzerinde çaprazlanmış ve misina ile yerine dikilmişti ve boğazı, vücudundaki kanın çoğunun yerde güzel bir havuza akmasına yetecek kadar derinden kesilmişti.

Adamın saldırmaya çalıştığı kadının iyi olduğunu umuyordu. Rory onları takip etmiyor olsaydı ne yapacağını bilemezdi. Adamı son bir kez gözden geçirdi, başıyla onayladı ve eve gitmek üzere sırt çantasını aldı.

Rory sabahın erken saatlerinde kaldırımında yürürken suçluluk duygusunun içine yerleştiğini hissetti. Öldürdüklerinden sonra hep böyle olurdu ve doğru şeyi yaptığını bilse de, bir can almak asla kolay değildi. Bunu neden yaptığını hatırlamak için kendini zorladı.

Rory kaburgalarına dirsek atınca Cora kıkırdadı. "Dur, yoksa seni duyacak," diye tısladı Rory.

Cora daha yüksek sesle gülünce Rory elini kız kardeşinin ağzına kapattı. "Bir dahaki sefere yer değiştirdiğinde yünlerini tıraş edeceğim," diye tehdit etti.

Cora bir Kuzu Şekillendiriciydi ve Rory onun bu gerçeği unutmasına asla izin vermedi.

"Git konuş onunla," diye fısıldadı Cora. "On üç değil de on yaşındaymıydın gibi ."

"Ne söylemem gerekiyor?" Rory ofladı pufladı. "'Oh, hey Judd, bence çok seksisin. Sevişmek ister misin?"

Cora başını sallayarak, "Evet," dedi. "O da senden hoşlanıyor. Birlikte olduğumuzda sana nasıl baktığını gördüm."

Rory gözlerini Judd'a dikti. İkizlerle aynı yaşta bir Fey'di ve Rory en az üç aydır ona aşıktı.

Cora piknik masasından kalktı ve "Judd!" diye bağırdı.

"Cora!" Rory kız kardeşini aşağı çekmeye çalışırken fısıltıyla bağırdı. "Ne oluyor be?"

Judd dönüp el salladı ve Cora ona gelmesini işaret etti. "Bana sonra teşekkür edeceksin," dedi ağzının kenarından.

Rory başını sıkıca salladı. "Seni öldüreceğim." "Hey, Cora," dedi Judd geniş bir gülümsemeyle. "Selam Rory."

"Merhaba," dediler hep bir ağızdan.

Rory, en eski arkadaşı Dume'un okul avlusundan geçtiğini gördü ve inledi. Bunun sonunu asla duyamayacaktı.

"Cuma günü okuldan sonra ne yapacaksın?" Cora Judd'a sordu.

Rory onun cevabını beklerken midesi poposuna kadar indi. O, Cora ve Dume Cuma günü sinemaya gideceklerdi ve bunun nereye varacağını biliyordu.

Judd ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Boşum," diye cevap verdi ama Cora onu kendileriyle birlikte dışarı davet edemedi, "Gelip film izlemek ister misin?" diye ekledi.

Rory'nin kulakları çınladı ve Cora'nın yüzü buruştu. Şaşkın ve özür dileyen gözlerle Rory'ye baktı ve Judd'a döndü. "Hayır." Hiçbir açıklama yapmadı.

Yanakları pembeleşti ve Rory aniden masadan kalktı. "Sen de gitmelisin Cora. Eğlenceli olacak." Sırt çantasını omzuna attı ve avluda Dume'la buluştu.

"Sorun nedir?" Dume onun önünde durduğunda sordu. "Bir şey yok. Gidebilir miyiz?"

Etrafında dolaşmasına engel oldu. "Cora olmadan olmaz. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Rory, çok özür dilerim," dedi Cora koştuktan nefes nefese kalmış bir halde. "Yemin ederim, senden hoşlandığını sanmıştım."

"değil," diye kestirip attı Rory. "Evde görüşürüz."

Dume'un etrafında manevra yaptı ve Cora'nın itirazları da onu takip etti. Kız kardeşi kolundan tutup onu geri çevirdi. "Üzgün olduğumu söyledim."

Rory gözlerine dolan yaşlarla savaştı, okulda ağlamayı reddediyordu. "Bunu yapmaman için sana yalvardım."

Cora hâlâ kendisine bakmakta olan Judd'a döndü ve orta parmağını kaldırdı. Judd arkasına bakınca gözleri büyüdü ve hareketin kendisine yönelik olduğunu anlayınca başını sallayarak oradan uzaklaştı.

Rory kız kardeşinin kolunu tutup aşağı çekti. "Neyin var senin?"

Cora omuz silkti. "Artık benden hoşlanmıyor." Dume'a onlara katılmasını işaret etti. "Siktir et onu."

Rory dudaklarını birbirine bastırdı. "O yanlış bir şey yapmadı."

Cora tamamen ona döndü. "Bizim sınıftaki herkes senin Judd'dan hoşlandığını biliyor, o bile."

Rory'nin yüzü binlerce güneşten daha sıcak yanıyordu. "Hayır, öyle değil." Dume, "Evet, var," diye onayladı.

Cora kaşlarını kaldırarak Rory'ye baktı. "Biri senin önünde, senin ondan hoşlandığını bile bile kız kardeşine çıkma teklif ediyorsa, hıyarın tekidir. Ondan hoşlanmamış olsan bile, ben aptallarla çıkmam."

Kolunu Rory'ninkinin içinden geçirdi. "Zaten dişlerini fırçalamıyor gibi görünüyor. Birinci dönemde onun yanında oturuyorum ve nefesi hep kokuyor."

Rory kendine rağmen kıkırdadı. "Bu doğru değil."

"Haklı," diye söze karıştı Dume. "Demek ki taşaklarını da yıkamıyor."

İki kız da kahkahalar içinde birbirlerine tutunarak okula geri döndüler. Yürürlerken Rory başını kız kardeşinin omzuna yasladı ve Cora onun elini sıkarak, "Siktir et onu," diye fısıldadı.

Rory aklından geçenleri silkeledi ve kendi kendine, "Cora için," diye fısıldadı.

On yıl önce Rory, kız kardeşinin vahşice öldürülmesini bir pencereden izledi ve Rory'nin tüm Erdikoa'daki en üretken seri katillerden biri olma yolunu açtı.

Suçluluk duygusu kayboldu ve bir bebek gibi uyumak için eve gitti.

Rory çizmelerini çıkardı ve annesi Lenora paylaştığı daireye gizlice girdi. Çoğu insan yirmi beş yaşındaki birinin hâlâ anne babasıyla yaşamasını garip buluyordu ama annesinin bir *Sibyl* olduğunu öğrendiklerinde anlayışla karşıladılar.

Sibyl'ler etraflarındaki tüm potansiyel gelecekleri görür ve bu onların delirmesine neden olur. Neyse ki, yetenekleri yaklaşık kırk beş kadar ortaya çıkmaya başlamadı, bu da onlara hayatlarının bir kısmının tadını çıkarmaları için zaman verdi.

Her mistik, sol kulağının arkasında yeteneklerini tanımlayan bir işaretle doğardı ve bir *Sibyl*'in işaretiyle doğmak, hayata sınırlı bir zaman damgası vurmak demektir. Bu yüzden annesi hayatını dolu dolu yaşamıştı ama şimdi günlerini pencereden dışarı bakarak ve kimsenin anlamadığı bilmecelemlerle konuşarak geçiriyordu.

Rory kapıyı hafifçe araladıktan sonra botlarını tutarak içeri süzüldü ve banyoya doğru ilerledi. *Fey*'in ayak parmakları üzerinde hafif durmak gibi bir yeteneği vardı ve genellikle annesini uyandırmadan etrafta dolaşabilirdi.

Aynada kendine baktı ve iç geçirdi. Düz siyah saçları hâlâ sıkı bir topuz halindeydi ama uçuşan saç telleri yüzünün etrafında her yöne doğru uzanıyordu. En iyi arkadaşlarından biri olan Kordie'yle öğle yemeğine çıkmadan önce sürdüğü rimel cildine bulaşmıştı ve boğulmuş bir fareye benziyordu.

Kendini renkli görebilmeyi diliyordu ama gri tonlu görüşe sahip olduğu için kendi saçının rengini bile göremiyordu. Onun

Annesi esmer ve zeytin rengi bir teni olduğunu söylemişti.

Siyah kapüşonlu üstünü, siyah taytını ve iç çamaşırlarını çıkardıktan sonra duşu kaynar sıcaklığa getirdi. Süpermistik filmlerdeki aktörler gibi belalı bir deri kıyafet giyse daha uygun olurdu ama derinin içinde hareket etmek çok zordu; eski moda pamuğun sahip olduğu hareket aralığına sahip değildi.

Kıyafetlerinin çoğu siyah, beyaz ya da griydi, çünkü ne olursa olsun birbirlerine uyuyorlardı ve bu nedenle bir düzine siyah kapüşonlu sweatshirt ve tayta sahip olmak normal görünüyordu. Seçtiklerinin siyah, beyaz ya da gri olduğunu teyit etmek için ya Kordie'yle birlikte alışveriş yapıyor ya da *essenet* üzerinden alışveriş yapıyordu. Sonra etiketleri etiketliyor ve renklerine göre yerleştiriyordu. Tam bir baş belasıydı.

Sıcak su omuzlarındaki düğümleri eritti ve uzun bir inilti çıkardı. İyi bir sevişme gerginliğini kaslarına vuran sudan daha iyi azaltırdı ama bir bara kanlar içinde gitmek hoş karşılanmazdı. Ovalayarak temizlendikten sonra odasına gitti ve üzerine bir eşofman altı ile eski, yırtık pırtık bir tişört geçirdi.

Banyodaki giysilerini toplayıp çamaşır makinesine attı, hazneye deli gibi deterjan doldurdu ve çalıştır düğmesine bastı. Elinde bir fırça, temizlik spreyi ve botlarıyla balkona çıktı. Çizmeler siyah olsa da arkasında asla kanıt bırakmadı.

Temizlik sıkıcıydı ama aynı zamanda rahatlatıcıydı. Tanıdıktı, ki bu hoşuna gitmişti. Krallığının kurulduğu günden beri değişimden nefret etmişti.

Böyle gecelerde her zaman olduğu gibi, zihni hayatının en kötü gününü yeniden canlandırdı.

Rory kendini iyi hissetmiyordu ve o sabah okuldan eve gelmedi - en azından ailesine böyle söyledi. Doğrusu, beşinci dönemin okuma ödevini yapmamış ve o günkü sınavdan kalmak istememişti.

Cora okula gitmeden önce, o gece Rory'nin en sevdiği filmi izleyeceklerine söz verdi.

Rory bütün gün yalnız kaldığı için sıkılmış bir halde pencere kenarındaki kanepede oturuyordu. Cora'nın yakında eve döneceğini biliyordu ve pencereden dışarı bakarak onu bekledi, cama sıcak hava üfleyerek gülen bir yüz çizdi.

Çizgiyi gömleğinin koluyla sildi ve Cora'nın sokaklarına döndüğünü gördü. "Seraphim'e şükürler olsun." Kendini koltuktan itti ve bağırmak için pencereyi açtı ama Cora'nın o hafta başında tanıştığı yaşlı adam Bane ona yaklaşınca durdu. Cora film randevularını unutmuş muydu?

Bane kız kardeşini evlerinin karşısındaki bir sokağa çağırdı ve Rory daha ne olduğunu anlayamadan onu duvara yapıştırdı, eliyle ağzını kapattı ve kalbinden bıçakladı.

Rory Cora'nın adını haykırdı ve açık pencerenin perdesini tırmaladı. Bane'in Rory'nin görmediği başka bir adama işaret etmesini çaresizce izledi. Yeni adam Cora'nın ağzına şeffaf bir kavanoz tuttu ve Cora son nefesini verdiğiğinde kavanozun içi parlak pembe bir ışıkla doldu.

"Hayır!" Rory ığlık attı, gırtlaktan gelen çığlık boğazını yakıyordu. Elinde kavanoz olan adam bir Merrow'du ve az önce kız kardeşinin ruhunu ele geçirmişti.

Merrowlar ruh hırsızlarıydı ve yeteneklerinin Ta'ya bağlı olması gerekiyordu ama her nasılsa onunki bağlı değildi.

Gördükleri karşısında acı içinde hıçkırarak kapıya doğru koştu ve annesi koşarak odaya girdi, sorunun ne olduğunu sordu. Tek yapabildiği Cora'nın adını haykırmak ve sürgüyü açmaya çalışırken pencereyi işaret etmekte. Annesi Cora'nın sokakta yattığını görünce Rory'yi geri çekti.

"Burada kal." Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden baktı. "Daireyi terk etme."

Annesinin talimatlarına aldırmayan Rory, onun peşinden merdivenleri hızla indi. Kız kardeşinin cesedine ulaştıklarında annesi dizlerinin üzerine çöktü ve kanamayı durdurmaya çalıştı ama Rory artık çok geç olduğunu biliyordu.

Cora'nın ruhunun gittiğini görmüştü. Rory geçen yıl Fey tarihi dersinde öğrendiği gibi, mistikler öldüğünde ruhlarının bedenlerini terk ettiğini ve onlara dokunmaya gerek kalmadan yok olduğunu görmüştü. Bunu görmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Annesi ayağa kalktı ve arka cebinden telefonunu çıkarırken bağırarak yardım istedi. Rory yere, Cora'nın yanına düştü, onu kuşağına çekti ve ağlarken ileri geri salladı.

Cora'yı göğsüne bastırđıęı için Rory'nin gömleği kanla kaplanmıştı ve infaz memurları geldiğinde Cora'yı daha sıkı tuttu ve onlar kız kardeşinin cansız bedenini kollarından ayırmaya çalışırken bir o yana bir bu yana döndü. Tekmeledi ve boğuştu, bir yandan da boğazı dğmlenene kadar kız kardeşinin adını haykırdı.

Annesi onu geri çekip kollarına aldı ve krallıkları parçalanırken birlikte ağlamaya başladılar.

Rory gözyaşlarını bastırmak için çenesini sıkarak daha sert ovuşturdu. O günden sonra kız kardeşinin katilini ve Cora'nın ruhunu çalan *Merrow*'u bulmayı takıntı haline getirdi.

Merrowlar yaralandıklarında kendilerini iyileştirmek ya da yaşlandıklarında ömürlerini uzatmak için ruhlarını kullanırlardı. Cora'nın ruhu sonsuza dek gitmeden önce iki adamı zamanında bulmayı umabilirdi.

Rory yirmi iki yaşındayken adaleti kendi ellerine aldı, çünkü birçok kez masum insanlar sokaklarda ölü bulunuyordu ve suçlanacak kimse yoktu.

Zaten Bane'i bulduğunda pratik yapması gerekiyordu. Keşke onun hakkında bir şeyler, *herhangi bir şey* bilseydi.

Kız kardeşi ondan sadece bir kez söz etmiş ve Rory'ye tanıştıkları kafenin odasından gizlice geçirdiği bir fotoğrafı göstermişti. Cora o gün Rory'den kahve içmek için ilk derse gelmemesini istemiş, ama Rory başının derde girmesinden korktuğu için bunu reddetmişti. Resim bulanıktı ama yine de onu ara sokakta tanıyacak kadar netti.

Cora'ya fotoğrafı neden çektiğini sorduğunda, kız kardeşi *"Onda farklı bir şeyler vardı"* diye cevap verdi.

O ve ikizi her şeyi paylaştılar ve Cora gönüllü olarak bilgi vermeyince, Rory onu soru yağmuruna tuttu. Kız kardeşi sadece birkaç dakika konuştuklarını söyleyerek belirsiz yanıtlar verdi ve Rory'nin midesindeki huzursuzluğa rağmen kız kardeşini yalnız bıraktı.

Cora ondan bu şekilde hoşlandığını hiç söylememişti, sadece o hafta öğle yemeği için buluşacaklarını söylemişti. Cora'dan yaşça büyüktü ve bu ona tuhaf geliyordu, ama Rory yine de kız kardeşinin ayağına basmak istemiyordu.

Rory'nin kız kardeşini öldüren adam hakkında bildikleri bu kadardı ve ruhunu ele geçiren adam hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu.

Yıllarca Bane ve bilinen tüm bağlanmamışlar hakkında sorular sordu. *Merrows*, birkaç ipucu bulsa da hepsi çıkmaz sokaktı.

Sonunda Bane'i bulduğunda, kanı duyabileceği en tatlı melodiyi çalarken onun salınışını izleyecekti.

Bölüm 2

Rory, haftanın beş günü çalıştığı Whiplash adlı barda yeni bir bira fıçısını bağlamak için uğraşıyordu.

"İsteseydin yardım ederdim," dedi Dume barın diğer tarafından.

En eski arkadaşına bir bakış fırlattı ve o da hemen karşılık verdi.

Dume, Cora'yla birinci sınıfta tanıştıkları anda onun en iyi arkadaşı oldu. Çok geçmeden, üçü okul sonrası ve hafta sonları da dahil olmak üzere birbirlerine kenetlendi. Kardeş bile olabilirlerdi.

"Sana milyonlarca kez söyledim, izinli olduğun gecelerde çalışmanı istemeyeceğim," diye seslendi Rory yerdeki pozisyonundan. "Diğer herkes için çok fazla endişeleniyorsun."

Dume'un kısa, siyah saçları ve küçük, hafif boynuzları görüş alanında belirdi. "Ve sana söyledim, sana yardım etmek işe yaramıyor."

Kaslı yapısı, koyu teni ve iri, masum gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Yakışıklılığı diğer kadınları etkilemiş olabilirdi ama onu etkilememişti.

Ayağa kalktı ve musluğu test etmeden önce ellerini kot pantolonuna sildi. "Otur yerine. Bir sonraki içkiniz benden."

Başını iki yana salladı. "İçki içmediğimi biliyorsun."

"Bir gün evet diyeceksin," diye takıldı Dume'un omzunun üzerinden bakarken ve bara yaklaşan adama gözlerini devirdi. "Hey, Keith."

Keith mükemmel dişlerini gösterip göz kırptı. "Bu benim en sevdiğim barmen değil mi?"

Gözleri Keith'in özenle dikilmiş takım elbisesine takıldı ve başını iki yana salladı. Keith bir *Şekil Değiştiren*'di ve Erdikoa'daki en büyük playboylardan biriydi. Uzun boyu, fit yapısı, Kordie'nin kumlu sarı dediği saçları ve Kordie'nin mavi olduğunu söylediği açık renk gözleriyle diyarın dört bir yanından erkekler ve kadınlar sürüler halinde ona akın ediyordu.

Rory önündeki barı sildi. "Sen nasıl , kurt."

Kaşlarını çattı. "Neden bunu hep kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun? Olduğum muhteşem canavar yerine bir sincap olabilirdim."

Dume nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve Rory gülmemek için ağzını yana doğru büktü. Keith Dume'u çıldırtıyordu ama ihtiyacı olduğunda kurda yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordu.

Keith bankadan izin aldıysa, Kordie de yakında burada olacak demektir. Rory, Keith ve Kordie'yi yaklaşık beş yıldır tanıyordu; ikisi de işten sonra Dume gibi bara gelirlerdi ve Kordie'nin onları arkadaş olmaya zorlaması uzun sürmemişti.

Kordie, Rory ve Dume'dan üç, Keith'ten bir yaş büyüktü ve en büyükleri olmasına rağmen her zaman grubun en neşelisi olmuştu.

"Hey, srtkler!" Kordie'nin gr sesi odanın öbür ucundan, kapıdan hızla içeri girerken geldi. Rory bu kadar küçük bir bedenden bu kadar yüksek bir sesin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Rory arkadaşına el salladı. Kordie'nin saçları bugün dünkünden farklı bir renkteydi ve omuzlarından . Sık sık değişirdi.

"Bugün saçın ne renk?" Rory barın öbür ucundan seslendi.

Kordie iş çıkışı kalabalığının arasından sıyrıldı. "Mor. Muhteşem görünüyor." Elini Rory'ye doğru salladı. "Gözlerine çok yakışacak."

Rory başını iki yana salladı, ağzı bir sırtıtmayı bastırıyordu. "Asla olmayacak."

Kordie bir *Simyacıydı* ve *Simyacılar* büyü yapabilen ve iksir yaratabilen tek mistikler olduğundan, caddenin karşısında zengin bir güzellik salonu vardı.

Byleri bir köprü troln *kraliyet* ailesinden biri gibi gösterebilirdi. Köprü trolleri gerçek değildi; Rory'nin çocukken yatağının altında yaşadığına inandırıldığı ocuk masallarındaki yaratıklardı.

Arkadaşı oflayıp pufladı ve ellerini kalçalarına dayadı. Ufak tefek bir vücudu vardı ve sinirlendiğinde açık renk teni tepeden tırnağa kızarıyordu ve gülmemek için Rory'nin tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Korkutucu olmaktan olabildiğince uzaktı.

Kordie, zayıf, dikdörtgen vücut yapısına sahip, 1.80 boyundaki Rory'nin tam tersiydi. Göğüsleri küçüktü ve sahip olduğu küçük kıcı için spor salonunda çok çalışması gerekiyordu.

"Yine de yapmalıyım," diye mırıldandı Kordie. "Bana teşekkür edersin." "Bira mı, likör m, yoksa şarap mı?" Rory konuyu değiştirerek ona sordu.

Kordie, Keith'in yanındaki bar taburesine kayarken içini çekti. "Likör yap."

"Ben de aynısını alacağım," diye ekledi Keith. "Madem bana sormayı unuttun."

Rory, Keith'in burbonunu barın diğer tarafına kaydırıldı. "Bir sürüyle kaçıp beni yalnız bırakacağını umuyorum."

Kordie gülerken bardağına bakıp uzun bir yudum aldı. *Şekil değiştirenlerin* dönüşebilmek dışında hayvani bir özellikleri yoktu ve Keith kızların aksini ima etmesinden nefret ediyordu.

"Neye gülüyorsun sen?" Keith Dume'a şöyle dedi. "Tanrı aşkına, senin boynuzların var."

Dume omuz silkti. "Ve senin de köpek nefesin var."

Keith onları terslerken Rory ve Kordie gülmekten yerlere yatmışlardı.

Keith çapkın bir sırıtışla, "Bugünkü saçını beğendim, Kordelia," dedi. "Mor, gözlerindeki yeşili ortaya çıkarıyor."

Kordie bar tepsisinden bir zeytin aldı ve ona fırlattı. "Son kez söylüyorum, seninle seks yapmayacağım."

Keith kaçtı ve SALDIRI ve yara onun kol etrafında Omuzları. "Fikrini değiştirebilirsin."

Bu her gün yaptıkları aynı şarkı ve danstı ve Rory bu şakacı şakalaşmanın altında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu.

"Bu gece kapatıyor musunuz?" Dume sordu.

"Evet," diye yanıtladı Rory. "Ama yarın izinliyim."

Kordie . "Cuma günleri hiç izin yapmıyorsun."

"Biliyorum." Rory bara yaslandı. "Whiplash'in dahil olmadığı bir şey yapmalıyız."

"Ne gibi? Tam ücret ödememiz gereken başka bir bara mı gideceğiz?" Keith şaka yaptı.

Rory elindeki bar beziyle koluna vurdu. "Dansa gidebiliriz."

Dume inledi, Kordie alkışladı ve Keith onu işaret etti. "Kafanın olduğu yeri seviyorum."

"Karar verildi," diye açıkladı Kordie. "Yarın akşam saat dokuzda Wonder'da buluşalım." Wonder bardan birkaç blok ötede popüler bir gece kulübüydü.

Rory barı tokatladı ve doğruldu. "İyi bir plana benziyor." Bir müşteri ona el salladı. "Hemen döneceğim."

Birkaç kişiye daha servis yaptıktan sonra arkadaşlarının yanına geri döndü ve dikkatlerinin arkasındaki esans ekranına odaklandığını fark etti. "Dume'un bile ES'ye yapışıp kalmasına neden olacak kadar ilginç olan ne?" diye sordu ama döndüğünde sözleri boğazında düğümlendi.

"Kasap başka birini öldürdü," dedi Keith acımasızca. "Ne tür bir hasta herif birinin ellerini omuzlarına diker?" Ürperdi. "Bir iğne batırmak zorunda kaldığını düşünebiliyor musun-" Öğürmek için durdu.

Kordie burnunu kırıştırdı. "En çok endişelendiğin şey bu mu? Kasap insanları öldürüyor ve onları et kancalarına asıyor."

Dume, Rory'ye bakarken sessizdi. "Bundan sonra seninle eve kadar yürüyeceğim."

Arkadaşlarının tiksintisi karşısında tüylerinin diken diken olmasını istemesine rağmen rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak onu başından savdı. "*Fey* gücüm beni diğer mistiklerin çoğundan daha güçlü kılıyor. Bir refakatçiye ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum."

"Peki ya Kasap bir *Munin*'se ve saldırmadan önce hafızanı silerse?" diye meydan okuyarak yüzünü buruşturdu. "Eğitiminin hiçbirini hatırlamazsın."

Muninler hafızaları kontrol ederdi ama şaşırtıcı bir şekilde insanların arasında olmaktan nefret eder ve birbirlerinden ayrılmazlardı. Şehrin dışında bir *Munin* yerleşkesi vardı ve kendi içlerine kapanıktılar. Suçlu kendisi olmasa bile, Rory bir *Munin*'in başkalarını bir dizi cinayet işleyecek kadar önemseyeceğinden şüpheliydi.

"Bunun böyle olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun," diye sertçe cevap verdi. "Bana bir çocuk gibi eşlik etmiyorsun ve bu son sözüm." Parmak eklemleri su bardağının etrafında bembeyaz oldu.

"Cora'ya olanlardan sonra seni de kaybetme riskini göze alamam," dedi sessizce.

Kordie ve Keith, Rory'nin kız kardeşinin hem Rory hem de Dume için hassas bir konu olduğunu bildiklerinden bakışlarını kaçırdılar. "Ben Cora değilim. Geçen hafta antrenmanda seni yendiğimi unutma. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bir kez," diye vurguladı Dume. "On altı yaşımızdan beri birlikte antrenman yapıyoruz ve sen beni sadece *bir kez* yendin."

"Sadece çocukken antrenman yaptığınızı sanıyordum," dedi Keith. "Bir dahaki sefere ben de izlemek istiyorum."

"Artık antrenman yapmıyoruz," dedi Dume başını sallayarak. "Eğlence içindi. Gençken bana infazcı eğitiminde öğrettiklerini ona da öğretmem için yalvarırdı, derslerim bitip teşkilata katılınca derslerimiz de bitti." Rory'ye şüpheyle baktı. "Son karşılaşmamızdan bu yana nasıl bu kadar geliştin?"

Kasap'ı tehlikeli olarak nitelendiren ve halkı çiftler halinde yürümeleri konusunda uyaran bir müşterinin ES'yi açmasıyla kesintiye uğradı.

Dume ona "*Sana söylemiştim*" der gibi bakınca Rory *içini* çekti.

Kaşlarını çatarak ES'ye döndü. Bu kurbanı çok hızlı bulmuşlardı. Seçtiği yerler yüzünden cesedi bulmak normalde günler, bazen haftalar alırdı.

Arkasını döndü. "Belki de kurbanlar bunu hak etmiştir."

Keith başını salladı. "Haklı olabilirsin. Geçen yıl bir kurbanın cinayet şüphesiyle arandığını söylediklerini hatırlıyor musun?" *Şekil Değiştiren* düşünceli görünüyordu. "Eğer Kasap bir kanunsuzsa, bu farklı bir hikâye."

Dume alnını ovuşturdu. "Bu süpermistik bir film değil." Keith onu görmezden geldi ve bir içki aldı.

Rory'nin içine bir kurt düşmüştü. Arkadaşları öğrenirse onun hakkında ne düşünürlerdi? Hepsini kaybederdi.

Düşünceleri odanın diğer tarafından gelen bağırışlarla bölündü ve başını kaldırdığında yumruklar havada uçuşuyordu. "Aether aşkına," diye mırıldandı ve barın etrafında döndü. İçten içe, o tatsız haberden sonra birine vurma ihtimali onu heyecanlandırıyordu.

Dume onu durdurdu. "Bunu aklından bile geçirme." Ayağa kalktı ve diğer müşteriler geride durup onlara geniş bir alan açarken dövüşen ikiliye doğru ilerledi. Adamlardan birini kolundan tutup geri çekti ve çenesine bir sağ kroşe indirdi.

Dume'un başı geriye gitti ve adam kime vurduğunu görünce ellerini kaldırarak geri çekilirken yüzünün rengi soldu. "Ona nişan almıştım," diye iddia etti adam, Dume'un elindeki adamı göstererek.

"Kavgaya izin verilmez. Birine zarar verebilirdiniz," dedi Dume sakince. "İkinizi karargâha götürmeyeceğim, ama eğer sizi

bir daha bu bara gelerseniz, hoşgörölü olmayacağım." Kalabalığa döndü. "Onları eve kim götürebilir?"

Birkaç kişi ellerini kaldırıp her bir adama yaklaştı, onları yakaladı ve çıkışa doğru sürükledi. İlk iki adam kapıyı açmadan geçip gitti ve Rory ürperdi.

Onlar *Eidolonlardı*, diğer adıyla hayalet. Onlar geçebilir aracılığıyla herhangi bir cansız nesneler, hariç Demir, ve o tanık olmak tedirgin ediciydi. Çoğu binanın duvarlarında ve girişlerinde demir vardı, ancak Whiplash'in kapandıktan sonra aşağı çekilen demir parmaklıkları vardı.

Kavgadaki diğer adam, hararetili bir fısıltıyla konuşan bir kadın tarafından dışarı çıkarılıyordu ve Rory başını salladı.

Dume çenesine aldığı yumruğa rağmen başını dik tuttu ama Rory yumruğu savuracak ve kemik çıtırtılarından zevk alacaktı. Gözlerini kapadı, kendinden iğreniyordu. Cora öldükten sonra, intikam takıntısı onu her geçen gün daha fazla canavara dönüştürmüştü. Şimdi neden *Aatxe* dışında kimsenin infazcı olamayacağını anlıyordu. İnfaz memurları yasaları uygular ve Erdikoa vatandaşlarını korurdu.

Dume bir *Aatxe*'ydi ve nazik ruhlarıyla tanınırlardı; uygulayıcılar olarak güçlerini kötüye kullanmazlar ve suçları ne olursa olsun suçlulara hayvanlar yerine mistikler gibi davranırlardı.

Tüm *Aatxe*'lerin benzer yapıları ve Rory ile Cora'nın çocukken Dume'la dalga geçtikleri, saçlarından çıkan boğa benzeri minik boynuzları vardı. Birden fazla kez ikisini de kafa atmakla tehdit etmişti.

Kalabalık sakinleşince Dume yerine döndü.

"O adamı yere sermeliydin," dedi Keith ona. "Çürükler içinde kalacaksın."

Dume onu görmezden geldi ve kara gözlerini Rory'ye çevirdi. "Bir su daha alabilir miyim lütfen?"

Başını okşamak için barın öbür ucuna uzandı ama adam elini savurdu, kısa temas neredeyse beyaz olan ruhunun titremesine neden oldu. "Elbette yapabilirsin, seni koca ayıcık." Kadın bardağını yeniden doldurup geri verirken adam nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

İri yarı, yakışıklı bir adam barın diğer ucuna oturdu ve Rory'nin dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

"Hemen döneceğim," dedi önündeki üçlüye.

Adama yaklaştı ve gülümsedi ama adamın karşısına geçtiği anda nefesi kesildi. Bir şeyler ters gidiyordu ve ne zaman böyle hissetse, bu siyah bir ruhun yakınlarda olduğu anlamına geliyordu.

Adam, ağzı seksi bir gülümsemeye dönüşmeden önce ona baktı. "Bu benim şanslı gecem olmalı."

Sözlerinin arkasında uğursuz bir şey vardı ve bu Rory'nin midesini bulandırırıyordu. "Size ne ikram edebilirim?"

Adam bara yaslandı. "Bir RollMan birası alayım, lütfen."

Adamı çevreleyen boşucu havadan kurtulduktan sonra uzun bir nefes aldı. İki siyah ruhla bu kadar yakın karşılaşmak onun için alışılmadık bir durumdu çünkü sanıldığı kadar çok siyah ruh yoktu.

Elbette, koyu gri de dahil olmak üzere grinin pek çok tonu vardı ama yine de kurtuluş şansları vardı. Bir ruh karardığında, onlar için umut yoktu. Soğutucudan bir şişe alıp açarken sessizce seçeneklerini gözden geçirdi. Kuyruk yapacaktı

Ama bunu yapmak için onu kapanışa kadar burada tutması gerekiyordu.

Birayı yere bıraktı ve gülümsedi. "Sadece mistik kartınızı görmem gerekiyor."

Yerde duran postacı çantasından cüzdanını çıkarırken yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. Rory dev çantadan gelen belirgin bir cam şingirtısı duyduğunu sandı, ama adam kartını uzatınca bu düşüncayı bir kenara itti. Rory kartı geri vermeden önce adresi hızlıca ezberledi. *Jessie Hines*. "Sizin için alabileceğim başka bir şey var mı?"

Jessie sevimli bir gülümsemeyle, "Sadece bira," dedi.

Rory onun kalabalığa baktığını fark etti ve tüyleri diken diken oldu. Ayağa kalkıp tuvalete doğru yürüdü ve bir süre sonra döndüğünde yanında genç bir kadın vardı.

Rory nefesinin altından küfretti. Eşyalarını yanında getirmemişti ve *işlerini halletmek* için onlara ihtiyacı vardı. Genellikle çantasını ihtiyacı olana kadar iş dolabında kilitli tutardı ama son avından henüz geri getirmemişti.

Diğer barmen Brax'a kendisini arka tarafa kadar takip etmesini işaret etti ve kapıdan geçtikten sonra acınası bir yüz ifadesi takındı. "Kendimi bok gibi hissediyorum," dedi ona.

Temkinli bir adım geri çekildi. "Sorun nedir?"

"Emin değilim ama sanırım kusabilirim." Yüzünü buruşturarak karnını tutuyormuş gibi yaptı.

Bir adım daha geri çekildi ve ona el salladı. "Evine git. Kimse kusmuğu temizlemek istemez. Senin yerini alması için Haxton'ı salondan çağıracağım."

"Teşekkür ederim," dedi zayıf bir gülümsemeyle ve bardaki arkadaşlarının yanına döndü. "Eve erken gidiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Dume gözlerini kıstı. "Hasta görünmüyorsun."

Kordie onun başını hissetmek için barın üzerine eğilirken Keith ondan uzaklaştı. Ruhu pembe ve morun mükemmel bir karışımıydı ve elini çekene kadar zonkladı. "Nemli," diye duyurdu Kordie.

Rory, "Sanırım yediğim bir şey yüzünden oldu," diye yalan söyledi. "Yarın akşam size yetişirim. O zamana kadar iyi olacağıma eminim."

Tartışmalarına fırsat vermeden döndü ve zamanında geri dönebilmek için dua ederek oradan ayrıldı.

Deposunun bulunduğu depo bölgesine doğru üç bloklu bir yürüyüş yaptı. Burası esans ışıklarının çoğunun yandığı ve güvenlik kameralarının bulunmadığı tekinsiz bir bölgeydi.

Garaj benzeri kapıyı içeri girebilecek kadar kaldırdıktan sonra duvardaki ışığı çevirdi. Ampul yanıp söndüğünde, hafif bir uğultu mekânı doldurdu.

İçeride bir şifonyer ve uzak duvara dayalı bir dolap büyüklüğünde kilitli bir kasa vardı. Çabucak kendine özgü siyah taytını, siyah kapüşonlu tişörtünü ve siyah infazcı botlarını giydi. Böyle geceler için burada fazladan bir şeyler bulundururdu.

Kasanın kilidini açtıktan sonra, bir dizi zincir, bir et kancası, bir şişe sarhoş edici madde, deri kılıflı büyük bir mutfak bıçağı ve dikiş takımıyla birlikte infazcı sınıfı bir sırt çantası doldurdu.

Kullandığı şeylerin çoğu, çeşitli tonlarda gri ruhlar ve tüccarlarla dolu bir yer olan yeraltı pazarından geliyordu

Erdikoa'da yasal olarak bulamayacağınız şeyler satıyorlar.

Çantasını iki kez kontrol etti, uzun saçlarını sıkı bir topuz yaptığından emin oldu ve çıktı. Bara dönerken Jessie'nin ne tür bir mistik olduğuna bakmadığı için kendine lanet etti. Adresi ezberlemeye çok odaklanmıştı.

O bir aptaldı.

Siyah kıyafeti, Whiplash'in çevresindeki arka sokaklarda sinsice ilerlerken gölgelerin arasında kaybolmasına yardımcı oldu. Bar bir saat içinde kapanacaktı ve çok geç kalmamış olmayı umuyordu. Daha önce Jessie'nin adresini şehir rehberi uygulamasına yazmış, ihtiyacı olursa diye kaydetmişti. Adam çoktan gitmişse, onun yerine evini gözetleyecekti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Jessie ve genç kadın bardan çıktılar ve Rory *Seraphim*'e sessizce teşekkür etti. İkilinin bir sonraki yaya geçidine gelmesini bekledikten sonra ara sokaktan çıkıp onları takip etti. Kapüşonunu kaldırarak binalara yakın durdu, ikisinden biri arkasını dönerse saklanmaya hazırdı ve her ne kadar arkalarında güvenli bir mesafede olsa da asla çok dikkatli olamazdı.

Jessie mistik kartındaki adresin bulunduğu yöne doğru bir ara sokağa saptı. Rory gölgelerin arasından sıyrılıp bir basamaktan atlamak üzereyken bir ses onu durdurdu.

"Her şey yolunda mı?"

Başını çevirdiğinde yaşlı bir *Aatxe*'nin anahtarları kapıya sıkışmış bir halde merdiven sahanlığının tepesinde durduğunu gördü.

"Eğer biri seni takip ediyorsa, hemen infaz memurlarını arayabilirim," diye teklif etti. Adamın duruşundan gençliğinde polis teşkilatında çalışmış olduğu anlaşılıyordu.

"Buna gerek kalmayacak," diye güvence verdi ona. "I-" Söyleyecek tek bir şey bile bulamadı.

Aatxe bir adım , endişesi yüzüne kazınmıştı. Keşke gecenin karanlığındaki şeyin o olduğunu bilseydi.

"Yeni süpermistik filmi izledim," diye ağzından kaçırdı ve onun durmasını sağladı. "*Fey*'lerin infazcı olmasına izin verilmiyor ve rol yapmak eğlenceli."

Yüzü utançtan kızarmıştı çünkü söylediklerinin yarısı doğrudu ama rol yapmak için çok yaşlıydı. *Lütfen satın alın.*

Yaşlı adam kıkırdadı. "Devam et o zaman. Şehri kurtarmana engel olmak istemem."

Kapısına döndü, anahtarı çevirerek kapı kolunu açtı ve gözden kayboldu. Rory uzun bir oh çekti.

Kaldırımında aceleyle ilerlerken küfür etti. Eğer koşarsa dikkat çekecekti ki buna hiç ihtiyacı yoktu.

Köşeyi döndüğünde Jessie ve kadın ortalıkta görünmüyordu ve panik göğsünü pençeledi.

Görülmeyi unutun; o kadına bir şey olmasına izin veremezdi. Rory kaldırımdan aşağı indi ve yolun sonuna geldiğinde soluklanmak için durup alnındaki teri sildi. Olağanüstü bir güce ve hıza sahip olması, dayanıklı olduğu anlamına gelmiyordu.

Kendini toparlayarak navigasyon uygulamasına baktı ve Jessie'nin apartmanına kestirme bir yol olarak bir ara sokağa saptı. Yan sokağın ortasındaki kırmızı bir topuklu ayakkabı kayarak durmasına neden oldu.

Uzun süredir orada olmadığını bildiği parlak ayakkabıya bakarken görüşü bulanıklaştı. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, diye söylenerek* etrafında döndü ve çevresini taradı. Gözleri büyük bir ayakkabıya takıldı.

Çöp konteyneri çok uzakta değildi ve o zaman tek ayakkabının siyah metal çöp konteynerinin kenarına doğru sürüklenme izlerini fark etti.

Ne bulacağını bildiği için göğsünde korku birikirken, çantasını bırakıp çekme halatını takip etti. Çöp konteynerinin kenarındaki basamakları kullanarak kendini yukarı çekti ve çöpün çürümüş kokusu burnuna saldırırken kenardan baktı.

Genç kadının çöplerin üzerine yığılmış cansız bedenini görünce bir hıçkırık koptu. Boynunda çürükler vardı ve rimel yanaklarını çizmişti. Rory başarısızlığının görüntüsüne daha fazla dayanamayarak aşağı atladı ve yerel infaz birimine isimsiz bir ceset ihbarı gönderdikten sonra sırt çantasını kaptığı gibi Jessie'nin mistik kartındaki adrese koştu.

O pislik bunu ödeyecek.

Karttaki adrese yaklaştığında midesi bulandı. Apartman güzeldi. *Son derece* güzel. Bölge lüks sayılmazdı ama bu bina öyleydi.

Normalde Rory kurbanlarına bir iksir verir ve onları kimsenin çığlıklarını duymayacağı depo bölgesine götürürdü. Yeraltı pazarında *simyacılık* yapan Fiona'dan sık sık satın aldığı iksir, iksiri soluyanları uysallaştıracak kadar sarhoş ediyordu. Kendilerine ne söylenirse yapıyorlar ve sarhoş bir tavır sergiliyorlardı.

Bu gibi binalarda kameralar vardı ve eğer kendisinden iki kat büyük sarhoş bir adamı binanın içinde sürüklemeye çalışırsa, bu birilerinin dikkatini çekebilirdi, özellikle de bazen onları gürültülü sarhoşlar haline getirdiği için.

Kapüşonunu yukarı çekti ve şişeyi çıkardı, bir bezi ıslatırken nefesini tuttu ve cebine doldurdu. Kapıyı olabildiğince sessizce açarak rehberdeki dairelerin listesini okudu.

Aradığı şeyi bulduğunda merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Doğru kapıyı bulduğunda zili çaldı ve sakinleştirici bir nefes aldı.

Kapı açıldı ve Jessie şaşkın bir bakışla diğer tarafta durdu. Ruhunun karanlığı Rory'yi neredeyse yere serecekti, ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı.

Kapüşonunu geriye itti ve genişçe gülümsedi. "Umarım çok ileri gitmiyordur ama mistik kartınızı kontrol ettiğimde adresinizi ezberledim."

Jessie'nin gözleri Rory'nin vücudunda gezindi ve kapının çerçevesine yaslanırken kaşları kalktı. "Neden?"

Utangaçlık gösterisi yaptı ve dudağını ısırды. "Sana çıkma teklif edecektim ama diğer kadın araya girdi."

Jessie ona baktı ve Rory nefesini tuttu. Gerekirse onu ezip geçerdі, ama Jessie kendi isteğiyle içeri girmesine izin verirse bu daha kolay olurdu. "Bu arada ben Rory'yim."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben Jessie. Ne hoş bir sürpriz. İçeri buyurun."

Rory en seksi gülümsemesini göstererek, "Teşekkürler," dedi.

Odanın diğer ucundaki kapıyı iterken, "Oturun da bize bir kadeh şarap koyayım," dedi.

Rory deri bir berjer koltuğun kenarına tünedi ve çevresini inceledi. Daire tertemizdi, ama nerede

Görünüőü ve tavrı gibi rahat olmasını bekliyordu, zarıftı. *Tuhaftı*.

Jessie elinde iki şarap kadehiyle göründü ve birini uzattı. Oturmak için döndüğünde Rory kulağının arkasında bir iz olmadığını fark etti ve zihninde alarm zilleri çalmaya başladı.

Bu asla iyiye işaret değildi. Ya makyajla kapatmıştı ki bu yasa dışıydı ya da saklamak için bir büyü yaptırmıştı. Bu da yasadışı.

Ona aç gözlerle baktı. "Bana kendinden söz et." Adamın gözleri şarap kadehine kaydı ve Rory kadehi atma içgüdüğüyle savaştı. Ya zehirliydi ya da paranoyaklaşıyordu.

Bardağı dudaklarına götürdü ve sıvının ağzına doğru akmasına izin verdi. Yutuyormuş gibi yaparak bardağı indirdi ve sıvının kalıntılarını parmaklarıyla sildi. "Bu olağanüstü. Nereden aldın bunu?"

Şarabından bir yudum alan Jessie'nin kendini beğenmiş gülümsemesi Rory'nin kuşkularını yatıştırmaya yetmedi. "Bir arkadaş. Bana biraz izin verirseniz, tuvalet ihtiyacımı gidermem gerekiyor." Kadehini yere bıraktı ve başka bir kapıdan çıkmadan önce uzun bacakları üzerinde doğruldu.

Rory hızla gözlüklerini değıştirdi ve ellerinin titremesini engellemeye çalışarak yaslandı. Geri döndüğünde, Rory'yi görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Şarabın içinde ne varsa şimdiye kadar etkisini göstermiş olacağını düşündüğü belliydi.

Jessie oturdu, şarabını aldı ve kendisi uzun bir yudum Rory'ye bir yudum daha içmesini işaret etti. "İç bakalım. Omuzlarındaki gerginliği gevşetmemiz gerek."

Rory gülümsedi ve adamı incelerken lekesiz bardağından küçük bir yudum aldı.

Bir iki dakika içinde Jessie öne doğru yığıldı, oturduğu yerden düştü ve Rory dudaklarını şapırdatmadan önce şarabından bir yudum daha aldı. "Kahretsin, çok akıllıyım."

Ayağa kalktığı sırada Jessie küçük, fare gibi bir adama dönüştü ve Rory geriye sıçradı. "Bu da ne böyle?"

Mistik formlara bürünen hiçbir Şekil Değiştiren yoktu; hepsi hayvandı. Ayak parmağıyla adamı dürttü. Kendini patates gibi hissetti.

Adamı ters çevirdiğinde kanı dondu ve sandalyeye takılarak tökezledi. Yüksek bir gümbürtüyle yere çarptı ve çığlığını bastırmak için eli ağzına gitti.

Titreyen elleriyle sürünerek ilerledi, adamı sağ tarafına doğru itti ve zaten bildiği şeyi doğrulamak için sol kulağının arkasındaki ize baktı.

Sarsılarak ayağa kalktı ve geri adım attı. "Bu o." Ayaklarının dibinde, yerde Cora'nın ruhunu çalan *Merrow* yatıyordu. Rory'nin ağzı bir karış açık kaldı, nefesleri hızlı hızlı kesiliyordu ve göğsüne doğru tırmanan dehşete engel olmak zorundaydı.

On beş yaşından beri bu anı bekliyordu ama tamamen habersiz bir şekilde karşısına çıkması onu sarsmıştı. *Seraphim* olarak bilinen, diyarların yaratıcıları onun pek itibar ettiği bir şey değildi ama o anda kendini kutsanmış hissetti. Bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar azdı.

"Kahretsin," diye tısladı nabzını yoklamak için tekrar eğilirken. "Lütfen, ölme."

Parmaklarına hafifçe vurulduğunu hissettiğinde omuzları rahatlayarak çöktü. Siyah ruhu mide bulandırıcıydı ve elini geri çekti. *Merrow* bu gece ölecekti ama kız kardeşinin ruhunu alana ve *Bane*'in nerede olduğunu söyleyene kadar değil.

Her zamanki gibi devam etmeye karar vererek, kancasını asacak bir yer bulmak için gösterişli dairenin etrafına bakındı. Tavanlar yüksekti ve neyse ki kapı girişleri de öyle. Sehpayı mutfakla oturma odası arasındaki kapıya doğru itti, kapıyı açık bıraktı ve çerçevenin tepesine ulaşmak için masanın üzerine çıktı.

Sadece podyumları ya da zincirlerini asabileceği yapıları olan depoları seçerdi ama böyle bir şey olması ihtimaline karşı çantasında her zaman küçük bir matkap ve sanayi tipi vidalar bulundururdu. Zanaatını geliştirmek için birkaç yıl geçirmişti ve artık her şeye hazırlıklıydı.

Kancayı astıktan sonra *Merrow*'un ayaklarını birbirine zincirledi ve zinciri et kancasından geçirip çekti. Derme çatma makara *Merrow*'un bedenini kaldırdı ve *Seraphim*'e boyunun küçük olduğu için şükretti. Aksi takdirde çerçevenin dayanıp dayanmayacağını bilmiyordu.

Geri adım atarak adamı inceledi. Normalde burada adamın boğazını keser ve ellerini kollarına dikmeden önce kan kaybından ölmesini izlerdi ama ona canlı ihtiyacı vardı.

Çantasını karıştırarak bir ip aldı ve adamın ellerini arkadan bağladı; düğümü bitirmek üzereyken keskin bir nefes alış sesi duydu.

Çırpındı ve çırpındıkça ileri geri sallanarak kapının çerçevesini gıcırdattı. Rory canavarla yüz yüze gelecek şekilde onun etrafından dolandı ve başını aşağı eğdi.

"Merhaba, sik suratlı." Kendini düzeltip adamın önüne bir sandalye koyup otururken gülümsemesi kötü niyetliydi.

"Bu da ne?" diye sordu ama sesinde otorite yoktu, sadece korku vardı.

Gülümsemesi genişledi. "Bugün senin şanslı günün." Sırt çantasına uzandı ve bıçağı aldı. "Eğer bana bilmek istediğim şeyi söylersen, tabii." Kılıfı çıkardı ve bıçağı inceledi.

Kadının ellerindeki soğuk çelik karşısında irkildi ve tekrar debelendi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, seni çılgın sürtük."

Rory ayağa kalkıp onun önünde çömelirken güldü. "Yanlış cevap." Adamın yanağını yardı ve kapüşonunun ön tarafına kan sıçradı. "Zekice bir kılık değiştirmeydi," diye itiraf etti. "Şekil değiştiren bir iksir sanırım?" Tek açıklaması buydu.

Adam ona ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi. Kadın omuz silkti. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan bu gece öldürdüğün kadın." Adamın diğer yanağını da kesti. "Ve kız kardeşimin ruhunun nerede olduğu."

"Ben kimseyi öldürmedim," diye ısrar etti. "Bardaki kızın kardeşin olduğunu da bilmiyordum."

Öfke Rory'nin bedenini yaktı ve onun kaburgalarına tekme attı. "O değil." Kızın ruhunu bulmak için daireyi aramak üzere aklına bir not düştü. Onu aldığı çok açıktı. "Kız kardeşim, sen on yıl önce ruhunu bir kavanoza koymadan önce Bane'in öldürdüğü kuzuydu. Ve sen inkâr etmeden önce, seni gördüm." Adamın yanaklarından tuttu ve kendi yüzüne bakması için yüzünü çekti. Yanaklarındaki kesiklerden ellerine kan ama umurunda değildi. "Eğer kız kardeşimin

ruhun, hala hayattayken vücudundaki her uzvu keseceğim." Ve bundan zevk alacaktı.

Adam titrerken üzerindeki korkuyu neredeyse tadabiliyordu ve adamın gözleri anlayışla açılmadan önce kaşları çatıldı. "Hanımefendi, bu çok uzun zaman önceydi. Onun ruhu gitti."

"Kız kardeşimin ruhunu mu emdin?" Bunun doğru olmaması için dua ederek acısını gizlemeye çalıştı.

"Hayır, yapmadım." Daha çok çabaladı. "Yemin ederim yapmadım ama sana nerede olduğunu söyleyemem," diye kekeledi.

Sıkı bir gülümsemeyle ayağa kalktı, adamın asılı halinin etrafında yürüdü ve sağ ayak bileğinin arkasındaki tendonu kesti. Adam çığlık attı ve kadın kanlı elini adamın ağzının üzerine kapattı. "Ruhu nerede?"

Adam onun eline sarılıp hıçkırırken gözyaşları yere düştü. Elini geri çekerek tekrar adamın etrafından dolaştı ve o konuşana kadar sessizce baktı. "O aldı. Bahsettiğin adam, o aldı."

"Neden kız kardeşimin ruhunu istesin ki?"

Merrow'un vücudu çığlıklarla sarsıldı. "Söylemedi. Bana yaklaştı ve adımı Kraliyet'in arşivlerinden çıkaracağını ve bana yeni bir kimlik vereceğini, böylece aylık bağlayıcı iksirlerimi atlayabileceğimi söyledi. Bana hayatım boyunca harcayabileceğimden daha fazla moeda ile dolu yeni bir banka hesabı açtı. Bastırıcının etkilerini tersine çevirmek için bana bir iksir verdi." Adam yine hıçkıra hıçkıra ağladı. "Tek yapmam gerekenin onun ruhunu ele geçirmek olduğunu söyledi. Tek bildiğim bu."

Sandalyeye oturdu, kafası karışmıştı. "Bu hiç mantıklı değil. Kız kardeşim bir sincabı incitmez."

Adam ona cevap vermek yerine ileri geri sallanarak ağlamaya başladı. Yeni bilgiyi düşünerek ayağa kalktı ve tekrar adamın önüne eğildi. "Bunu söylerken gözlerinin içine bakmak istiyorum, o yüzden ağlamayı kes ve dinle." Birkaç hızlı nefes alıp verdi ve ona baktı. "Bu, kız kardeşimin ölümünü izlediğin ve ruhunu çaldığın için."

Bununla birlikte, bıçağını adamın boğazından geçirdi ve kan kaybından ölmesini izledi. Milyonlarca kez öldürmeyi hayal ettiği adama bakarak orada ne kadar durduğundan emin değildi ama tekrar hareket ettiğinde bunu bir amaç için yapmıştı.

Fantezilerinde, onu bulduğunda ölümünü çekip çıkarıyor ve çılgınlıklarından zevk alıyordu ama bunu insanlarla dolu pahalı bir apartmanda yapamazdı. *Lanet olsun.*

Dairenin içinde dolaşırken, aradığını bulana kadar her kapıyı açtı. Tabandan tavana kadar farklı renklerde ruh kavanozlarıyla dolu rafları görünce çılgılık atmamak için kendini zor tuttu ve eli ağzına gitti. *Ne kadar zamandır masumları öldürüyordu?*

Kendini toparlayarak hızlıca her bir kavanozu açtı ve onları serbest bıraktı.

İşi bittiğinde, zihni çılgına dönerken *Merrow*'un ellerini metodik bir şekilde omuzlarına dikti. Her kimse Bane'i bulmalı, kız kardeşinin ruhunu geri almalı ve onu cehenneme göndermeliydi.

Bölüm 3

V nculaI

Caius doğrulduğunda boğazı düğümlendi, gördüğü kâbus onu uykusundan etmişti. Kana bulanmış ellerin görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. Kâbusları giderek daha canlı hale geliyor ve her bir duygu uyandıktan sonra da uzun süre aklından çıkmıyordu.

"*Seraphim*," diye mırıldandı yorganı geriye atıp ayağa kalkarken. Bir elini saçlarında gezdirdi, odayı geçti ve ıslak bardan kendine bir burbon doldurdu. Mini şarap dolabındaki şarap şişelerine baktı ve içi burkuldu. *Zehir* kelimesi zihninde yankılandı ve hiç düşünmeden buzdolabını yerinden çıkarıp koridora yerleştirdi.

Bu bazen kâbuslarından sonra oluyordu. Daha önce onu hiç rahatsız etmeyen bir şey sebepsiz yere onu rahatsız ediyordu ve onun varlığında duramıyordu. Sinirli bir nefes vererek banyoya doğru yürüdü ve yüzüne su çarptı.

Bunların sadece rüya olduğunu biliyordu ama hissettiği endişe ve bazen de korku gerçektir. Bu sefer her şeyi tüketen bir öfkeydi.

Sarsılamıyordu ve gördüğü her şeyi paramparça etmekten başka bir şey istemiyordu.

Ancak kâbuslarının en kötü yanı boğulma hissiydi; siyah bir ruhun varlığında yaşadığı boğulma hissinin aynısı.

Çocukluğuna geri dönüşler ellerinin titremesine neden oldu ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar lavabonun kenarlarını kavradı. Çocukken siyah ruhlara karşı duyarlıydı, hatta bazı *Fey*'lerden bile daha fazla. Adalet Terazisi dışında hiçbir *Kraliyet* ruhları göremez ya da hissedemezdi ama nedense o hissedebiliyordu. Özellikle de sırrını sakladığı kardeşinin ruhunu, onları asla ailelerine açıklamak istemiyordu.

Asillerin ruhlarının siyah olmaması gerekirdi ve o da deli olduğunu düşünürdü. Değildi ve annesine söylememek uzun, sefil hayatının geri kalanı boyunca taşıyacağı bir ağırlıktı.

Yansımasına bakarak bir kahkaha attı. Keşke insanlar şeytani Umbra Kralı'nın birkaç kötü rüya yüzünden derinden sarsıldığını bilselerdi.

Bölüm 4

Erdi koa

Ertesi gece Rory ve Kordie Wonder'ın dışında çocukları beklediler ve Rory önceki geceyi geride bırakmaya çalıştı.

Kordie'nin saçları uzun ve siyahtı, sırtından aşağıya bir örtü gibi dökülüyordu. "Saçını neden değiştirdin?" Rory ona sordu.

Kordie elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yarın değiştireceğim ama bu gece şık bir şey olsun istedim." Durakladı ve ekledi, "Koyu kestane rengi. Buna bayılacaksın."

Rory başıyla onayladı. "Daha koyu bir renk tercih edebilirim ama saçımı pembeye çevirmeyeceğine güvenebilir miyim bilmiyorum."

Kordie'nin dudakları birbirine yapıştı. "Söz veriyorum yapmayacağım. Saçının alt kısmına gri röflelerle boyut katabiliriz," dedi Rory'yi hevesli gözlerle inceleyerek. "Harika görünür ve sen de onu tıpkı diğerleri gibi görebilirsin."

Rory derin bir iç çekti. "Peki."

Bunu asla kabul etmezdi ama kendisini başkaları gibi görmek, sadece saçları bile olsa, umutsuzca istediği bir şeydi. O

Cora uyanıkken bazı insanların renklerinin nasıl göründüğünü merak ederdi. Hatırladıkça kalbi sıkışıyordu.

Heyecanla alkışlarken Kordie'nin gözleri büyüdü. "Sen korkup kaçmaya vakit bulamadan bu hafta sonu yapıyoruz."

Rory yine, "*Peki*," diye homurdandı.

Çocuklar yaklaşırken Kordie kendinden geçmiş görünüyordu ve Rory onu hafifçe itti.

"Boku yemeye hazır mısın?" Keith ellerini kötü bir adam gibi birbirine sürterken sordu. "Dumey bizi eve bırakacak."

"Bana bir daha böyle seslenirsen seni burada bırakırım," dedi Aatxe. tehdit etti ve diğerlerinin geçmesi için kapıyı açtı.

Keith kızlara sıırttı. "Asla yapmaz."

Wonder karanlıktı, dans pistinin etrafında yanıp sönen ve dönen farklı renklerdeki esans ışıkları vardı ve Rory onları tüm ihtişamlarıyla görebilmeyi diledi. Müzik yüksek sesle çalıyordu ve insanlar müziğin ritmine uyarak birbirlerine sürtünürken çoktan sarhoş olmuşlardı.

"Bu gece çok yoğun," diye bağırdı Kordie müziğin sesini bastırarak. "Her Cuma izin istemelisin."

"En çok parayı o zaman kazanıyorum," diye bağırdı Rory. "Hadi, içki alalım."

Dume onlar yürürken kalabalığı yararak diğerlerinin içecekleriyle birlikte kendisi için de su sipariş etti.

Keith arka taraftaki boş bir köşeyi işaret etti ve diğer üçü de insan kalabalığının arasından onu takip etti. Onlar oturduktan sonra Kordie minik boynunu uzatarak odayı inceledi. "Bu gece burada bir sürü yakışıklı erkek var." Rory'yi yanından dirsekledi. "Belki bir erkek arkadaş bulursun."

Rory öğürür gibi yaptı. "Asla biriyle çıkmam, özellikle de gece kulübünde *kız* tavlamaaya çalışan bir pislikle."

Keith ona dönmeden önce odanın karşısındaki bir adama göz kırptı. "Dume ve ben pislik değiliz."

"Sen bir pisliksin, kurt," diye alay etti ve adam onu el sallayarak uzaklaştırdı.

Kordie sanki dünyanın en büyük haberini vermiş gibi, "Rory saçını boyamama izin veriyor," diye açıkladı.

Dume ve Keith başlarını ona doğru salladılar. "Sonunda seni yıprattı," dedi Dume ve Kordie'ye döndü. "Lütfen saçını sarıya çevir."

Rory toplayabildiği en tehditkâr bakışla, "İkinizi de öldüreceğim," diye uyardı.

Arkadaşları onun ciddi ifadesi karşısında kahkahalara boğuldu. "Bizi de Kasap gibi asacak mısın?" Keith bir içki alırken sordu.

Rory'nin midesi bulandı ve söyleyecek bir şey ararken sessizliğe gömüldü.

Keith bardağını yere bırakarak, "Şaka yapıyordum," dedi. "Korkutucu olduğunu biliyorum."

İçkisini aldı ve kalanını geri fırlattı. "Ben bir tane daha alacağım. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Keith özür diler gibi baktı ama kısa süre sonra bardağını kaldırarak kendini toparladı. "Ben bir tane alayım."

Barda sonsuza dek bekledikten sonra Rory döndü ve Dume'a çarptı. "İyi misin?" Dume onu bir kitap gibi okuyabiliyordu ve Rory hayatında ilk kez arkadaşlıklarına lanet etti.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Kasap iğrenç, değil mi?" Sahte bir kahkaha attı, sesten irkildi.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem, bunu biliyorsun," dedi ona. "Birinin sana zarar vermesi için benim ölmüş olmam gerekirdi."

Rory'nin boğazında bir yumru oluştu. *Onun ne yaptığını bilseydi o da aynı şeyi hisseder miydi?* "Biliyorum. Sadece yorgunum."

Yalan söylediğini biliyordu ama yine de boş verdi. "Kordie'ye dönelim ve Keith'in zavallı, masum biriyle şansını denemesini izleyelim."

Rory hafifçe güldü. "Onun yatakta harika olduğunu duymuştum; daha çok şansları yaver gidiyormuş gibi." Bu doğrudu ve Rory bu teoriyi test etmek istiyordu, ama Kordie'yle aralarında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Asla haddini aşmayacaktı.

Dume'un dudağı kıvrıldı. "Bunu ona asla söyleme. İhtiyacımız son şey kafasının daha da büyümesi."

Rory'nin kahkahası bu kez gerçektir. "Yolu göster."

Ertesi sabah Rory gerinerek yataktan kalktı, ruh hali yeni keşfettiği bir kararlılıkla doluydu.

Rahatladıktan ve dişlerini fırçaladıktan sonra bir fincan kahve içmek için mutfağa doğru yürüdü ve taze bir cezvenin çoktan demlendiğini görünce şaşırdı.

"Günaydın," diye seslendi annesi ocaktan. Omuzlarına kadar uzanan gri saçları taranmış, düzeltilmiş ve makyajı yapılmıştı.

Rory'nin kalbi sıkışmıştı. Bugün iyi bir gün olmalıydı. Lenora'nın ayda sadece bir ya da iki iyi günü oluyordu ve Rory onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek için her zaman işe çağırıyordu. Lenora'nın eskiden sadece

Birkaç ayda bir bir ya da iki kötü gün, sonra her ay, sonra her hafta ve şimdi tersine döndü.

"Günaydın." Rory mutfağa geçti ve sarılmak için ellerini annesine doladı. Lenora'nın parlak kırmızı ruhunun verdiği huzur Rory'yi rahatlattı. "Ne yapıyorsun?"

Bir tabak kabarık krep uzattı. "En sevdiğin. Otursana canım. Neredeyse hazırlar."

Rory ikisine de birer fincan kahve doldurdu, krema ve şeker ekledi ve mutfaklarındaki ahşap masaya oturdu. Daireleri gerçek bir yemek odası için çok küçüktü ve onun yerine küçük bir kahvaltı köşesi vardı.

Annesi ocakta işini bitirirken, Rory patronuna kısa bir mesaj göndererek bu gece gelemeyeceğini bildirdi ve bir başkasını da annesinin akşam hemşiresine gönderdi. Genellikle Rory gündüzleri Lenora'yla kalır, akşamları da annesi uyuyana kadar bir hemşire yanında kalırdı.

"Kaçırdığım her şeyi anlat bana," diye ısrar etti annesi onun karşısına otururken. "Dikkatini çeken bir erkek oldu mu?" Kaşlarını salladı ve Rory annesinin maskaralıklarına kıs kıs güldü.

Bir *Sibyl* olarak Lenora, Rory'nin iyi günlerinin arasında zaman kaybettiğinin farkındaydı ve sabahın ilk saatlerinde hep telafi oyunu oynardı. Bu hem Rory'nin her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmaması için bir nimet, hem de annesinin onun zihninin yarattığı bir kafese hapsedildiğini bilmesi için bir lanetti.

"Son kez söylüyorum, erkekler için çok meşgulüm." Rory ağzına bir parça krep attı ve içini çekti. Annesi olağanüstü bir aşçıydı.

Annesi kendi kreplerinin üzerine şurup dökerken, "Güzel bir arkadaşın bile mi yok?" diye sordu.

Rory yemeğini yerken boğuldu ve başını kaldırıp baktı. "Çıkarları *olan* arkadaşlar ve hayır, aether aşkına." Tek gecelik ilişkileri tercih ederdi.

Annesi güldü, bu ses Rory'nin kulaklarına müzik gibi geldi. "Sen nasıl istersen canım. İşler nasıl gidiyor?"

Rory yemeğini yerken başını salladı ve geleceğini bildiği bir sonraki soruyu yanıtladı. "İyi, Dume da harika gidiyor. Hâlâ bir infazcı ve Keith onu hâlâ deli ediyor."

Annesi gülümsedi. "O çocuğu seviyorum. Ona bugün uğramasını söyle, size yemek hazırlayayım."

Rory ağzını silerek, "Harika bir fikir," dedi. "Şimdi ona mesaj atacağım." Bir mesaj gönderdi ve telefonunu tekrar yerine koydu. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

Telefonundan Dume'un yanıtı geldi ve Rory yüksek sesle okudu. "*Lenora'ya ev yapımı rosto istediğimi söyle.*" Rory sıırıttı. "Geliyor."

Annesi gülerek kahvesinden bir yudum aldı ve elini salladı. "O çocuğa ne isterse pişiririm." Rory'nin telefonunu işaret etti. "Yeni bir telefon mu aldın?"

Rory arkasına yaslanırken karnını ovuşturdu. "Eskisini düşürdüğümde üzerindeki öz sensörü paramparça oldu."

Erdikoa'daki her şey Vincula'daki ya da bazılarının deyimiyle hapisane alemindeki mahkumların özünden, mistiklere yeteneklerini veren sihirli güçten güç alıyordu. Mistikler Vincula'ya girdiklerinde, cezalarının tamamı ödenene kadar özlerini kaybederlerdi.

Erdikoa'daki teknoloji, özü emen ve onlara güç veren sensörlere sahipti. Rory bunun gerçekte nasıl olduğunu bilmiyordu.

Çalışıyordu ve pek de umurunda değildi.

"Telefonunu çoraplarını değiştirdiğinden daha çok kırıyorsun," diye söylendi annesi.

Bu doğrudu. Genellikle onları öldürürken düşürürdü ama annesinin bunu bilmesine gerek yoktu. "Ben bir sakarım."

Annesi kahve fincanını yere bıraktı. "Sen *Fey*'sin. Sakar olman imkansız."

Rory ayağa kalktı ve tabaklarını topladı. "Babamı aramamı ister misin?"

Annesi ve babası Patrick, Rory on yaşındayken annesinin yeteneklerinin ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra boşandılar. İmgelemlerin tamamen kontrolü ele geçirmesi yıllar aldı.

Babası kalmak istiyor, Lenora'ya onu kovmaması için yalvarıyordu ama annesi boşanmakta ısrar etti. Ayrılmak onu öldürüyordu ama karısının isteklerine saygı duyuyordu. İyi bir gün geçirdiğinde ziyaret etmek istiyordu ama bazen annesi onu görmek istemiyordu. Bunun çok zor olduğunu söylüyordu.

"Bugün olmaz," dedi annesi gergin bir sesle.

Rory onun başının tepesini öptü. "Tamam anne. Seni seviyorum."

On beş dakika sonra, Dume geniş bir gülümsemeye ön kapıyı açmadan üç saniye önce dairenin kapısı çalındı. "Lenora!"

Odanın karşısına geçti ve kollarını Lenora'nın boynuna dolayarak onu güldürdü. "Merhaba aşkım. Seni özledim," dedi ve geri çekilirken kolunu okşadı.

Dume onun için bir evlattı ve güzel günleri onunla geçirmeyi en az Rory kadar hak ediyordu.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdi ve onun yanağını öptü.

Rory herkesin tabağını mutfak masasına koyarken, "Saçını beğendim," dedi. Dünkünden daha kısaydı, Kordie'nin işi olduğunu tahmin etti.

Dume masadaki yerini aldı ve elini boynuzlarının arasında gezdirdi. "Çok uzun olmaya başlamıştı."

Rory kıkırdadı ve buzdolabından içecek almak için ayağa kalktı ama annesinin gözlerinin faltaşı gibi açıldığını görünce dondu kaldı. "Hayır," diye fısıldayarak aceleyle oturma odasıyla mutfak arasındaki kapıya gitti. Ellerini annesinin omuzlarına koydu. "Anne?"

Dume, Rory'nin omzuna hafifçe dokundu. Bunun olduğunu daha önce de görmüştü ve ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Güzel gün sona ermişti.

Lenora'nın gözleri bir an için berraklaştı ve ellerini Rory'nin üst kollarına kilitledi. "İkisi birdi ve biri senin."

Rory'nin gözleri yandı. "Anne, sorun yok. Hadi seni yatağa götürelim."

"Hayır," diye ısrar etti annesi ve ellerini çekip aldı. "Beni dinle Aurora, seni kandırmasına izin verme; onun karanlığı zehirdir. Seni sadece altın çocuk kurtarabilir."

Annesinin gözleri yeniden buğulanırken Rory'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. Dume Rory'yi geri çekti ve Lenora'yı koridorun sonundaki odasına götürdü.

Geri döndüğünde Rory gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla ona baktı. "Bütün gününü bile alamadı. Gittikçe kötüleşiyor."

Dume, Rory'yi mutfak sandalyesine götürdü ve tabağına bir çatal koyduktan sonra onun karşısındaki yerine geçti. "Biliyorum. Şu krepleri bitirelim ve kanepede bir film izleyelim. Seçim senin."

Rory arkadaşı için minnettardı ama yine de yüreği sızladı. Annesinin günleri kısılıyorsa, çok yakında hiç var olmayacaklardı.

Bölüm 5

Rory bir sandalyeye oturmuş, sabah güneşi dairelerinin ön pencerelerinden içeri süzülürken kanepede oturan annesini izliyordu. Lenora'nın yeteneklerinin ortaya çıktığı günün anıları etrafında dönerken gözleri yanıyordu.

"Hey, anne!" diye seslendi on yaşındaki Rory kapıdan, sırt çantası vücudunda zıplayarak içeri koşarken. "Tahmin et ne oldu!"

Babası başını koridora doğru uzattı ve kara kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Ne?"

Çantasına uzandı ve matematik testini çıkardı. "Bugün sınıftaki en yüksek puanı ben aldım," diye gülümsedi.

Annesi heyecanla alkışladı ve Rory'nin gülümsemesi genişledi. Lenora çocuklarının başarılarını her zaman büyük bir olay haline getirir ve başarısız olduklarında onları cesaretlendirirdi.

Patrick odayı geçti ve kâğıdı ondan aldı. Mutfığa doğru ilerlerken, "Bu buzdolabına asılacak," diye duyurdu. "Seninle gurur duyuyoruz, bücür."

Rory küçük ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana öyle deme baba.

Neredeyse ergenlik çağındayım."

Annesi kıkırdadı ve mutfağa girdi. "Akşam yemeği için ne istersin? En sevdiğinden yapacağım."

Dume ve Cora ileri geri konuşarak ön kapıdan içeri girdiler. "Rory, onlara söyledin mi?" Dume sanki notu kendisi vermiş gibi hevesle sordu. Cora'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. İkizi o kadar başarılı olamamıştı ve Rory kendi zaferini kutladığı için bir suçluluk duygusu hissetti.

Patrick, Dume'un saçlarını boynuzlarının arasından karıştırıp Cora'nın başına bir öpücük kondururken, "Öyle yaptı," dedi.

Rory, "Pizza istiyorum," diye karar verdi. Annesi tüm âlemdeki en iyi aşçıydı.

"Evet," dedi Dume ve Cora, beşlik çakarak.

Lenora malzemeleri toplamak için mutfağı karıştırırken, "Pizza o zaman," diye duyurdu.

Cora parlak bir şekilde gülümsedi. "Akıllı olan o. Ben güzel olanım."

Rory kız kardeşini hafifçe itti. "Aynı görünüyoruz, ahmak." Cora omuz silkti. Birbirlerinin aynısı değillerdi ama benzerlikleri tekinsizdi.

Rory'nin annesi elindeki domates sosu kavanozunu bıraktı ve kıpırdamadan durdu. Patrick koşarak yanına gelirken bakışları önündeki duvardaydı.

"Kendini mi kestir?" Adam camla kaplı çıplak ayaklarını kontrol etti ama kadın cevap vermedi.

"Anne?" Cora ona yorgun bir bakış atarak sordu.

"Neler oluyor?" Dume Rory'ye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Annesi döndü ve ayaklarının altında çıtırdayan camın sesi Rory'nin irkilmesine neden oldu. "Orada olmaması gerekiyordu. O parlak çünkü karanlığı saklanıyor." Gözleri Cora'ya kilitlendi. "Orada olmaman gerekiyordu!"

Sözleri anlamsızdı ve Cora kapandı. "Anne?" Rory sordu.

"Beni korkutuyorsun."

"Siz ikiniz Dume'u alıp odanızda oynayın," dedi babası yumuşak bir sesle.

Rory bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Annemin nesi var?" diye sordu. Artık neredeyse bir yetişkindi ve bilmeyi hak ediyordu.

Cora ellerini Rory'nin omuzlarına koyarak onu gitmeye teşvik etti. "Yetenekleri gelişmeye başlıyor," diye mırıldandı. Daha önce söylediklerine rağmen Cora her zaman zeki olan taraftı.

Rory keskin bir nefes aldı ve başını salladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ailesi onu ve Cora'yı anlayacak yaşa gelir gelmez bu ana hazırlamaya başlamıştı. Buna ilk kez tanık olduklarında korkmalarını istemiyorlardı.

Yine de korkmuşlardı.

Rory kendini bu cehennem kâbusundan kurtarmak için başını salladı. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı annesine. "Her şeyden çok."

Rory yine işe çağrıldı. Bu gece müşterilerle uğraşacak duygusal kapasiteye sahip değildi ve gece hemşiresi , bir çıkış yolu aramak için ayrıldı.

Seks onun rahatlama yoluydu ve bu gece buna her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Şehir merkezine Wonder'a gitti ve incelemeye başladı.

Bir bira aldıktan sonra döndü ve dirseklerini bara dayadı. Çok geçmeden bir adam ona yaklaştı. Adam ondan biraz daha uzun boyluydu, mükemmel dişleri, dağınık saçları ve keskin bir çene hattı vardı.

"Bir sonraki içkini ısmarlayabilir miyim?" diye sordu kızın duyabileceği kadar yaklaştığında.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve uygun olduğuna karar verdi.

"Elbette." "Senin gibi bir kadının dışarıda tek başına ne işi var?"

Birasından bir yudum aldı ve omuz silkti. "Sadece biraz eğlence arıyorum."

Kadının iması açıktı ve adamın yüzü ilk kez bir kızın göğüslerini gören bir ergen gibi aydınlandı. "Ben Wyll."

"Rory," dedi elini onun elinin etrafına sararak. Ruhu yeşilin açık bir tonundaydı. Başını hafifçe çevirdiğinde, gözleri kulağının arkasındaki işarete kaydı. Bir *Sylph*. *Sylph*'ler havayı manipüle ederdi ve onun bunu yatakta kullanacak kadar yetenekli olup olmadığını merak etti. Bazıları öyleydi.

Birasını barın üzerine koyarken, "Bu konuşmayı sizin eve taşımak ister misiniz?" diye sordu. "Yüksek sesli müzik yüzünden duymak zor oluyor."

Kıkırdadı ve onu takip etmesini işaret etti. "Bunu çok isterim."

Dairesine girdiklerinde, ağızları özensiz bir dansla hareket ederken birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyorlardı. Kadın

Kız kot pantolonundan sıyrılırken çaresizdi ve gözleri kızın vücudunu tararken açtı.

İkisi de çıplak kaldığında, adam saldırdı. Elleri zaten sert olan sikine gitti ve onu birkaç kez okşadı, amına uzanırken ağzına doğru inlemesini sağladı.

Parmakları labiasının üzerinde daireler çizdi ve kız sinirli bir nefes almamaya çalıştı. Bazı erkekler yüzlerine tokat atsa bile klitorisi bulamazdı. Kadın uzandı ve adamın parmaklarını doğru noktaya götürdü ama adam parmaklarını tek bir yerde tutamadı.

"Bir prezervatif al," dedi ona, ön sevişmeden vazgeçerek ve o da pantolonuna uzanıp arka cebinden bir paket çıkardı. *Bu gece biri kendine güveniyordu.*

Çabucak kılıfını çıkardı ve Rory'yi kanepeye doğru götürdü. Onun girişine girmesi birkaç denemesini aldı ve girdiğinde homurdandı. "Bu inanılmaz bir his." Birbirine bağlı vücutlarına baktı. "Bu kadar iyi hissetmeyi hiç beklemiyordum."

Oh, lanet olsun. "Bu senin ilk seferin mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet," diye itiraf etti. "Ama ne yapacağımı öğrendim." *Klitorisini bulamadıysa yeterince iyi değildi.*

Rory gözlerini kapadı ve içini çekti. "Pekâlâ, sana göstermeye çalışacağım." Adamın elini tuttu ve başparmağını klitorisinin üzerine koydu. "Burası klitoris. Elini aşağıya doğru hareket ettirme. Eğer yaparsan, hiçbir faydası olmaz."

Başparmağına baktı ve başını salladı. "İterken, çekiçle vurma. Sabit bir hızda başla ve aynı anda başparmağınla daireler çiz." Tekrar başını salladı. "Eğer daha sert dersem, bu daha hızlı anlamına gelmez. Olduğundan daha sert iteceksin ve eğer dersem

Daha hızlı, daha hızlı iteceksin, daha sert değil. Eğer sana ikisini de yapmanı söylersem, ikisini de yap. Anladın mı?"

Gülümsedi. "Anladım." Kalçalarını hareket ettirdi ve klitorisini aşağı doğru itti.

"Daireler çizerek ovun," diye talimat verdi. Adam bunu yerine getirdi ve kadın gözlerini kapatıp hissin kendisini ele geçirmesine izin vererek iç çekti. "Biraz daha hızlı sür."

Her vuruşta kalçalarını onunkilerle buluşacak şekilde kaldırdı. En azından hızlı öğrenen biriydi. "Evet," diye nefes aldı. "İşte böyle." Elleriyle göğüslerine masaj yaptı ve inledi. "Daha hızlı."

Vücudu kasılmaya başladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dur bakalım. Daha uzun süre dayanmalısın. *Henüz gelme.*"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz aleti nabız gibi atmaya başladı. "Duramıyorum," dedi gergin bir sesle, spermi prezervatifi doldurmadan hemen önce.

Rory perişan bir halde tavana baktı. "Yavaşça çek ve prezervatifi dökmeden çıkar. Ucunu bağla ve at."

Çekildi ve titreyen elleriyle prezervatifi çıkarmaya çalıştı ama beceremedi. Rory'nin karnına düştü ve gövdesine döl sıçradı. Kadın irkildi ve ayağa kalkarak onu yere fırlattı. Karnından aşağıya damlayan dölüne bakarken bakışları onu yere yapıştırdı.

"Bana ıslak bir havlu getir," diye tersledi. "Ve bir dahaki sefere dikkatli ol."

Adam aceleyle banyoya gidip nemli bir el havlusuyla çıkınca, kadın havluyu adamın elinden kaptı. Başka bir şey söylemeden temizlendi, giyindi ve çıkarken kapıyı çarptı.

Unutmak için çok fazla.

Pazartesi günü Rory kendini toparladı, gece hemşiresinden erken gelmesini istedi ve Kordie'nin salonunu aradı.

"Kordelia'nın Güzellik Barı," diye cıvıladı arkadaşının sesi hattın diğer ucunda.

Rory sesini gizleyerek mümkün olduğunca tizleştirdi. "Bu öğleden sonra boş bir renk yeriniz var mı?"

"Ne yazık ki, renklendirme için ayın geri kalanında doluyuz. Gelecek ay için randevu almak ister misiniz?" Kordie'nin sesi kibar ve profesyoneldi, Rory gülmemek için kendini zor tuttu.

Telefonda dramatik bir şekilde içini çekti ve normal sesiyle, "Sanırım o zaman rengi atlamamız gerekecek," dedi.

Kordie'nin anında verdiği yanıt, "Kıçını kaldırıp buraya gel," oldu. "Bu fırsatı kaçırmamın imkanı yok."

Rory, "Seni zor durumda bırakmak istemem," diye karşı çıktı. "Gerçekten, bunu gelecek ay yapabiliriz."

"Yalan söylüyordum. Bu öğleden sonra bolca vaktim var. Bu akşamki vardiyandan önce seni içeri sokup çıkaracağız." Kordie, Rory'nin tartışmasına fırsat vermeden telefonu kapattı.

Rory kuaföre girdiğinde, arkadaşı son müşterisinin işini bitirirken o da boş bir sandalyeye oturdu. Kadın, Rory'ye siyahla karışık açık gri gibi görünen saçlarıyla salondan çıktığında Kordie parmağıyla işaret etti. "Buraya gel."

Rory otururken, "Gerginim," diye itiraf etti.

Kordie koyu renk bir pelerini onun omuzlarına doladı. "Üzülme. Ben yaptığım işte en iyisiyim."

"Bana istediğini yap." Rory koltuğunda iki büküm oldu. "Ama sakın saçıma parlak, iğrenç bir renk sürme. Dükkânınızı yerle bir etmekten çekinmem."

Kordie homurdandı. "Saçımın çirkin olduğunu mu söylüyorsun?"

Simyacının saçları birkaç gün önceki rengine geri dönmüştü. *Mor*, diye hatırladı.

"Bunu başarabilirsin," diye homurdandı Rory. "Ben yapamam, yapmak da istemiyorum." "Güven bana." Bununla birlikte Kordie masanın üzerinde iksirleri karıştırmaya başladı.

Rory'nin uzun saç tellerini doyurmadan önce yanına oturdu. Rory'nin kulaklarının etrafındaki bölgeyi göstererek, "Buradan başlayarak gümüş telleri uçlara ekleyeceğim," dedi. "Sonra kök rengini eriteceğim, böylece kusursuz bir şekilde karışacak."

Rory, "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi. "Ne istiyorsan onu yap."

Kordie saçları ayırmaya ve boyamaya başladı ve bir saat kadar sonra saçları kurutmak için bir iksir daha döktü. İksirler hızlı çalışıyordu ve uzun saçlarının daha uzun sürmemesine şaşırmıştı.

"Bitti," diye açıkladı Kordie, Rory'ye arkasına bakması için bir ayna uzatarak.

Rory yansımasına aval aval baktı. Harika görünüyordu. Gri saçlarına incelikle işliyor, uçlarına boyut kazandırıyordu, geri kalanı ise siyahtı.

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olan Kordie'ye bakmak için döndü. "Sana söylemiştim."

"Çok iyisin," diye itiraf etti Rory. "Bayıldım buna."

Kordie eşyalarını yerleştirmek için odanın içinde koşuştururken, "Temizleneyim de Whiplash'e gidelim," dedi. "ocukların görmesi için sabırsızlanıyorum."

"Saına ne oldu?" Dume barda oturup bardağından bir vişne alırken sordu.

Uçlarına dokundu. "Beğenmedin mi?"

Omuz silkti. "İyi görünüyor. Bunu yapacağını ." Rory gülümsedi. "İyi görünüyor, değil mi?"

Dume'un arkasından yüksek bir ıslık sesi duyuldu ve Keith onlara doğru yürürdü. "ok ateşli görünüyorsun." Aatxe'yi dehşete düşürerek Dume'un yanındaki tabureye oturdu ve Rory'nin önüne koyduğu içkiyi kaptı. "Kordie'nin sana aylar önce el sürmesine izin vermeliydin."

"Ben de öyle dedim," diye araya Kordie.

"Saçımın daha önce berbat göründüğünü artık hepimiz kabul ettiğimize göre, bu konuda konuşmayı bırakabilir miyiz?" Rory homurdandı.

Keith, "nceden de ateşliydin," diye dzelitti. "Ama şimdi daha seksisin." Dume ona, "Her halükarda iyi görünüyorsun," dedi.

"Kibirli olmayı bırak." Rory bar havlusuyla onun koluna vurdu.

"Pislik gibi davranmayı bırak."

O andan itibaren geceleri normal seyrinde devam etti ve Rory yıllar içinde ailesi haline gelen arkadaşları için minnettar oldu. Onlar olmasaydı, kaybolurdu.

Bölüm 6

"Delirdin mi sen?" Keith önlerindeki ormana bakarak sordu. "Cehennemin yedi halkasında bile beni yenmene imkân yok. Ben bir *kurdum*, Rory."

"Ve ben bir *Fey*'im, Keith," diye karşılık verdi.

Dume kollarını göğsünde , Keith ve Kordie'nin arasında duruyordu. "Bu adil bir maç. Kimin kazanacağını görmek istiyorum."

Keith arkadaşlarına bakarken ağzı açık kaldı ve Rory gülmemeye çalıştı. "Hepiniz hayal görüyorsunuz."

Saçları bembeyaz görünen Kordie, "Bugünkü etkinliklerin dışında kaldığım için mutluyum. Koşmaktan nefret ediyorum."

Aylar önce iş programlarını Çarşamba öğleden sonraları boş olacak şekilde ayarladılar.

Sinemaya gitmek, birinin evinde takılmak, dışarıda yemek yemek gibi rastgele şeyler yapıyorlardı ve bazen şehir merkezindeki spor kompleksine gidip kapalı havuzda yüzüyor, kürek topu oynuyor ya da canları ne onu yapıyorlardı. Bu, Rory'nin hayatının en önemli anıydı.

hafta. Bugün parkın kenarında durmuş, ormana bakıyorlardı.

"Seni sırtıma alabilirim ve onlarla yarışabiliriz," dedi Dume, Kordie'ye sırtarak.

Kadın ona ters ters bakınca Keith omuzlarını silkti. "Hadi şu işi bitirelim. Kaybeden herkese birer içki ısmarlar."

Rory ayaklarının üzerinde zıpladı. "Anlaştık."

Keith bir anda şekil değiştirdi. Rory onların ne kadar hızlı değiştiklerini ya da Şekil *Değiştirenler* geri döndüklerinde tamamen giyinik olduklarını asla unutamazdı. Küçükken Cora'ya şekil değiştirmesi için yalvarır, sonra da ona binmeye çalışırdı. Bu, kız kardeşini deli ederdi.

Kordie ilerledi ve yüzünü onlara döndü. "Ağaç eve gidip döneceğiz. Hile yapmak yok."

Rory, Cora ve Dume'un çocukken ormanın derinliklerinde buldukları eski bir ağaç ev vardı. Kimse onu kimin yaptığını ya da nereden geldiğini bilmiyordu ve Rory'nin Dume ile olan çocukluk anılarının çoğu onun etrafında dönüyordu.

Kordie kollarını kaldırdı. "Üç deyince. Bir. İki. ÜÇ!"

Keith ve Rory yan yana yola çıktılar. Birbirlerini gözden kaçırmak istemedikleri için birbirlerine yakın duruyorlardı ve Rory öne geçerken sırtıttı. Çok değil, ama yeterince. Yanındaki kurdun hırladığını duydu ve rüzgâr atkuyruğunun arasından geçerken güldü.

Ağaç ev görüldüğünde alnından ter damlıyordu ve yukarı çekildi, ağacın gövdesine dokundu ve geri koştu. Keith'in peşinde olduğunu duyabiliyordu ve daha hızlı itti ama çok geçmeden kara kurt onunla adım adım buluştu. Ağaç sınırına yaklaştıklarında,

Keith öne geçti ve hayali bitiş çizgisini ondan saniyeler önce geçti.

Rory yavaşladı ve zorlukla nefes alarak çimlere düştü. Keith'in burnu, acı bakla gibi bir gülümsemeyle görüş alanında belirdi ve Rory burnunu onunkinden uzaklaştırdı. "Böbürlenmene gerek yok, seni it."

Keith kıpırdandı ve elini uzattı. "Oyunbozanlık etme. Sana daha hızlı olduğumu söylemiştim."

Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Beni zar zor yendin."

Keith, Rory'nin saçını çekiştirdi. "Kendi iyiliğin için fazla rekabetçisin."

Dume onu omzundan alkışlayarak, "İyi iş," dedi.

Kordie sahte bir şaşkınlıkla elini göğsüne koydu. "Keith'e iltifat mı ettin? Âlem sona mı eriyor?"

Dume kaşlarını çatı. "Hak edene hakkını veririm."

Keith, Rory'yi göstererek, "Bana bir içki borçlusun," dedi. Nefes nefese bile kalmamıştı.

"Soğuk bir biraya ne dersin?" diye sordu onu yanından dürterek. "Ama Whiplash'te değil. Oradan uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Birdie's?" Kordie önerdi. "En iyi patates çubukları onlarda var."

Patates çubukları tam olarak göründükleri gibiydi - küçük çubuklar halinde kesilmiş ve kızartılmış patatesler. Kordie'nin en büyük zayıflığıydı.

Keith saçından bir yaprak koparıp yere attı. "Ben de varım."

"Ben de," dedi Dume. "Kalabalıklaşmadan önce acele ."

Hep birlikte çimenlik alanda Keith'in kamyonetine doğru yürüdüler. Aralarında aracı olan tek kişi oydu çünkü anne ve babası *Munin*'di ve şehrin dışındaki *Munin* yerleşkesinde yaşıyorlardı.

Diğer herkes gitmesi gereken yere yürüyerek gitti ya da toplu taşıma araçlarını kullandı.

Hepsi bindiğinde Rory başını koltuğa yasladı. "Çok yorgunum."

Keith kamyonetinin düğmesine basarak kükremesini sağladı, sonra da uzanıp kızın dizini okşadı. "Kendine gel, yoksa vites değiştirip yüzünü yalayacağım."

Grup Birdie's'de uzun bir masanın etrafına oturdu ve garsondan içki sipariş etti. Birdie's parkın yakınında, iyi yemekleri ve ucuz içkileri olan küçük bir spor barıydı.

"Geçen gece neredeydin?" Keith gözlerini arkasındaki ES'de oynanan okbol oyununa dikmiş ona sordu. "İş yerinde değildin."

Rory gözlerini Dume'a çevirdi, o da bilerek baktı. "Aradım ve Wonder'a gittim."

"İyi miydi?" Kordie sırıttı.

Dume, "Aether aşkına," diye mırıldandı ama Keith'in dikkati Rory'nin üzerindeydi.

"O bir bakireydi," diye mırıldandı ve diğerleri kahkahayı patlatmadan önce durakladılar. "Kapa çenenini."

"En azından doğru deliğe mi soktu?" Keith gülerek sordu.

Rory başını hafifçe masaya vurdu. "Ona klitorisimin nerede olduğunu göstermek zorundaydım."

Dume'un göğsünden derin bir kahkaha yükseldi ve Rory kendi kahkahasını bastırmak için ağzını yana çevirirken başını kaldırdı.

Utangaç yapısına rağmen Dume çekingen bir bakire değildi ve onlu yaşlarının sonlarındayken Rory'ye ne yapması gerektiğini sormuştu. Rory bir şema çizmişti ve Dume hayatının en önemli sınavıymış gibi bu şemayı incelemişti.

"Hangi noktada fark ettiniz?" Kordie garsondan içkisini alırken sordu.

"İçime girer girmez altını keşfetmiş gibi görünüyordu," diye inledi. "Ona ne yapması gerektiğini söylediğimde o kadar da kötü değildi, ta ki üç saniye içinde boşalana kadar."

Keith gülerken masayı tokatladı. "Bütün gün duyduğum en iyi şey bu."

"Hepsi bu kadar değil," dedi durumun gülünçlüğüne gülümseyerek. "Prezervatifi çıkarırken karnıma düşürdü. Her yer döl oldu."

Kordie elini ağzına kapattı ve Dume'un kahkahası havada patladı. "Bir sonraki randevu ne zaman?"

Top haline gelmiş bir peçete kafasından sekti. "Siz üçünüzden nefret ediyorum," diye homurdandı ve kadehini kaldırdı. "Bir dahaki sefere kurdu yenmemin şerefine."

Keith, "Ve hayalperest rüyalarınıza" diye eklerken hepsi kadehlerini kaldırdı.

Rory gürültülü bir çarpma sesiyle irkilerek uyandı. Yataktan fırlayıp annesinin odasına koştu ama odayı boş buldu ve oturma odasına koşarken paniğe kapıldı.

Etrafına bakınırken olduğu yerde durdu. Duvarlar yazılarla kaplıydı ve annesi bir sandalyenin üzerinde durmuş, kalemle bir şeyler karalıyordu. Rory annesinin aynı cümleleri tekrar tekrar yazdığını fark edince irkildi.

*İkisi birdi, biri de senin. Seni
kandırmasına izin verme.*

Onun karanlığı zehirdir.

Sadece altın çocuk seni kurtarabilir.

"Anne," diye mırıldandı Rory. Annesi yazmaya devam ederken onu görmezden geldi. "Anne, lütfen dur."

Düşeceğinden endişelenerek annesinin yanına dokundu. "Anne, lütfen."

Ağlama isteğiyle savaşıırken gözleri yanıyordu. Sonunda annesi durdu ve döndü. "Anlamamı sağlamalıyım, Aurora."

Rory başını salladı. "Anlıyorum. Düşmeden önce aşağı gel." Annesi üzerinde çalıştığı cümleyi bitirdi ve Aşağı inerken Rory'nin omzunu tuttu. "Seni sadece altın çocuk kurtarabilir. Ona güvenin."

"Tamam anne, yapacağım. Söz veriyorum."

Annesi memnun görünüyordu ve şaşkınlık içinde odasına doğru yürüdü. Kapısı kapandığında Rory yere çöktü ve gözyaşlarının serbestçe akmasına izin verdi.

Günün olaylarından sonra Rory tek başına kas hafızası üzerinde çalıştı. Annesinden gelen mesajı aklından çıkaramıyordu. Evet.

Bir *Sibyl*'in zihninin karıştığı doğrudu, ama diyarlardaki olası her gelecekle karışmıştı. Annesinin söylediği gerçek bir kehanetti, ama asıl soru bunun *gerçekten* Rory için olup olmadığıydı.

İkisi birdi, biri de senin. Seni kandırmasına izin verme. Onun karanlığı zehirdir. Sadece altın çocuk seni kurtarabilir.

Bu da ne demek oluyor? Asla bilemeyecekti. Bunun yerine, hayatının geri kalanında bunun için acı çekecekti.

Barın kapısının çalınması onu sarmal düşüncelerinden uzaklaştırdı ve Keith'in endişeli yüzü ona baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Seni hiç bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyorum."

Bütün maskaralıklarına rağmen Keith'in ruhu nazikti. Rory'nin zaman zaman bakmayı sevdiği canlı bir maviydi.

Elindeki bezi barın üstüne bıraktı. "Hayır." Öne doğru eğilerek, "Kehanetler hakkında bir şey biliyor musun?" diye fısıldadı.

Başını geriye attı. "Kehanetler mi? Annen bir şey mi söyledi?"

Yanağının iç kısmını çiğnedi. "Onlar hakkında bir şey biliyor musun, bilmiyor musun?"

Oturup onu izledi ve sonunda şöyle dedi: "Fazla bir şey bilmem ama bir *Kâhin* net bir şekilde konuşabiliyorsa, ona kulak vermek gerektiğini bilirim. Ne oldu?"

Geleceği hakkında bu kadar endişelenmenin stresini yaşamak istemediği için başını öne eğdi. "Dume sona erdiğinde annem bir kehanette bulundu. Açık bir gün geçiriyordu ve her şey harikaydı,

Ta ki öyle olmayana kadar. Beni omuzlarımdan tuttu ve onu dinlememi istedi."

Keith ıslık çaldı. "Ne dedi? Ayrıca, ben neden davet edilmedim?"

Rory onun sızlanmalarına aldırmadı. "İkisi birdi ve biri senin. Seni kandırmasına izin verme. Onun karanlığı zehirdir. Seni sadece altın çocuk kurtarabilir," diye bininci kez tekrarladı Rory. "Hepsi bu kadar da değil. Bu sabah oturma odasına girdiğimde duvarlarımıza bir şeyler karalamıştı."

Keith uzanıp Rory'nin bileğini kavradı ve tenleri birleştğinde, ruhu Rory'nin çok sevdiği o güzel maviyle çarptı. "Bunu ciddiye almalısın," dedi. "*Sibyl*'lerin böyle tutarlı mesajlar verdiğini duymuştum."

"Bu ne anlama geliyor? Altın mı? Karanlık mı? Bir *çocuk* mu? Anlamıyorum," diye inledi Rory. Karanlığın onun gizli eğlencesi olduğunu düşündü ve bunun durması için bir işaret olup olmadığını merak etti. Uyuşmayan tek şey 'o' kelimesiydi ama bu Bane'in onda yarattığı değişime işaret ediyor olabilirdi.

"Bilmiyorum ama etrafınızdaki her şeye dikkat edin." Ses tonundaki ciddiyet onu endişelendirmişti.

Bileğini tutan elinin üstünü okşadı. "Okşayacağım. Dinlediğin için teşekkürler Wolfy."

Elini geri çekti ve mavi göz kırptı. "Bana böyle seslenmenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Sırıttı. "Ne içmek istersin?"

Cevap veremeden Dume'un önderliğindeki bir grup infazcı kapıdan içeri girdi ve grup ona doğru yönelirken Dume'un yüzündeki ifade Rory'nin vücudunun uyuşmasına neden oldu.

"Dume?" diye sordu, kendini sakın kalmaya zorluyordu ama içten içe bunun ne olduğunu biliyordu.

Dume başını salladı ve yumruğunu ağzına götürerek kırık bir sesle konuştu: "Aurora Raven, Jasper Witlow'u öldürmekten ve on iki kişinin daha katil zanlısı olmaktan tutuklusun."

Keith taburesini yere vurarak ayağa kalktı. "Dume, neler oluyor?"

Dume konuşamayınca uzun, soluk saçlı bir başka infaz memuru öne çıktı. "Bayan Raven'ın suç saatinde Bay Witlow'un dairesine girdiğini ve yaklaşık iki saat sonra çıktığını gösteren video kayıtlarımız var." *Aatxe'nin* mavi bakışları Rory'ye bakarken sertleşti. "Ve olay yerinin durumuna bakılırsa, onun Kasap olduğundan şüpheleniyoruz."

Rory binanın ne kadar güzel olduğunu görünce arkasını dönmediği için kendinden nefret ediyordu ama sonuçta ihtiyacı olan bilgiyi almıştı. Anlamadığı şey, o olduğunu nasıl bildikleriydi. Binaya girerken kapüşonunu yukarıda tutmuştu. *Jessie kapıyı açana kadar*, aptal olduğu için kendine lanet ettiğini hatırladı. Koridorda kameralar olmalıydı.

Keith ona döndüğünde yüzünün rengi solmuştu. "Onlara bunu senin yapmadığını söyle."

Çantasını kaptı ve barın etrafından dolaştı. Kendisini götürmelerine izin vermeden önce Keith'e döndü. "Kendimce sebeplerim vardı ama eminim ki yaptıklarımı mazur gösterecek kadar iyi değillerdi." Sesi titriyordu. "Seni seviyorum ve Kordie'ye onu da sevdiğimi söyle."

Dume'a döndü, yüzünde öyle büyük bir acıyla ona bakıyordu ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. "Ve sen, lütfen annemin benim yüzümden acı çekmesine izin verme."

Ellerini uzattı ve en eski arkadaşının onu kelepçelemesine izin verdi, ardından diğer infazcılar her iki kolundan tutup onu sürükleyerek götürdüler. Ruhları parlaktı, neredeyse kör ediciydi, onunla tam bir tezat oluşturuyordu.

Annesinin kehanetinin doğru olduğunu tahmin etti; karanlık onun yıkımı oldu.

Dume, Rory'yle birlikte arkaya binmekte ısrar ediyordu ve onu karşısında görünce yalnız olmayı diledi.

"Benim iğrenç olduğumu düşünüyor olmalısın," diye fısıldadı. Adam ona bakmayı reddederek önüne baktı.

Göğsünde bir sızı vardı. "Merak etme, yakında benden kurtulacaksın. Benim ruhum da onlarınki kadar kara ve yakında onlarla cehennemde buluşacağım."

Başkent'e doğru ilerlerken sessizlik onun açıklamasını takip etti.

Onu Adalet Terazisi'ne , bir *Kraliyet* mensubunun birisine bakıp suçları için mükemmel cezayı bildiği söylenirdi. Diyarlarda sadece üç Kraliyet mensubu vardı; ışığı kontrol eden Lux Kralı Gedeon; suçluları yargılayan Adalet Terazisi Adila ve gölgeleri kontrol eden Umbra Kralı Caius.

Tarihsel metinlere göre bir zamanlar Erdikoa'yı Lux Kraliçesi olarak yöneten dördüncü bir *Kraliyet*, Atarah vardı ama Caius onu öldürdü,

elinde hançeriyle kana bulanmış cesedinin üzerinde dururken yakalandı.

Onun ölümü üzerine Atarah'ın gücü Gedeon'a geçti ve Adila Caius'u Vincula'ya kapattı. Rory, *Kraliyet* ailesinin sahip olduğu muazzam güç karşısında ürperdi.

Şimdi Adalet Terazisi'nin önüne çıkacaktı ve kimsenin onu kurtarmak için yapabileceği bir şey yoktu, zaten o da bunu istemiyordu. Tek dileği önce kız kardeşinin ruhunu bulmuş olmaktı.

Rory Başkent'i ya da sarayı hiç görmemişti ve minibüsten indiğinde gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. Şimdiye kadar gördüğü en büyük binaydı ve her yönden altı şehir bloğu büyüklüğünde olmalıydı. Altın moedalarla aynı renkte metal detaylara sahip beyazdı ve binlerce yıllık olmasına rağmen yeni gibi parlıyordu.

"Kutsal aether," diye nefes aldı.

İlk başta Dume'un neden sarayın ne kadar büyük olduğundan hiç bahsetmediğini merak etti, ama sonra *Seraphim*'in Başkent'i büyülediğini hatırladı, böylece *Kraliyet* ailesi dışında oradan ayrılan herkes Başkent'in duvarları içindeki her şeyi hatırlamıyordu, ama tekrar girdiklerinde her şeyi hatırlıyorlardı.

Okuldaki öğretmenleri bunun *Kraliyet* mensuplarının Başkent dışında fark edilmeden dolaşabilmelerini sağladığını söylemişti. Ölümlerinden sonrasına kadar tarih kitaplarında ya da müzelerde *Kraliyet* mensuplarının resimlerinin bulunmamasının nedeni de buydu.

Dume uzaklaşıp başka bir infazcı onu yan girişe doğru yönlendirdiğinde Rory'nin transı bozuldu. İstemiyor olmalılar

diyarların pislikleri, herkesin görebileceği süslü sarayda dört dönüyordu.

Onu boş hücrelerin sıralandığı karanlık bir koridora götürdüler ve bu manzara tüylerini diken diken etti. Sözde, ceza hızlıydı; ya Vincula'ya giderdiniz ya da cehenneme. Nadiren bir insan mahkemeyi beklemek zorunda kalırdı.

Koridorun sonunda bir dizi büyük kapı vardı ve açıldıklarında küçük bir oda ortaya çıktı. Zemin betondu ve zemindeki bir gidere doğru eğimliydi ve odanın önünde küçük bir kürsüye çıkan üç beton basamak vardı.

Beklediğı şey bu değildi. "Bu kanalizasyon ne için?" diye fısıldadı solundaki infazcıya.

"Kan," diye cevap verdi duygusuzca.

Rory'nin vücudu sarsıldı. Yakında kanıyla dolacak olan kanala bakarken tüm gücü kaybordu. Ölümünün hızlı ve acısız olmasını umuyordu.

Kürsünün solundaki kapı açıldı ve o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biri içeri girdi. Saçları Keith'inkiyle aynı renkteydi ve önleri arkaya doğru toplanmış, geri kalanı dalgalar halinde sırtından aşağıya sarkıyordu. Rory kadının kulaklarının kendisinininkilerle aynı hafiflikte olduğunu görünce şaşırdı ve gözlerini kaçırmakta zorlandı.

Kraliyet ailesi bir tür Fey miydi?

Adalet Terazisi kürsüdeki yerini alıp Rory'ye döndüğünde odayı ürkütücü bir sessizlik kapladı. Kadın, Rory'nin kolunu tutan infazcıya başını salladı ve infazcı onu nefes kesici *Kraliyet*'in önüne gelene kadar ileri doğru çekti.

Sinmeyi reddetti. Yatağını yapmıştı ve şimdi içinde yatacaktı. Karşısındaki kadına bakarken, bu toplantıya neden ihtiyaç duyduklarını merak etti. Herkes kararın ne biliyordu.

"Ben Adaletin Terazisiyim," diye başladı *Kraliyet*. "Yine de bana Adila demenizi tercih ederim."

Rory şaşkınlıkla irkildi. *Neden ona bir şey demesi gerekiyordu ki?* "Memnun oldum," dedi ne yapacağını bilemez bir halde. "Ben Rory."

Adila başını eğdi. "Kim olduğunu biliyorum, Aurora Raven." Merdivenlerden zarifçe inip elini uzatırken bakmaya devam etti. "Bana ruhunu göster."

Rory utanç içinde gözlerini kaçırdı. "Ne göreceğini ikimiz de biliyoruz." "Ben olsam o kadar emin olmazdım," diye karşı çıktı Adila. "Bana elini ver."

Sesi emrediciydi ve Rory'nin itaat etmekten başka çaresi yoktu. Elleri birbirine değdiğinde Adila Rory'nin göğsüne baktı ve ağzının kenarı hafifçe kalktı. *Adalet Terazisi pislik torbalarını cehenneme göndermekten zevk alıyor olmalı,* diye düşündü kendi kendine.

Adila infazcıya gitmesini işaret etti. Kolunu bırakıp geri çekildiğinde Rory gözlerini kapattı. Ona ne yapacaklarını görmesine gerek yoktu.

"Aurora Raven, derhal geçerli olmak üzere Vincula'da beş yüz yıl hapis cezasına çarptırıldın. Yakın akrabaların hapsedilmen konusunda bilgilendirilecek. Döndüğünüzde karanlık diyardaki hayatınıza dair hiçbir şey hatırlamayacaksınız, ancak işlediğiniz suçları ve şimdiye kadarki hayatınızı hatırlayacaksınız."

Gözleri fal taşı gibi açılırken, Rory'ninki de dahil olmak üzere odanın dört bir yanından soluk sesleri duyuldu. "Pardon?" dedi şaşkınlıkla.

Adila elini uzattı ve bir infaz memuru ona üzerinde kalem olan bir pano uzattı. Panoyu inceledi, başıyla onayladı ve bir şeyler karaladıktan sonra Rory'ye uzattı. Daktiloyla yazılmış bir metinle doluydu ve Adila en alta cezasının süresini yazıp imzalamıştı.

"İmzala," dedi yanındaki infaz memuru. Adını not aldı ve belgeyi geri verdi.

Adila ona küçük bir gülümseme verdi. "Ruhunuz grinin güzel bir tonu, Bayan Raven. Sizi yakında göreceğim."

Adila cevap beklemeden ileri uzandı ve Rory'nin omzuna dokundu. Bir güç onu çekti ve saniyeler içinde, hiçliğin içine düşerken âlem kayboldu.

Bölüm 7

Vincula

Umbra Kralı parmaklarını sabırsızlıkla tahtının obsidyen koluna vurarak odanın uzak tarafına baktı. Birinin geleceği haberini almıştı ve o kişinin ne yaptığını düşünmeden edemiyordu.

Mistikler Vincula'ya gönderildiklerinde, işledikleri suçlar silahlı soygundan cinayete kadar uzanıyordu, ancak cinayetler genellikle kazara ya da haklı olarak işleniyordu.

Tecavüz edenler, çocukları istismar edenler ve kendi eğlenceleri dışında hiçbir sebep olmaksızın cinayet işleyenler Vincula'yı atladılar ve sorgusuz sualsiz cehenneme gönderildiler. Ruhları Vincula'nın gece gökyüzünden daha siyah olduğu için bu gerçekten de basit bir karardı.

Caius hariç. Adila hapishane diyarını bir hükümdar olmadan terk edemezdi, değil mi? Bir *Kraliyet* mensubu olduğu için küçük kız kardeşi Caius'un ruhunun rengini göremedi ama yine de hissetti ve *nezaketle* onu Orcus'la geçireceği sonsuzluktan kurtardı.

Öfkesi içinde kabardı ve ellerinin altındaki taşı kavradı, Atarah'ın kendi havuzunda yerde yatan görüntüsü gözünün önüne geldi.

kan zihnine saldırdı. Cezasını verirken Adila'nın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Vincula'da beş yüz yıl hapis. Tüm diyarlardaki en uzun ceza. *"Bu senin iyiliğin için kardeşim."*

Kaderini çok iyi bir şekilde belirleyecek olan intikamını alana kadar zamanını bekledi ve kız kardeşine onu cehenneme göndermekten başka seçenek bırakmadı.

Beş yüz yıl uzun bir süreydi ve kızgınlık ruhunu kemirmişti. Kurtuluş noktasının ötesinde olduğunu biliyordu.

Rory gözlerini açarak soğuk zeminde geri geri yürümeye başladı. Yargılama odalarının betonu gitmiş, yerine siyah mermer zemin denizinin ortasında gri mermer bir daire gelmişti. Duvarlarda sıralanan meşaleler görebilmek için yeterli ışık veriyordu ama odadaki küçük ayrıntıları seçebilmek için yeterli değildi.

Ayağa kalkarken etrafına bakındı. Vincula. Farkındalığı arttı ve ona ne yapması gerektiğini söyleyecek birini aramak için bir daire çizdi. Bileklerini saran zincirler ve onu tutsak eden, zaten karışık olan aklını karıştıran bir hücre yoktu.

Rory ilk başta onu görmemişti. Ta ki onun buyurgan varlığı gözlerini odanın bir ucundan diğer ucuna çekip neredeyse onu tekrar yere serene kadar. Siyah tahtında rahatça uzanan adam öyle bir güç yayıyordu ki, bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Onda farklı bir şeyler vardı ama loş ışıkta onu net olarak görebileceği kadar yakın değildi.

Tahttan üzerinde durduğu daireye kadar uzanan açık gri mermerden bir yürüyüş yolu vardı ve her iki tarafta da farklı derecelerde merakla toplanmış farklı insanlar vardı. Kim olduklarını bilmiyordu ama önündeki adamın Umbra Kralı olduğunu biliyordu.

Rory devasa odanın krala bakarken kalabalık sessiz kaldı ve bir şey onu krala gitmeye zorladı ama o kendini tuttu. Acı verici bir yavaşlıkla tahtından kalkıp kürsüden inerken gölgeler dalgalanarak Rory'nin gözlerinin açılmasına neden oldu. O, insanlar arasındaki canavarların kralı ve herkesin kâbuslarındaki kötü adamdı.

Mermer zeminde attığı ölçülü adımlar havada yankılanan tek seslerdi. Kendisi de dahil olmak üzere kimsenin nefes almadığından emindi.

En azılı gizemcileri bile ürkütecek tehlikeli bir zarafetle yürüyordu ve etrafındaki havaya nüfuz eden gölgeler kendi başlarına acımasızdı.

Uzun boylu ve kaslıydı, üzerinde siyah düğmeli, üstten açık bir gömlek, mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah pantolon ve iki elini süsleyen gümüş yüzükler vardı. Parlak altın rengi gözleri ona dik dik bakıyordu ve dehşet verici güzellikteki yüzünü görebileceği kadar yaklaştığında dehşet içinde geri adım attı. *Bu olamazdı.*

Gözleri adamın üzerinde gezinirken neredeyse şoktan bayılacaktı.

Odanın geri kalanında göze çarpıyordu, kral olduğu için değil, canlı renklere sahip olduğu için. Teni, kızın çok sevdiği bir renk tonundaydı.

daha önce hiç görmemişti. *Güneşten* bronzlaşmış *bej* rengi, diye fısıldadı ruhu zihninin gerisinde ve saçları *sarıydı*.

Onu renkli görmek bir şok olsa da, onu suskun bırakan şey bu değildi. Kötü şöhretli Umbra Kralı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bildiği tek şey on yıl önce onun kız kardeşini öldürüşünü izlediği idi.

Kral gözlerini Rory'ye dikti ve Rory öfke ve tiksinti duyguları içinde dalgalanırken tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Adam başını yana eğdi ve Rory onun bakışları altında kıpırdamamak için kendini zorladı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan kolunu uzattı ve parmaklarını şıklattı. Birkaç saniye içinde, cezasından tanıdığı bir infaz memuru aceleyle yanına geldi ve bekleyen eline bir kâğıt tutuşturdu. Adam geri çekildikten sonra kral belgeyi taradı.

Okudukça yüzü meraktan tiksinti ve öfkeye dönüştü. "Aurora Raven." Sesi derindi ve kızın kollarındaki tüyleri diken diken eden buz gibi bir sakinlikle doluydu.

"Umbra Kralı," diye karşılık verdi. Sesini sadece onun duyabileceği şekilde alçaltarak, "Yoksa sana Bane mi demeliyim?" dedi.

Öne doğru bir adım atarken yüzünde eğlenen bir ifade belirdi ve gölgeler ikisinin de etrafında kıvrıldı. Ne olduğunu anlayamadan bir gölge çenesinden yakaladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bana " diye hitap edeceksin, yoksa o güzel ağzından dilini ."

İçini kör bir öfke kapladı ve eğer kız kardeşinin ruhunu taşıdığı gerçeği olmasaydı, çıplak elleriyle onun kafasını boynundan ayırmaya ve kanında yıkanmaya çalışırdı.

Hain vücudu ondan yayılan erkeksi cinsel çekiciliğe tepki verdi, ancak hiçbir cazibe karşısındaki adama duyduğu nefreti köreltemezdi.

Yüzü soğuk ve vurdumduymazdı. "Hayatını bağışlaması için kız kardeşimi nasıl ikna ettin?" Kadın yine sessiz kaldı ve gölge çenesini bırakarak dikkatini elindeki kâğıda verdi. "Kontratın beş yüz yıllık." Adam kadının etrafında yavaşça döndü ve kadın adamın gözlerinin soğuk bir değerlendirmeyeyle onu taradığını hissedebiliyordu. "Tebrikler. Diyarlar tarihindeki mistikler arasında en uzun ceza sana verildi."

Rory, "Herhalde seninle geçirdiği beş yüz yılın cehennemden beter olduğunu düşünmüştür," diye tersledi.

Onun görüş alanına girdiğinde, gözlerindeki altının farklı tonlarını görebileceği kadar yaklaştı. "Söz veriyorum küçük kasap, benimle geçirdiğin zamandan sonra seni cehenneme göndermiş olmasını dileyeceksin. Tek üzüntüm Erdikoa'ya döndüğünde burada geçirdiğin zamanı hatırlamayacak olman." Adamın nefesi kızın teninde gezindi ve tüyleri diken diken oldu.

Kral ondan uzaklaşırken kalabalığa seslenmek için döndü. "Görünüşe göre en kötünüz bizi varlığıyla şereflendirdi." Kalabalığın üzerine bir sessizlik çökerken durakladı. "Bayan Raven sadece bir can almakla kalmadı; *on üç* can aldı."

Kalabalıktan soluklar ve mırıltılar yükselirken Rory omurgasını dikleştirdi. İşlediği suçların korkunç olduğunu biliyordu ama pişmanlık duymasına izin vermeyecekti.

"Sadece bir ya da iki yıldır burada olan bazıları onun adını duymuş olabilir." Kral geri çekildi ve kolunu ona doğru uzattı

Tantanayla. "Kendisi Kasap olarak da bilinir."

Kalabalığın kenarında duran bir adam irkildi ve yanındaki kadına dönerek kulağına bir şeyler fısıldadı. O andan itibaren kadının kim olduğu bilgisi kalabalığa yayıldı ve merak dolu bakışlar kısa sürede korku dolu bakışlara dönüştü.

Kralın ona yönelttiği gülümseme saf bir kötülüktü ve kendi yüzü küçümsemeyle buruştu. Tekrar kalabalığa döndü. "Bildiğiniz gibi, cinayetten hüküm giyen mahkûmlar sarayda çalışmaya mahkûm edilir, böylece lejyon ve ben onların davranışlarını izleyebiliriz." Shadows onu arkasından iterek tökezleyerek kendisine yaklaşmasını sağladı. "Bayan Raven da farklı değil."

Bu duyuru kalabalığın daha fazla mırıldanmasına neden oldu ve onları susturmak için bir elini kaldırdı. "Onu hak ettiği gibi karşılayacağınıza inanıyorum."

Mermer yürüyüş yolunda ilerledi ve arkasına bakmadan kürsünün arka tarafındaki bir kapıdan çıktı. Kalabalık hızla dağıldı, muhtemelen işlerine dönüyorlardı ve Rory gülümsemesini gizlemek için mücadele etti.

Kral bilmeden ona hayatının fırsatını verdi. Kız kardeşinin ruhunu bulana kadar sarayı arayacak ve sonra kralı cehennemde onu beklemesi için gönderecekti.

Sert bir el onu kolundan yakaladı ve geniş odanın içinde sürükledi. Kendisini tutan kişiye en iyi bakışını atmak için döndü ama onu sürükleyen güçlü mistik karşısında boğazı kurudu.

"Samyaza," diye fısıldadı, ondan çok kendi kendine.

Onun bir efsane, çocukları hizada tutmak için anlatılan bir masal olduğunu düşünüyordu. Vincula lejyonunun komutanı olduğu, akıl almaz derecede acımasız olduğu ve doğrudan *Seraphim*'in kendisi tarafından aether'dan gönderildiği söyleniyordu. Kitaplar onun ne tür bir mistik olduğunu hiç söylemiyordu ve geldiğinden beri ilk kez korku onu bir mengene gibi kavradı.

Gözleri onu tepeden tırnağa süzdü. Açık renk saçları omuzlarından sarkarak yüzünü görmesini engelliyordu ve sırtından çıkan beyaz kanatları, sırtına sıkıca yaslandığında bile büyüktü.

Süpermistik filmlerde ve eski hikâye kitaplarında gördüğü zırhı giymişti. Kraldan daha uzun boyluydu, heybetliydi ve sonunda yüzünü onunkine çevirdiğinde, çığlık atmamak için dilini ısırıldı.

Yüz hatları sertti ve gözlerinin onunkileri yakma şeklini görünce, ateş yaratma yeteneğine sahip olup olmadığını merak etti.

"Evet," dedi o güne kadar duyduğu en kalın sesle. "Sam'i tercih ederim."

Onun kendisine böyle sıradan bir isimle hitap etmesini mi bekliyordu? Onun huzurunda altına sıçmakla o kadar meşgul olurdu ki, ona herhangi bir şey diyemezdi.

Onaylarcasına başını salladı ve gözlerini ileriye çevirdi. Ona çok uzun süre bakarsa ölür müydü? Muhtemelen.

"Bana krala neden Bane dediğini söyle," dedi tartışmaya yer bırakmadan.

Başını tekrar ona çevirdi. "Öyle olduğunu söylemişti ama artık bunun bir yalan olduğunu biliyorum."

Komutanın gözleri kısıldı. "Sarhoş musun sen?"

Ahmak. "Tabii ki hayır. Kız kardeşime adının bu olduğunu söylemiş ama dediğim gibi, bu bir yalandı."

Elini onun kolundan çekti ama yürümeye devam etti. O söyleyene kadar durmasına imkân yoktu ve bunu biliyordu. "Kız kardeşin de burada mı?"

"Gördüğüm en parlak ruhlardan birine sahipti," dedi Rory boğazındaki duyguyu temizleyerek. "Adalet Terazisi'nin kendisinden daha çabuk burada olamazdı."

Sam yürürken sessizdi ve Sam konuşmalarının bittiğini sandı ama sonra Sam, "O zaman onunla konuşan Caius değildi. Neredeyse beş yüz yıldır Vincula'da kilitli tutuluyor. Kontratının bitmesine sadece birkaç ay kaldı."

Kralın bir sözleşmesi mi vardı? Zihni bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere katalogladı. Kendi kız kardeşini öldürdüğü için süresiz olarak Vincula'ya kapatıldığını duymuştu. Bir efsane.

"Onu kendi gözlerimle gördüm," diye ısrar etti. "Ben kör değilim."

Soğuk yüz hatları değişmeden kaldı. "Nasıl istersen öyle düşün." İçinden bir ses ona inanmasını söylüyordu ama o ne gördüğünü biliyordu. Kralın onca yıl önce renkli olmaması garipti.

"Onunki de aynı uzunluktaysa neden benim tarihteki en uzun cezaya sahip olduğumu söyledi?" *Hepsi ahmaktı.*

Sam onu görmezden gelerek onları birkaç kat merdivenden aşağı indirdi ve kapılarla kaplı nemli bir koridora geldiler. Havada yoğun bir nem vardı ve meşaleler duvarlara çarpmamak için yeterli ışık sağlıyordu. Bir el feneri için adam öldürebilirdi.

Dev, üzerinde 21030 yazan bir kapının önünde durdu ve kapıyı açtı. Onu nazikçe içeri itti ve kapıyı arkasından kapattı.

onları. Etrafına baktığında, içinde bir fener, bir yatak, bir komodin ve bir şifonyer bulunan küçük, düzenli bir odada durduklarını gördü. Sol duvarda banyo olduğunu tahmin ettiği bir kapı vardı.

"Evine hoş geldin," dedi ve onu toplam beş adımlık odanın karşısına geçirdi.

Ona döndü. "Zindan yok mu?"

Sert gözleri duygudan yoksun bir şekilde ona bakıyordu. "Zindana gerek yok. Eğer biri çizginin dışına çıkarsa, öldürülür."

Rory geri çekildi. "Bunu kendim için anlıyorum ama *herkes* için mi?" Dehşete kapılmıştı.

Sam'in yüzü yine taş gibi kalmıştı. "Unutuyorsun, buradaki herkes ciddi bir suç işlemiş. Ufak tefek hırsızlıklar için burada değiller." Sol taraftaki kapıyı iterek açtı ve içeriyi işaret etti. "Tuvalet."

Komutan konuşurken sesi bir milyon yaşındaymış gibi geliyordu. Durakladı. Belki de öyleydi. Kapının içinde içinde duş, lavabo ve tuvalet olan küçük bir oda vardı. *Seraphim'e şükürler olsun.*

"Bir terzi tarafından ölçünüz alınacak. Üniformanız ve gece kıyafetleriniz tamamlandığında odanıza teslim edilecek. Kirli giysilerinizi sepete koyun," dedi ve kapının yanındaki küçük sepeti işaret etti. "Çamaşırlar haftada iki kez toplanır."

"O günlerde sepeti salona koyayım mı?"

Başını yavaşça salladı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Onları başka nasıl toplayacaklar?" diye sordu, taşlarla dolu bir beyinle koca bir lejyonu nasıl yönettiğini merak ederek.

Kaşları kalktı. Bir çocukla konuşur gibi, "Kapınızı açıyorlar, sepetinizi alıyorlar, kapınızı kapatıyorlar ve gidiyorlar," dedi.

Kız ona inanamayarak baktı. "Ya çıplak olursam?"

Sam gür bir kahkaha atarak başını geriye attı ve bu ses onu ürküttü. "Artık mahremiyetiniz yok. Vincula'ya hoş geldiniz." Gitmek için döndü ama durakladı. "Caius sana saray personeli arasında bir görev verdiğinde biri seni almaya gelecek."

Başka bir şey söylemeden gitti ve Rory'yi önümüzdeki beş yüz yıl boyunca yeni evinde yalnız bıraktı.

Rory banyoda durup yüzüne su sıçratırken, beyni birden fazla yaşam boyu hayatta olma kavramını kavramaya çalışıyordu. Mistikler yüz ila iki yüz yaşına kadar yaşarlardı. Ama özgür olduğunda beş yüz artı bir yüz elli daha mı? Bu akıl almaz bir şeydi.

Odasının kapısı pat diye açıldı ve bir kumaş yığını kasırga gibi içeri daldı. Rory doğruldu ve kavgaya hazırlandı. Taht odasındaki tepkileri bir gösterge ise, diğer personelin hayatını cehenneme çevirmesi an meselesiydi. Yani, zaten olduğundan daha fazla.

Koyu renk saçları uzun küt kesilmiş kısa boylu bir kadın, elindeki giysi bohçasını bırakarak Rory'nin yatağının yanında durdu. Geniş gözlerini Rory'ye çevirdi ve başını eğdi.

"Yüzün neden böyle görünüyor?" diye sordu.

Rory'nin gözleri kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Kadının göğsünden bir kahkaha patladı. Otuzlu yaşlarında görünüyordu en ufak çizgileriyle gözleriyle muhtemelen

Gölmek. *Ya da gözlerini kısarak.* "Yani, ilk kez limon yemiş gibi görünüyorsun."

Kadın bir elbise alıp onu yaklaştıırken Rory kollarını kavuşturdu ama bir şey söylemedi. "Buraya seni ölçmeye geldim, linç etmeye değil."

Rory kollarını indirerek isteksizce küçük odayı geçti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bunu giy," dedi kadın, başka bir elbise alarak.

Rory gömleğini başından çekip yatağa fırlattıktan sonra elbiseyi kaptı ve kırırdatarak üzerine geçirdi. Kısa kollu, siyahtı ve tepesinde üç düğme vardı. Dizinin hemen altına kadar iniyordu ve yüzü gevşedi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kadın omuz silkti ve kendi üniformasını işaret etti. "Hepimiz bunu giymek zorundayız." Rory kadının elbisesine baktı ve onun da büyük cepleri olan grimsi bir önlük giydiğini fark etti.

"Ben Bellina, bu arada," dedi.

"Rory. Bana işkence etmenin en iyi yolunu bulmak için beni mi izliyorsun?" Oyun oynayacak vakti yoktu.

Bellina hafif bir kahkaha atarak başını salladı. "Söyledikleri kadar kötü olsaydın burada olmazdın." Merakla ona baktı. "Kurbanlarını kancalara asman rahatsız edici olsa da."

Rory bir omzunu kaldırdı, artık canavar değilmiş gibi davranmasına gerek yoktu. Bu özgürleştiriciydi. "Ruhları kapkaraydı ve bana göre saf kötülük için etten bir giysiden başka bir şey değillerdi."

"Sen bir *Fey'sin*," diye fark etti Bellina. "Ben bir *Ziyaretçiyim*." Sol kulağının arkasındaki küçük işareti göstermek için saçlarını yana yatırdı.

Rory'nin kaşları kalktı. *Ziyaretçiler* genellikle barışı sağlardı. Çevrelerindekiilerin ruh hallerini kontrol etme yetenekleri vardı. "Buraya nasıl geldin?"

"de senden bir farkım yok," dedi sıkı bir gülümsemeyle.

Bellina kumaşı yanlarından tuttururken Rory kollarını kaldırdı. "Sen de mi on üç kişiyi öldürüp et kancalarına astın?"

Bellina gülümseyerek başını salladı. "Hayır." Yüz ifadesi ciddileşti. "Kayınpederimi ben öldürdüm." Rory şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. "Karımı çocukken defalarca dövdüğünü öğrendim. Annesi doğum sırasında ölmüş, o da onu suçlamıştı." Yumrukları kumaşın etrafında sıkılaştı. "O sadece bir çocuktu." Sesi ancak fısıltı halindeydi ve gözleri uzaklara dalmıştı. "Karım bana çocukluğundan kalma travmalarla başa çıkma sorunları olduğunu söyledi. Annesiz büyümekten bahsettiğini düşündüm ve bu konuyu hiç zorlamadım. Hazır olduğunda bana anlatacağını biliyordum."

"Kabuslar görüyor," diye devam etti. "Onu odamızda ağlarken buluyordum ve ona yardım edemediğim için kalbim kırılıyordu, ta ki bir gün bana açılana kadar. Onun kendisine tekrar zarar vermeye çalışacağından korktuğunu itiraf etti." Bellina bakışlarını Rory'ninkilere kaldırdı. "Ona dokunmasına izin vermektense ölmeyi yeğlerdim ve onun korku içinde yaşadığını görmeye dayanamazdım. Bağırsaklarına on kez bıçak sapladım."

Rory başını salladı. "Erdikoa'da arkadaş olmamamız çok kötü. Senin pis işlerini ben yapardım."

Bellina kahkahayı patlatmadan önce elindeki giysiyi karıştırdı. "Senden hoşlanacağımı biliyordum. Şu elbiseyi çıkar da pijamalarını ölçelim. İki parçalı flanel takım ya da vardiya giyebilirsin."

Rory terzinin elindeki rahatsız edici kumaşa baktı. "Vardiya mı? Ben iki bin yaşında değilim." Uykusunda ateşi çıkıyordu ve pazen giymektense çıplak uyumayı tercih edeceğini biliyordu. İç çekerek beyaz kumaşı işaret etti. "Vardiya."

Bellina sırıttı. "Şehirde harcamak üzere ayda on parça kıyafet, beş takım iç çamaşırı ve iki çift ayakkabı için kredi alıyorsunuz. Oradaki kıyafetler normal."

"Gitmemize izin var mı?" Rory şaşırarak sordu. "Ve kredi mi alacağız?"

Bellina başıyla onayladı. "Bira, hamur işleri ve oyunlar gibi ihtiyaç dışı ekstra ürünlere harcamak için de kredi alıyorsunuz. Bu diyar bize anlatılan kâbusa hiç benzemiyor. Bazı açılardan Erdikoa'dan daha iyi." Durakladı. "Güneş ışığı olmaması dışında."

Rory'nin okuldaki tarih derslerine göre, Vincula'nın gündüzleri Erdikoa'daki alacakaranlığa eşdeğerdi ve geceleri zifiri karanlıktı, ayda bir kez Erdikoa'da ayın dolunay olduğu zamanlar dışında yıldız ya da ay yoktu. Bu gerçekleştiğinde, Vincula'da ay ve yıldızlar mahkumların eğlenmesi için ortaya çıkıyordu. Buna Plenilune denirdi. Yüzünde çok uzun bir süre güneş ışığını hissetmeyeceğini bildiği için çökmemeye çalıştı.

Annesinin iyi günlerinde, bazen babasıyla parkta yürüyüş ya da piknik yapmak için buluşurlardı, ki bu bir daha asla yapmayacağı bir şeydi.

Gözleri yaşardı ve döndü. Tek umudu Dume ve babasının annesine iyi emin olmalarıydı.

İnfaz memurları hapsedildiğini babasına bildirmiş olmalı. En azından öyle olmasını umuyordu. Babasının annesini asla yalnız bırakmayacağını biliyordu ama bazen iyi günlerinde eski kocasını görmek Lenora'ya acı veriyordu. Bunun yerine Dume onunla yaşasaydı daha iyi olurdu.

Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi göğsünü sıktı. Sözleşmesi sona erdiğinde annesi, babası ve arkadaşları gibi çoktan ölmüş olacaktı.

Bir parmak alnına dokundu. "Bu bakışı biliyorum," dedi Bellina yumuşak bir sesle. "Aklını başına topla. Yeteneklerim burada olsaydı yardım ederdim ama kendi başına sakinleşmen gerekecek."

Elbise omuzlarına düştü ve Rory aşağıya baktı. Askısı küçüktü, ön kısmı göğsünün hemen üzerinde V şeklinde birleşiyordu ve alt kısmı uyluğunun ortasına geliyordu. Yumuşak, beyaz bir ipekten yapılmıştı ve beklediği korkunç önlük yerine bir gecelik gibiydi.

"Burada ne kadar kalacaksın?" Rory sordu.

Bellina ona dönmesini işaret etti ve başka iğneler eklemeye başladı. "Yüz yıl. Ben iki yıldır buradayım."

"O kadar da kötü değil. Hâlâ karını tekrar görme şansın var." Rory omzunun üzerinden Bellina'ya baktı ve *Ziyaretçinin* gözleri onunkilerle buluştu.

"Beni ayakta tutan şey de bu. Lexa sadece yirmi dokuz yaşındaydı ve *Fey*."

Rory anlayışla başını salladı. *Fey'lerin* yaşamları spektrumun daha uzun bir ucundaydı.

Bellina, "İşimiz bitti," dedi ve Rory'ye giysiyi çıkarmasını işaret etti. "Ayakkabı numaran kaç?"

"Yirmi dört buçuk," diye cevap verdi Rory, çalışırken ne tür ayakkabılar giymesi gerektiğini merak ediyordu.

Bellina konuşurken malzemelerini topladı. "Yeni giysileriniz bu akşam burada olacak."

"O kadar hızlı mı?" Rory dikiş dikmenin daha uzun sürdüğünü sanıyordu, ama yine hayatında bir gün bile dikiş dikmemişti.

Kadın elbiseleri toplarken başını salladı. "Sizin bedeninize uygun üniformalar ve vardiyalar zaten vardır. Eğer yoksa, onları yeniden boyutlandırmak uzun sürmez."

"Kaç tane terzi var?" Rory, Vincula sarayının Erdikoa'daki kadar büyük olup olmadığını merak ederek sordu.

Bellina kapıyı açtı ve çıkarken omzunun üzerinden seslendi: "ok. Vincula'ya hoş geldiniz."

Bölüm 8

O gecenin ilerleyen saatlerinde Rory duştan çıktı ve elbisesini başına geçirdi. Yeni giysilerini getirdiklerinde eskilerini de yıkamaya götürmüşlerdi. Kasabaya gitmeden önce onları geri getirmelerini beklemek zorundaydı.

Lavabonun altında bir tarak ve diğer tuvalet malzemelerini buldu ve biri kapısını çaldığında saçındaki düğümleri çözmeye başladı. O daha odayı geçmeden kapı açıldı ve Samyaza her zamanki gibi heybetli görünerek diğer tarafta durdu.

"Caius seni çağırdı," dedi robot gibi.

Rory vardiyasından önündeki dağa baktı. "Şimdi mi?" Hiçbir şey söylemedi ve onun koridora çıkması için kenara çekildi. Ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi. "Önce üstümü değiştirmem gerek." Kralı bu şekilde görmesine imkân yoktu.

Sam ona ters ters baktı. "Ya şimdi kendi rızanla gelirsin ya da seni sürüklerim. Seçim senin."

Ofladı, ayaklarını kendisine verilen terliklere soktu ve komutanı karanlık koridorda takip etti. O zamana kadar

Sarayın en üst katına ulaştığında baldırları kilitleniyor ve terliyordu. "Bu da işkencenin bir parçası mı?" diye sordu pantolonunun arasından, şimdiye kadar *Fey* gücünün ona ne kadar yardımcı olduğunu hiç fark etmemişti.

"Gel," oldu tek cevabı. Orta parmağını adamın sırtına doğru kaldırdı ve elini indiremeden adam dönüp bileğini yakaladı. "Eğer bunu krala yaparsan, artık kaldıracak bir parmağın bile olmayacak."

Çenesini gevşek pozisyonundan kurtarıp aptalca başını salladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Sam'in gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu ve Sam onun ağzının kenarının bir parça kalktığını düşündü. "Hayır, değilsin."

Devasa bir ahşap kapının önünde durup kapıyı çaldı ve Rory sinirlerine hâkim olamadı. Meşhur Samyaza'nın kapıyı çaldığı biri korkulması gereken biriydi.

Kapılar açıldı ve gölgeler odanın içinde geri çekildi. Rory onların tenine verdiği yumuşak hissi hatırladı ve ürperdi.

Büyük, kiraz ağacından bir masanın arkasında Umbra Kralı oturuyordu. İnsanları renkli görmeye alışık değildi ve ona bakınca bir kez daha şok oldu.

Sarı saçları hafifçe dağılmıştı, gömleğinin üst birkaç düğmesi açıktı, güçlü, bronzlaşmış göğsü ortaya çıkmıştı ve dirseklerinden biri sandalyesinin koluna dayanmıştı. Açık renk saçlarına rağmen, büyüleyici karanlığın canlı bir örneği idi.

Onun odaya adım atışını izledi ve gözleri, açıkta kalan kalçalarına yerleşmeden önce klinik bir şekilde vardiyasının uzunluğunu takip etti.

Onun denetimi altında kıpırdanmak yerine, çenesini dikleştirdi ve gözlerini dikip ona baktı.

"Bayan Raven," diye . Sesi zengin ve pürüzsüzdü ve sırtında onu yürümeye zorlayan gölgelerini hissetti. Bundan bıkmıştı. Onun önünde durduğunda, adam öne doğru eğildi. "Mutfak görevine atandın ve gerektiğinde hizmetçilere yardım edeceksin."

Şaşkınlık içinde sekti. Ahırları temizlemekle ya da aynı derecede korkunç bir şeyle görevlendirileceğinden emindi. *Vincula'da hiç at olmadığını* hatırladı. Güneş ışığı olmadığından, diyardaki tek hayvanlar ve bitkiler gececiydi.

"Üçüncü vardiyada olacaksın," diye devam etti. "Saat tam üçte rapor vereceksin."

Rory'nin gözleri büyüdü. Saatin kaç olduğundan emin değildi ama gülünç derecede geç olduğunu tahmin ediyordu. "Otuz altı saattir uyumadım."

Gözlerini kaldırdı. "Bu beni ilgilendirmez."

Ayağa kalktı, odanın uzak tarafındaki bir kapıya doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Kadın inanamayarak onun ardından bakakaldı. Gerçekten de Sam'in bir cümleyle anlatabileceğı bir şeyi anlatmak için onu sarayın öbür ucuna mı sürüklemişti?

Odaya girdiğinden beri ilk kez etrafına bakındı ve buranın onun ofisi olduğunu fark etti. Kitaplıklar duvarların çoğunu kaplıyordu ve koridorlardan çok daha aydınlıktı.

Odanın arka tarafındaki bir dizi dosya dolabını fark edince onları işaret etti ve Sam'e döndü. "Bunlar ne için?"

Gözleri dolaplara kaydđ. "Kontratlar."

Neden kâğıt sözleşmelere ihtiyaç duyduklarını anlamıyordu; cezaları sihre bağlıydı. Sam onu odadan çıkarırken, "Neden kâğıt sözleşmeleri var?" diye düşündü.

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Sormak için ne kadar tuhaf bir şey." Omuz silkti. "Bir *Kraliyet* mensubu için garip bir şey."

"Sözleşmede her bir mahkum, suçları ve cezaları hakkında bilgi var" diye açıkladı. "Kral her mahkumu ezberleyemez ve gerektiğinde referans olarak kullanılırlar."

Tek söyleyebildiği "Oh," oldu.

Odasına vardıklarında alnındaki teri sildi ve mutfakların aynı katta olması için dua etti. Bir mahkûmun Vincula'da geçirdiği süre boyunca dış görüşünün aynı kaldığını biliyordu ama kaslarının her seferinde onu öldürmeden merdivenlerden çıkmayı öğreneceğini umuyordu.

İlk indiğinde kötü değildi ama yukarı çıkıp tekrar aşağı indiğinde ölüyordu.

Sam kapıyı açtı ve "Üstünü değiştir. İş bir saat içinde başlıyor. Sana yolu göstereyim." Düşündüğünden de kötüydü.

İçinden homurdanarak şifonyerinden iğrenç üniformalarından birini aldı ve tuvalete doğru yürüdü. Dışarı çıktığında Sam başını koridora doğru eğdi. "Bu gece bir noktada uyumayı tercih ederim," diye onu bilgilendirdi.

Ona ters ters baktı ama hemen yüzünü kayıtsızlığa çevirdi. Adam arkadan konuşmaya tahammül edecek birine benzemiyordu. İş botları kapının yanındaydı ve onu koridorda takip edip mutfığa girmeden önce mümkün olduğunca çabuk onları giydi.

"Nina," diye seslendi. "Taze et!"

Bu kez ters ters baktı ve onu şaşırtan bir şekilde sıırttı. Rory'den birkaç yaş büyük olduğu anlaşılan bir kız dolaptan çıktı ve kaşlarını çatı. "Güzel. Onun için geç saate kadar ayakta kalmak gündemimde yoktu."

Hapiste olmasaydı Rory'yi kiskandıracak kıvrımları ve Lenora'nın odasında sergilediği porselen kedilerin renginde pürüzsüz teniyle çok güzeldi. Nina soğuk bir değerdirmeyle Rory'ye baktı ve kaşları çatıldı.

"Bu ünlü Kasap değil mi?" Nina'nın sesindeki tiksinti açıktı ve Rory omurgasını çelikleştirdi. Nina dolaba geri döndü ve temizlik malzemeleriyle dolu bir kova aldı.

Sam Rory'ye döndü. "Günahlar hakkında söylediklerimi unutma," diye uyardıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp onu ekşi kadınla yalnız bıraktı.

"Saçın ne renk?" Rory hiç düşünmeden sordu. Çok sık görmediği bir renk tonuydu bu.

Nina'nın yüzü allak bullak oldu. "Bu kırmızı. Sana okulda renkleri öğretilmediler mi?" Rory ona bir tokat atmak istedi ama karşılık veremeden malzeme kovası eline tutuşturuldu. "Umarım yağ fırçalamayı seviyorsundur." Başını öne eğdi. "Fırının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nina'nın iğnelemesini duymazdan gelen Rory, her şeye rağmen angarya işlerle görevlendirilme klişesine içten içe güldü. "Nereden başlayacağım?"

Nina'nın yüzüne acımasız bir gülümseme yayıldı. "Beni takip edin."

Kadın onu bir dizi mutfağa götürerek çeşitli fırın ve ocakları gösterdi. *Neden bu kadar çok mutfağa ihtiyaçları vardı ki?*

Rory kendi kendine düşündü. Aşırıya kaçmış gibi görünüyordu.

Nina ayrılmadan önce "Tertemiz olana kadar durmayın" diye şarkı söyledi.

Rory ilk fırının önünde eğilmiş, yorgunluktan vücudu inliyordu. Metali kaplayan kirin çokluğu karşısında gözleri doldu. Bir süredir temizlenmedikleri belliydi.

Annesi mutfak aletlerini tertemiz tutuyordu, bu alışkanlığı Rory'ye de geçmişti ve bu nedenle temizlenmeleri kolaydı. Bu düşünce onu poposunun üzerine oturttu ve serin taş elbisesini ıslattı.

Tutuklandığından beri ilk kez ağladı.

Annesinin görüntüleri gözünün önüne geldikçe elleriyle yüzünü kapattı. İyi günlerdeki parlak gülümsemesi, gittikçe azalan ruh hali ve kahvaltıda sorduğu soru yağmurları. Rory annesinin aptalca sorularına bir daha asla gülemeyecekti.

Göğsünden bir hıçkırık koparken, sıcak, yıpranmış bir ses odayı doldurdu. "Küçük bir yağ için ağlayacak bir tipe benzemiyorsun."

Başını kaldırdı ve kabaca yüz yirmi yaşlarında görünen bir adam elleri cebinde odanın karşısında duruyordu. Yüzünde her zamanki küçümseme ifadesini aradı ama bulamadı.

Dilinin ucunda sert bir karşılık vardı ama bir şey onu yutmasına neden oldu. "Annem bir *Sibyl* ve ben onun tek bakıcısıydım." Bunu ona neden söylediğini bilmiyordu.

Anlayış gözlerini doldurdu, ardından da acıma geldi. "Ona bakacak başka bir aileniz var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, sesi öfkeyle doluydu. "Kız kardeşim öldürüldü ve annemin güçleri ortaya çıktığında annemle babam boşandı. Benim

Babam devreye girecek, ama o bunu istemezdi." Verdiği cevap yeni bir gözyaşı dalgasına yol açtı.

"Yarım bin yıla mahkum edildiğini duydum." Islık çaldı. "Ama cehenneme değil."

Bakışlarını sertleştirdi ve darbeyi bekledi. "Devam et o zaman. Bana ne istersen onu söyle."

Adam başını salladı. "Adalet Terazisi asla yanılmaz. Seni buraya gönderdiyse, bir sebebi olduğundan şüpheleniyorum."

Rory yere baktı, utanç tenini ısıtırken onun gözleriyle karşılaşmak istemiyordu. "Ben bir canavarım," diye mırıldandı. "Söyledikleri her şeyi yaptım."

Başını salladı. "Eminim kendine göre sebeplerin vardır." Gitmeden önce son bir şey daha söyledi: "Gözyaşlarını sil yoksa seni canlı canlı yerler. Mutfak personeli bir saat içinde burada olacak."

Ellerini yüzünde gezdirerek başını salladı ama teşekkür edemedi adam ortadan kayboldu. İç çekerek dizlerinin üzerine  kt  ve adama adını sormadığını fark ederek ovalamaya başladı.

Caius mutfak kapısının dışında, gölgeler içinde oyalanıyordu. Kendine her zamanki gece tatlıları için geldiğini söylüyordu ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Aurora Raven'la ilgili merakı onu kendi itirazlarına rağmen buraya getirmişti.

Karısına saygısızlık ettiği için komşusunun bacaklarını kürekle kırmaktan hüküm giymiş bir adam olan Max ile yaptığı konuşmaya kulak misafiri olan Caius, odaya girmekten kendini alıkoydu.

Kadın annesinin ardından ağlıyordu, her kelimesinde endişe ve pişmanlık vardı ama bunlar siyah ruhların sahip olmadığı özelliklerdi. *Rol yapmıyorsa tabii.* Suçlarını bu kadar rahatça itiraf etmesi, onun tam da adamın düşündüğü gibi biri olduğunu gösteriyordu. İçi siyah, dışı ne kadar güzel olursa olsun.

Kız kardeşinin bu kadının onu baştan çıkaracağını bildiği açıktı çünkü fiziksel olarak Aurora, iki âlem arasında hâlâ özgürce hareket edebildiği bir partnerde aradığı her şeye sahipti.

Adila onun siyah ruhlardan herkesten çok nefret ettiğini de biliyordu. Çocukken, biri yanına yaklaştığında sinerdi çünkü onların hissi onu zehirli sarmaşıklar gibi sarardı.

Vincula'da kilitli kalmak gücünü zayıflatmıştı ve hâlâ güçlü rağmen kara ruhları hissetme yeteneği kaybolmuş olabilirdi. Şimdiye kadar, etrafında hiç siyah ruh olmamıştı.

Max gittikten sonra Caius gölgelerden çıkıp kapı aralığından Aurora'ya doğru ilerledi. "Yüzünüz biraz şişmiş görünüyor, Bayan Raven."

Kadın başını kaldırdı, yüzünü nefret kaplamıştı ve Caius hafifçe kıkırdadı. Kadın ona aynı bakışla Bane demişti ve bu anı onu daha yakından incelemesine neden oldu. "Kimsin sen?"

Vincula'daki siyah bir ruh, kendisine verilen isim ya da unvan dışında herhangi bir şeyle çağrıldığında, sıradan bir mahkum değildi.

Elindeki fırçayı sabunlu su dolu kovaya fırlattı ve ters ters baktı. "Ben Kasap'ım *majesteleri* ve kalbinize bir hançer saplamaktan çekinmeyeceğim." Kadının her kelimesinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bir *Kraliyet* mensubunu öldürmenin iki yolu vardı: Kalbine hançer saplamak ya da başını kesmek ve kadının kana susamış olduğu çok açıktı.

Öfkesi hızla yükseldi ve gölgeler engerek yılanları gibi saldırıp boğazını kavrarken onu sırt üstü yere düşürdü. "Sen aşağılık bir yaratıksın ve beni bir daha tehdit edersen seni cehenneme kendim gönderirim."

Yüzü kızarıırken göğsü kabardı. İsteksizliğine rağmen, onun vücudunu seyretmekten kendini alamadı.

Gri gözleri ateş saçıyordu ve uçlarında hafif çizgiler olan koyu renk saçlarının arasında göze çarpıyordu. Zayıf kasları, küçük göğüsleri ve uzun bacaklarıyla formdaydı. Yüzü şimdiye kadar gördüğü en güzel yüzlerden biriydi ve dişlerini sıktı. *Lanet olası Adila.*

Aurora Raven onun en büyük cazibesi olacaktı. Bu düşünce onu serbest bırakmasına ve bir adım geri çekilmesine neden oldu. "Mutfaklarımı fırçalamayı bitir ve diline dikkat et, yoksa kendini kaybedersin."

Sam'in Erdikoaya gitmesine ve azılı katil hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmesine karar verdiğinde gece atıştırmasını unutarak oradan ayrıldı.

Caius'un uykuya ihtiyacı vardı ve yarın, geride bıraktığı kadının neden olduğu gerginliği hafifletmenin bir yolunu bulacaktı.

Rory kolunun düşeceğini . Fırın temizlemenin böyle bir egzersiz olduğunu kim bilebilirdi? O kadar uzun süredir temizlik yapıyordu ki, kahvaltı ekibi gelip gitmişti ve şimdi ekmek hazırlayan birkaç personel dışında ortalık yine sessizdi.

Umbra Kralı'yla karşılaşmasını atlatamamıştı ve ilk defa aptalca davrandığı için kendinden nefret ediyordu. Akıllıca davranmak

Kız kardeşinin ruhunu nasıl bulacağını, onu elinde tutan adamı kızdırmadan.

Ayağa kalkarken dizleri çatırdadı ve öğle yemeği ekibi gelmeden önce işini bitirdiğine sevindi. Hayatının geri kalanında bir daha fırın fırçalamak zorunda kalmasaydı, bu çok erken olurdu. Kovaşını yakındaki bir lavaboya taşıdı ve dışarı çıkmadan önce malzemelerindeki yağ ve kiri duruladı.

Her şeyi yerleştirdikten sonra, yoldan geçen bir hizmetçiye Nina'nın nerede olduğunu sordu. O gün için çıkış yapıp yapmayacağını bilmiyordu ve üzölmektense tedbirli olmayı tercih etti. İhtiyacı olan son şey fazladan bir vardiyaydı.

Kendisine verilen oda numarasına giden yolu bulup kapıyı çaldı ve tahtaya dokunur dokunmaz kapı açıldı. Önündeki manzara karşısında ağzı kurudu.

Nina omzunun üzerinden, arkasında çırılçıplak duran Caius'a, "Senin için hazırım," diye mırıldandı. Baş hizmetçi dört ayak üzerindeydi ve çıplak kığını kızışmış bir orospu gibi sunarken sadece bir sütyen giyyiyordu.

Kral, Rory'nin bakışlarıyla karşılaştı ve onu olduğu yerde sabitledi.

"Buraya izlemeye mi geldiniz Bayan Raven?" diye sordu sert bir sesle, eli sertleşen sikini bulurken.

Kralın kaslı vücuduna baktı; öldürücü bir canavarı barındıran muhteşem bir takım elbiseydi.

Nina başını kapıya doğru çevirdi. "Kapa kapıyı, seni lanet sapık." Kadının sesi Rory'nin sinirlerini bozdu ve bir yandan yumruğunu sıkarken bir yandan da hançerini kralın etrafında uçuşan gölgelere dikti. Onu yakalarlarsa, bir Aatxe ruhu gibi sarayı aydınlatmayı hayatının görevi haline getirecekti.

"Yoksa bu senin olayın mı?" Nina topuklarının üzerine otururken devam etti. "Kendi hastalıklı fantezilerini gerçekleştirmeden önce kurbanlarının sevişmesini izledin mi?"

Rory'nin vücudu öfkeyle titreşti. "*Siktir* git" demek dilinin ucuna kadar geldi ama yutkundu. Caius, kapının kolunu tutup giderken kapıyı çarparak kapatmasını karanlık bir şekilde izledi.

Koridorda tepinirken o korkunç kadının ağzından çıkan sözlere duyduğu öfke giderek arttı. Personelin kendisinden nefret edeceğini biliyordu ama kız kardeşinin katilinin ona bir pislikmiş gibi baktığını görmek çok fazlaydı.

En azından kurbanları bunu hak ediyordu. Cora tüm âlemlerdeki en tatlı ruha sahipti ve o bunu çalmıştı. Yöntemlerinin acımasız ve rahatsız edici olduğunu biliyordu ama bunu umursayacak gücü kendinde bulamıyordu.

Caius, Aurora'nın öfkesiyle çarpan kapıya baktı ve o gittiği anda siki söndü. Elini pompaladı ve gözlerini kapattı ama hain uzantı işbirliği yapmadı. Nina'nın sırtına kaşlarını çattı.

Diyarlar arasında serbestçe dolaşabildiği zamanlarda Caius sadece Erdikoa'daki kadınlarla yatıyordu ama Vincula'ya kapatıldığından beri çok uzun süre hapis yatmayan metresler edinerek sık sık yer değiştirmeye başladı. Nina şu anki metresiydi ve şu anda onu ilk yatağa attığı güne lanet ediyordu.

Zaten zamanları dolduğunda onu hatırlamayacaklardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir elini saçlarında gezdirerek eğildi ve kıyafetlerini aldı.

"Ne yapıyorsun?" Nina sordu. "Eğlencemizi mahvetmesine izin verme." Elini adamın göğsünde gezdirirken gülümsemesi utangaçtı.

Onun kolunu itti. "Burada işimiz bitti."

Nina'nın keskin nefes alışı onu daha hızlı giyinmeye itti. Gitmesi gerekiyordu.

"Caius," dedi Caius elini kaldırmadan önce.

"Ben gidiyorum, sen de peşimden gelmeyeceksin ve bir daha kararlarımı sorgulamayacaksın."

Ağzı kapandı ve öfke keskin yüz hatlarını ele geçirdi. Adam giderken, Aurora'nın yaptığı gibi banyoya doğru yürüdü ve kapıyı çarptı.

Aradaki fark, Nina'nın onunkini tekrar açmasını umursamamasıydı.

Bölüm G

Erdi koa

Dume Whiplash'e girdi ve bara bakan adama asık suratla bakan Keith'in yanına sokuldu. En iyi arkadaşlarının bir seri katil olduğunu öğrenmiş olmaları işten sonra her zamanki gibi buluşmayı bırakacakları anlamına gelmiyordu, özellikle de birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları zamanlarda. Capital'den ayrıldıktan sonra Kordie'yi arayarak hâlâ buluştuklarını teyit etti.

Ne olduğunu hatırlamıyordu ama tutanakları okumuştı. Bir duruşma olduğunda, tutanakların bir kopyası sarayda, bir kopyası da suçlunun yakalandığı bölgede saklanırdı.

Üç arkadaş başka bir buluşma yeri seçebilirlerdi ama Whiplash işlerinin merkezindeydi ve Dume içten içe, ne yaparsa yapsın Rory' küçük bir parçasını ellerinde tuttuklarını biliyordu.

Şekil Değiştiren'in gözleri Dume'a kaydı. "Düşündüğümde daha erken dönmüşsün."

Dume homurdandı ve barmene bir bira sipariş etmesini işaret etti. İçki içmezdi ama bugün bir istisna yapacaktı. "Denemeler

asla uzun sürmez."

Konuşmanın üzerine ağır bir bulut çöktü. *Rory Kasap'tı*. Dume buna hâlâ inanamıyordu. Herkesi nasıl kandırdığını anlayamıyordu.

"Korkmuş muydu?" Keith sessizce sordu.

Dume barmenden birasını aldı ve fondip . "Hatırlamıyorum ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Rory'yi hiçbir şey korkutamaz."

Keith zorlukla yutkundu. "Cehenneme gitmenin bir istisna olabileceğini düşündüm."

Dume bir tane daha almak için kupasını kaldırdı. "Cehenneme mahkûm edilmedi." Keith'in kafası Dume'a doğru o kadar hızlı döndü ki, yerinden düşündü. "Ne demek istiyorsun? On üç kişiyi öldürdü." Onun Dume'un hissettiği şaşkınlık Keith'in yüzünü kapladığında alını kırıştı.

"Adalet Terazisi onu beş yüz yıl hapse mahkûm etti.

Vincula." Dume yeni birasını yudumladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Kasap'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu tiz bir ses arkalarından. "Burada çalışıyordu, değil mi?"

İkisi de dönüp ona baktı ve Keith başıyla onayladı. Kasap'ın kimliğine dair haberler tutuklanmasından birkaç saat sonra Erdikoa'da yayıldı.

Dume'dan birkaç yaş küçük görünen ufak tefek bir kadın arkalarında duruyordu. Çilek sarısı saçları vardı ve açıkta kalan teninin her santimini hafif çiller kaplıyordu. Yeşil gözleri heyecanla açılmıştı. "Adalet Terazisi onu bağısladı mı?"

Kadının sesindeki umut Dume ve Keith'in aptalca birbirlerine bakmasına neden oldu. *Kimdi bu kadın?* Dume, Rory'nin bütün arkadaşlarını tanıdığını sanıyordu.

"Rory'yi tanıyor muydun?" Keith ihtiyatla sordu.

Kadın başını salladı. "Adı Rory mi? Haberlerde Aurora yazıyordu."

"Bu bir takma ad. Sen kimsin ve neden umursuyorsun?" Dume sert bir şekilde konuştu.

Kadın çenesini düzeltti ve kendini 1.80'lik boyuna çekti. "Benim adım Sera ve hayatımı kurtardığı için onu önemsiyorum."

"Hayatını kim kurtardı?" Sera'nın arkasından gelen Kordie'nin sesi kadının dönüp bakmasına neden oldu.

"Rory," dedi Keith ve Dume aynı anda.

Kordie, Sera'ya bakarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Rory öldü." Sera, Dumeu işaret ederek, "Vincula'da olduğunu söylediler," dedi.

ve Keith.

Kordie Dume'un üzerine yürüdü. "Neden bahsediyor bu?"

"Adila, Rory'yi Vincula'da beş yüz yıl hapse mahkûm etti." Boğazındaki yumru büyüdü.

Keith Dume'u iterek Sera'nın önünde durdu. "'Hayatını kurtardı' da ne demek?"

Sera üçünün arasına baktı. "Adını bilmiyordum ama yüzünü asla unutmayacağım." Rory'nin resminin kayan yazılarla ekranın yarısını kapladığı barın üzerindeki ES'yi işaret etti. "Öldürdüğü adamlardan biri bana saldırdı. Onu benden kopardı ve kaçmamı söyledi. Daha sonra onu haberlerde *kurban* olarak gördüm," diye alay etti. Kadının çenesi meydan okurcasına kalktı. "Onun hakkında ne dersiniz deyin ama bence o bir kahraman."

Grup ne diyeceğini bilemez bir halde Sera'ya baktı. Adila'nın transkriptteki sözleri zihninden geçerken Dume'un zihni hızla çalıştı.

"*Senin ruhun*

grinin güzel bir tonu, Bayan Raven."

"Başkent'e giderken minibüste Rory, 'benim ruhum da onlarınki kadar siyah' dedi." Dume hatırlıyor.

"Onun ruhu siyah değil," diye tersledi Sera.

"Belki de bunu hak etmişlerdir," diye tekrarladı Keith. "Hatırladın mı? O gün barda cinayetler hakkında konuşurken Rory *'belki de hak etmişlerdir'* demişti."

Kordie, Dume'a bakarak, "Ve sen de hayatın süpermistik bir film olmadığını söylemiştin," diye ekledi.

Sera, Aatxe'ye ters ters bakarak, "Yanılmışsın," dedi. "Madem zevk için öldürüyordu, neden beni de öldürmedi?"

Dume bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Teşkilatta olmayı takıntı haline getirmişti."

Keith gözlerini kırıştırdı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Cora öldürüldükten sonra," diye açıkladı Dume. "İnfaz memurlarını takıntı haline getirdi. Hatta Adalet Terazisi'ne bir mektup yazarak bir istisna yapmasını ve kendisini teşkilata almasını istedi." Bu anıyı hatırlayınca homurdandı. "Lenora mektubu hiç göndermedi. Yaşlandıkça bu konuda daha az konuşur oldu ve ben de takıntısının azaldığını düşündüm."

Kordie bir tabureye çökerken, "Adalet Terazisi'nin kendi versiyonu oldu," sonucuna vardı. "Onu kurtardıktan sonra neden suçu ihbar etmedi?" diye sordu Sera'ya başparmağını sallayarak. "Neden onları böyle korkunç bir şekilde öldürdü?"

"Peki ya diğer kurbanları da aynıysa, neden onları da ihbar etmedi?" Keith düşündü.

Dume burun kemiğini sıktı. "Cora." Arkadaşlarına baktı. "Cora öldükten sonra çok fazla suçluluk ve öfke duydu. "Cora öldükten sonra

Kız kardeşinin öldürölmesini izledi ve bu onu gerçekten mahvetti."

"Boku ," diye Sera. "Onun hakkında konuşmayı bırak sanki soğukkanlı bir katilmiş gibi. Yöntemleri en iyi ihtimalle korkunçtu ama yine de o bir kahraman."

"ılgın bir orospuydu," diye mırıldandı sağılarındaki adam.

Sera arkasını döndü, kolunu geriye doğru kaldırdı ve adamın suratına bir tokat attı. Adam sinirlenmiş bir halde tökezleyerek ayağı kalktı. Dume aralarına girdi ve omzunun üzerinden ufak tefek ateş topuna baktı. "Gitmelisin."

Kükredi ve başını dik tutarak tepindi ama kapıdan çıkmadan önce orta parmağını havaya kaldırdı. Dume'un dudakları bir gülümsemeyi gizlemek için büküldü.

Dume sarhoşa "Evine git," dedi ve barmene baktı. "Ona bir daha servis yapma." Sarhoş adam giderken nefesinin altında homurdandı.

Keith, "Ya o bir süpermistikse," diye ağızından kaçırınca Kordie onun kafasının arkasına vurdu.

"Süpermistikler gerçek değildir, aptal, ama o başka bir şeydi ve haberlerin onu gösterdiği kötü adamdan bahsetmiyorum."

Dume başını salladı. "Gitmem gerekiyor." Barın üzerine moedaları fırlattı. "Kurbanlarından biri şüpheli bir katil, diğeri de tecavüzcüyse, kurtardığı daha fazla insan ortaya çıkmak isteyebilir."

Rory'nin haberlerde anlatıldığı gibi kalpsiz bir katil olmadığına dair daha fazla kanıt varsa, onu bulacaktı. Bulmak *zorundaydı*.

Kendi akıl sağılığı için.

Bölüm 10

V nculal

Rory daha uzun bir uyku çekebilmeyi dileyerek kendini yataktan dışarı sürükledi. Yorgunluk onu çekiyordu ama bütün gün uyumak üçüncü vardiya programına alışmasına yardımcı olmayacaktı.

Diğer mutfak personeli ona akşam yemeğinin saat altıda servis edildiğini söyledi ve midesi katılmasını istedi.

Üniforması uykudan buruşmuştu ve yarın gündelik kıyafetler almak için şehre inmeyi aklına not etti. Gelirken giydiği kıyafetler yıkanırken sihirli bir şekilde kaybolmuştu.

Karanlık koridorlarda dolanmak onu rahatlattı ve personel için ayrılmış aydınlık yemek salonuna adım attığında rahatladı. Oda genişti ve insanların kendi aralarında konuşup güldükleri piknik tarzı masalardan oluşan birkaç sıra vardı.

En yakın masa onun geldiğini fark ettiğinde sessizliğe gömüldü. Personelin geri kalanı da onu takip etti ve çok geçmeden tüm oda sağır edici bir sessizlik içinde ona bakmaya başladı.

Omuzlarını geride tutarak servis sırasına doğru yürüdü, ama tabak yığını yakınlarda duran bir kadın tarafından masadan kapıldı. Rory odanın içinde birkaç kıs kıs gülüşme duydu ve tabakları kadının elinden alıp yere atma isteğiyle savaştı.

Eğer bir kötü adam istiyorlarsa, onlara bir tane verirdi.

Bunun yerine, sıraya girdi ve elleriyle yiyebileceği bir şeyler aradı, ancak her yemek tepsisinin yanından geçerken, biri onu geri çekti. Diğer personele doğru döndü ve masa masa onları süzdü.

Yemek salonunun arka tarafındaki bir hareket dikkatini çekti ve başını kaldırıp baktığında Samyaza'nın odanın içinden ona doğru geldiğini gördü. Aklının bir köşesinde onu Orcus'a göndermesi için bir sebep vermek vardı ve Cora olmasaydı bunu yapabilirdi.

Kadının etrafından dolandı ve mucizevi bir şekilde yığının olduğu yerde beliren bir tabağı kaptı. Yemekler büfeyi de doldurdu ve tek kelime etmeden dönüp gitmeden önce tabağını doldurdu.

Topuklarının üzerinde dönüp çıkışa doğru yürürken Rory'nin omuzları çöktü ama patates püresi göğsüne sıçramadan önce sadece birkaç adım atabilmişti. Soğukkanlılıkla durdu ve sorumlu kişiyi aradı.

"Kötü kaltak!" diye bağırdı birisi bir kaşık dolusu yeşil fasulyeyi ona doğru fırlatırken.

Diğerlerini harekete geçirmek için tek gereken buydu. Rory hak ettiği hakaretler eşliğinde her açıdan yiyecek yağmuruna tutuldu. Ağlamadı ve kaçmadı. Cezayı soğukkanlılıkla karşılayarak koridorda geri çekildi.

Odasına girip kıyafetlerini incelerken gülümsedi. Ona yemek vermeyi reddetmelerine rağmen yine de yemek vermeleri ne kadar ironikti.

Odanın içinde yenilebilir silahları üzerine kazıyabileceği bir şey aradı. İğrençti ama açlıktan ölüyordu ve vardiyası boyunca bir şey yememişti.

Kapısının çalınması onu neredeyse yerinden sıçratacaktı ve kim olduğunu sormadan kapı açıldı ve iki büyük kanat yüzüne gölge düşürdü.

Sam sessizce içeri girdi. "Ye," diye emretti ve hazırladığı tabağı kızın ellerine tutuşturdu. Sam kapı aralığından içeri girip gözden kaybolurken onun geniş kanatlarının sıkıca kapanışını izledi.

Rory'nin çalar saati ertesi sabah saat iki buçukta çalmaya başlayınca erteleme düğmesine basmak için körlemesine uzandı. Soğuk, takırdayan bir metalle karşılaştı ve gerçeklik üzerine çökerek onu sarsıp uyandırdı.

Burada hiç elektronik eşya yoktu ve yatağının başucundaki saatin gerçek zilleri, onu parçalara ayırmak istemesine neden oluyordu. Saati kapatarak ayağa kalktı ve banyoyu kullanıp vardiyası için hazırlanmadan önce gerindi. Kısa bir süre, vücutları zaman içinde donduğu için burada kadınların regl olup olmadığını merak etti.

Sabahın üçünde mutfak görevinde olan tek kişi o gibi görünüyordu ama dün mutfaklara giderken saraydaki diğer personelin yanından geçmişti.

Bir gün önce Rory'nin vardiyasının sonunda baş aşçı ona bugün patates soymasını söylemişti. Kulağa korkunç gelse de, fırınları fırçalamaktan daha iyi olmalıydı.

İlk mutfaktan diğetine geçti ve Umbra Kralı ile yüz yüze geldiğinde avazı çıktığı kadar bağırdı.

Sarı saçları dağınıktı ve ipek uyku pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Gömlek giymemişti ve belindeki derin V, kadının gözlerini aşağıya doğru çekti.

"Gözlerim burada, Bayan Raven," diye söylendi. *Lanet olsun ona.*

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, yanaklarına yayılan ateşi bastırmaya çalışarak.

"Burası benim sarayım," dedi bir kaşık sallayarak. "Burada ne yapıyorsunuz? Ah, doğru ya. On üç masum insanı öldürdün."

Kaşığını muhallebiye benzeyen bir şeye daldırdı ve göz temasını hiç kesmeden ağzına götürdü. Parmaklarını çapraz yaptı ve adamın boğulmasını umdu.

Onu görmezden gelerek orta adadan arka mutfaktaki malzeme dolabına doğru yürüdü ve "Hiçbiri masum değıldi," diye mırıldandı.

"O da neydi?" diye seslendi arkasından. Yürümeye devam etti ama gölgeler ip gibi etrafını sarmış ve onu olduğu yerde tutuyordu. Kıpırdanmak işe yaramadı ve buradan başka bir yerde olmayı dileyerek gözlerini kapattı. "Dedim ki-" Caius yaklaştı. "O da neydi öyle?" Caius'un nefesi ensesini gıdıkladı ve kız, krala kafa atmanın cezalandırılabilir bir suç olup olmadığını merak etti.

"Keşke sen de onlardan biri olsaydın dedim," diye cevap verdi. Gölgeleer sıkılaştı ve biri at kuyruğunun etrafını sararak başını arkasındaki adama bakacak şekilde çevirdi.

"Söyle bana," diye mırıldandı. "Onları iyi bir sikiş vaadiyle ölüme mi sürükledin?"

Rory gözleriyle onun yüzünde bir delik açmaya çalıştı. "Neden? İlgilenir misin?"

Gölgeleeri hareket etti, hâlâ kollarını ve bacaklarını tutuyordu ama vücudunu ve saçlarını serbest bıraktı. Caius onun önünde yürüdü, gözlerini yüzünden göğsüne ve karnına doğru gezdirdi.

Gözleri tekrar onunkileri buldu ve öyle sıcaklıkla doluydu ki, diri diri yanacağını düşündü. "Teklif mi ediyorsun?" Tüm vücudu zonkluyor, bu da onu sinirlendiriyordu.

Aklına onun çıplak bir Nina'nın arkasında durduğu görüntü geldi. "Kendimi Nina'nın özensiz saniyelerine indirgememeyi tercih ederim," diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle.

Onun alanına girdi ve yüksek gövdesini alçalttı. "Kurbanların gibi asılmayı mı tercih edersin?"

Caius'un ona bakışı içini burktu ve uzuvlarını bağlayan gölgelere karşı gerildi. "*Benden* daha iyiymişsin gibi davranma *Bane* ya da Caius ya da bugün her ne sikim ismini kullanıyorsan. Ne yaptığını biliyorum." İyilik olsun diye adamın yüzüne tükürdü ama bir gölge tükürüğün adama isabet etmesini engelledi.

Onu incelerken kıpırdamadan durdu. Sonunda, gölgelerini geri çekmeden önce bir adım geri çekildi. "Peki ne biliyorsun?"

Kan geri dönerken kollarını salladı. "Kız kardeşimi öldürmeni ve ruhunu çalmanı izledim." Sözlerinde öyle bir zehir vardı ki

kendi sesini zar zor tanıdı.

"Ben kendi kız kardeşimi öldürdüm Bayan Raven," demeden önce onun sözlerini düşünüyor gibiydi. Neden şaşırdınız?"

Ona doğru hamle yapmak yerine ayaklarını yere basmaya zorladı. Adam sadece tezgâha doğru yürüdü, kâsesini aldı ve gitti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Rory duşun sıcak akıntısının altında oturup başını arkaya yasladı. Elleri Erdikoa büyüklüğünde su toplamıştı, çünkü bütün gün patates soymanın fırın temizlemekten daha kolay olmadığı ortaya çıkmıştı.

Önlüğünün içine birkaç ekmek sıkıştırmış ve öğle yemeği ekibi gelmeden önce bir parça kahvaltı bifteği atıştırmıştı ve bugün yediği tek şey buydu. Midesi gurulduyordu ama yemekhaneyi tekrar denemenin faydası yoktu.

Duştan çıkar çıkmaz Rory pijama giyme zahmetine katlanmadan yatağına uzandı. Çok yorgundu ve uykunun onu altına çekmesi uzun sürmedi.

Rory kır çiçekleriyle dolu bir tarlada uzanmış, krallara layık bir tavana bakıyordu. Üzerinde gri ve siyah bir avize asılıydı ve başını iki yana çevirdiğinde Umbra Kralı'nın taht odası etrafını sarıyordu. Karanlık çevresi, altındaki yumuşak çimenlerle derin bir tezat oluşturunuyordu. "Rüyalarımda bile Vincula'da sıkışıp kaldım."

"Bayan Raven?"

Rory başını kaldırıp Caius'un kalın tarlada ilerlediğini gördü ve inledi. "İlk tam gece uykumun senin gibiler tarafından rahatsız edileceğini tahmin etmiştim."

Adamın başı kadının görüş alanında belirdi. "Ruhunuz kapkara, Bayan Raven. Kendi başınıza yürüyen bir kâbussunuz."

Ayağa kalktı ve ona ters ters bakmak için kendini büktü. "Kendi kız kardeşini öldürdün ama benzer suçlardan dolayı senden öğreniyormuşum gibi konuşuyorsun benimle."

Kendini onun önünde konumlandırı ve çimlerin üzerine oturdu. "On üç," diye düzeltti onu. "On üç kişiyi öldürdün. Sadece bir değil."

"İki kişiyi öldürdün." Yerden bir avuç ot kopardı ve adamın suratına fırlattı. Burada gölgesi yoktu ve eli tüm saldırıyı savuşturacak kadar büyük değildi. Ağzındaki otları üflemei denedi ama sonunda onları parmaklarıyla dilinden almak zorunda kaldı.

Rory öne doğru eğildi ve memnuniyetle güldü. "Bunu hak ettin." "Bu hiç kibarca değildi," dedi alçak bir sesle. "Büyümen gerek. yukarı."

Bir ot parçasını daha gönülsüzce fırlattı. "Herkes beş yüz yaşında değil." Nina'nın arkasında duran çıplak vücudunu yüzüncü kez hatırlayarak ona şüpheyi baktı. "Bu gerçekten çok garip. Neden senden yüzlerce yaş küçük kadınları beceriyorsun?"

Gömleğindeki otları toplarken onu özenle görmezden geldi. "Başka kimi becermem gerekiyor? Kardeşlerim ve ben diyarlardaki tek ölümsüzleriz."

Rory burnunu kaşıdı. "Hâlâ garip."

"Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil," diye cevap verdi. "Ben senin gibi insanlarla arkadaşlık etmem." Onun küçümseyici sözleri karşısında kadın soğukkanlılığını kaybetti.

"Çeneni kapatacak mısın?" diye tersledi. "Bunu hak ettiler. Ben insanları kurtardım, biliyorsun. Beni, seni değil. Senin tek yaptığın kendi çıkarların için öldürmektir. Ellerin kanla yıkanmışken beni yargılama."

"Ne demek 'hak ettiler'?" diye sormadan önce bir süre sessizlik oldu.

Hâlâ çimenleri yırtıyordu. "Siyah ruhları o kadar boğucuydu ki etraflarında olmak çok zordu." Adamın dikkatinin sadece kendisine odaklandığını hissedebiliyordu. "Onları takip ettim ve-"

"Neden?" diye sorarak onun sözünü kesti. "Madem etrafta olmaları zordu, neden onları takip ettin?"

Ona baktı ve bu kadar yaşlı olmasına rağmen nasıl bu kadar kalın kafalı olabildiğini merak etti. "Çünkü siyah bir ruh eninde sonunda bir suç işleyecektir. Kendilerine yardım edemezler."

"Bunu bilmiyorsun," diye karşı çıktı. "Onları öldürdün çünkü suç işleyeceklerini mi varsaydınız?"

"Onlara göz kulak olmak için günlerce, bazen haftalarca takip ettim," diye açıkladı. "Bazıları beni ilgilendirmeyen küçük suçlar işledi ve bir süre sonra onları yalnız bıraktım." Gitmelerine izin vermek onu hâlâ rahatsız ediyordu. Ya ertesi gün birine zarar verirlerse? "Ama bazıları insanlara en kötü şekillerde zarar vermeye çalıştı ve ben onları durdurdum." Çimlerle uğraşmayı bıraktı ve bakışlarını kaldırdı. "Sonsuza kadar."

Adam cevap vermedi ve kadın sessizliği doldurmak için bir şeylerin ses çıkarmasını diledi. Birdenbire odada bir müzik patladı ve

Keith gibi hayalet bir evde irkildim. Karnavallarda Eidolonların duvarlardan fırladığı ve insanın ödünü kopardığı eğlence evleriydi bunlar.

Rüya gördüğünü hatırladı ve kendi kendine sessizce güldü.

Caius kaşlarını kaldırdı. "Cinayeti tartışmak sana komik mi geliyor?"

Elini odanın içinde gezdirdi. "Gürültü diledim ve müzik yarattım."

Gözlerini ona dikti. "Müzik yok."

Müzik durdu ve avizenin onun kafasına düşmesini diledi, düşmeyince kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da rüyama girmeyi başardın? Git buradan."

"Belki de benimkine izinsiz giren sensin," diye karşılık verdi.

"Kötü kralın uyuduğunu bilmiyordum." Adamın varlığı onu rahatsız ediyordu ama havadaki düşmanlığa rağmen aralarında bir tür yakınlık vardı ve bu onu her şeyden çok tedirgin ediyordu.

Adam dudağını ısırды ve gülümsememeye çalıştığı anlaşılıyordu, bu da onu daha çok kızdırıyordu. "Artık bana böyle mi diyorlar?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Sana hep böyle demiyorlar mıydı?" Sadece bir rüya olsa bile, alayının onu kızdırmasını umuyordu.

Esprisiz bir kahkaha . "Bana çok daha kötü şeyler söylediler." "Kız kardeşini öldürdüğün için mi?" Rory kızgınlıkla sordu.

Yerden kopardığı bir çiçeğe odaklanmıştı gözleri. "Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir."

"Sanırım kız kardeşimi de sen öldürmedin ve kendi gözlerim beni aldattı?" sıkılmış dişlerinin arasından sordu. Onlar

tehlikeli bölgeye doğru gidiyor.

Yumruğu elindeki narin yaprakların etrafını sararak onları ezdi ve yapraklar yere düştü. "Hayır deseydim, bana inanmazdın."

Çanlar devasa odada yankılandı ve Rory ayağa fırlayarak kavgaya hazırlandı. Beklediği tehlike yerine, Caius onun yanına geldi ve etrafına bakındı. "Uyanma zamanı."

Rory körlemesine çalar saatine uzandı ve zilleri durduracak düğmeyi bulamayınca onu yere düşürdü. Hayal meyal bir rüya gördüğünü hatırlıyordu, ama rüyaların yaptığı gibi, harikalar diyarının anısı da zihninin gerisindeki bir histen başka bir şey olmayana kadar kaybolup gitti.

Saray uçsuz bucaksızdı ve Rory her santimini keşfederken ayakları ağrıyordu. Hâlâ uyku düzenini ayarlamaya çalışıyordu ve uygun bir saate kadar onu uyanık tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bu, sarayı aramaya başladığında da yardımcı olacaktı.

Mutfakların yanında kimsenin kullanmadığı, daha önce hiç fark etmediği küçük bir merdiven vardı; basamaklar tozluydu ve meşaleler sönmüştü. Meraklanan Rory yakındaki duvardan bir meşale kaptı ve terk edilmiş merdiven boşluğuna girmeden önce etrafına bakındı. İhtiyacı olan son şey, birinin onu krala ihbar etmesiydi.

Merdivenler, tepesinde tek bir kapı bulunan küçük bir sahanlıkta son buluyordu. "İlginç," diye mırıldandı ve kolu denedi. Kilitliydi. *Kahretsin.*

Eğer o kapının ardında ne olduğunu öğrenemezse merakı onu canlı canlı yiyecekti. Koşarak aşağı indi, aceleyle odasına gitti, birkaç saç tokası aldı ve etrafta kimse olmadığına şükrederek merdivenlerden geri çıktı.

Kapının önüne geldiğinde nefes nefese kalarak eğildi. Bacakları ağrıyor ve ciğerleri yanıyordu. Kondisyon kazanmak için sarayın avlusunda tur atmak yapılacaklar listesinin en başına yerleşti.

İki pimi çekip çıkararak sürgünün içine soktu. Kilit açma, yıllar önce ilk cinayetinden sonra ustalaştığı bir şeydi.

Haberlerde on üç kişiyi öldürdüğü söyleniyordu ama o on dört kişiyi öldürdü. İlk cinayetinden sonra kustu, ağladı ve cesedi öldürdüğü sokağa bıraktı.

İnfaz memurları cesedi aynı gece buldular ama bunun kötü giden yasadışı bir ticaret olduğuna karar verdiler. Rory *kurbanlarını* infaz etmek için daha iyi yerlere ihtiyacı olduğunu biliyordu ve yüzü mosmor olana kadar araştırma yaptı. Bir *ağ sitesi* onu eskiden kasap dükkânı ve et paketlenme tesisi olan bir depoya götürdü.

Kontrol gitti ve kapıyı kilitli bulduğunda, *esse-nef*'teki farklı videoların yardımıyla kendine kilit açmayı öğretti. İçeri girdiğinde, kırık donduruculara asılı et kancaları ve zemindeki büyük bir giderin üzerindeki makara sistemi onu büyüledi.

Kasap'ın doğduğu gündü.

Şimdi, mandal klik sesi çıkarana kadar iğneleri hareket ettirirken kendi kendine öğrendiği becerisi için minnettardı. Kapıyı itip açtığında ve odaya girdiğinde gözlerine inanamadı.

Tavanın tamamı birkaç bulut ve parlak güneş ışığı ile mavi bir gökyüzü gösteriyordu. Başını arkaya doğru eğerek bunun nasıl mümkün olduğunu anlamak için tavanı inceledi.

"Esans ekranı," diye mırıldandı. Tavanın tamamı dev bir ekrandan ibaretti. Kapıyı kapattı ve odanın etrafına baktı. Kadınsı bir dokunuşla güzelce dekore edilmiş büyük bir yatak odasıydı.

Uzaktaki duvarın dibinde kocaman bir kızak yatak duruyordu ve Rory biraz daha inceleyince tüm çerçevenin altın moedalarla aynı renkte bir metalden yapıldığını fark etti. "Aether," diye nefes aldı.

Odanın geri kalanı da aynıydı; güzel metal detaylar her şeyi kaplıyordu ve Rory ulaşabildiği her yüzeyde parmaklarını gezdirmekten kendini alamıyordu.

Tüm oda sahte güneş ışığıyla yikanıyordu ve Rory bu hissin etkisiyle neredeyse ağlayacaktı. Yüzünde ışığı uzun bir süre daha hissedeceğini sanmıyordu ama güneş ışığını bir şişenin içinde bulmuş gibiydi.

O zaman odayı iyice inceledi ve hiçbir yerde toz birikmediğini fark etti. Merdivenlere dokunulmamıştı ama bu oda tertemizdi. Odanın arka duvarında bir banyoya ve bir dolaba açılan iki kapı vardı.

"Kimin odası burası?" diye sordu yüksek sesle. Merdivenlerden uzun zamandır buraya kimsenin gelmediği belliydi, peki nasıl temizdi? Bir büyü belki de? Ne de olsa oda özle besleniyordu. Başka bir gizem.

Burada kimin kaldığına dair ipucu aramak için çekmeceleri açtı ama bulduğu tek şey temel tuvalet malzemeleri ve kozmetik ürünleriydi. Dolapta muhteşem elbiseler ve özel dikim kadın pantolon takımları asılıydı.

Önceki Umbra Kralı'nın karısı burada mı kalmıştı? Rory makyaj masasının üstündeki ince çekmeceyi çekip açtığında hayretle baktı. Her türden zarif mücevherlerle dolu, gömme bir mücevher kutusuydu bu. Küpelerin yanında küçük bir kutu vardı ve kapağı çevirip açtığında neredeyse sevinçten çığlık atacaktı. "Bingo." İçinde altın bir anahtar duruyordu ve başka bir şeye ait olsa da odaya uyuyordu ve ana kapıdaki kilidin boyutundaydı.

Hırsız değildi ama bu oda için bir istisna yapabilirdi. Etrafına son bir kez baktıktan sonra anahtarı cebine soktu ve kapıdan geçerek merdivenlerin üstündeki küçük sahanlığa çıktı.

"Lütfen çalış," diye dua etti. Anahtar sürgüye girdi ve dönerek kapıyı kilitledi. Kapıyı tekrar açtı, banyoya koştu ve bir havlu aldı.

Kapıyı tekrar kilitlediğinde sessiz bir zafer dansı yaptı ve sarayı keşfetmeye devam etmek için merdivenlerden geri indi. Aşağı inerken havluyu merdivenlerin tozunu almak için kullandı. İnsanlar ayak izlerini fark ederse, bu odaya istenmeyen bir dikkat çekecekti.

Daha sonra ana merdivenden bir sonraki kata çıktı, burası lejyonun kamaralarıydı. Mantıklı olduğunu tahmin ediyordu ama kendi evlerini istemezler ?

"Onların odaları muhtemelen seninkinden daha büyüktür, salak herif," diye mırıldandı kendi kendine.

"Öyleler," dedi tanıdık bir ses arkasından.

Arkasını döndüğünde Umbra Kralı'nın birkaç metre ötede durduğunu ve onu dikkatle izlediğini gördü. "Oh," diye cevap verdi çalınan anahtar bir

cebindeki delik.

"Kayıp mı oldunuz, Bayan Raven?" Bir eli cebindeydi, diğer elini ağzına götürdü ve gözleri onun üzerinde gezinirken başparmağını alt dudağında gezdirdi. Elindeki yüzükler fener ışığında parlıyordu ve Raven erkeklerin yüzüklerinin çekici olduğunu hiç düşünmemişti ama onda işe yaramıştı.

Kendi düşünceleri karşısında sarsıldı. Neden böyle düşünmeye devam ediyordu? *Bu adam kız kardeşini öldürdü*, diye hatırlattı kendine. En azından öyle düşünüyordu. Onu görmeyeli on yıl olmuştu ama yüzü unutabileceği bir yüz değildi.

Öyleyse neden o yakındayken zihnini şüphe kaplıyordu? Ve neden bu kadar kısa bir süre sonra yüzü onu giderek daha az kızdırıyordu?

Hayır. Bu oydu. Omuzları dikleşti ve adamın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Sarayın düzenini öğrenmeye çalışıyordum. Bunu yapmama izin yok mu?"

Elini indirdi. "Vincula'dan bir kaçış yolu arıyorsanız, öyle bir yol yok."

Gözleri yarıklara dönüştü. "Ben aptal değilim. İzninizle." Gitmek için döndü ama bir gölge duvarı onu durdurdu. Onlara ters ters baktı ve o aptal şeyleri öldürmenin bir yolunu bulmak için sessiz bir yemin etti.

"Sana etrafı göstereyim. Ait olmadığın bir yere burnunu sokmanı istemem," dedi ve kızın yanına yaklaştı. "Sana güvenmiyorum."

Bakışları çeliği bile kesebilirdi. "Ben de sana güvenmiyorum." Gözleri kızın yüzünde gezinirken "Güzel," diye cevap verdi. Duvarın Gölgeler dağıldı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. "Sizin de belirttiğiniz gibi, burası lejyonun yaşadığı yer."

"Neden şehirde yaşamıyorlar?"

Gözleri kısa bir süreliğine kadına kaydı. "İsterlerse kalabilirler. Çoğu burada kalmayı tercih ediyor, çamaşırlarını başkası yıkıyor ve yemeklerini başkası yapıyor."

"Tipik erkekler," diye mırıldandı Rory.

Kralın ağzı hafifçe yukarı kalktı. "Bağımsızlığını kanıtlamak istiyorsan kendi çamaşırlarını yıkayabilir ve yemeğini yapabilirsin."

"Zaten biliyorum," dedi nefesinin altından. Yemekhanedeki olaydan sonra, vardiyası bitmeden önce mutfakta kendine yemek pişirdi ve yarısını etrafta kimse yokken, diğer yarısını da gece odasında yedi.

Gözleri tekrar ona kaydı. "Affedersiniz?"

Yürürlerken ona bakmayı reddetti. "Kendi yemeğimi kendim pişiririm, *Majesteleri*."

Aniden durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Diğerleriyle birlikte yemek yemekten hoşlanıyor musun, yoksa yemekler hoşuna gitmiyor mu?"

Yürümeye devam etti ama başka bir gölge duvarı geçişini engelledi. "Lanet olsun." Ona döndü. "Diğerleriyle birlikte yemek yememe izin verilmediğini duyunca çok sevineceksin. İlk ve son kez denediğimde yemek yemem reddedildi. Ta ki üzerimi örtünceye kadar. Eminim gecenin geri kalanında benim aşağılanmamdan zevk alacaksınız." İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de utanmıştı.

Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Şaşırdınız mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Eğer bana etrafı gezdirmeyecekseniz, odama gitmek istiyorum, lütfen."

Ona gösterdiği nezaket dilinde bir delik açmıştı ama müdürünü kızdırmak ona hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Başını koridorun sonundaki merdivenlere doğru Rory homurdandı. "Bu lanetli saraya en azından asansör getiremez miydiniz?"

Kıkırdadı ve bu ses onu şaşırttı çünkü her zamanki gibi alaycı değildi. "Vincula'da güce sahip tek yer benim özümnden güç alan *Kraliyet* odası." Gökyüzü odasını gördükten sonra bunun bir yalan olduğunu anlamıştı.

"Bekle. Sen de benim kadar mahkûmsun ama yine de güç sahibi mi oluyorsun? Bu saçmalık."

Yüzündeki neşe kayboldu ve çenesi gerildi. "Kilit altında olabilirim ama mahkûm değilim. Ben sizin kralınızım ve bunu hatırlamanız sizin için iyi olur."

Adamın ses tonu kızın gözlerini hafifçe şişirdi. Onu boğmasına üç saniye kalmış gibi görünüyordu. "Odanız nerede?"

Merdivenlere doğru ilerleyerek onları yukarı çıkardı. "Bir ziyaret mi planlıyorsunuz, Bayan Raven?"

Bir sonraki kata ulaştıklarında baldırlarındaki ağrıyı görmezden gelerek tatlı tatlı gülümsedi. "Sizi başka nasıl baştan çıkarabilirim majesteleri?"

Adam onu duvara yasladığında bir çığlık attı ve bir gölge boğazını hafifçe sıktı. "Benim sevişme şeklimi kaldıramazsınız, Bayan Raven." Adam geri adım atıp döndüğünde göğsü kabarıyordu.

"Bana oldukça basit göründü," diye mırıldandı boğazını ovuşturarak.

Koridorda ilerlemeye devam ederken arkasına dönmedi. "Önemsiz şeyler için çaba harcamam." Rory onun Nina'yı kovmasına kendi kendine gülümsedi.

"Kendini beğenmişlik size hiç yakışmıyor Bayan Raven."

Çenesi düştü. Herkesin kafasının arkasında gözleri mi vardı? Aceleyle onun peşinden gitti. "Neredeyiz biz?"

"Misafir katı," diye cevap verdi.

Kaşları çatıldı. "Vincula'yı kim ziyaret eder ki?"

Şimdi onun yanındaydı ve gözleri ona kaydı. "Vincula çok güzel bir yer." Gözleri uzaklaştı. "Erdikoa'dan arkadaşlarım ve kardeşlerim sık sık ziyaret ederlerdi."

"Öyle mi?" diye yineledi ve adamın yüzündeki ifadeye bakarak soruyu geri almak istedi.

Neden onun acısını umursuyordu ki? Umurunda değildi.

"Koridorun sonundaki iki oda *Melekler* için," dedi onun sorusunu duymazdan gelerek.

"*Melekler* mi?" Masallardaki tüylü mistikler gibi mi? "Sam," diye fark etti yüksek sesle.

Caius'un ağzı hafifçe inceldi. "Sanki onu iyi tanıyormuşsunuz gibi gayri resmi konuşuyorsunuz."

"Ona Sam dememi söyledi," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve bana iyi davranıyor." Sayılır. Onun kendisinden pek hoşlandığından emin değildi.

"İlginç," diye mırıldandı Caius. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

Hafif bir hayal kırıklığı göğsünü sıkıştırdı. Sarayın daha fazlasını görmesi gerekiyordu ve kral her hareketini izlemeden araştırma yapmak daha iyi olsa da, birinin düzeni açıklaması yardımcı oluyordu. Bellina'ya soracaktı.

Sessizce onu personel odasına geri götürdü ve kız arkasından bakarken oradan ayrıldı.

Bölüm 11

Nina, Rory'nin vardiyası bitmeden kısa bir süre önce mutfaktan içeri daldı ve ona acımasızca gülümsedi. "Yemek yapıp gizlice odana götürdüğünü duydum."

Rory kaskatı kesildi. "Ve?"

"Ve yemek salonunda diğerleriyle birlikte yemek yiyeceksin ya da hiç yemeyeceksin." Nina çok sevinmiş görünüyordu ve Rory onu yumruklamamak için tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. "Yakında öğle yemeği için açılacak. Acele etmenizi öneririm." Nina hâlâ mutfakta olan diğer personele döndü. "İçinizden biri onun yemekle çıkmasına izin verirse ve ben bunu öğrenirsem, size verilen işten memnun kalmayacaksınız."

Rory'nin kulaklarında öfke kükredi. Elindeki bezi kapının yanındaki çamaşır kutusuna attı ve pişman olacağı bir şey yapmadan önce yalnız kalmak için kapıdan içeri adımını attı. Nina da en az onun kadar yemek salonunun bir seçenek olmadığını biliyordu.

Nina'ya bir dakika daha bakmaya dayanamayarak mutfakların arka kapısından çıktı ve binayı çevreleyen taş avluya doğru yürüdü.

saray. Devasa alanın kenarına ulaştığında, arka taraftaki insan boyundaki küçük bir kapıdan geçti.

Çeşitli yemyeşil bitkiler ve güzel çiçeklerle dolu bir bahçe görmek onu şaşırttı. Taş yürüme yolu, ortadaki büyük bir çiçeğe doğru spiral şeklinde kıvrılıyordu. Bitki çok büyüktü ve tepesinde bir çan vardı.

"Azrail çiçeğini bulman tam sana göre," dedi arkasından bir ses. "Yılda bir kez açar ve ölüm kokar."

Göğsünden küçük, hırıltıya benzer bir ses çıktı. "Kına yakmak için beni bulman ne kadar da uygun."

Adam onun yanına geldi ama kadın ona reddetti. "Hafızamı tazelemeniz gerekecek. Birçok konuda haklıyım."

Kaçmak için topuğunun üzerinde döndüğünde ayaklarının altındaki çakıl taşları çıtırdadı ama gölgeler geri çekilmesini engelledi. "Bu şeylerden bıktım usandım," diye yarı bağırarak elini çakılların arasında gezdirdi. Saniyeler önce katı olmalarına rağmen dağılmaları onu şaşırttı.

"Hafızamı tazele," diye tekrarladı. "Küçük kasap bugün ne yaptı?"

Topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşti, gözeneklerinden kızgın bir öfke sızıyordu. "Nina mutfak personeline odama yemek götürmeye çalışırsam beni durdurmalarını söylemeyi ihmal etmedi. Bunu bilen tek kişi sen olduğuna göre, sana teşekkür etmeliyim, değil mi?"

"Personel üzerinde oldukça iyi bir izlenim bıraktın." Sırıttı. "Sizi hak ettiğinizi düşündükleri gibi karşılıyorlar."

"Ya sen?" diye meydan okudu. "Kötü şöhretli kardeş katiline hak ettiği muameleyi gösteriyorlar mı?"

Yere itildi ama gölgeler düşüşünü yumuşatarak çakılların dizlerini kesmesini engelledi.

Yüzünde tembel bir ifadeyle ona doğru yürüdü. "İtiraf etmeliyim ki Bayan Raven, sizi dizlerinizin üzerinde görmek hoşuma gidiyor." Gözbebekleri parladı.

Adamın gözlerindeki şehveti fark etti ve ifadesini nötr tutmak için mücadele etti.

O mücadele ederken gölgeler onu yerinde sabit tuttu ve kral gülümsedi. "İki ölüm için beni küçümsüyorsun ama on üç can aldın. Bu sana mantıklı geliyor mu, yoksa dedikleri kadar dengesiz misin?"

Tüm halkının görmesi için başsız sallanacaktı, diye kendi kendine sessizce yemin etti.

"İkiyüzlüden başka bir şey değilsin." Sözleri zehirli olmalıydı ama içinde eğlenceden başka bir şey yoktu. Ona arkasını dönerek uzaklaştı, ama omzunun üzerinden seslenmeden önce değil, "Umarım hak ettiğiniz günü yaşarsınız, Bayan Raven. Ben geçireceğimi biliyorum."

Adam gözden kaybolduğunda, gölgeleri onu serbest bıraktı ve onlar geri çekilirken kadın ters ters baktı. "Siz de pisliksiniz," diye tısladı arkalarından.

Zihninde bir plan şekillendi ve bu olasılık karşısında cildini fırçalayarak temizlemek istedi. Onun arzusunu görmüştü ve bunu kendi avantajına kullanacaktı. Kral ondan nefret ediyor olabilirdi ama o da ondan etkilenmişti.

Hiçbir şey bir erkeğin savunmasını seks kadar düşüremez.

Rory sarayın bahçesinde bir saat boyunca dolaşırken kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Bunu yapacaksa, doğru dürüst yapmalıydı. Baştan çıkarma onun için yeni bir şey değildi. İyi bir sevişme istediği zaman bir tane bulurdu.

Yapması gereken ilk şey, kredilerini yeni kıyafetler için kullanmaktı. Sahip olduğu küçük poposunu gösteren kot pantolonlar ve kralın ağzının suyunu akıtacak başka ne bulabilirse onu da içeren rahat kıyafetler satın alacaktı.

Bunu yapacaktı. Kız kardeşinin ruhu buna bağlıydı. Savaşa giden bir asker gibi içeri girene kadar bir saat geçti.

Yeni bulduğu bir kararlılıkla odasının kapısını açarak üzerindeki berbat üniformayı çıkarmaya başladı ama kısa bir süre sonra durdu. Yatağının üzerinde bir tepsi yemek duruyordu. Bir hamburger, patates çubukları ve bir bardak limonataya benzeyen bir şey vardı.

Yavaşça yatağına yaklaştı ve yiyecekleri kurcaladı. İlk düşüncesi *burada hamburger mi var* oldu? Aklına Erdikoa'dan getirilmiş gemiler olması gerektiği geldi, bu da Bellina'nın ona bahsettiği modern kıyafetleri ve kasabadaki diğer şeyleri açıklıyordu. Mutfaklarda buna benzer bir şey yoktu ve bunların kasabadan geldiğini tahmin etti.

Zehirli olabilirdi ama riske atacak kadar açlık çekiyordu. Hamburgeri vahşi bir hayvan gibi kaptı, ısırды ve inledi. Çok lezzetliydi. İçinde ne olduğunu görmek için ekmeği kaldırdı. Hiç çeşni yoktu, sadece marul, domates, turşu ve soğan vardı.

Hamburgerini yere bırakıp tepsiyi aldı ve komodinin üzerine koyduktan sonra kalanını yemek için yatağa oturdu. Sarayda haberler hızlı yayılıyordu ve Bellina, Nina'nın mutfakta kendisine söylediklerini duymuş ve onun için yakalamış olmalıydı. O bir cankurtarandı.

Yemeğinin geri kalanını mideye indirdikten sonra duşa girdi ve ılık suyun tenine çarpmasının tadını çıkardı. Duşlar son zamanlardaki tek rahatlamaşydı.

Kralı yalnız yakalaması gerekiyordu ama nasıl?

Buna gerek kalmayabilirdi. Bir şekilde onu bulmaya devam ediyordu. Saçlarını durularken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Bu düşündüğünden daha kolay olabilirdi.

Rory koridorlarda dolanarak Bellina'yı aramak için terzinin odasına doğru ilerledi. Hakaret etmekten başka kimse onunla konuşmuyordu ve kasabada bir rehber ihtiyacı vardı. Koyu renk bir saç teli gözüne çarptı ve odanın arka tarafına doğru ilerledi.

Diğer işçilerin yanından geçerken kendisine dik dik bakanlar oldu ama Bellina onu fark edip el sallayınca onları görmezden geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

Rory yavru köpek gözleriyle Bellina'nın çalışma masasına yaslandı. "Bugün bana şehri gezdirmeni ve kıyafet siparişi vermeme yardım etmeni umuyordum."

Bellina geniş bir sırtışıla heyecanla alkışladı. "Alışverişe bayılırım! Temizleneyim, sonra gidebiliriz."

Rory Vincula'ya geldiğinden beri ilk kez avlunun önünden dışarı adımını attı ve şaşırdı. Hareketli kasabayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Modern sokaklar tuğla binalarla kaplıydı, kaldırımlarda kandil direkleri vardı, her yerde insanlar ve devriye gezen lejyon subayları vardı.

Erdikoa gibi bir şehir değildi ama hayal ettiğinden daha medeniydi. Nefesini kesen şey, alacakaranlık gökyüzüne karşı silüetlenen kasabanın güzelliğiydi. Güneş ışığını özleyeceğini biliyordu ama alacakaranlık gökyüzü de bir o kadar güzeldi. Gün batımı bir battaniye gibi kasabanın üzerine yayılmıştı ve çeşitli bitkiler binaları süslüyordu.

"Bu..." diye başladı ama sesi kesildi.

"Muhteşem," diye tamamladı Bellina onun yerine. "İlk gördüğümde inanamamıştım. Çamurlu, kasvetli bir karmaşa bekliyordum ama bazı açılardan Vincula'yı Erdikoa'dan daha çok sevdim."

Rory hâlâ şokta olduğu için sadece başını sallayabildi. Bellina'ya ayak uydurmak sandığından daha zordu. Kadının minik bacakları hızlı hareket ediyordu ve Rory geride kalmamak için uzun adımlar atıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Bellina caddenin karşısındaki bir dükkânı işaret etti. "Önce kıyafet siparişi verelim, sonra sana etrafı gezdiririm. Kartınızı aldınız mı?"

Rory kaşlarını çattı. "Kart mı? Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Şerefsizler," diye homurdandı Bellina. "İlk gününüzde size bir tane verilmesi gerekiyordu. Kredilerinizi takip etmek için satıcılara gösterirsiniz. Burada para sistemi yok. Her mahkûm her ay her dükkân için istediği şeyi almak üzere kredi alır."

"Özü olmayan kartları nasıl tarıyorlar?" Bu âlemle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Bellina Rory'ye göstermek için kendi kartını çıkardı. "Üzerinde adın ve numaran var. Sizi numaranıza göre arıyorlar ve ne kadar kredi harcadığınızı işaretliyorlar."

Rory Bellina'nın kolunu tutarak onu durmaya zorladı. "Nerede çalışırsak çalışalım bize her şey bedava veriliyorsa burası nasıl hapisane oluyor? Anlamıyorum."

Bellina omuz silkti. "Sana söyledim, burası onların çizdiği gibi bir cehennem değil. Kurallara uyduğumuz sürece bize iyi davranılıyor. Her ne sebeple olursa olsun kraldan nefret ettiğinizi biliyorum ama o bize iyi davranıyor ve bizimle ilgilenilmesini sağlıyor. Söylentilere göre *Seraphim Vincula*'da olmanın ruhları daha iyi hale getireceğini düşünmüş ve burada geçirdiğimiz zamanı hatırlamasak da ruhumuz yine de değişmiş."

Rory kısa bir süre ruhu için bir şans olup olmadığını düşündü ama bu fikri kafasından attı. Kefaret istemiyordu. İntikam almak istiyordu.

"Bu harika," dedi sonunda. "Ruh için rehabilitasyon."

Bellina başını salladı. "Eğer herkes sana pislik gibi davranmasaydı, sanırım hoşuna giderdi." Dükkânın önünde durdu. "En azından numaranı biliyor musun?"

"Telefon numaram gibi mi?" Rory sordu. "Ya da Kraliyet tarafından bana verilen mistik numaram gibi mi?"

Bellina bir hava üfledi. "Sana hiçbir şey söylemediler. Vincula'daki mahkûm numaranız. Kartınızın üzerinde ve odanızın üstünde yazılı olacak."

Rory canlandı. "Oda numaramı biliyorum."

"Mükemmel." Bellina kapıyı açarken sırttı. "Yeni olduğun için bu seferlik onlara verebilirsin ama bir dahaki sefere kartına ihtiyacın olacak."

Dükkân Erdikoa'daki diğer giyim mağazaları gibiydi ama teknoloji yoktu. Kot pantolonlar, ceketler, gömlekler, elbiseler ve diğer âlemden aklınıza gelebilecek her şey vardı.

Rory bir gömleğe dokunmak için uzandı. "Bunları ithal ediyorlar mı?" "Ding, ding, ding," dedi derinden gelen bir ses.

Döndü ve kendi yaşında ya da birkaç yaş daha genç görünen bir adamla karşılaştı. Yaramaz bir sırıtışı vardı ve saçları Nina'ninkiler gibiydi, sadece daha koyuydu. "Senin saçın ne renk?" Terbiyesizliği yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Tuhafsın," dedi eğlenen bir gülümsemeye. "Kumral. Hiç görmedin mi?"

"Sadece ruhların rengini görebiliyorum," diye itiraf etti. "Gri ölçekli görüşüm var."

"Bu da ne?" Bellina adamın saçlarına bakıyordu.

Rory ellerine bir şey yaptırmak için saçının ucuyla oynadı. "Ben sadece gri, siyah ve beyaz tonlarında görebiliyorum."

Adam ıslık çaldı. "Lanet olsun."

"Saçlarım koyu kahverengi," diye önerdi Bellina. "Neredeyse siyah."

"Ve benim muhteşem gözlerim ela," diye ekledi adam, Bellina'nın gözlerini devirmesine neden oldu.

"Sen Kasap'sın," dedi elini uzatarak. "Ben de Asher." "Onu rahat bırak Ash," diye çıkıştı Bellina.

Rory Bellina'ya alaycı bir bakış fırlattı. "Bana iyi davranan birini geri çevirecek durumda değilim." Elini sıkmak için Asher'a döndü. "Bana Rory derler."

"Rory. Bunu sevdim." Kolunu Bellina'nın omzuna attı ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Bell'e seni de bizimle getirmesini söyledim ama sürekli reddediyor."

Rory anlamıştı. "Benimle görülürsen kötü bir şöhretin olur."

Bellina Asher'ı itti. "Bana öyle deme. Ona önce alışman için sana zaman vermemiz gerektiğini söyledim, ama istediğin zaman bizimle dışarı çıkabilirsin. Buradaki herkes suçlu, o yüzden yargılarıyla birlikte siktirip gidebilirler."

Rory'den bir kahkaha patladı. "Senden hoşlandığımı biliyordum." Asher'a döndü. "Benim gaddarlıklarımı biliyorsun. Seninkiler neler?"

Utanmış görünüyordu, kendisinin bir seri katil olduğunu düşününce bu ona garip geldi.

"Yirmi iki yaşımdayken bir bankayı silahlı soymuştum," dedi, sesini pişmanlık kaplamıştı.

Rory ne kadar zamandır burada olduğunu merak ediyordu. İfadesi bir süredir burada olduğunu gösteriyordu. "Şimdi kaç yaşındasın?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve Rory pazularının nasıl şiştiğini fark etmekten kendini alamadı. "Elli bir." Kıkırdadı. "Yirmi iki yaşında bir bedende. Bu ne kadar berbat bir şey?"

Bir omzunu kaldırdı. "En azından elli bir yaşında ateşli birisin. Yaş farkı sapkınlığına yepyeni bir anlam kazandırıyor."

Yüksek sesli bir atarak başını geriye attı. "Bu benim son yılım, *Seraphim*'e şükürler olsun."

Bellina raftan bir gömlek alırken, "Şanslı," diye mırıldandı. Asher ona doğru uzandı ve burnunu çimdikledi. "Seni özleyeceğim."

Bellina'nın ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Hayır, hatırlamayacaksın. Bizi hatırlamayacaksın."

Grubun üzerine bir sessizlik çöktü. Rory, "İkinizi de hepimize yetecek kadar hatırlayacağım," diye şaka yapmaya çalıştı. "Kral kadar uzun süre hüküm giydim."

Asher dilini şaklattı. "Duydum. Zor bir mola. Bir dahaki sefere belki sadece yedi kişiyi öldürürsün."

Gülüştüler ama sonra ona sordu, "Bunu neden yaptın? Bilmek zorundayım."

Bellina onun göğsünü tokatladı. "İnsanlara birini neden öldürdüklerini öylece soramazsınız."

Rory Bellina'ya sırıttı. "Sen yaptın."

Terzi omuz silkti. "Arkadaş olacağımızı biliyordum ama bundan sıkılmayacağının garantisi yok," dedi Asher'ı işaret ederek.

Beklentiyle Rory'ye baktı. Başkalarının merak etmesinin doğal olduğunu biliyordu ama aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatmak zorunda kalma düşüncesi onu rahatsız ediyordu. "El ilanları dağıtıp bu konuyu kapatmam gerekiyor." Başını kaldırdı, zihinsel yorgunluk onu ele geçirmişti. "Hepsi birine zarar vermeye çalışırken yakaladığım kara ruhlardı."

Asher saatlerce öylece bakakaldı. "Aferin sana." Onun omzuna bir tokat attı. "Yarın gece dışarı çıkıyoruz. Bizimle gel."

Rory Bellina'ya baktı. "Biz' kim?"

"Asher, Max ve ben. Max daha yaşlı ama eğlenceli biri. Balık gibi içiyor. Tallent, Kit ve Cat de orada olabilir." Rory'nin yüzündeki endişeye baktı. "Senin ne yaptığın onların umurunda bile değil. Hepimizin burada olmasının bir nedeni var."

Rory zorlukla yutkundu. "Siktir et. Ben varım."

Asher be lik akmak için kolunu kaldırdı ve o da gülerek Asher'ın elini havada tokatladı. Yeniden arkadaş sahibi olmak güzeldi.

Bellina Rory'ye Vincula'nın geri kalanını gezdirirken Asher da pe lerine takıldı. İnanılmazdı ve ne kadar çok dükkân olduğunu bir türlü anlayamıyordu. im yerine çakıl ta ları, parke ta lı yürüyüş yolları, rastgele çim oyunları, piknik masaları ve hatta arka tarafta büyük bir g l bulunan geniş bir park vardı. Saray bahesindekilere benzer bitkiler her yerdeydi ve parka çekicilik katıyordu.

"Orada balıklar var," dedi Asher, insanların iskelelerde oturduğu, oltalarını tuttuğu ve sessizce konuştuğu suyu göstererek.

"Burası inanılmaz bir yer," diye nefes aldı. "Belki be  yüz yıl o kadar da kötü geçmez."

Rory'nin solundaki ye illiklerin arasından siyah bir panter çıktı ve Rory ığlık atarak geri çekilip Bellina'ya çarptı.

Bellina onu sakinle tirdi ve kıkırdadı. "Bu Lo. Vincula'nın maskotu gibi bir şey."

"Neden vardır sen konuşmak hakkında a
 ld rmek Makine gibi O a

Seraphim *lanet* olası ev kedisi mi?" Rory talep etti. "Deli misin sen?"

Asher öne doğru yürüdü ve bir eliyle Lo'nun ipeksi tüylerini okşadı. "Aslında o bir ev kedisi. Sadece daha büyük."

Panterin göğsünden derin bir gümbürtü duyuldu ve Asher'ın kolunu ısırdı. Asher geri sıçrayıp kaşlarını çattı ve Rory devasa kediyi işaret etti. "Ona yaklaşmayacağım." Bir aptal gibi pantere bir insan gibi hitap etti, "Üzgünüm kedicik. Bacağımdan bir parça koparmanı göze alamam. Kaçmalarına ihtiyacım var."

Kuyruğu seğirirken panterin başı yana eğildi. Dönüp gür çalılıkların arasında gözden kayboldu ve Rory diğer ikisine baktı. "Beni ona yem etmek için mi buraya çektiniz?"

Rory ellerini kalçalarına dayamış dururken ikisi birden kahkahalara boğuldu. "O kadar da komik değildi."

Bellina çaydanlık gibi ses çıkaracak kadar gülerken başını salladı. "Gerçekten de öyleydi. Lo dışarı çıktığında yüzünü görmeliydin." Kahkahası azalırken gözlerini ovuşturdu. "O zararsız biri. Dükkân sahipleri onu içeri aldı ve ben de onu sarayda bir iki kez gördüm."

Rory bakakaldı. "Hepiniz çıldırmışsınız. Sana sırtını döndüğünde ne olacak?"

Asher başını salladı. "Sen kaç." Kız ona göz kırptı ve Asher güldü. "Şaka yapıyorum. O bir sineği bile incitmez."

"Başka var mı?" Rory sordu ve bakışlarını panterin kaybolduğu çalılıklara kaydırды.

"Gördüğümüz kadarıyla yok," dedi Bellina. "Başka hayvanlar da var ama kendi hallerinde yaşıyorlar."

Rory kapandı. *Harika.*

Bölüm 12

Rory saraya geri döndü, yatağa girmekten başka bir şey istemiyordu. Yolculuktan kalan alışveriş torbalarını doldurmuştu ve her şeyi düzene sokması gerekiyordu. Özellikle de yeni elbisesini giyerken Caius'la nasıl karşılaşacağını planlaması gerekiyordu. Ayrıca bu skandal giysiyi giymek için bir nedene de ihtiyacı vardı.

Bellina şehirde daha uzun süre kaldı ve Rory sarayın düzenini tam olarak bilmediği için yanlış bir yola saparak kendini taht odasında buldu. Kapılar açıktı, bu garip görünüyordu ve meraklı gözler olmadan etrafa bakma fırsatını değerlendirdi.

Gözleri tahtın arkasındaki kapıya takıldı ve kendini durduramadan kapının önüne geçip kolu tuttu. Bu ya inanılmaz derecede aptalcaydı ya da daha sonra işe yarayacaktı. Parmaklarını çaprazladı ve ikincisi olmasını umdu.

Kapı, mermer zemini uzun ve süslü bir halıyla kaplı bir koridora açılıyordu. Kapıyı arkasından sessizce kapattıktan sonra parmak uçlarında ilerleyerek ilk kapıya yöneldi. Fark edilmeden hareket etme yeteneğini özlemişti ama halı, botlarının çıkardığı sesleri emmeye yardımcı oluyordu.

Tüm koridorda sadece iki kapı olduğunu görebiliyordu: önünde durduğu kapı ve en sondaki başka bir kapı. Hangisini denemeliydi?

Omuz silkerek ilk kapıyı itti ve başını içeri soktu. Kapının yanındaki bir aplik ve büyük bir masanın arkasındaki başka bir aplik dışında içerisi karanlıktı.

"Kralın ofisi," diye fısıldadı hınzır bir zevkle. Bu ikinci bir giriş olmalı.

"Evet," dedi Caius, sesi karanlıkta süzülerek. "Benim ofisim." Rory irkilerek kapının yüzüne kapanmasına izin verdi. Koşmak için döndü, Ama kapı hızla açıldı ve gölgeler koluna dolanarak geri çekilmesini engelledi.

İşte bu kadar. O lanet şeyleri kendisinden uzak tutmak için bir meşale taşıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz, Bayan Raven?" Sesi bir şarkı gibi zengin ve büyüleyiciydi.

Üçe kadar saydı ve onu bulmak için başını yavaşça çevirerek ofisine adım attı. Karanlıktı ve adamın saklanmak için kendini gölgelere gizlediğini hissetti. Odanın karşısındaki okuma köşesine benzeyen yüksek arkalıklı bir sandalyede otururken kendini gösterdi.

Bir bileği karşı dizine dayanmış, kucağında açık bir kitap duruyordu. Okurken başı eğikti ve diğer elinde bir bardak içki gibi görünen bir şey tutuyordu.

"Kimse sana gizlice dolaşmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?" diye sordu başını kaldırmadan.

Sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde bir fener yanıyordu ve adam başını kaldırdığında kadının nefesi kesildi. Onun bu kadar yakışıklı olmasından nefret ediyordu. O kadar yakışıklıydı ki bakışlarını ondan ayırmak zordu.

"Kayboldum," diye yalan söyledi. *Tam* bir yalan değildi.

Kitabını kapattı ve yan masaya koydu. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum." Ayağa kalktı ve odanın içinde sinsice ilerledi. Onunla ilgili her şey şık ve zahmetsizdi ve kadın ona bir şeyler fırlatmak istedi.

"Yalan söylediğimi düşündüren ne?" Başını hafifçe eğdi. "Yalanları tespit etme yeteneğiniz var mı?" Kollarını kavuşturarak sıkılmış gibi yaptı. "Bu yeteneği tarih kitaplarından çıkarmışlar."

Ağzının kenarından bir sırıtma geçti ve kızın karşısına geçtiğinde gözleri kızın yüzünü inceledi. "Neden buradasın?"

"Ben de seni arıyordum," dedi tatlı bir sesle.

Yüz ifadesi değişmedi. "Çoğu kadın öyledir."

"Senin kalbini de mi çıkarmak istiyorlar?" Kirpiklerini dramatik bir şekilde kırıştırdı.

Göğsünden bir kahkaha yükseldi ve onu bir kez daha şaşırttı. "Dürüst olman hoşuma gidiyor." Bir adım daha atarken yüzü eğlenceden soğuk bir sakinliğe dönüştü. "Ama seni diken üstünde daha da çok seviyorum, beni bir daha tehdit edersen cehennemde olacağın yer orası."

Korktuğunu belli etmemeye çalışarak bir adım geri çekilirken gözleri hafifçe parladı ama adamın yüzünde yine eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Ah, demek ciddiydın."

Durdu ve kaşlarını birbirine çattı. "Affedersiniz?"

Okuma koltuğuna doğru yürüdü, oturdu ve bir kral gibi uzandı. "Bana hemen şaka yaptığını söylerdin." Gözleri kızın üzerinde uzun uzun dolaştı. "Bu çok kötü. Dizlerinizin üzerine bile çökebilirdiniz ve dizlerinizin üzerinde olmanızdan ne kadar hoşlandığımı bilirsiniz Bayan Raven."

Vücudu iradesi dışında ısındı ve içindeki alevleri söndürmek için aklına gelebilecek her türlü çirkin görüntüyü gözden geçirdi. *Azgın olmanın onu baştan çıkarmayı kolaylaştıracaklarını* kendine hatırlattı.

Göğsünde atan organ uzun zaman önce ölmüştü ve seks ile duyguları birbirinden ayırmak onun iyi yaptığı bir şeydi.

Bu his onu tedirgin etti. Onunla seks yapma eylemi değil ama vücudunun bunu *istemesi*. Gözlerini kapadı ve Cora'nın öldüğü geceyi hatırlamak için kendini zorladı.

"Bayan Raven," dedi Caius'un sesi, düşüncelerini yarıp geçerek. Yan masasındaki kitabı eline aldı. "O küçük, akıllı ağzınıza sikimi almayı hayal ettiğimize eminim ama bunu sınıf için canlandırmanızı tercih ederim."

Bir test gibi hissetti. Kendini ona atan kadınlar hakkında doğruyu söylediğinden hiç şüphesi yoktu. *Nina gibi*. Ama kovalamacayı seven bir adama benziyordu ve eğer gözlerindeki bakış bir gösterge ise, bir süredir kovalamaca yaşamamıştı.

Hâlâ alışveriş poşetlerini taşıırken omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. "Sikin senin olduğunu düşündüren neydi?"

Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek kapıya doğru koştu.

Kürsüye giden çıkıştan içeri daldığında Nina'nın basamakları tırmandığını gördü. Kadın durdu ve dudaklarını bir alay ifadesi kapladı. "Orada ne yapıyordun? O kapının ötesindeki her şey yasak bölge."

"Benim için değil," diye nazikçe cevap verdi Rory, hayatını zindan eden kadınla alay ederek ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Nina hırçın birine benziyordu ve Rory'nin ihtiyacı olan son şey ondan daha fazla pislik görmektir.

"Mümkün değil, pislik herif," diye öfkelenildi Nina. "Odana dön ve gözlerden uzak dur. Yanlış kişiye yakalanırsan çok yazık olur, değil mi?"

Rory hizmetçiye bir yanıt verme tenezzülünde bulunmadı. Nina kürsünün kapısını açtı ve nedense bu Rory'yi kızdırdı. Nina onun aletini işgal ederken kralı baştan çıkarmak zor olacaktı.

Dudaklarından bir iç çekiş çıktı. Bir yolunu bulacaktı. Her zaman çözerdi.

Caius ofisinin kapısına baktı. *Aletin senin olduğunu düşündüren neydi?* Kadının dilini kesmek mi yoksa ağzına almak mı istediğine karar veremedi.

"Siktir git Adila," dedi boş odaya doğru ve dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğildi.

Aurora'nın kara ruhunun boğuculuğunu hissedemiyorsa, neden onun yatağını ısıtmasını sağlayamıyordu? Tabii bu onu istediği varsayımına dayanıyordu. Onun ağzını sikip teslim olmasını sağlamaktan başka bir şey istemese de, onu asla zorlamayacaktı.

Ayağa kalktı, hayal kırıklığına uğramıştı. Ne düşünüyordu ki? Onun ruhunu hissedip hissetmemesi önemli değildi; içinde ne olduğunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu.

Kapısı çalındı ve Aurora'nın geldiğini düşünerek aptalca kapıyı açtı. Nina gülümsedi ve kalçalarını sallayarak odaya girdi ve o da hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle mücadele etti.

"Seni özledim." Kız suratını buruşturdu ve adam yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

"Ne istiyorsun, Nina?"

Burun delikleri hafifçe açıldı. "Aurora seni rahatsız mı etti? Onu kapıdan gizlice girerken gördüm."

"Bu seni ilgilendirmez. Git buradan." Odayı geçerken ona arkasını döndü. Nina bir ses çıkardı ama düşüncelerini akıllıca kendine sakladı ve kapıyı çarparak çıktı.

Ofisinin kapısı tekrar açıldı ve Samyaza içeri girdi, gözleri Nina'yı izliyordu. Nina'yı duymazdan geldikten sonra Caius'a döndü.

"Neden böyle görünüyorsun?" diye sordu Caius'un arkadaşının kanatlarını yerleştirmek için getirdiği geniş, minderli banka otururken.

Sam kanatsız bir forma geçebilirdi ama *Melek* gerekmedikçe bunu yapmaktan nefret ederdi. Caius Sam'in kanatlarına baktı ve doğuştan kanatları olmadığı için şükretti.

Sam bir yemek ekmeği fırlattı ve onun yan tarafına vurdu. "Kanatlarıma bakmayı bırak ve bana cevap ver."

Caius kaşlarını çatı. "Cebinden yemek ekmeği mi çıkardın?" Ekmeği parmakladı.

Sam ağzına bir rulo daha götürdü, bir ısırık kopardı ve çiğnerken gülümsedi. "Elimdeydi ama sen bunu fark edemeyecek kadar meşguldün."

"Kitap okuyordum," diye karşı çıktı Caius. Bu bir yalan değildi. Daha önce kitap okuyordu.

"Ben içeri girdiğimde elinde kitap olmadan duruyordun." Sam rulonun geri kalanını ağzına attı ve yuttuktan sonra, "Anlat bana," dedi.

"Hiçbir sorun yok." Caius ruloyu aldı ve masasının yanındaki çöp kutusuna attı. Aurora'nın sözleşmesi birkaç kâğıdın altından gözüne çarptı ve ona uzandı. Normalde mahkûmun geldiği gün dosyaya koyardı ama Aurora'nın suçlamalarını tekrar okumaktan kendini alamadı.

Çoğu erkek *on üç cinayet*. İnanılır gibi değildi. Sarayın bahçıvanı Max onunla mutfakta konuşurken, "*Ben bir canavarım*" demişti.

"Aurora Raven'a olan takıntın nedir?" Sam tam arkasından sordu.

Caius kolay kolay korkmazdı ama kocaman bir güvercin birinin arkasından sinsice yaklaştığında en cesur adam bile onun gibi irkilirdi. "Bir zil takmalısın," diye çıkıştı. "Ve benim bir takıntım yok ama Adila'nın onu neden buraya gönderdiğini merak ediyorum."

Sam sözleşmeyi Caius'un elinden aldı ve dosyalamak üzere dolaba doğru yürüdü. "Adalet Terazisi'ni sorgulamak sana düşmez. Aurora'yı buraya sebepsiz yere göndermezdi."

Caius masasına oturarak, "Ona güvenmiyorum," dedi. "Erdikoa'ya gitmeni ve kadın hakkında toplayabileceğin her türlü bilgiyi toplamamı istiyorum. Onun

Annesi bir *Sibyl* ve kız kardeşi öldü." Çenesini ovuşturdu. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Sam kuşkuyla baktı ama bir şey söylemedi. En iyi arkadaş olabilirlerdi ama günün sonunda yetki Caius'taydı.

"Ne zaman gitmemi istiyorsun?" Sam sessizce sordu.

"Plenilune balosundan sonra."

Rory odasına döndüğünde, yatağının üzerindeki tepsiye bakınca kısa bir süre durdu. Gülümsemesi genişledi. Kendisini açlıktan kurtardığı için Bellina'ya teşekkür etmeyi unutmuştu. Arkadaşı, Rory'nin alışverişten sonra yemek için durmadığını fark etmiş olmalıydı.

Alışveriş poşetlerini yere bıraktıktan sonra küçük odayı geçip yatağına gitti ve akşam yemeğini inceledi. Ekmek ve suyla da mutlu olabilirdi ama Bellina her şeyi hazırlamıştı. Tereyağı ve peynirle süslenmiş fırında patatesin yanında bir biftek duruyordu.

Suçluluk duygusu omuzlarının çökmesine neden oldu. Arkadaşının tüm yemek kredilerini Rory için harcamadığını umuyordu. Yarın onu arayacak ve onun yerine Rory'nin kredilerini kullanmasını isteyecekti.

Arkadaşının düşünceliliği karşısında kalbi kabardı ve yemeğe oturdu. Biftek suluydu ve fırında patates hâlâ tereyağını eritecek kadar sıcaktı.

Rory çiğnemeyi bırakıp tabağına baktı. Eğer yemeği bırakan başka bir personelse, muhtemelen içinde tükürük vardı. Omuz silkerek yemeye devam etti ve tadına baktı. Kasabadaki kredilerini yemek için kullanmak hiç aklına gelmemişti.

Mesaisi genellikle kahvaltı ile öğle yemeği arasında biterdi ama duş alıp kendini toparladıktan sonra öğleden sonra olmuştu. Ağlığını, işe geldiğinde mutfaktan ağzına mümkün olduğunca çok yemek tıkıştırarak giderdi. Diğer personel sabah beşe kadar gelmemişti ve etrafta onu kraliçe arıya rapor edecek kimse yoktu.

Yiyecek almak için duşunu ertelemeye değecekti ve buzdolabı gerektirmeyen ürünleri alabileceği bir bakkalları olmasını umuyordu.

Nina'yla karşılaşmasını hatırlayınca uzun bir nefes aldı. Bunun bedelini ödeyeceğinden hiç şüphesi yoktu ama o fahişenin yüzündeki ifadeyi görmek paha biilemezdi.

Aklı tekrar Caius'a kaydı. Nina'nın onun için hızlı bir sevişmeden başka bir şey ifade etmediğini açıkça belirtmişti ki bu Rory için büyük şanstı. Başka bir kadının erkeğini alacak tipte biri değildi, ama Caius Nina'nın olmadığı gibi, Nina da amcığın tekiydi, bu da görevi daha cazip hale getiriyordu.

Rory kendini salladı. Kız kardeşinin katilinin yüzüne bakıp nasıl hâlâ cazibe hissedebiliyordu? Belki de kafası sandığından daha .

Tepsisini komodinin üzerine koyduktan sonra i çekerek kendini yatağına geri attı. Bunu gerçekten yapabilir miydi? *Yapmak zorundaydı.* Sarayın düzenini, özellikle de Caius'un odasının nerede olduğunu bulmak çok önemliydi. Cora'nın ruhunu muhtemelen orada bulacaktı. Ya da belki ofisinde.

Koridordaki diğer kapı bir yere açılıyor olmalıydı ama yine Caius'a yakalanamazdı. Bütün gün ne yapıyordu? Bu onun ikinci işiydi. Fark edilmeden onu takip edebilir miydi?

Yeteneklerini elinden aldığı için bu âleme ilk kez lanet okumuyordu. Programını bilmek onu baştan çıkarma planına yardımcı olacaktı ama Cora'nın ruhunu kendi başına bulabilseydi buna gerek kalmayacaktı.

Doğrulup ayağa kalktı ve eşyalarını yerleştirmek için alışveriş torbalarını aldı. Uyuması ve önümüzdeki günler için hazırlanması gerekiyordu.

Bölüm 13

Ertesi gün işten sonra Rory alabileceği en hızlı duşu aldı, bir çift tayt ve kapüşonlu bir tişört giydi ve kralı bulmak için yola koyuldu. Herhalde bütün gün ofisinde oturmuyordu. Nereden başlayacağını bilmek zordu ve odasında yönsüz bir şekilde dururken planı o kadar da akıllıca görünmüyordu.

Başlamak için en iyi yer onu daha önce gördüğü yerlerdi ve taht odasına doğru ilerledi. Devasa odada toplanmış, hepsi de tahtında tembel tembel uzanan Caius'a bakan insan kalabalığı karşısında durdu.

Rory gölgelerden uzak duruyordu, diğerleri onu görürse kovacaklarını ya da daha kötüsünü yapacaklarını biliyordu. *Ne yapıyorlardı ki?* Bir homurtu havayı doldurdu ve Rory başını odanın diğer ucundaki daireye çevirdi. Mermer yürüyüş yolunun sonunda bir adam yere çökmüş, etrafına bakınıyordu.

Ya yeni bir mahkûm alıyorlar ya da bir mahkûmu cezalandırıyorlardı. Kendine engel olamayarak daha iyi görebilmek için yaklaştı. Gözleri yeni gelen mahkûm yerine onu izleyen Caius'a kaydı.

Gölgeler onu gizliyordu ve görmesini engelleyecek kadar karanlık olmasalar da, diğerlerinin onu fark edemeyeceği kadar karanlıktılar. *Ona yardım etti.* Kız adama dönüp baktı ama adamın bakışları üzerindeydi ve Caius ayağa kalktığında kız adamın ne kadar uzun olduğunu hatırladı. Adam kendisinden yedi ya da sekiz santim daha uzun olmalıydı.

Adam yerde yürürken vücudu güçlüydü ve kadın kendi gelişini düşündü. Ayak sesleri sessiz havayı doldururken ve yeni gelen yerde titrerken *deja vu* gibiydi.

Caius durduğunda sözleşmeyi almak için elini uzattı, inceledi ve gözlerini adama dikti. "Bruce Stewart. Bir aya mahkûm edildi." Caius kâğıdı işaret etti. "Sanırım Vincula tarihindeki en kısa cezayı aldınız." Gözleri sözleşmeye döndü ve kıkırdadı. "Bir *Aatxe*'ye yaklaşıp göğsüne boş bir silah doğrulttuğun ve seni tutuklamalarını istediğin için."

Bruce krala dikkatini vermiyordu. Gözleri odanın içinde geziniyordu.

"Bay Stewart, birisi sizi dairenize götürecektir ve burada Vincula'nın kuralları hakkında bilgilendirileceksiniz. Size verilen iş için sabah bana rapor vereceksiniz. Anlaşıldı mı?" Caius'un sesi eğlenmiş ama nazikti ve Rory çenesini sıkı.

Geldiğinde ona böyle bir nezaket göstermemişti. O gün seçtiği silah ve bu saraydaki hayatı perişan olmuştu.

Bruce ayağa kalkarken başını salladı. "Teşekkür , ."

Lejyondaki bir *Aatxe* öne çıkıp yeni mahkûma kendisini takip etmesini işaret etti ve Rory odanın içinde Samyaza'yı aradı. Sadece en kötülere mi eşlik ediyordu, yoksa gitmiş miydi?

Vincula'daki çalışanların istedikleri takdirde diyarlar arasında serbestçe dolaşabildiklerini biliyordu.

Gözleri *Aatxe*'ye geri döndü. Dume'u özlemişti. Bu, onunla tanıştığından beri onu görmeden geçirdiğı en uzun zamandı. Kordie ve Keith'i de özlemişti.

Bu düşünceler annesini düşünmeye dönüştü ve gözlerinin kenarlarından sıcak yaşlar süzüldü. Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde durdu ve hayatının geldiğı duruma ağlama isteğıyle savaştı.

"Bayan Raven." Caius'un derin sesi onu geri getirdi. Oda boşalmış ve onu koruyan gölgeler ortadan kaybolmuştu. "Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Aralarındaki mesafeyi kapatırken, ona dönmeden önce yanaklarını gizlice silmek için başını çevirdi. "Herkesin dağılmasını bekliyorum, böylece giderken linç edilmeyeceğim."

Kibirli tavrı geri dönmeden önce hareketleri kısa bir an için durdu. Bunu hayal etmiş olabilir. "Neden ağlıyorsun?"

Daha uzun durdu. "Ağlamıyorum."

"Bana yalan söyleme," dedi kısık bir sesle.

"Annem için endişeleniyorum," diye tersledi. "Duygularım sizi rahatsız ettiyse özür dilerim, *Majesteleri*."

Ona bakarken gözleri ne eğleniyor ne de zalimce bakıyordu. "O bir *Sibyl*, evet?"

Başını salladı. "Evet, ama artık bir önemi yok."

"Senin için öyle." Kadının gözyaşlarıyla çizilmiş yüzünü işaret etti. "Senin yokluğunda ona bakacak biri var mı?"

Rory bu acıma duygusuna dayanamadı ve uzaklaşarak cevap verdi. Gölgelelerin onu durdurmasını bekledi ama durdurmadılar. Onun sesi durdurdu.

"Anneni kontrol etmesi için Samyaza'yı göndereceğim."

Onunla yüzleşmek için döndüğünde gözleri yaşardı. "Ne?"

İki elini ceplerine soktu ve bakışlarını kaldırdı. "Onu kontrol etmesi için komutanımı göndereceğim. Eğer bakımı yoksa, biz ayarlarız."

Rory'nin ağzı sözsüzce kıpırdadı ve teni nemlendi. "Bunu neden yaptın? Bu bir numara mı?"

Caius'un yüzü karardı. "Ben sandığın kadar kalpsiz bir adam değilim. Annen senin günahların yüzünden acı çekmemeli."

İstemsizce vücudu ileri doğru hareket etti ama kendini durdurdu. Ona sarılma içgüdüğü çok güçlüydü. "Teşekkür ederim." Kendini aptal yerine koymadan yapabildiği tek şey buydu.

Vincula'dan ayrıldıktan sonra *Kraliyet* mensupları dışında herkesin hafızasını kaybettiğini sanıyordu. Belki *Melekler* bir istisnaydı ya da belki de kral yalan söylüyordu. Eğer bu acısını daha da kötüleştirmek için bir oyunsa, onu oracıkta öldürür ve birinin ruhunu Cora'nıninkinin yanına bir kavanoza koymasını umardı.

O akşam sarayın avlusunda ilerlerken Rory'nin kolu Bellina'nın koluna dolandı. Bu Rory'nin yeni arkadaşlarıyla ilk "dışarı çıkışıydı" ve gergin olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu.

Kot pantolon, siyah bir üst ve siyah topuklu botlardan oluşan kıyafeti sadeydi. Kralı renkli olarak görebilmesine rağmen, her şey

Başka bir şey hala gri tonlarındaydı, yani gardırobu sade kalmıştı. Biri ona saldırmaya kalkışırsa diye saçlarını iki basit örgü halinde arkadan örmüştü çünkü saçlarının açık olması dövüşürken zayıf noktasıydı.

Yürürlerken Bellina vücudunu Rory'ninkine çarptı. "Endişelenecek bir şey yok. Kimse sana bulaşmayacak."

Rory ona yan gözle baktı. "Bunu bilemezsin."

Bellina, "*Grubumuzdaki* hiç kimse seninle uğraşmayacak," diye düzeltti. "Eğer biri bir şey söylerse, gideriz." Bellina saray arazisinden ayrılırken kapıdaki muhafıza başıyla işaret etti.

Başını sallarken Rory'nin saç örgülerinden biri omzunun üzerinden düştü. "Kesinlikle olmaz. Gitmem gerekirse giderim ama hiçbir koşulda geceni mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bellina Rory'nin kolunu okşadı. "Sen patronum, annem ya da karım değilsin. Bu yüzden bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Rory kendi kendine gülümsedi. "Teşekkürler, B."

Bellina sokağın aşağısındaki büyük bir binayı işaret etti. "İşte bar. Hadi sarhoş olalım."

Bara adım atmak başka bir âleme adım atmak gibiydi. Arka tarafta bir grup yüksek sesle müzik çalıyor, her yerde insanlar var ve tavandan yüzlerce fener sarkıyor olmalıydı.

"Yağı yeniden doldurmak ve bunların hepsini yakmak zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun?" Rory Bellina'ya şöyle dedi. "Fırınları tekrar fırçalamayı tercih ederim."

"Ne dilediğine dikkat et, kasap orospu," dedi Nina'nın sesi birkaç metre öteden. "Ya da belki tekrar izlemek istersin?"

Rory yanağının içini ısırdı ve Nina'ya bakmak için başını çevirdi. "Bana zaten mevcut en boktan işi veriyorsun. Tehditlerini başkasına sakla." Nina'ya tamamen döndü ve ona alaycı bir sırıtış attı. "Ve bedava gösteriyi pas geçmek zorundayım. Bir kaltağın uyuz bir köpek gibi yalvarmasını izlemek yerine gerçek eğlenceyi tercih ederim."

Nina'nın yüzü allak bullak oldu ve hamle yaptı ama Rory daha hızlıydı. Eli bir anda Nina'nın boynuna dolandı ve hizmetçinin gözlerindeki korkudan zevk alarak onu sıktı. Nina'nın elleri Rory'nin yüzünü pençeledi ama Rory onu kol mesafesinde tuttu.

Nina'nın paniklemiş gözlerine baktığında sesi alçaktı ve "Kime saldırdığına dikkat et. Bana Kasap olduğumu hatırlatmaktan hoşlanıyorsun ama belki de kendine hatırlatmalısın."

Nina'yı bir hamleyle serbest bıraktı ve kadın yalpalayarak uzaklaşırken nefes nefese kaldı.

Asher böcek gözlerle Rory'ye döndü. "Kahretsin, çok korkutucusun. O da neydi öyle?"

"Neden?" Rory karşılık verdi. "Onu da mı beceriyorsun? Lütfen benden izlememi isteme."

Asher Bellina'dan Rory'ye baktı. "Ne kaçırdım?"

Bellina dönüp Rory'ye baktı. "Açıkla."

Rory uzun bir nefes verdi. "Nina'nın çıplak ve kıcı havada görüntüsünü yeniden yaşamak zorunda kalırsam bir içkiye ihtiyacım olacak."

Arkalarından yüksek bir homurtu duyuldu ve Rory döndüğünde babası yaşında görünen, tuzlu ve biberli saçlı, koyu renk gözlü bir adam gördü. "Sen Rory olmalısın," dedi adam. "Ben Tallent."

Onun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yanında iki kadın duruyordu; biri en az bir metre boyunda, orta tonda saçları olan bir kadın, diğeri ise kısa boylu, koyu kıvrıkcık saçları olan bir kadındı.

"Ben Kit," dedi uzun boylu olan.

"Kedi," diye ciyakladı diğerk kadın. Çok sevimliydi ve Rory onun saçlarını karıştırmamak için kendini zor tuttu.

"Nina hâlâ kralla mı yatıyor?" Kit barda Rory'nin yanına yaklaşırken sordu.

Rory içkisini aldı ve başını salladı. "Onlarla karşılaşacak kadar talihsizdim." Uzun bir yudum aldı. Bu görüntünün zihninden silineceğini umuyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedi Cat kendi içkisini alıp onları takip etmeleri için işaret ederken. Boş bir masa oturduklarında Cat Rory'yi işaret etti. "Dökül bakalım, kasap kız."

Rory içkisini yudumlarken viski masanın üzerine sıçradı. "Kedi!" diye tısladı biri.

Kadın etrafına bakındı. "Ne? O Kasap değil mi?" "Affedersiniz Kedi," dedi Tallent, kadına uyarıcı bir bakış fırlatarak.

"Düşünmeden konuşuyor."

Ellerini havaya kaldırdı. "O Kasap!" Rory'ye döndü. "Duygularını incittim mi?"

Rory ileri geri konuşmaktan yıpranmıştı ve tek yapabildiği başını sallamak oldu. Bir süre sonra, "Biz on iki yaşında değiliz," diyebildi. "Bana ne istersen onu söyle."

Cat, Tallent'a muzaffer bir gülümseme attı ve ona döndü. "Tamam, şimdi bize kral ve Nina ile nasıl üçlü yaptığınızı anlatın."

"Bekle, ne?" Asher araya girdi. "Onları senin bastığını sanıyordum?"
"Öyle yaptı," diye onayladı Bellina. Terzi ona döndü ve
"Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

"Üçlü falan yapmadık," diye ısrar etti Rory. "İlk vardiyamı bitirdim ve
Nina'yı aramaya çıktım. Saray çalışanlarından biri bana onun oda
numarasını verdi ve kapıyı çaldığımda kapı açıldı." Ürperdi.

Hepsi kahkahalarla uludu. "Hepinizden nefret ediyorum," diye
homurdandı.

Asher, Rory'nin yanına oturdu ve ona doğru eğildi. "Eğer üçlü
yapmaya karar vererseniz, ben gönüllüyüm."

Bir buz parçası masanın üzerinden ona doğru süzüldü ve o kafasını
kaldırdığında Bellina bir tane daha fırlattı. "Sen bir domuzsun." Omuz
silkti ve sinsi bir sırıtışla Rory'ye baktı.

Rory ona, "Benimle başa çıkamazsın," dedi ve viskisinden bir yudum
aldı. "Yine de iyi denemeydi."

Masa daha fazla kahkaha boğuldu ve Asher gücenmiş gibi yaptı.
Rory'nin omuzları biraz gevşedi ve yeni arkadaşları olmasını umduğu
insanlarla rahat bir sohbete daldı.

"Herkes ne yapıyor?" Rory masadakilere sordu.

"Şehir merkezindeki fırında çalışıyorum," dedi Cat gururla. "Yaptığım
işte çok iyiyim."

"İçinde krem peynir olan çörekler yapıyor musunuz?" diye sordu. "Bir
tane için adam öldürürüm. Gerçek anlamda değil. Şey, belki."

Asher gülerken içkisi burnundan fırladı. "Elbette
biliyorum," diye cevap verdi Cat. "Ben amatör
değilim."

"Ben kütüphanede çalışıyorum," diye ekledi Kit. "Eğer okumayı
seviyorsanız, size her tür kitabı önerebilirim."

Rory düşünceli bir tavırla, "Burada bir kütüphane olduğunu bilmiyordum," dedi. Okumayı sevmezdi, ama Caius hakkında daha fazla bilgi edinmesini sağlayacak tarih kitapları varsa, bu yararlı olabilirdi.

Kit başını salladı. "Vincula'da çok güzel şeyler var. Ayrılmak zorunda kalacağım için üzgünüm."

"Ne yaptın sen?" Rory sordu.

Kit sinsice gülümsedi. "Yerel ilkokulun yönetim binalarından birine girdim ve orayı yaktım." Rory şaşkın şaşkın bakarken kadın omuz silkti. "Uygunsuz buldukları kitapları yasaklamaya çalışıyorlardı. Saçmalıktı."

"İçeri nasıl girdin? Okullar Başkent'ten daha sıkı kilit altında değil mi?"

Kit başını çevirdi ve işaretini gösterdi. "Ben bir *Eidolon*'um. Binanın çatısında demir yoktu."

Rory neredeyse bardağını düşürüyordu. Ne tür bir süpermistik saçmalıktı bu?

Tallent'a döndü. "Ya sen?"

Adam uzun bir içki aldı. Diğerlerinden daha sessizdi. "Hobi dükkanında çalışıyorum ve yeraltı pazarında çalıntı sanat eserleri satıyorum." Omuz silkti. "Ben bir *Şahin Şekil Değiştiren*'im."

"Ben bir *Sylph*'im ve kardeşimi bacağından vurdum," diye ekledi Cat kayıtsızca. "O ne yaptı?" Rory ona sordu.

Cat bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. "Uykumda saçımı kesti." Kısa, kıvrıkcık saçlarını işaret etti. "Boya fırçasına benziyorum." Masadakiler kahkahalara boğuldu ama Rory bu ufak tefek kadından biraz korkmuştu. Kısa saçları sevimliydi ama belli ki bundan nefret ediyordu. Kim bir saç kesimi yüzünden kardeşini vururdu ki?

Bir süre sonra Rory tuvalete için izin istedi ve masalarına dönerken biri omzuna sertçe vurdu. Neredeyse dengesini kaybediyordu ve uzun, siyah sakallı iri yarı bir adam ona bakarak alay etti.

Adam ona doğru bir adım atıp alanını işgal ettiğinde tedirginlik tenine yayıldı. Geri adım atarken "Affedersiniz," dedi.

Adamın eli bira şişesini sıkıca kavradı ve kız şişenin baskıdan kırılıp kırılmayacağını merak etti. Adamın yüzündeki saf nefret ifadesi daha önce karşılaşmadığı bir şeydi ve bu onu tedirgin etti.

"Benimle eşitmişim gibi konuşamazsın, küçük kasap kaltak," diye hırladı ve bir adım daha attı. Kasap orospu artık onun lakabı mıydı? *Orijinal*. "Nina'ya bir daha saygısızlık ettiğini görürsem, bu iyiliğine on katıyla karşılık veririm."

"Buradaki herkes onu beceriyor mu?" dedi, zaten öfkeli olan ayıyı dürterek.

Adamın cüssesi Ronny'nin kalbini hızlandırdı ve ukala ağzına lanet okudu ama bir çıkış planı bulamadan mutfaktaki yaşlı adam adamın gömleğini tutup onu geri çekti. "Git buradan, Ronny."

Ronny Rory'nin gömleğine tükürünce Rory şok içinde yere baktı. Yaşlı adam Ronny'yi kapıya doğru çekerken şaşırtıcı bir güce sahipti ve "Evine git," dedi.

Ronny yaşlı adamın elini omzundan silkti ve bardan dışarı çıktı. Asher ve Bellina kalabalığın arasından ilerleyerek Rory'nin adını söylediler ve o zaman barın sessizleştiğini fark etti.

"Ne oldu?" Asher talep etti, az önceki tüm şakalar gitmişti.

Yaşlı adamın tek söylediği "Ronny," oldu.

Bellina bardan peçeteleri alıp Rory'ye uzattı. "O pislik. Nina geldiğinden beri ona aşık."

Rory çıkışa doğru baktı ve ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya karar verdi. "Nina ne tür bir gizemci?" Rory bilmiyordu ve hizmetçinin

Saçları her zaman izini saklardı.

"*Simyacı*," diye yanıtladı Asher. "Söylentilere göre erkekleri manipüle edip paralarını çalıyormuş."

Rory nefesinin altından, "Tabii ki öyle," diye mırıldandı.

Yaşlı adam elini uzattı. "Resmi olarak tanıştırılmadık. Ben Max."

Rory titreyen elini onunkinin içine koydu. "Rory. Bunun için teşekkür ederim."

Başını onaylarcasına eğdi ve bir içki sipariş etmek için onun etrafından dolaştı. "Ne içiyorsun? Benden olsun."

Rory ona el salladı. "Minnettarım ama sanırım saraya geri döneceğim."

Bellina, Kit'e masadan çantasını getirmesini işaret etti. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır," dedi Rory, Kit'e olduğu yerde kalmasını işaret ederek. "Ben iyiyim." Kit, Bellina'nın çantasını yarı havada tutarak ayağa kalktı, sonra tekrar sandalyesine oturdu.

Bellina'nın eli tekrar Kit'i işaret etti ama kadın karşılığında sadece orta parmağını kaldırdı.

Bellina tekrar, "Lütfen izin verin sizi geri götüreyim," dedi.

Rory başını salladı. "On üç kişiyi tek başıma öldürdüm. Sanırım saraya tek başıma dönmeyi başarabilirim."

Etraflarına bir sessizlik çöktü ve Rory kara mizahının pek hoş karşılanmadığını tahmin etti, ama özür dilemeye fırsat bulamadan Max'in gür kahkahası ortalığı doldurdu. "Evet, iyi olacaksın. Hadi Bellina. Kızı rahat bırak."

Rory, Max'e minnettar bir gülümseme gönderdi ve oradan ayrıldı.

Bölüm 14

Caius irkilerek uyandı, vücudunu yapışkan bir ter tabakası kaplamıştı. Bir eliyle yüzünü ovaladı ve yorganını geriye attı. "Lanet olsun."

Başka bir kâbus. Son birkaç yıldır daha sık görmeye başlamıştı ve bazen uyanırken de görüyordu. Sam uykusuzluktan uyuyakaldığını ve bunu fark etmediğini söylemişti ama Caius durumun böyle olmadığını biliyordu.

Bu geceki bazıları kadar kötü değildi ama kalbi hâlâ kaburgalarına çarpıyordu. Bacaklarını yatağın kenarına atıp ayağa kalktı ve giyinmek için dolaba doğru yürüdü.

Odayı geçerek bir kitaplığa gitti ve bir kitap çıkararak altındaki düğmeye bastı. Raf yana doğru kayarak bir yeraltı tüneline açılan karanlık bir merdiven boşluğunu ortaya çıkardı.

Tünel doğru kelime değildi; daha çok saray bahçelerine açılan süslü bir koridordu. Öz ışıkların düğmesini çevirdi, içeri adım attı ve gizli kapıyı kapatmak için taş duvardaki düğmeye bastı.

Sona geldiğinde kapıyı iterek açtı ve saray bahçelerine adım attı. Kulesinin girişini gizlemeye yardımcı olmak için saray duvarlarının dışına yerleştirilmişlerdi ve *Seraphim*'e ustaca tasarımları için teşekkür etti. Acil bir durumda bir kaçış olarak yaratılmıştı ama o buraya fark edilmeden gelmek için kullanmıştı.

Erdikoa'daki Başkent, Lux Sarayı, Umbra Sarayı ve öz sistemi gibi önemli gördükleri şeyleri tasarlayarak diyarları yaratmaları gerçekten de tuhaftı. Sonra da *Kraliyet* mensuplarının ve diğer mistiklerin geri kalan her şeyi kendi başlarına çözmelerini sağlayarak gittiler. Bir daha ne geri döndüler ne de kimseyle, hatta *Meleklerle* bile konuştular. Ne anlamı vardı ki?

Caius, öz kız kardeşi tarafından hapsedildiğinde evreni anlamaya çalışmayı bırakmıştı. Dolambaçlı yollardan ilerledi ve sonunda gür yeşilliklerin arkasına gizlenmiş küçük gölete giden yolu buldu.

Parktaki gölden çok daha küçüktü ve iskelesi ya da balıkları yoktu. Yürüyüş yolu boyunca ara sıra yerleştirilmiş fenerlerin bulunduğu direkler vardı ve en zayıf ışıltıyı yayıyordu. Göletin varlığından sadece bir avuç insan haberdardı ve o da öyle kalmasını istiyordu.

Kıyıda biri oturuyordu ve suya yaklaştığında kısa bir süre durdu. Arkasını dönmeyi düşündü ama bunu yapamadan Aurora'nın kırmızı, benekli yüzü ona döndü. Hızlı bir söz ya da öldürücü bir bakış bekledi ama tek gördüğü, arkasını dönüp giden Aurora'nın sırtı oldu.

Caius hayatında bir gün bile kendinden emin olmamıştı ama elleri iki yanında dururken ne yapacağını bilemiyordu,

hor görmesi gereken bir kadına bakıyordu. İçgüdüleri ona gitmesini söylüyordu ama beyni içeri dönmesi için bağıırıyordu.

"Burayı nasıl buldun?" sorusunda karar kıldı.

Kızın burnunu çekerken göğsünün yükseldiğini ve onu görmezden geldiğini gördü. İçgüdüğü onu ona doğru çekti ve ayakları izinsiz hareket etti.

"Bu bahçelerin bir parçası değil mi?" diye sordu, hâlâ ona bakmayı reddederek.

Sesinde her zamanki ısırganlığından eser yoktu ve bundan nefret ediyordu.

"Teknik olarak evet," diye yanıtladı. "Ama kimse bahçelerde onu bulacak kadar zaman geçirmiyor."

"Ne istiyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu, alaycı tavrı sesine geri dönmüş ve dudaklarına bir gülümseme fısıltısı getirmişti.

Bir kahkaha attı ve "Yine annen için mi ağlıyorsun?" diye sordu.

Başını ürkütücü bir yavaşlıkla çevirip ona baktı ve gözleri temas ettiğinde onunkiler nefretle dolmuştu. "Bir daha asla ailem hakkında konuşma."

Kaşları kalktı. "Kiminle istersem konuşurum." Kadın tekrar ondan uzaklaştı. "Neden ağlıyordun?" *Kurnazlığın canı cehenneme.*

"Değildim. Bu gece bitkileri yüzünden alerjilerim çok kötü durumda."

"Yalan söylemekte ne kadar kötüysen, daha önce tutuklanmamış olmana şaşırdım."

Aurora ayağa kalktı ve tepinerek uzaklaştı ama fazla uzaklaşamadı. Onu durdurmak için kullandığı gölgelere karşı mücadele ederken sıkılmış dişlerinin arasından "Köpeklerini geri çek," diye bağırdı.

"Onlar benim değil." Dönüp ona baktı. "Neden ağlıyordun Aurora?"

"Neden umursuyorsun ki?" diye karşılık verdi. "Hak ettiğim muameleyi görüyorum. İstedğin bu değil miydi?"

"Benimle yürü," dedi, onu çevreleyen gölgeleri serbest bırakarak.

Adam onun tereddüt ettiğini gördü ama sonunda kabul etti ve adam göletin etrafında yürürken onu takip etti. "Neyi hak ettiğinizi düşünüyorsunuz, Bayan Raven?"

Kaşları bir araya geldi. "Ne?"

"Nasıl bir muameleyi hak ettiğini düşünüyorsun?" diye açıkladı.

Sessizlik sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ama sonra soğukkanlı kayıtsızlık maskesi yüzünü kapladı ve cevap verdi: "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Her zaman beni kötü adam olarak gören birileri olacaktır. En azından iyi bir kötü adam olabilirim." Ona baktı. "Herkes kötü adamdan nefret etmeyi sever, sen de dahil."

"Ben sizin kötü adamınız mıyım, Bayan Raven?" Neden sorduğunu bilmiyordu ama onun cevabını merak ediyordu.

Keşke yapmasaydım dedi, çünkü kızın yanıtı hemen gelmişti. "Evet."

Bakışları bir irade savaşında çarpıştı ve adam eğilerek dudakları kadının kulağını sıyırdı. "O zaman çok iyi bir tane olacağım."

Bununla birlikte, onu fenerlerin ışığında ayakta bıraktı ve aralarına çok ihtiyaç duydukları boşluğu koydu.

Rory, Caius'un gidişini izlerken, *şu hergele*, diye düşündü. Ronny'yle karşılaşması onu çok sarsmıştı, kralla yalnız kalmaktan yararlanamamıştı ama akli başında olsaydı bile buna hazırlıklı değildi.

Caius'la uğraşmak, barlardan topladığı erkeklerle uğraşmaya benzemiyordu. O sadece bir kral değil, aynı zamanda usta bir manipölatördü.

Bu gece onunla konuşma şekli şefkatli olmanın sınırındaydı ve bunun onun yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Elindeki her şeyi planına yatırmanın ve Cora'nın ruhunu bulup kralı öldürerek bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

Yalan söylediğini her zaman anlıyordu ve bu konuda daha iyi olması gerekiyordu. Gerekirse banyo aynasında bir aptal gibi pratik yapardı.

Aceleyle saraya geri döndü ama mutfaklara açılan arka kapıdan girdiğinde, siyah saçları beyaz çizgilerle kaplı bir kadın önünü kesti. Rory ne yapacağını bilemeden durakladı.

Bir kavgaya mı hazırlanması, garip bir mazeret mi gevelemesi ya da ona hava durumunu mu sorması gerekiyordu?

"Korkmuştun," dedi kadın.

Rory aptal aptal baktı. "Hayır, bakmıyorum." *Bu diyardaki insanların nesi var böyle?*

"Şimdi değil," diye açıkladı kadın. "Saraya geri dönerken. Korkmuştun."

Artık izleniyor muydu? Rory onun etrafında dolaşmaya çalışırken, "Karanlıktan korkuyorum," diye yalan söyledi.

"Yalancı," diye seslendi kadın arkasından. *Buradaki herkesin yerleşik yalan dedektörleri mi vardı?*

Rory arkasını döndü ve kollarını havaya kaldırdı. "Ne söylememi istiyorsun? Sen de kimsin?"

"Bana neden korktuğunu söylemeni istiyorum. Bir seri katilin hayalet görmüş gibi sokaklarda koşturması normal değil." Kadın kalçasını tezgâha yasladı ve tırnaklarını yemek için dolaptan bir bıçak aldı. "Ben Lauren."

Rory pes etti. "Bardaki bir adam beni tehdit etti, ama dürüst olmak gerekirse, önce ben Nina'yı tehdit ettim."

"Ah, Ronny," diye bitirdi Lauren. "Pisliğin teki." Ciddi bir ifadeyle Rory'ye baktı. "Aynı zamanda tehlikeli de. Ruhu koyu griydi ve onu buraya göndermek bir riskti. Kendinizi onun yanında yalnız bulmayın."

Bu son uyarıyla birlikte Lauren arkasını döndü ve arka girişe doğru ilerleyerek gecenin içinde kayboldu.

Rory inanamayarak başını salladı. Lauren onu daha iyi hissettirmek istediye, çok kötü bir iş çıkarmıştı.

Rory odasına yaklaşırken, Nina ile iki adamın personel odasının koridorunda durduğunu görünce bahçede uyumuş olmayı diledi. Birdenbire konuşmayı bıraktılar ve çeşitli kötü niyetli bakışlarla ona baktılar.

Omurgasından aşağı bir uyarı süzüldü ve onlara doğru ölçülü adımlar attı. Eğer dövüşmek istiyorlarsa, onlara bir tane verecekti ama Fey gücü olmadan kazanamazdı.

Personelin sanki onlara kişisel olarak haksızlık etmiş gibi davranması onu çok kızdırmıştı. Onlar da suçluydu ve evet, onun suçları çok daha kötü görünüyordu ama yargıları çok sertti. Neredeyse çok sertti ve bunun için Nina'ya teşekkür etmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Etraflarından dolaşıp odasına girdiğinde onunla konuşmadılar ya da ona dokunmadılar. Kapısına yaslandı. Vincula'nın dinginliğine rağmen, bir mahkûmun elinden ya da intikamını aldıktan sonra öleceğinden korkuyordu.

Kesin olan bir şey vardı, Vincula'yı canlı bırakmayacaktı.

Bölüm 15

Ertesi gün öğleden sonra Bellina ve Rory, Cat'in çalıştığı fırında oturdular. Rory, Bellina'nın önceki geceden söz etmediği için minnettardı. Küçük bir merhamet, ama Cat bambaşka bir hikâyeydi.

"Üzülme kasap kız," diye seslendi tezgâhın arkasından. "Nina'yı kimse ciddiye almıyor ve Ronny de aşk hastası bir sikten başka bir şey değil."

Rory bir lokma çörek yerken, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Plenilune balosu için aldığın o şuh elbiseyi mi giyiyorsun?" Bellina omuzlarını oynatarak sordu.

Rory çöreğinden bir ısırık daha aldı ve çiğnerken Bellina'ya baktı. "Plenilune topu nedir?"

"Personel senden bir şeyler saklamak için gerçekten elinden geleni yapıyor," dedi arkadaşı başını sallayarak. "Plenilune üç gün sonra ve her ay kral bir balo düzenliyor. Kulağa geldiği kadar gösterişli değil. Pofuduk elbiseler ya da balo dansı yok."

"Tüm kasaba davetli," diye söze girdi Cat. "Kasabadaki her dükkan katkıda bulunuyor, böylece çeşitli yiyecekler oluyor."

Rory elindeki çöreği yere bıraktı. "Tabii ki üç gün sonra," diye mırıldandı. "Kredim bittiği için bu elbiseyi giymek *zorundayım*." Elbise hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu ve personelin onu gördüklerinde ne düşüneceklerini ancak hayal edebiliyordu. Planı Caius'u elbisenin içinde *yalnız* yakalamaktı.

Hakaretleri şimdi duyabiliyordu. *Fahişe. Kasap sürtük.* İç çekti. Bellina omuzlarını silkti. "Kesinlikle sevişiyorsun."

Rory ona, "Kulağa ne kadar harika gelse de, bu diyardaki herkes benden nefret ediyor," diye hatırlattı.

"Hayır, öyle değil. Çoğu belki ama hepsi değil. Dün gece herkes senden hoşlandı." Bellina ağzına bir çatal dolusu cheesecake tıktırdı. "Ayrıca, en kötü düşmanın bile seni o şeyin içinde becermek isteyecektir."

Cat, "Elbisenin neye benzediğini bilmiyorum ama şimdiden seni onun içinde becermek istiyorum," diye teklif etti.

Rory ayağa kalkarken güldü. "Uyuyabilmek için geri dönmeliyim. Sabahın üçü erken geliyor."

Bellina çatalını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seni sabah vardiyasına aldıklarına inanamıyorum. En azından haftada iki gün izin alabiliyorsun."

"Bu beni şaşırtmadı." Rory cevap verdi. "İşin iyi tarafı, eğer balo üç gün içindeyse, ertesi sabah yola çıkıyorum."

Rory gitmek için döndü ve neredeyse Nina'ya çarpıyordu. Her yerde karşısına çıkıyor gibiydi. "Çekil yolumdan," diye tersledi hizmetçi kız yanından geçerken.

Rory onu görmezden geldi ve Bellina'ya el sallayarak oradan ayrıldı.

Saraya geri d6nerken saçlarını nasıl toplayacağını ve kralla vakit geçirip geçiremeyeceğini d6şündü. Eğer bu elbiseyi halkın önünde giyecekse, onu iyi kullanmalıydı.

Balo sabahı Rory mutfakta koşuşturuyor, işlerini olabildiğince çabuk bitirmeye çalışıyordu. Giyinmek ve kendini baloya gitmeye ikna etmek için bolca zamana ihtiyacı vardı.

Balo saat beşte başlayacaktı ve Bellina, Asher, Kit, Tallent ve Cat ile beş buçukta buluşmayı kabul etti. Max gitmektense çivi yemeyi tercih edeceğini söyledi ve Rory de aynı fikirdeydi.

Nina yüzünde alaycı bir gülümsemeyle içeri girdiğinde neredeyse bitirmek üzereydi. "Seni yakaladığıma sevindim," dedi hastalıklı tatlı bir sesle. "Bu geceki programda bir değışiklik oldu."

Rory kaskatı kesildi. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Şimdi izin verirseniz, vardiyam sona erdi."

Bezini öp kutusuna attı ve önlüğünü çözmeye başladı ama Nina'nın sesi onu durdurdu. "Korkarım bu gece baloda çalışacaksın." Rory'nin görüş alanına girdi. "Konuklardan boş tabak ve bardakları alacaksın, yiyecek ve içecek masalarının dolu olduğundan emin olacaksın ve gece bittiğinde taht odasını temizlemek için kalacaksın."

Rory iri gözlerle Nina'ya baktı. "Bu senin için bile çok alçakça," tısladı. Bunu beklemesi gerekirdi.

"Kral tarafından çoktan onaylandı." Nina'nın gülümsemesi geniş ve acımasızdı. "Saat tam dört buçukta rapor ver."

Nina gidince Rory kendini kaybetti, bir kasap bıçağı kaptı ve duvara fırlattı.

Bıçak elinde iyi hissettiriyordu.

Rory saat dört buçukta balo salonuna girerken üzerinde uzun, siyah, ipek bir elbise vardı. Üst kısmı sertti ve iki ince askıyla tutturulmuştu; yakası göbeğine kadar iniyor ve sahip olduğu küçük göğüsleri sergiliyordu.

Nina, Rory'nin ne giymesi gerektiğini belirtmemişti ve eğer acı çekecekse bunu şık bir şekilde yapacaktı. Saçları bir örtü halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve sol tarafı siyah metal bir tokayla tutturulmuştu. Makyajı yapılmıştı ve tüpün üzerindeki etikete göre dudakları kan kırmızısıydı. Çok iyi görünüyordu ve bunu biliyordu.

Vincula'daki saç, cilt ve vücut ürünleri moderndi, yoksa ne alacağını bilemezdi. Hapishane diyarı gerçekten de fena değildi ve eğer arkadaşları ve ailesi burada olsaydı, bundan keyif alırdı.

Baloda çalışan hizmetçilerden biri onun içeri girdiğini gördü ve başını salladı. "Üniforman nerede kızım?" Kadın , sıkı gri bir topuzu vardı ve yıpranmış yüzünde çatık kaşlar vardı.

"Nina üniformamı giymem gerektiğini söylemedi." Omuz silkti. "Özür dilerim."

Kadın oflayıp pufladı ve onu bir masaya doğru salladı. "Ben Gracie." Eşyaları işaret etti ve ne zaman doldurulup ne zaman boşaltılacağını açıkladı

diğer masalar yemek için kullanılıyordu. Gracie yaşlı bir kadın için tuhaf bir isimdi, ama o konuşurken Rory sadece başını salladı.

Hizmetçi işini bitirdikten sonra Rory içecek masasının arkasındaki yerini aldı ve belli aralıklarla büyüyen kalabalığı tarayarak arkadaşlarını aradı. Vincula'da telefon yoktu ve bu gece onlara katılamayacağını haber verememişti.

Asher odaya girdiğinde onu fark etti ve masanın arkasından kayarak ona doğru ilerledi. Asher gözlerini ona diktiğinde, onu tepeden tırnağa taradı ve ısıklık çaldı.

"Kahretsin, beni becermek istemediğine emin misin? Çünkü şu anda seninle birlikte giderdim," dedi şakacı bir göz kırpmayla.

Onu hafifçe itti. "Nina bu gece beni çalıştıracak." "Ne?" diye sordu adam kuşkuyla.

"Burada geçirdiğim zamanı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapıyor," diye iç geçirdi hayal kırıklığı kanını kaynatırken. "Geri dönmeliyim yoksa yaşlı Gracie beni avlayacak ve kendisi öldürecek."

Asher başını salladı. "Diğerlerine söyleyeceğim ve Nina'nın içkisini zehirleme şansınız olursa, bunu kullanın."

Rory gülerek içecek masasının arkasına geçerken el salladı, tam o sırada Nina gözlerinde nefretle yaklaştı. "Ne giyiyorsun?" diye sordu.

Rory'nin kalçası patladı. "Bir sorun mu var?"

"Neden üniforma giymiyorsun?" Nina'nın yüzünün rengi saçlarıyla uyumlu bir şekilde koyulaşmış gibiydi.

"Çünkü öyle olmak zorunda değilim." Rory bir bardak şarap uzattı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Nina bardağı kaptı ve şarabı Rory'nin elbisesinin ön tarafına fırlattı. Rory geri sıçradı ve şarap göğsünden aşağı süzülürken ellerini uzattı ve başını kaldırdığında Nina sırıttı. "Oops." Ayaklarını yere vurarak uzaklaştı ve Rory, teni yapış yapış olurken içini çekti.

Birkaç kişi ona bakıyordu, bazıları sırtarak, bazıları da acıyarak. Yakındaki tatlı masasından birkaç peçete kaparak elbisesini kuruladı ama çabaları boşunaydı.

Görev yerine döndü, iyi bir gece geçirme umudu kalmamıştı.

Odaya girdiği anda hissetmişti. Herkes hissetmiş olmalıydı, çünkü Caius tahtına yaklaşırken konuşmalar bir mırıltıya dönüştü. Tembel bir gülümsemeyle kalabalığa döndü.

Kaslı kollarını ve kalçalarını mükemmel bir şekilde saran ince dikilmiş bir takım elbise içinde mükemmel görünüyordu. *Aether aşkına, böyle görünmek bir suç olmalı.*

"Mutlu Plenilune'ler. Gecenin tadını çıkarın; bu ayki sıkı çalışmanızla bunu hak ettiniz." Bir hizmetçi eline bir kadeh koydu ve o da kadehini kaldırdı. Kalabalık sırayla karşılık verdi ve Vincula'nın tebaasının krallarına hayranlık duyduğu belliydi.

Vincula hakkında kendisine öğretilenleri sürekli olarak gerçeklikten ayırmak zorunda kalıyordu, çünkü hepsi bir yalan gibi görünüyordu. Kral'ın gözleri onunkilerle çarpıştı ve nefesini tuttu.

Gözleri kızın vücudunda gezindi ve tekrar yüzüne döndüğünde yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Göz temasını kesmeden elini uzattı ve yakındaki bir hizmetçiyi çağırarak şaklattı.

Kızı göndermeden önce onunla konuşurken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Bir dakika geçmeden aynı hizmetçi Rory'nin omzuna dokundu. "Kral seninle konuşmak istiyor."

Rory başını tekrar Caius'a doğru çevirdi ve Caius'un ağzının kenarı bir parça yukarı kalktı. Rory kürsünün dibine yaklaştığında Caius ona yaklaşmasını işaret etti ve önüne geldiğinde parmaklarını tekrar şıklattı.

Aynı hizmetçi elinde bir bez ve Rory'nin tanımadığı bir kavanozla çıkageldi. Hizmetçi eşyaları ona verdi ve koşarak uzaklaştı.

"Dizlerinizin üzerine çökün, Bayan Raven," diye mırıldandı kral.

Rory elindeki şeylere baktı. "Nedir bu?"

Caius kollarını tahtının iki yanına açarak arkasına yaslandı. "Ayakkabılarım biraz mat görünüyor. Onları parlat."

Ona bakarken çenesi neredeyse yere çarpacaktı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kaşları hafifçe kalktı. "Eğlenmiş görünüyor muyum?"

Dizlerinin üzerine çökerken "Evet," diye mırıldandı.

Aynı hizmetçi Caius'a ayaklarını dayaması için bir tabure getirdi ve Rory'ye başlamasını işaret etti. Oda sessizleşti ve Caius'un onu tüm kasabanın önünde küçük düşürme fırsatını yakalamasını izledi. Tekrar.

Dizlerinin üzerine oturduğunda, eteğinin yukarı kalkarak çıplak kalçalarını ortaya çıkardı. Kralın gözleri tenini okşadı ve göz bebekleri genişlerken gözlerindeki altının karardığına yemin edebilirdi. Kadın muzaffer bir sırıtışı bastırdı.

Başını kaldırıp masumca gülümsedi. "Beni dizlerimin üzerinde sevdiğini söylemiştin."

Başparmağını dudağına götürdü ve yastık gibi etin üzerinde gezdirdi, bu onun sık sık yaptığını fark ettiği bir şeydi. "Evet," dedi sert bir sesle. "Seviyorum."

Görevine geri döndü ve eli ayakkabısının arkasını kavradığında, baldırını kavrayana kadar yavaşça pantolonunun paçasında gezdirdi. Adamın kasları onun tutuşu altında gerildi ve kadın başka bir gülümsemeyle savaştı.

Bezi metodik bir şekilde ayakkabılarının üzerinde gezdirdi, deriyi mükemmel bir şekilde parlattı ve arada bir arkasına yaslanıp boştaki eliyle göğsünde var olmayan teri sildi. Caius onun hareketlerini izledi, gözleri her geçen dakika daha da kararıyordu ve ayakkabıları bittiğinde, ayağa kalkmasına yardım etmesi için onun bacağını kullandı.

Sinsi bir gülümsemeyle doğrulmadan önce eli adamın kalçasının tepesinde gezindi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı, Majesteleri?"

Gölgeler elbisesinin altından bacaklarına doğru gizlice ilerleyerek onu anında ıslattı ve inlemesini engellemek için dudağını ısırıldı. "Bu oynadığınız tehlikeli bir oyun Bayan Raven." Öne doğru eğildi ve gölgeleri geri çekildi. "Dikkatli olmazsanız sizi kırıp geçirecek bir oyun."

Onun önünde durmak için eğildi. "Buna güveniyorum."

Doğruldu, kalçalarını onun için sallayarak, tatmin olmuş bir şekilde uzaklaştı.

Bölüm 16

Caius kalede dolaşıp *onu* arıyordu. Onunla yeterince dalga geçmişti ve artık ona bir ders vermenin zamanı gelmişti. Balodan sonra temizlik yapıyor olmasını umarak mutfağın köşesini döndü ama orada değildi.

Nerede olabilir?

İçgüdüleri ona bahçeleri gösterdi.

Arka girişe doğru ilerledi ve labirentin ortasına giden patikadan geçti.

Yere atılmış siyah topuklu ayakkabılar dikkatini çekti ve sırttı.

"Merhaba, Bayan Raven." "Majesteleri," diye cevap verdi kadın ve adamın pantolonu onun boğucu

ton.

"Dalga geçilmesinden hoşlanmam," dedi sesine doğru yürürken.

Yakındaki bitkiler hışırdadı. "Bu nasıl benim sorunum olabilir, Majesteleri?"

Sesinde kabul etmekten mutluluk duyduğu bir meydan

okuma vardı. "Kaçmanızı öneririm Bayan Raven."

Yüksek sesli bir nefes onu çılgına çevirdi ve kızın çıplak ayaklarının betona vuruşunu duyunca saymaya başladı. "Bir." Onun

ayak sesleri uzaklaştı. "İki." Kalbi göğsünde gümbürdedi. "Üç."

Rory elbisesinde koşmasına izin veren yırtmaçlar olduğu için minnettardı. Caius'un arkasından kaldırıma vuran ayak sesleri onu heyecanlandırdı.

Bacakları göletin girişine doğru hızla ilerlerken ciğerleri yanıyordu. Arkasına saklanabileceği ağaçlar ve bitkiler vardı ve omzunun üzerinden bakmayı reddederek daha sert itti.

Dolunay ve yıldızlı gökyüzü fenerlere yardım ederek görmesine yardımcı oldu ve bahçeden çıkan kemerli geçidi geçtiğinde neredeyse rahatlayarak haykıracaktı. Kıyı şeridinde durup arkasını dönerek saklanacak bir yer aradı ama gölgeler onu sarmıştı.

Çığlık attı ve bir gölge çığlıklarını bastırmak için ağzının etrafını sardı. Göleti çevreleyen fenerlerin ışıkları, gölgelerin örtüsüyle birlikte kayboldu ve görüş alanını tamamen ortadan kaldırdı.

Karanlık çekildiğinde Caius bir gece canavarı gibi gölgelerin çıktı ve altın rengi gözleri kızın vücudunu tararken parladı. Yaklaşması yavaştı ve ukala bir sırıtış yüzünü kibirli bir güzelliğe dönüştürdü.

"Bu gece ne yapıyordun Aurora?" diye sordu.

Gölgeler etrafından kayboldu ve onun ezici varlığı karşısında titrememek için kendini zorladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, etkili olması için dudağını ısırarak.

Bir adım daha yaklaştı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Eli kızın boynuna uzandı ama durdu. "Nasıl bir oyun oynuyorsun? Benden nefret ettiğini açıkça belirttin ama davranışların aksini gösteriyor."

"Senden nefret ediyormuşum gibi mi görünüyor?" Gözleri, göğüs uçlarının elbisesinin kumaşına karşı gözle görülür biçimde sertleştiği göğüslerine kaydı.

Kral tamamen hareketsiz kaldı, gözleri onun göğsüne yapışmıştı. "Size dokunmamı ister misiniz, Bayan Raven?"

İleri doğru bir adım atmaya çalıştı ama adamın gölgeleri onu durdurmak için bacaklarına dolandı. "Bana dokunmak ister misiniz, Majesteleri?"

Adam geri adım attı ve kadının umudu söndü ama sonra bir elin hafifçe ayak bileğine dolandığını hissetti.

Hayır. Bir el değil, bir gölge. Gölge bacağından yukarı çıkarken kıpırdamaya cesaret edemedi ve kral onu dikkatle izledi.

"İstediğin bu mu?" diye sordu çakıllı bir sesle.

Gölge yükseldikçe nefes alış veriş hızlandı ve itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, beklenti ve istekle titriyordu. Kendinden iğreniyordu ama bu gece bu ona iyi gelmişti. Gözlerini kapatarak kendini zevke bıraktı.

Serin gölgenin bacağının etrafında şehvetli bir şekilde döndüğünü hissedebiliyordu, ancak uyluklarının tepesinde durduğunda inledi. Gözleri açıldı ve Caius'un yüzündeki ifade karşısında ağzı hafifçe aralandı. Çiğ ve ilkeldi ve eğer külot giyiyor olsaydı, sıırılsıklam olurdu.

Gözleri elbisesinin yırtmacından görünen bacağına takılmıştı ve gözleri onunkilerle buluştuğunda, elbisesi daha da yukarı yırtılırken serin gece havası amına çarptı.

"," diye homurdandı neredeyse.

Başka tarafa bakmayı reddetti. "Görünüşe göre öyleyim."

Bir adım daha yaklaştı ama elleri ceplerinde kaldı. Vücudu yanıyordu ve eğer yakında ona dokunmazsa, kendine dokunmak zorunda kalacaktı. Tam elini güneye doğru uzatırken, bir şey klitorisini tıngırdattı ve öne doğru fırladı.

Ağzı bir O harfi oluşturdu ve Caius'a doğru uzandı ama Caius onu memnuniyetle izlerken tekrar geri çekildi. Gölge klitorisine karşı titreşiyordu ve içindeki her şey karıncalanmaya başladı.

Meme uçları elmas gibiydi ve kasları yoğun zevkten kasıldığı için bacakları işe yaramıyordu. Dizlerinin üzerine çökmekten başka seçeneği yoktu, artık ayakta duramıyordu. Uzuvarını tutan gölgeler uzun zaman önce dağılmıştı ve işkence gibi zevkten seğirerek ellerinin ve dizlerinin üzerine eğildi.

"Caius," diye yalvardı. Vücudu titreşti ve görüşü bulanıklaştı. "Caius, lütfen." İniltisi geceyi yarıp geçerken, orgazm ona çarptı. Bacaklarındaki kaslar tamamen tutuldu ve kalçalarını kaldırarak sırt üstü dönmek zorunda kaldı.

Amı defalarca sıkıştı ama gölgeler durmadı. "Lütfen," diye tekrar yalvardı. Bu çok fazlaydı.

Başka bir doruk noktası inşa ediyordu ve midesi sıkılaşıarak nefesini yakalamasını engelledi. Başka bir orgazmı haykırdı ve klitorisi sürekli titreşimden dolayı çiğ hissetti çünkü hiç durmadı.

Zevkin işkence olabileceğini hiç bilmiyordu ve bacaklarını birbirine bastırmaya çalıştığında, daha fazla gölge onları birbirinden ayırdı.

"Lütfen, dur," diye nefes aldı ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gölgeler kayboldu.

Utanç yanaklarını kaplarken gözlerini sıkıca kapattı ve ondan daha fazlasını isteme dürtüsü diline oturdu. Dayanılmazdı, ama en iyi şekilde ve durduğunda, ondan bunu istediğine pişman oldu.

Göğsünün kabarması dışında vücudu gevşedi. Caius onun yere yığıldığı yere doğru yürüdü ve çömeldi. "Kaybetmeye hazır değilsen bana meydan okuma Aurora."

Kadın yerde nefes nefese yatıp yıldızlı gökyüzüne bakarken, adam ayağa kalktı ve kemerin içinden geçerek gözden kayboldu.

Bir saat sonra Samyaza Caius'un ofisine girdi ve Caius selam vermeden, "Erdikoa'dayken Aurora'nın annesini kontrol etmeni istiyorum," dedi.

Sam tuniğinin yakasını düzeltti. "Tam olarak neyi kontrol ediyorum?"

"O bir *Sibyl*." İkisi de sessizliğe gömüldü.

"Ve bir bakıcısı da yok," diye tahmin etti Sam.

"Aurora'nın bildiği kadarıyla yok."

Sam, Caius'un sırtını sıvazlarken, "Halledilmesini sağlayacağım," diyerek onu temin etti. "İstediğiniz bilgiyi aldığımda geri döneceğim."

Arkadaşı kapıyı açarken Caius başını eğdi. "Teşekkür ."

Ofisinin kapısı kapandığı anda Caius'un etrafında gölgeler patladı ve kendini tutamayarak elini saçlarına götürdü. *Neden Aurora'nın Vincula'dan önceki hayatıyla ilgileniyordu ki?*

Kız söz konusu olduğunda kontrolünü kaybediyordu. Ona her şeyden çok dokunma isteği onu tüketiyordu ama ona sahip olduğu an, ondan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Sadece birkaç hafta sonra her şeyi tüketen bu duygu korkunçtu.

Dizlerinin üzerine çöküşü görülmeye değerci ve onun adını fısıldarken ağzını ayırması neredeyse kararlılığını kırıyorcu. Onu kasıtlı olarak baştan çıkardığını bilmediğini düşünüyorsa aptalın tekiydi ve bunun kız kardeşinin ölümüyle ilgili olduğunu varsayıyordu.

Ofisinde yarattığı dağınıklığa bakarken alnındaki gerginliği ovuşturdu. Kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluk çöktü üzerine ve dağınıklığın sabaha kadar bekleyebileceğine karar verdi.

Bölüm 17

Erdi koa

Sam, Erdikoa'daki sarayda bulunan varış sığınağında belirdi ve hızla gizli, kanatsız formuna geçti. Bir *Melek* olarak istediği zaman çeşitli formlar arasında geçiş yapabiliyordu. En çok gerçek formunu seviyordu ama çok sayıdaki kanatları kimliğini Erdikoa vatandaşlarına ifşa edecekti ki buna izin veremezdi.

Dolabından sokak kıyafetlerini alarak banyoya gitti, üzerini değiştirdi, uzun saçlarını düşük bir topuz yaptı ve aynada kendini inceledi. Şehirdeki insanlar ona bakar, farklı olduğunu bilir ama nedenini anlayamazlardı.

Aurora Raven'da daha fazlası vardı ve onun herkesin inandığı gibi kara bir ruh olmadığını kanıtlamaya kararlıydı. Sam, Caius'un onu istediğini söyleyebilirdi ama kral kendini tutuyordu.

Caius onun en iyi arkadaşıydı ve yıllar önce başına gelenler adil değildi. Adila onu dinlemeyi reddetti ve hemen mahkûm etti. Sam Adila'yı her zaman sevmişti ama duruşma sırasında Caius'a yaptığı muamele onu rahatsız etmişti.

Sam sığınağından çıktı ve Lauren'ı koridorda buldu. Alemlerde görev yapan birkaç *Melekten* biriydi ve çok güzeldi. İkisi çıkmıyordu ama sık sık birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı.

Elleri titredi, açıkta kalan omuzlarının pürüzsüz açık kahverengi teninde gezdirmek istedi. Koyu renk saçlarında yüzünü çevreleyen beyaz çizgiler vardı ve yumuşak kıvrımları onu sığınağına geri çekmek istemesine neden oldu.

Tanıdığı en iyi dövüşçülerden biriydi ve layık gördüklerini şiddetle korurdu. Onun saygısını ve yatağını kazanmıştı. "Geri mi dönüyorsun?" diye sordu.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onun yanağını okşadı. "Neden? Beni özledin mi?"

Adam onun elini ısırdı. "Her zaman." Vincula'daki mahkûmların gözetimine yardım ediyordu ama kanatlı formunda olmak yerine, ortama uyum sağlamak için yer değiştirmeyi tercih ediyordu. "Caius seni şimdi hangi iş için görevlendirdi?"

"Aurora Raven'ı araştırıyorum," diye cevap verdi. "Onunla henüz tanışmadın mı?" "Ahh," dedi Lauren bilerek. "Kısaca. O hiç bulunmadı

Vincula'dan önce bir mahkûmun hayatıyla ilgileniyordum. Neden şimdi?"

Sam başını salladı. "O Kasap. Caius onun temsil ettiği şeyi küçümsüyor ama ona karşı bir çekim hissediyor. Arzusunun çok geçmeden saplantıya dönüşeceğine inanıyorum."

Lauren iç çekti. "Görüldüğü gibi biri olmadığını söyleyebilirim. Ne keşfettiğinizi bana bildirin."

Dönüp kendi sığınağının kapısını açtı ve omzunun üzerinden bir öpücük kondurdu. Sam elini yüzüne sürdü ve nereden başlayacağını bildiği tek yere doğru ilerledi: Aurora'nın iş yerine.

Dume, Keith ve Kordie'ye, "Onun kendilerini kurtardığını söyleyen dört kişinin daha izini buldum," dedi. Whiplash'in arka tarafındaki karanlık bir kulübede oturmuş içki içiyorlardı.

"Biliyordum," diye fısıldadı Kordie. Sesi titriyordu. "Masum insanları öldürmeyeceğini biliyordum."

"İşte bu yüzden Adalet Terazisi onu cehenneme göndermedi," dedi Keith heyecanla. "O bir süper-mistik gibi, sadece daha korkunç."

Dume, Keith'in titrediğini gördü. Rory'nin kurbanlarını gösterme şekli rahatsız ediciydi ve bu daha sonra açıklığa kavuşturacakları bir konuydu. Ama konuştuğu her *gerçek* kurbanla birlikte omuzlarından biraz daha yük kalkıyordu.

Rory onun en eski arkadaşıydı ve sebepsiz yere birini öldürebileceğine inanmayı reddediyordu. "Son kurbanı belgesiz bir *Merrow*'du ve dairesinde bir oda dolusu boş kavanoz buldular."

Keith ıslık çaldı. "Vay canına. Eğer boş olsalardı, bahse girerim Rory ruhları serbest bırakırdı." Dume da aynı şeyi düşündü. "Kaç kişiyi öldüreceği belli olmazdı."

"Ya da zaten kaç tane yaptığını," diye ekledi Kordie.

"Aurora Raven hakkında ne biliyorsun?" diye gürledi derin bir ses odanın öbür ucundan.

Üçü de kafalarını çevirdiğinde sarışın topuzlu, iri yarı bir adamın barmene ters ters baktığını gördü. Dume oturduğu yerden kalktı ve adama yaklaştı. "Neden Rory'yi soruyorsun?"

Adam tehditkâr bakışlarını Dume'a çevirdi. "Rory?"

"Aurora Raven'ı sormuştunuz." Dume kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir *Aatxe* olarak iriydi ama bu adam da dev gibiydi. "Adı Rory."

Adam Dume'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Onu tanıyorsun." Bu bir soru değildi.

"Ondan ne istiyorsun?" Dume tekrar sordu.

Adam soruya cevap vermek yerine, "Sizinle konuşmak istiyorum," diye karşılık verdi.

Dume'un çenesi gerildi ama düşmanca davranmak onun doğasında yoktu. "Benimle gel."

Onu arkadaki kabinlerine götürdü ve Keith ile Kordie ile tanıştırdı. "Biz onun en iyi arkadaşlarıyız."

Keith gözlerini Dume'a dikerek, "Öyle," diye düzeltti.

"Benim adım Sam," dedi adam. "Neden on üç kişiyi öldürdüğü de dahil olmak üzere onun hakkında bildiğiniz her şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Neden?" Keith sordu. "O gitti ve biz çoktan ölene kadar da geri gelmeyecek."

Sam, Kordie'ye oturmasını işaret etti ve Kordie ondan olabildiğince uzaklaştı. "Ona yardım etmek için."

Üçü de hareketsiz kaldı. "Ne demek '*ona yardım et*'?" Kordie sordu. "Hapis cezasından kurtulmanın bir yolu yok. Beş yüz yıl boyunca Vincula'da kalacak."

"Cezasının ne kadar uzun olduğunun farkındayım," dedi Sam kesin bir ifadeyle. "Sen ne biliyorsun ki?"

Hepsi birbirine baktı ve sessizce bu adamın içeri girmesine izin vermeyi kabul etti. "Cinayetleri araştırıyordum," diye söze başladı Dume. "Şimdiye kadar beş

insanlar Rory'nin sözde kurbanlarından hayatlarını kurtardığını söyledi. İlki bizi burada buldu, Rory'yi canla başla savunuyordu. Diğer dördünün izini sürdüm. Son kurbanı belgesiz bir *Merrow*'du ve dairesinde düzinelerce boş kavanoz vardı. Çalınan ruhları Rory'nin serbest bıraktığını düşünüyoruz."

Sam'in yüzünde bir çevir sesinin duygusal aralığı vardı. "Öyle mi?" Dume başını salladı. "Peki ya diğerleri?"

Dume kaşlarını çattı. "Kapanmış bir davayı araştırdığımı tüm âleme duyuramam. Tedbirli olmalıyım ve bu kolay değil."

"Ruhu gri," diye ekledi Keith. Başparmağını Dume'a doğru salladı. "Adalet Terazisi onu mahkûm ettiğinde, '*Ruhun grinin güzel bir tonu*' ya da onun gibi bir şey dediğini söyledi. Tutanakta var."

"Bu çok tuhaf," diye ekledi Dume. "Daha önce hiç bir insanın ruhu hakkında yorum yapmamıştı. Benim duyduğum kadarıyla değil."

Sam bilgileri özümserken sessizdi. "Siz üçünüzle nasıl irtibat kurabilirim? Soruşturmanızın nasıl gittiğini görmek için kontrol edeceğim. Yardıma ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Üç çift kocaman göz ona baktı. "Sen de kimsin?" Dume hayret ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle sordu. "Bize neden yardım ediyorsunuz?"

Sam bir cep telefonu çıkardı ve Dume'a uzattı. "Bilgilerinizi girin. Gitmeliyim." Devasa adam durakladı. "Rory'nin annesi *Sibyl* hakkında ne biliyorsun?"

Dume'un yumruğu telefonun etrafında sıkıldı ama tartışmak yerine kendisinin, Keith'in ve Kordie'nin numaralarını telefona programladı ve geri verdi. "Lenora? Ne demek '*ne biliyoruz*'?"

Sam cihazı cebine koydu. "Rory onun bakıcısıydı, değil mi?
Şimdi onunla kim ilgileniyor?"

Dume'un gözleri Kordie'ye kaydı ve tekrar Sam'e döndü.

"Biliyoruz." Adam başını salladı ve ayağa kalktı. "Temas
halinde olacağım."

Üçü de onun uzaklaşmasını izledi. Keith Dume'a döndü ve "Az önce
ne oldu lan?" diye mırıldandı.

Bölüm 18

VnculaI

Satıcı, Caius'a pizzasını vermek için yemek arabasının tezgahına doğru eğildi ve kralı sıcak kutunun altına dokunmaması konusunda uyardı.

Caius teşekkür ederek başını eğdi ve sokaklardaki insanlar onu kibarca selamlarken bir yol açarak oradan ayrıldı. Halkına iyi bakıldığını görmek için belirli aralıklarla şehre keyif alıyordu.

Suçluydular ama şeytani değillerdi, gerçi bazıları kurtuluş noktasını neredeyse geçmiş, sınırda sallanıyordu. Tanıdık bir ses adımlarının duraksamasına neden oldu ve kimi bulacağını bilerek döndü.

Aurora, saraydan bir terzi ve ona muzip bir sırıtışla bakan başka bir adamla birlikte duruyordu. gülerken adamın omzuna bir tokat attı ve adam da onu kendine çekerek koluyla sarıldı.

Caius'un pizza kutusunu kavrayışı sıkılaştı ve kartonu ezdi. Kızın onu fark ettiğini anladı çünkü vücudu kaskatı kesildi ve omzunun üzerinden baktı. Gözleri hafifçe parladı ve adamın elindeki pizza kutusuna kaydı.

Kolunu ona dolayan adam dikkatini başka yöne çekerek tekrar gülmesine neden oldu. Caius bu sesten hem zevk alıyor hem de ona içerliyordu ve bu sesi ondan çıkaran adamdan nefret ediyordu.

Muhtemelen sevişiyorlardı ve bu bilgiden daha da nefret ediyordu.

Caius saraya geri döndüğünde ve Gracie'yi bir işi halletmek için aradığında, ruh hali bozuktu ve Nina avluda ona yaklaştığında daha da kötüleşti. Gömleği dar ve büyük göğüslerini sergileyecek şekilde ve eteği kısaydı.

Isırmadan önce dili alt dudağında geziniyordu ve adam onun ortadan kaybolmasından başka bir şey istemiyordu. "Ben de seni arıyordum," diye mırıldandı. "Bu gece buluşabilir miyiz?" Sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaldı. "Seni tatmak istiyorum."

Aurora ile kasabadaki adam aklından geçti ve göğsünü kırmızı bir ateş yaktı. *Onu Nina'yla görürse kıskanır mıydı?* Bu test etmek istediği bir teoriydi ama Nina'yla bir daha yatmayacaktı. Artık ona çekici gelmiyordu.

"Onun yerine benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye sordu zoraki bir gülümsemeyle.

Gözleri parladı. "Evet!" Başka bir kadın olsaydı, onu umutlandığı için kendini suçlu hissedirdi ama Nina sadece statüsünü yükselteceğini düşündüğü şeyi istiyordu. Caius yarın iktidarını kaybetse, Nina ona ikinci bir bakış bile atmazdı. *Orada bir kayıp yok.*

Başını salladı ve onu takip etmesini işaret etti. Nina'yla sohbet etmeleri gereken bir yerde vakit geçirmek başlı başına bir işkence olacaktı ama Aurora'yla yolları kesişene kadar bunu yapacaktı.

Eğer kıskançsa, onu bilerek baştan çıkarmaya çalışmasına rağmen, onu istiyordu ve eğer onu isterse, o da onu alacaktı.

Nina'nın kolu onunkine dolanmıştı ve diğer personelin yanından her geçişlerinde yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyordu. Normalde onunla birlikte olduğunda daha az kullanılan koridorları kullanırdı ama bu gece bu amacını boşa çıkaracaktı.

"Nerede yemek yiyeceğiz?" Nina heyecanla sordu. "Makarna restoranını deneyebiliriz. Parmesanlı tavuk tabakları var, tadına doyum olmuyor."

Caius'un kolu hafifçe gerildi. "Eğer gitmek istediğin yer ."

Nina onun kolunda bir sülük gibi asılı dururken sokaklarda yürüyorlardı ve aldıkları bakışlar midesini bulandırıyorlardı. *Hoşlanmadığı bir kadın için neden kendini bu duruma maruz bırakıyordu?*

Ama sonra olan oldu. Aurora arkadaşlarından biriyle saraya doğru yürüyordu ve Caius ile Nina'nın yaklaştığını görünce konuşmayı bırakıp bakakaldı. Gözleri Caius, Nina ve onların birbirine bağlı kolları arasında gidip geldi ve gözleri gerildi.

Caius kendini beğenmişliğini belli etti ve ona gülümsediğinde arkasını dönüp diğer kadının kolundan tuttu ve neredeyse onu sürükleyerek götürdü. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılmıştı.

Kıskanmıştı.

"Dinliyor musun?" Nina sabırsızlıkla sordu.

Boğazını temizledi. "Evet, tabii ki."

Nina omzunun üzerinden Aurora'ya baktı ve arkasını döndüğünde gözleri soğuktu. Yüzü parlak bir gülümsemeye dönüştü ve adam onun bir gösteri yaptığını anladı. Aurora'yı kıskanıyordu ve bunun için iyi bir nedeni vardı.

Nina onun için bir şey ifade etmiyordu ama Aurora'da bir şey vardı, sadece ne olduğunu bilmiyordu.

"Gelin, Majesteleri. Yemeğimizi yiyelim, belki sonra siz de gelirsiniz." Diğer eli adamın ön kolunun üst kısmını okşadı ve adam onu geri çekmek için can attı.

"Yemeğimizi yedikten sonra çekilmeliyim," diye cevap verdi. "O övgüyle bahsettiğin yemek neydi?"

Rory öfkeden deliye dönmüş bir halde odasının kapısını açtı. Bugün Bellina ve Asher'la eğlenceli bir gün geçirmişti ama tek düşünebildiği Nina'nın Caius'a asılan sefil pençeleriydi.

Bahçede geçirdikleri geceden sonra Nina'ya nasıl dönebilirdi? Samimi değildi, tamamen cinseldi ama bunun küçük oyunlarının başlangıcı olduğunu düşünüyordu.

Nina her şeyi mahvedecekti, tıpkı Rory'nin hayatındaki diğer her şeyi mahvettiği gibi.

Rory yatağına doğru yürüdü ve odanın öbür ucuna fırlatmak için bir yastık aldı, ama yatağına uzanırken gözüne takılan bir şey donup kalmasına neden oldu.

Yatağının üzerinde kenarları ezik bir pizza kutusu duruyordu. Kutuyu açtığında elleri titredi ve kalın hamurlu peynirli bir pizza buldu. Kutuyu alıp kucağındaki pizzayla sersemlemiş bir halde yatağa oturdu.

Yemeğini bırakan Bellina değildi, Caius'tu.

Pizzayı yere bırakarak kralın ofisine giden koridora doğru yürüdü. Varlığının baş belasına tırmandı ve

tepeye arkasını döndü ve merdivenlere parmak salladı.

Taht odası devasa sarayda on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ve nihayet oraya vardığında durup bir nefes almak zorunda kaldı. Bacakları ona yapma diye bağırmasına rağmen neredeyse koşuyordu.

İyi olan şey merdivenlerin giderek kolaylaşmasıydı ve sonunda onu rahatsız etmeyecekti. *Öyle umuyordu.*

Odayı geçerek sessizce kürsüye tırmandı ve tahtın arkasındaki kapıdan içeri süzüldü. Adamın hâlâ Nina'yla randevusu için şehirde dolaştığını tahmin ediyordu. Planı bir teşekkür notu karalayıp masasına bırakmaktı ama kapının önünde durduğunda aklına başka bir fikir geldi.

Cora'nın ruhunu aramak için mükemmel bir zamandı. *Eğer gerçekten onun katiliyse*, ruhu fısıldıyordu. Kız kardeşinin öldürüldüğü günü düşündükçe, Caius ve Bane arasındaki ince farkları daha çok fark ediyordu. Yüzleri aynıydı ama yürüyüşleri farklıydı. Bane yüzük takmıyordu ve kıyafeti siyah değil açık renkti. Bir de Caius'u renkli görüp Bane'i görememesi sorunu vardı.

Kralı istediği için mi yoksa farklı *oldukları* için mi farklılıkları araştırdığını bilmiyordu.

Kapı kolunu denedi ama kilitliydi ve elini kot pantolonunun arka cebine attı. Gökyüzü odasını keşfettikten sonra, bu gibi spontane durumlar için yanında birkaç iğne taşımaya başladı.

Bir klik sesi duyana kadar kilidi açtıktan sonra sessizce loş odaya girdi ve boş olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Odaya hayranlıkla bakmak için bir saniyesini ayırdı ve okuma köşesine yaklaştığında onun kokusu havayı doldurdu.

Her insanın kendine özgü bir kokusu vardır, ama kendi kokusunu alamaz. Rory hep kendi kokusunun kötü olup olmadığını merak ederdi. Koksa bile kimse ona söylemezdi, ama parfüm kullanmadığı sürece kimse ona güzel koktuğunu da söylemezdi.

Rahatlatıcı bir kokuydu ama bunu herhangi bir şeyle ilişkilendiremiyordu. Eli sandalyeye dokunmak için uzandı ama geri çekti ve başını salladı. "Kendine gel," diye azarladı kendini.

Kavanoz ya da saklanma yeri izi aramak için hızlıca işe koyuldu. Masasına vardığında çeşitli çekmeceleri açtı ve ofis malzemelerinden başka bir şey bulamadı. Hayal kırıklığı yaratacak kadar sıkıcıydı.

Ortakdaki uzun çekmece kilitliydi ve kaşları kalktı. Neden diğerlerini değil de bu çekmeceyi kilitlemişti? Masanın alt tarafında bir anahtar aradı ve bulamayınca çekmecelere tekrar baktı ama bir şey bulamadı. Üzerinde taşıyor olmalıydı.

Arka cebinden iğneleri çıkararak çekmecenin kilidini açtı ve kaydırıldı. Rory'nin kanı dondu. Üzerinde kız kardeşinin adının yazılı olduğu bir dosya ona bakıyordu ve titreyen elleriyle dosyayı çekip içindekileri adamın masasına bıraktı.

İçinde Cora'nın cinayetiyle ilgili acil durum raporu ve cesedinin fotoğrafları vardı. Geriye doğru sendeleyip ağzını kapatırken Rory'nin boğazından bir hıçkırık koptu. Yüzünden aşağı bir gözyaşı seli aktı ve resimleri zihninden kovmak için gözlerini sıkarak kapattı.

Onun masum olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Hormonlarının onu geçirmesine izin vermesi ne kadar iğrenç. Kendi kız kardeşini öldürmüştü.

aether'in hatırı için. Kâğıtları ve resimleri hızla dosyaya geri itti ve çekmeceyi kilitlemeden önce kapadı.

Yeni bulduğu kararlılıkla ofisin etrafına bakındı. Kitap raflarına doğru koşarak, arkalarına bakmak için kitapları çekti. Daha küçük bir raftaki bir kitabı çıkardığında, ahşabın arkasına bir düğme oturdu.

Hareket edemiyordu. Bu düğme her nereye gidiyorsa onu kız kardeşinin ruhuna götürebilirdi ve Cora'yı kurtarmak için kavanozu bulmayı ne kadar istese de, camın içine hapsolmuş parlak pembe, kız kardeşinin öldüğünü hatırlatan bir başka şey olacaktı.

Parmağıyla düğmeye bastı ve kitaplık yana doğru kayarak uzun bir koridoru ortaya çıkarınca irkildi. Dengesiz adımları onu kapıdan geçirdi ve duvarda başka bir düğme bulduğunda ona bastı ve kitaplığın tekrar yerine kaymasını izledi.

Koridorda koşarak başka bir kapı aradı ve bir dizi merdivene ulaştığında inledi.

Tepeye ulaştığında ter içinde kalmıştı ve kapıyı iterek açtığında gökyüzü odasına adım attı. Çenesi düştü ve dönüp kapıya baktı. Başka bir kitaplıktı.

Kitapları çıkararak kapıyı kapatmak için düğmeyi aradı ve bulduğunda kapanmasını izledi. "Lanetleneyeğim," diye fısıldadı. Başını arkaya eğerek tepesinde batan güneşin yanılışına baktı.

"Bu oda neden onun ofisine açılsın ki?" diye düşündü. Kraliçenin odası olmalı, diye fark etti kaşlarını çatarak. "Neden kraliçesi onun odasını paylaşmasın ki?"

İç geçirerek odayı geçti ve ana kapıdan içeri süzüldü. En azından bu gece tam bir fiyasko değildi. Kız kardeşini Caius'un öldürdüğünden hiç şüphesi yoktu.

Chapter 1G

Caius, Nina ile *randevusundan* sonra ofisinin kilidini açmak için anahtarlarını çıkardı. Bu düşünce tüylerini diken diken etti.

Ofisinin kilidi zaten açıktı ve tüyleri diken diken oldu. Kapıyı açarak odayı incelemek için içeri girdi. Kimse yoktu ve hiçbir şey yerli yerinde değildi. Acelesinden, çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmuş olabilirdi.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve göletteki geceyi tekrar düşünürken okuma koltuğuna oturdu. Sadece bir hafta olmuştu ama Aurora'nın kontrolünü kaybetmiş görüntüsü onu tüketmişti ve tek düşündüğü buydu.

Pantolonunu düzeltiyordu ki kapısı açıldı ve Samyaza tepinerek içeri girdi. *Melek iriydi* ve her yerde tepiniyordu; Caius bazen tüm diyarın sallandığını hissettiğini düşünüyordu.

Sam krala baktı. "Sinirli görünüyorsunuz."

Caius masasına oturdu ve nefes nefese kaldı. "Sinirliyim. Erdikoa'dan beklenenden erken dönmüşsünüz."

Melek başını salladı ve oturdu. "Şanslıydım. Rory'nin arkadaşları onun iş yerindeydi. Bilgi almak için çok az çaba harcadım."

"Rory?" Caius sordu. "Rory kim?"

Sam'in ağız geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Aurora'nın kullandığı isim bu. Çok daha uygun, değil mi?"

"Peki bu arkadaşlar sana *Rory* hakkında ne söyledi?" Caius bu ismi dilinin üzerinde yuvarlayarak tadını çıkardı.

Sam öne doğru oturarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Zaten onun kurbanlarını araştırıyorlardı."

"Erdikoa'daki herhangi biri neden cinayetleri araştırırsın ki?" Caius düşündü. Davalar çözülmüştü.

Sam başını kaldırdığında memnuniyet yüzünü kapladı. "Çünkü onlara göre o iyi bir insandı."

Caius mizahsız bir kahkaha attı. "On üç kişiyi öldürdü ve ellerini kollarına dikti."

Sam başıyla onayladı. "Şimdiye kadar beş kişi Rory'nin kendilerini kurbanlarından birinden kurtardığını iddia ederek ortaya çıktı ve son kurbanı da dairesinde bir oda dolusu boş kavanoz olan belgesiz bir *Merrow*'du. Rory'nin hapsolmuş ruhları serbest bıraktığını düşünüyorlar."

Caius arkasına yaslandı. "Yine mi geldin?"

"Ne dediğimi duydun," dedi *Melek* kendini beğenmiş bir tavırla. "Aatxe arkadaşı diğer cinayetleri araştırmaya devam edecek ve sanırım daha fazlasını bulacak."

"Aatxe onun sevgilisi miydi?" Caius sıkıca sordu. "Onu serbest bırakmaya çalışıyor olabilir." Bu düşünce ofisini tekrar yok etme isteği uyandırdı.

Sam sırttı ve Caius onu boğmayı düşündü. "Söylemediler ama ikimiz de Adila'nın sözünün nihai olduğunu biliyoruz." Büyük bir elini yüzünde gezdirdi. "Bence kendi iyilikleri için onun bir canavar olmadığını bilmeleri gerekiyor."

Caius başını salladı ve yeni bilgi üzerinde düşünmeye başladı. Eğer insanları kurtarıyorsa, bu rahatsız edici görüntü neden? Buna bir anlam veremiyordu.

"Peki ya annesi?" Caius sordu.

"Aatxe tarafından bakılıyor."

Caius'un kaşları daha da çatıldı. Rory bu Aatxe arkadaşına ne kadar yakındı? "Öldürme nedenleri önemli değil," dedi bir süre sonra.

Sam uzun bacaklarını açarak ayağa kalktı. "Evet, öyle."

Gitti ve şifreli yorumu Caius'un üzerinde bir giyotin gibi asılı kaldı.

Bu kadın onun sonu olacaktı.

Daha sonra, duşun ılık suyu göğsünden aşağı süzülürken Caius sikini yumrukladı. Aklında Rory'nin diz çökmüş hali vardı ve o zevkten kıvrılırken ipek elbisesinin içinde arkasında diz çöktüğünü hayal etti. Neredeyse hiç olmayan elbisesinin yırtmaçları ona kolay erişim sağlayacaktı, külotunun olmaması bunu daha da kolaylaştırıyordu.

Onu arzuladığı için kendinden nefret ediyordu ve Sam'den de ona işlediği suçlar kadar kalpsiz olmadığı umudunu verdiği için nefret ediyordu.

Elini yukarı aşağı hareket ettirirken, kadının yavaş ve şehvetli hareketlerle ona bindiğini hayal etti. Başı geriye düşerken ve uzun, siyah saçları göğüslerine değerken dudaklarında onun adı vardı.

Şehvet dolu gözleri onunkilerle buluştuğunda yumruğu daha hızlı hareket etti ve inledi, taşakları gerilirken elini serin fayansa vurdu ve zevk dalgaları vücuduna yayıldı.

Duvara ve yere sıcak sperm dizileri sıçradı ve nefes nefese suyun altında durdu. Onun yüzünü hiç görmemiş olmayı diledi.

Beline bir havlu sararken, ona kusmuş olduğu zehir geri geldi. Ondan nefret ediyor, kız kardeşinin ölümü için onu suçluyordu ama onu da istiyordu. Bu duyguyu anlıyordu.

Kapısı çalındı ve gölgeler tek bir düşünceyle kapıyı açtı. Herkes onlara *onun* gölgeleri diyordu ama onlar ona ait değildi. Onlar çevresindeki alanlarda onun iradesine boyun eğen gölgelerdi. *Seraphim* tarafından diyarları yaratmak için kullanılan gölgeler.

Nina gülümseyerek içeri girdi. "Bu geceki randevumuzdan keyif aldım, Majesteleri." Adam boş bir ifadeyle ona baktı, karşısındaki kadına karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Daha önce Nina'ya dokunma düşüncesi onu iğrendirmişti ama belki de her düşüncesini işgal eden gri gözlü kadını unutmak için kendini zorlayabilirdi. Rory'ye karşı duyguları bir sıcak bir soğuktu. Onu becermek ve kıskandırmak istemekle ondan kurtulmak istemek arasında gidip geliyordu.

Nina elbisesinin düğmelerini açarken ona doğru yürüdü ve o da onu yarı yolda karşıladı, elini ensesinden geçirerek parmaklarını kalın saçlarının arasından geçirdi. "Senin o pis amını sikmeye her zaman hazırım." Bu sözler acı bir yalandı.

Kadın elbisesini yere bıraktı ve adam onu izleyip havlusunu bırakırken sütyenini ve külotunu çıkardı. Ne kadar hızlı başlarsa o kadar iyiydi. Onu boğazından yakaladı ve yatağına doğru götürdü. "Dört ayak üzerinde."

Heyecanlı bir gülümsemeyle alt dudağını ısırdı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmeden önce ona sırtını döndü. Onu nadiren önden götürürdü çünkü yaptığı suratlar onu kızdırırdı.

Avuç içi kızın tenine sert bir tokat gibi çarptı ve kız kıkırdadı. Kızın uyarılmışlığı bu açıdan bile görülebiliyordu ama adam parmaklarını kızın üzerinde gezdirmeye cesaret edemiyordu.

Rory'nin yüzü gözünün önünde parladı ve vücudu gerildi. Bir kez daha, zihnini boşaltmak için ihtiyaç duyduğu zevki elinden almıştı. Geri adım atarken, "Siktir," diye mırıldandı. "Giyin ve git."

Nina'nın başı yavaşça döndü ve sesi öfkeyle doldu. "Ne dedin sen?"

"Benimle konuşma şekline dikkat et," diye uyardı şifonyerinden bir çift uyku pantolonu alırken. "Git buradan."

Ayağa kalkarken yüzündeki ifade dengesizdi. "Aurora, değil mi? O aşağılık kadınla yatmak mı istiyorsun? Bu gece onu izlediğini gördüm."

Ona tükürdüğü sözler içini kaynattı ve sakın kalmak için mücadele etti.

"Sana cevap vermiyorum." Öne doğru tehditkâr bir adım attı ve kendini alçalttı, böylece göz göze geldiler. "Benimle bir daha bu şekilde konuşursan seni başka bir yere atarım. Sarayda yaşamana izin verdiğim için şanslısın. İşlediğin suçlar saraydan atılmanı gerektirecek kadar ciddi değildi."

Yine de burada kalmayı talep ettiniz. Seni başka bir yere taşımak için gözümü bile kırpmayacağım. Anlaştık mı?"

Alt dudağı titredi. "Evet, ."

Elbisesini giydi ve düğmelerini iliklemeyi bitirmeden kapıdan çıktı. Başını eğdi ve Rory'yi sisteminden atması gerektiğini fark etti, ama tadına bakarsa ölene kadar onun olacağını biliyordu.

Rory gizli odasına çıkan küçük merdiveni hızla çıkmadan önce etrafına bakındı. Gece olmasına rağmen güneş ışığını görmek için sabırsızlanıyordu. Kilidi çevirip içeri girerken çalar saatini ve temiz üniformasını kolunun altına sıkıştırmıştı.

Bu gece güneşin altında, yumuşak bir yatakta uyuyacaktı. Kapı kapandığında ışık odayı terk etti ve Rory ekranları açmak için bir ışık düğmesi aradı. Hiçbirini bulamayınca başını kaldırdı ve hayretle ağzını kapattı.

Güneş ışığının yerini hilal şeklinde bir ayın aldığı güzel yıldızlı bir gökyüzü aldı ve daha iyi görebilmek için yatağa doğru yürüdü. "Zaman ayarlı olmalı," diye tahmin etti, bir önceki geceden batan güneşi hatırlayarak.

Gözleri karşı duvarda duran kitaplığa kaydı. Ayakkabılarını çıkarıp yatağa girdi ve yumuşak çarşafların yeni tıraş olmuş bacaklarına verdiği hissin tadını çıkardı. Gözleri memnun bir iç çekişle kapandı.

Rory'nin gözleri açıldı ve yorganın altına daha da gömülürken tepesindeki güneş ışığına baktı. "Aether, burası çok rahat."

"Öyle," dedi Caius'un yumuşak sesi yanından.

Nedense onun orada olmasına şaşırmamıştı ama nedenini bilmiyordu. Rüya gördüğünü de biliyordu çünkü etrafına hızlıca bir göz attığında zeminin kır çiçekleriyle kaplı olduğunu gördü.

"Burası neresi?" diye sordu ona bakarak.

Başını ona doğru çevirdi. "Burası ziyarete geldiğinde kız kardeşimin odasıydı."

"Adila?"

Başı hafifçe sallandı. "Atarah. Vincula'yı seviyordu ama Erdikoa semalarını özlüyordu. Ona bu odayı yaptım ve özümle güçlendirdim."

"Atarah öleli neredeyse beş yüz yıl oldu," diye yanıtladı Rory. "Oda her zaman temizdir."

"Güvendiğim bir hizmetçiye temizletiyorum. Gracie'yi balodan hatırlarsın," dedi. "Buraya başka bir personelin girmesine izin vermiyorum. Çürümesine izin vermeye dayanamam."

"Merdivenler," dedi Rory. "Uzun zamandır ayak görmediler." Adamın ofisinin girişini kabul edip etmeyeceğini anlamak için onu dürtüklüyordu.

"Benim odamı da o temizliyor," diye başladı. "Ve benim odamdan arka tarafa bir giriş var."

Rory şaşkınlığını bastırdı ve diğer girişi aramak için aklına bir not aldı.

Gökyüzüne bakmak için başını çevirdi. "Ben de Erdikoa semalarını özlüyorum."

Beyninin, kız kardeşini öldürmeyen iyi bir Caius canlandırmasından nefret ediyordu. En azından ofisinde bulduklarına rağmen böyle hissediyordu. Yüzü artık öfke uyandırmıyordu. Kaşlarını çattı. Zihni korkutucu bir yerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

"Burada senden neden nefret etmediğimi merak ediyorum. Rüyamda yani." Tekrar ona döndü.

Gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Neden bunun benim değil de senin rüyan olduğunu düşünüyorsun?"

Yüzündeki ifade ve sesinin tınısı vücudunun şarkı söylemesine neden oldu. "Neden senin olsun ki?"

Hava cinsel gerilimle doluydu ve adam tekrar konuştuğunda kadın nefes almak için mücadele etti. "Çünkü burada, sen benimsin."

Sözleri onu şaşırttı ama aynı zamanda şaşırtmadı da. Vincula'ya geldiğinden beri, kral söz konusu olduğunda içinde bir çatışma yaşıyordu.

"Beni sahiplenemezsin," diye karşı çıktı gönülsüzce. "Bu barbarlık olur."

Uzandı ve onun yüzünü okşadı. "Sana göstermeme izin ver." Ona her şeyi göstermesine izin verirdi.

Adam eğilip onu öptüğünde nefesi kesildi, dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek içeri girmesine izin verdi ve o andan itibaren birbirlerini arzulamaya başladılar. Adam onun üzerine yuvarlanıp çıplak vücudunun üzerinde gezinirken, pantolonu kaybolup şimdiye kadar gördüğü en büyük siki ortaya çıkınca Rory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Seraphim," diye fısıldadı.

"Artık seni kurtaramazlar," dedi sert bir sesle. "Burada, sen benimsin ve senden başka hiç kimse beni uzak tutamaz."

Sesi yalvarır gibiydi ve midasını kelebeklerle doldurdu. "Sana sahip olmama izin ver, Aurora."

Gözleri onunkilere dikilmiş, ona olan ihtiyacını daha da artırmıştı. "Ben seninim," diye mırıldandı. "Al beni."

"Şükürler olsun." Sıcak bir el boynundan göğsünün kabarıklığına doğru ilerledi ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Kısa süre sonra parmakları karnının hassas derisinde geziniyor ve dokunuşuyla titremesine neden oluyordu. Elleri boynuna ulaşana kadar göğsünde gezindi ve onu öpmek için kendine çekmeye çalıştığında, adam direndi.

"Seni yok ederken yüzünü görmek istiyorum," diye homurdandı ve sözleri onu hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Sıcak bir dokunuş klitorisinin üzerinden geçti ve girişine doğru ilerledi, en ufak bir baskıyla çembere dönmeden önce uyarılmasından geçti.

Kadın bu his karşısında mırıldandı ve adamın ağzının köşesi bir parça kalktı. Klitorisine dönmeden önce girişini kızdırmak için parmaklarını güneşe doğru hafifçe gezdirmekle basınçlı daireler arasında gidip geliyordu ve bu gidip gelmeler aklını kaçırmamasına neden oluyordu.

Kalçalarını kaldırırken inledi, onun sürekli dokunuşunu arıyordu. Yine de, adam durgun hareketlerine devam etti ve kadın kendine dokunmak için elini aşağı indirdi.

Adamın eli kadının çekirdeğinden çıkıp bileğini kavradı. "Benim olana dokunma."

Sesindeki sahiplenicilik neredeyse boşalmasına neden oluyordu. "Bana işkence ediyorsun."

Öne doğru eğildi ve parmakları hareket etmeye devam ederken meme ucunu ağzına aldı ve diğerine geçerken göğüslerini yüzüne doğru iterek inledi.

"Bu çok fazla," diye soluk soluğa kaldı. "Boşalmam gerek. Lütfen." Doruk noktasına yaklaşma hızı bunun bir rüya olduğunu kanıtlıyordu.

Adamın tenine karşı gülümsediğini hissetti ve hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını içine soktu ve yavaşça iç kısımlarına sürterken karnına doğru kancaladı. Kadın bu hissin etkisiyle haykırırken sırtı yataktan kalktı ve adam diğer eliyle karnının alt kısmını itmek için doğrulmaya başladı.

Kancalı parmakları tekrar içine girip çoğu erkeğin bulamadığı noktaya değdiği anda patladı. Ağzından daha önce hiç duymadığı sesler çıkarken vücudu sarsıldı. "Caius," diye inledi adam onu okşamaya devam ederken.

Parmaklarını kızın içinden çekerek, kızın şimdiye kadar yaşadığı en yüksek seviyeden inmesine izin verdi. Öne doğru eğildi ve onun boynunu öptü. "Çok güzel."

"Sana içimde ihtiyacım var," dedi ona. "Şimdi."

Adam arkasına yaslandı ve sırtıttı. "Önce yemek yemem gerek."

Kız bir inilti çıkardı. Adam inanılmaz bir güçle onları ters çevirdi ve kız onun göğsüne bindi.

Dudaklarını yalarken, "Oturun Bayan Raven," dedi.

Kendini kaldırdı, yüzünün üzerinde durmak için ilerledi ve tereddüt etti. "Seni ezeceğim."

"Beni kırmanı istiyorum," dedi ve onu aşağı çekmek için kalçalarından tuttu.

Dili kızın ulaşabildiği her yerine dokundu ve zaten hassas olan bölgesi Erdikoa güneşinin doğuşu gibi aydınlandı. "Siktir," diye yemin etti kalçalarını adamın ağzına doğru hareket ettirirken.

Am dudaklarında bir ses titreşti ve hareketleri hızlandı. Dilinin kıvrımlarının her parçasında hareket etmesinin, girişine bastırmasının ve ardından klitorisini emmesinin şehvetli hissi daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi.

Daha önce birlikte olduğu erkekler kralın yanında çocuk gibi kalıyordu. Kalçalarını istediği yere doğru hareket ettirirken amına değdirdiği sıcak nefesleri, göğüslerini tutarken inlemesine neden oldu.

Caius onu daha sert bir şekilde aşağı çekti ve sallanan kalçaları ile çılgınca emen ve yalayan ağzı arasında, her şeyden patlaması uzun sürmedi.

Bir orgazm onu parçalayıp bacaklarının arasından döl damlarken kendini sıktığını hissetti. Caius hiçbir şey kalmayana kadar yalamaya devam etti. Elleri kalçalarını serbest bıraktı ve kadın geriye doğru kaymak için ayağa kalktı.

Hınzırca bir sırıtışla başını kaldırdığında ağzı parlıyordu. Ayağa kalkarak başının arkasından tuttu ve ağzına sahip olurken kendine doğru çekti. Kendine yardım edemeyen kadın hafifçe kalktı ve onun sikini tutmak için aralarına uzandı.

Yere çöktüğünde, geniş boyu onu gererken birbirlerinin ağzına inlediler. Adam onları yatağın kenarına taşıdı, böylece bacakları yere sağlam bir şekilde dikildi ve kadın kalçalarını salladı.

Hareketleri evcilleşmemişti ve kontrolsüz bir arzuyla birbirlerini pençeliyorlardı. Kadının hassas göğüsleri erkeğin göğsünü

Her darbesi ve içine girip çıkma hissi bağımlılık yapıyordu. Büyüktü ama burada, rüyasında, mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Burada, onun vücudu onunki için, onunki de onunki için yaratılmıştı. Kadın geri çekildi ve ikisi de vücutlarının birleştiği yere baktı. Adam ayağa kalktı ve adam onu yavaş, şehvetli hareketlerle öperken kadın bacaklarını adamın beline doladı.

"Seni tutabilir miyim?" diye mırıldandı dudaklarına karşı. Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi.

"Sonsuza kadar."

Onu duvara yasladi ve yavaş, derin vuruşlarla itti. Bu onların salıverilmesini geciktiriyordu ve vücutlarının bir bütün olarak birleşmesini özleyecek olsa da, boşalması gerekiyordu.

Sanki aklını okuyormuş gibi kalçaları hızlandı ve leğen kemiğini klitorisine dayadı. Kısa süre sonra, onun nabzının attığını ve büyüdüğünü hissetti. Kalçalarını onunkilere uyacak şekilde daha hızlı hareket ettirdi ve ikisi de çok zor nefes alıyordu, öpüşme yoktu, sadece nefes alışverişi vardı.

"Rory," dedi onun dudaklarına karşı. Homurdandı ve başını onun boynunun kıvrımına gömüp son bir kez daha iterek onu da kendisiyle birlikte uçurumun kenarına yuvarladı.

Onlar ayakta durup birbirlerine bağlanırken ve nefeslerini toplarken, etraflarında çanlar çalmaya başladı.

İçini çekti ve ona son bir öpücük verdi. "Uyanma zamanı."

Rory yatağında doğruldu ve etrafına bakındı. Gökyüzü odasındaydı ve alarmı ölüleri bile uyandıracak kadar gürültülüydü. Eliyle aptal şeyi yere vurdu ve oflayıp puflayarak kendini yastığa geri attı.

Kukusu ıslanmıştı ve ağrıyordu ve yuvarlanırken inledi. Tabii ki hatırlayamadığı ıslak bir rüya görmüştü. Hiç alamaması yeterince kötüydü, kendi zihninin onunla alay etmesine ihtiyacı yoktu.

İç çekerek yorganı geriye attı ve gerinmek için ayağı kalktı. İşemesi ve fark edilmeden odasına inmesi gerekiyordu ve ilk kez üçüncü vardiyası olduğı için şükrediyordu.

Bölüm 20

Birkaç gün sonra Rory parktan göle doğru ilerlerken yanında bir fener taşıyordu. Tahmin ettiği gibi, gecenin bu saatinde park ıssızdı ve rahat bir nefes aldı.

Küçük odası boğucuydu ve diğer insanlardan uzakta, temiz hava alabileceği bir yerde olması gerekiyordu, bu yatma vaktini geçirmesi anlamına gelse bile. Bahçede Caius'la karşılaşma ihtimali çok yüksekti.

En yakın iskeleye yürüdü, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı, pantolonunun paçalarını kıvırdı ve ayaklarını kenardan için ucuna oturdu. Su ayak bileklerine vuruyordu ve burada hiç yağmur yağıp yağmadığını merak etti.

Annesini, arkadaşlarını ve kız kardeşini düşündü. Kalbi yandı ve göğsünde bir yarık oluştu. Onları çok özlemişti ve bir şans eseri *Seraphim* onu aether'a bırakmazsa, onları bir daha asla göremeyecekti. Adalet ruhunun kara olmadığını söylese bile bundan şüpheliydi.

Bu bilgi onu daha mutlu etti. Umbra Kralı'nı öldürmek cehenneme bir bilet olacaktı ama masumları öldürdüğü için onun için bir istisna yapacaklarını umuyordu. Umut tehlikeli bir şeydi. İnsanları iyi niyetler uğruna yok etmeye itiyordu.

"Lütfen benim için bir yer ayırın," diye fısıldadı karanlığa.

Gecenin bu kadar karanlık olması ürkütücüydü. Kasabada sokak lambaları vardı ama burada kendi elini yüzünün önünde görmek neredeyse imkânsızdı. Kasabanın ışıkları parka hafif bir parlaklık veriyordu ama yeterli değildi. Bir fener getirmeyi hatırladığı için zihinsel olarak kendi sırtını sıvazladı.

"Bu küçük kasap sürtük değil mi?" diye hırladı arkasından bir ses.

Ayağa kalktığı anda kalbi durdu ve tam zamanında arkasını döndüğünde siyah sakallı, iri yarı bir adamın iskele boyunca yürüdüğünü ve altındaki ahşabı inlettiğini gördü. *Ronny*.

Aşağıdaki su tek kaçış yoluydu ama orada ne tür yaratıkların yaşadığından emin değildi.

Daha önce kimsenin yüzdüğünü görmemişti ve bu iyiye işaret olamazdı. Ayakları uçurumun kenarındaydı ve bir karar vermesi gerekiyordu. Onunla savaşmak bir seçenek değildi. Adam büyüktü. *Gerçekten büyüktü*.

Adam da hızlıydı, çünkü kız daha karar vermeden boğazına sarılmıştı ve ciğerleri artık havayla dolmuyordu. "İçimizden birine ondan daha iyiymişsin gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti ve diğer eliyle kızın saçını yakaladı.

Nina. Bunun sebebi Rory'nin Nina'yı barda görmesi miydi?

Kadın adamın elini pençeledi ve adam bir elini saçlarında tutarak kadının boynunu serbest bırakırken onu suya itti. Kafa derisi yanıyordu,

ve onu suya itmeden önce, "Ayaklarının altındaki toprağı öpmeyi hak etmiyorsun, seni pis fahişe" dedi. Başı suyun altına daldı.

Bocalarken iskelenin kenarına tutunmaya çalıştı ama adam başını daha da aşağıya itti. Onu boğacaktı ve bu konuda yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Onun kazanmasına izin vermemek için elinden geldiğince mücadele etti ama tek yaptığı kendini tüketmek oldu.

Onu serbest bıraktı ve Rory boğulmaya ve hava yutmaya çalışarak su yüzeyine çıktı. Ronny'nin yardım çağlıkları sessiz geceyi doldurdu ve Rory gözlerindeki suyu sildiğinde gördükleri karşısında çağlık attı. Lo, sözde nazik kedi, onu kıyıya doğru sürüklüyordu ve karaya çıktıktan sonra saldırıp boğazını parçaladı. Çok hızlıydı ve Rory bunun gerçek olduğundan emin olmak için gözlerini kırıştırdı.

Panter saldırının öldüğünden emin olunca iskeleden aşağı, Rory'ye doğru yürüdü.

Lo, Rory'nin can havliyle tutunduğı yerden birkaç adım öteye oturdu ve ona baktı.

Rory, "Lütfen beni yeme," diye yalvardı ve sonra bir hayvanla konuştuğı için kendini tekmeledi.

Lo başını yana eğince Rory kıyıya baktı cinayet makinesinden yüzerek uzaklaşmak için iskeleyi bıraktı. Belki panter ne yaptığını anlamadan önce kıyıya tırmanıp kaçabilirdi.

Sudan çıktığında Lo onu kıyıda karşıladı ve Rory donakaldı. Rory, Ronny'yi göstererek, "O dağ gibi eti yedikten sonra hâlâ aç olamazsın," dedi.

Panter neşelendi ve ona yaklaştı. İşte bu kadar. Adalet Terazisi'nden sağ çıkacaktı ama aşırı büyümüş bir kedi tarafından parçalanacaktı.

Büyük bir şaşkınlıkla Lo başını Rory'nin elinin içine soktu ve onu dürttü. "Seni sevmemi mi istiyorsun?"

Panter onu tekrar dürttü ve Rory şaşkınlık içinde Lo'nun yumuşak kürkünü okşadı. Bu hayatının en tuhaf gecesi idi ve bu çok şey ifade ediyordu.

Biraz rahatlayan Rory kedinin başını kaşdı. "Hayatımı kurtardın." Lo mırıldandı. "Sen gerçekten de bir ev kedisisin. Korkunç bir kedi."

Panterin ona ters ters baktığına yemin edebilirdi. "Özür dilerim," dedi gülerek. "Yemin ederim senin ne kadar gaddar olduğunu biliyorum." Yirmi adım ötedeki cesede dikkatle baktı. "Kimseye söylemem."

Rory titredi, adrenalinin etkisi nihayet geçmiş ve ona iliklerine kadar ıslanmış olduğunu hatırlatmıştı. Siyah taytı hâlâ dizlerine kadar sıyrılmıştı ve beyaz tişörtü tenine yapışmıştı.

Rory, "Yarın akşam sana güzel, sulu bir biftek getireceğim," diye söz verdi. "Ama hipotermiden ölmenden önce saraya dönmem gerek." Durakladı. "Burada hastalıktan ölebilir miyiz?"

Kedi sessizce ona baktı ve Rory başını salladı. "Kendimi kaybediyorum." Lo'yu son bir kez tırmaladı. "Tekrar teşekkür ederim." Kediye sarılmayı düşündü ama sevgisinin boğulmakla karıştırılmasını istemedi.

Gitmek için döndü ama Lo koşarak yanına geldi. "Ne yapıyorsun?" *Sanki sana cevap verecekmiş gibi lanet kediye soru sormayı bırak, diye kendi kendini azarladı.*

Lo onu görmezden geldi ve kasabada onu takip etmeye devam etti. Sokaklarda tavernalardan çıkan ya da gece gezintisine çıkan birkaç kişi vardı ve Rory daha hızlı yürüyordu. Boğulmuş bir lağım faresine benziyordu. Adamlardan biri ona tuhaf bir bakış attı ve yanındaki dev panteri fark edince bu bakış şaşkınlığa dönüştü.

Rory sırtarak Lo'ya baktı. "Pislik kovucu gibisin." Kedi başını salladı.

Sarayın merdivenlerine vardıklarında Lo, Rory'nin bacağını yaladı ve gecenin karanlığına doğru uzaklaştı.

Caius tökezledi, cehennemi bir sahne onu yutarken neredeyse ofisinin ortasında yere düşüyordu. Suyun içinde debelenirken kalbi göğsüne çarpıyordu.

Nefes almak için savaşıırken vücudunu buz kapladı. Yumruklarını onu tutan her neyse ona doğru savururken boğazından bir çığlık koptu ama faydası olmadı.

Ölüyordu. Ta ki
ölmeyene
kadar.

Sahne buharlaştı ve altındaki halının üzerine yığıldı. Ciğerlerindeki hayali suyu dışarı atmaya çalışarak öksürürken eli boğazına yapışmıştı.

Tavana bakıp nefesini tutmaya çalışırken, ne olduğunu anlayamadan küfretti. Bugüne kadarki en kötü kâbusuydu ve bu gece uyuyamayacağını biliyordu.

Kendini toparladıktan sonra ayağa kalktı ve mutfağa doğru yola koyuldu. Eğer uyumayacaksa, yarına kadar onu uyanık tutacak kadar şekere ihtiyacı olacaktı.

Rory fark edilmeden saraydan gizlice geçmeye çalıştı ama şans hiçbir zaman onun yanında olmadı. İkinci merdivenden indiğinde, Umbra Kralı'nın kendisi tarafından karşılandı.

Adamın soğuk bakışları ıslak saçlarından beyaz tişörtüne kadar uzanıyordu ve kız tişörtünün artık şeffaf olduğunun acı bir şekilde farkındaydı ama adamın gözleri oyalanmadı. "Neden ıslaksın?" Sesinde gergin bir şeyler vardı ve bu onun ilgisini çekti.

"Yüzmeye gittim," soğukkanlılıkla cevap verdi.
yalanları tespit etmek.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözleri vahşi görünüyordu. "Şehirde mayo satıyorlar." Kayıtsızmış gibi davranıyordu ama bir şeyler yanılttı, bunu hissedebiliyordu.

"Bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım."

Onun tavrı hakkında fazla düşünmek istemediğinden etrafından dolaştı ve merdivenlerden inmeye devam etti.

"Bekle," diye seslendi ve kadın ses tonundaki nezaketle döndü. "Aatxe arkadaşın annenle ilgileniyor."

Rory'nin eli göğsüne doğru uçarken, dışarı çıkmaya çalışan sesi yuttu. "Yalan söylemiyorsun değil mi?" Sözlerine sızan umut, zayıflığını gözler önüne seriyordu.

Gözleri fener ışığında parlıyor gibiydi. "Hayır, Rory, yalan söylemiyorum."

Onun gidişini izlerken çenesi açık kaldı ve söylediklerinin doğru olduğunu anladı.

Çünkü ona Rory diyordu.

Bölüm 21

Ertesi gün öğleden sonra Rory odasında saklandı. Ronny'yle tartışması yüzünden vücudu ağrıyordu ve onunla tek başına mücadele edemediği için gururu incinmişti.

Kapısı açıldı ve yattığı yerden öne doğru sıçradı. Lauren içeri girdi ve etrafına bakındı. Rory'nin banyo kapısı açıktı ve önceki geceden kalma ıslak giysileri hâlâ duş kapısının üzerinde duruyordu.

Kadının gözleri onunkilerle buluştu. "Dün gece meydana gelen bir ölümle ilgili olarak sizinle konuşmak için buradayım."

Rory yüz ifadesini nötr tuttu. Ronny'nin ölümünden onu sorumlu tutarlarsa, bu cehenneme tek gidişlik bir biletti.

"Kim öldü?" diye sordu yorgani geriye atıp ayağa kalkarken. "Dün gece neredeydin?" Lauren, "Dün gece neredeydin?" diye sordu. Sorgu.

Rory kadına baktı. "Sen bir infazcı mısın?" Vincula'daki kurallar farklı değilse, sadece *Aatxe*'ler infazcı olabilirdi.

Lauren koridora geri adım attı ve sırtından kanatlar fırladı. Rory şaşkın şaşkın ona baktı. "Kutsal aether."

Göründükleri kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldular. Lauren ona, "Ben yer değiştirmeyi tercih ediyorum," dedi. "Ama Sam ve Lejyonla birlikte çalışıyorum."

Rory aptalca başını salladı. "Dün gece buradaydım."

Lauren banyodaki ıslak giysilere döndü. "Kıyafetlerin neden ıslak?"

Rory yüzünü soğukkanlı tuttu. "Onları yarın giymek istiyordum ama çamaşırcılar zamanında geri getiremeyecek. Kendim yıkadım." *Lütfen Caius gibi yalan dedektörü olma.*

"Geçen gece seni korkutan adam, Ronny, bu sabah kasabadaki göl kenarında ölü bulundu."

Rory dişlerinin arasından, "Bu korkunç," diye yalan söyledi. "Nasıl ölmüş?"

Lauren Rory'nin odasında dolaşarak eşyalarına dokundu. "Boğazı parçalanmış. Bir hayvan saldırısına benziyor; panter olabilir ama o genellikle naziktir." *Melek* durakladı. "Ama senin yaptığına dair söylentiler var. Ne de olsa dramatik bir yeteneğin var."

"Bir adamın boğazını nasıl parçalayabilirim?" Rory sordu. "Benim iki katımdı." Durakladı. "Ve Lo yapmadı."

Panterin bu yüzden ölmesine izin veremezdi.

Lauren'ın mükemmel kemerli kaşları kalktı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Lanet olsun, Rory. Seni aptal. "Çünkü," diye başladı, söyleyecek bir şey arıyordu. "Çünkü o benimleydi." *Aptal.*

Lauren kollarını kavuşturdu. "Bütün gece burada olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydim," diye yanıtladı. "Ama Lo benimle birlikteydi. Bazen sarayda dolaşır. İstediklerine sorabilirsin."

"Ve tesadüfen senin odana mı geldi?"

Rory yalanına güvenerek başını salladı. "Evet. Vardiyamdan önce temizlik yaparken mutfağa girdi ve beni takip etti. Kasaba halkından bazıları bir keresinde onun beni kasabanın içinde takip ettiğini görmüştü." Rory ürperdi. Bu dün geceydi, ama bu ayrıntıyı atlayacaktı. "Sanırım benden hoşlanıyor."

Lauren başını salladı ve Rory onun gülümsemeye karşı koyduğuna yemin edebilirdi. "Pekâlâ. Bir şey duyarsan lejyondan birine haber ver."

Lauren arkasını döndüğünde Rory'nin omuzları gevşedi. "Kesinlikle."

Kapıyı kadının arkasından kapattı ve alnını tahtaya dayadı. Bu yakındı.

Rory aynadaki yansımasına bakarak inledi. Boynunun derisinin yanı sıra kolları ve bacaklarında, aşağı inerken mücadele ederken iskeleye çarptığı yerlerde büyük morluklar oluşmuştu. Adrenalini şimdiye kadar acıyı uzak .

Dün izinliydi ama şimdi, iki gün sonra, morluklar eskisinden daha belirgin görünüyordu. Makyajın bile olmamıştı.

Son bir bakışla oflayıp pufladı ve bunaltıcı mutfakta takmak için boynuna atkı bağlamak gibi aptalca bir şey yapmaya kalkışmadan önce oradan ayrıldı.

Boş koridorlarda ilerlerken, *Seraphim*'e bir buçuk saat daha kimsenin gelmeyeceği için teşekkür etti ve adımını attığında

Kapıdan içeri girdiğinde bir ölüm perisi gibi çığlık attı. Caius, düşük askılı pijama altı, elli yedi karın kasları ve ağzında bir hamur işiyle karşıındaydı.

Eli hızla atan kalbini kapatıyordu. "Beni bilerek korkutmak için mi burada bekliyorsun?"

Çiğnemeyi bitirip gülümsedi ve Rory bunun muhteşemliği karşısında neredeyse tökezleyecekti. Alışık olduğu gibi alaycı değil, yakışıklı yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeydi bu. "Bunu ister miydiniz Bayan Raven?"

Kız cevap veremedi, adamın gözleri hâlâ kalbini koruyan koluna, özellikle de ön kolunun iskeleye çarpan tarafına dikildi. Kısa süre sonra gözleri onu taradı ve morarmış kaval kemiğinde kısa bir süre durdu. Hiç düşünmeden iki kolunu da arkasına sakladı ve sarsıntılı hareket saçlarını yerinden oynattı.

Bu, boynunu açıkta bırakan aptalca bir hareketti ve gözleri boğazını çevreleyen koyu mor çürükleri bulduğunda, etraflarındaki âlem sanki onun enerjisine tepki veriyormuş gibi durdu.

Elindeki böreğı yere bırakıp aralarındaki mesafeyi kapatırken merak dolu bakışları buz gibi oldu. Her adımı dikkatli ve kontrollüydü ve bacakları pes etmek üzereydi. Nedenini bilmiyordu ama adamın yüzündeki ifade onu dehşete düşürmüştü.

"O da ne?" diye o kadar alçak sordu ki neredeyse duymayacaktı. Kadın umursamazmış gibi davrandı. "Ne nedir?"

Gözleri öfkeliydi. "Boynunda ne var, Rory?"

Bir adım geri attı ve duvara çarptı. "Bu bir moda ifadesi," diye şaka yaptı.

Bir adım ötesinde durduğunda, tenini boyayan morluklara baktı ve tüm vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. Heykel gibi duruyordu, içindeki yırtıcının saldırmamasına neden olmamak için ani bir hareket yapmaktan korkuyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" dediğinde öfkesi zorlukla dizginlendi. Altın bakışlarıyla her birine dokunarak kadının uzuvlarındaki çürükleri görsel olarak inceledi.

Gözleri onunkilerle buluştu ve orada gördüğü tehlike nefesini kesmesine neden oldu. "Önemli değil," diye fısıldadı, daha yüksek sesle konuşamayacak kadar korkmuştu.

Daha da yaklaştı. "Önemli olan tek şey bu. Bunu sana kimin yaptığını söyle yoksa tüm kasabayı yerle bir ederim." Öfkesi onu sararken yüzü adamınkinden birkaç santim uzaktaydı ve kadın kendini ondan ayırmak için gözlerini kapattı.

"Bana bak," dedi. "Ben boş tehditler savuracak biri değilim." Gözleri açılırken kirpikleri dalgalandı. "Adı Ronny'ydi, ve o öldü."

Geri adım atmadan önce göğsü bir kez kabardı. "Bir daha biri sana elini sürerse, ölümü bana ait olacak."

Vücudundaki panik eridi ve zihni berraklaştı. "Neden?" "Çünkü seni benden başka kimse incitemez," diye mırıldandı. bir kez daha onun alanına girdi. Bir gölge yanağından yukarı süzüldü ve yanağını okşadı. "Acın bana ait." Gölge yüzünü terk etti ve uyluklarının tepesine doğru giderken göğüslerinin üzerinden sıyrıldı. Vücudu beklentiyle titredi ama gölge durdu. "Zevkin de öyle."

Adam gitmek için dönmeden önce geriye doğru yürürken onu izledi ve Rory duvara yaslanıp titreyerek durdu. "O da neydi öyle?"

boş odaya fısıldadı.

Değişken biriydi ve bu durum çok kafa karıştırıcıydı. O kadar şaşırılmıştı ki, kız kardeşinin dosyası hakkında onunla yüzleşmeyi unutmuştu. Bunun onun suçlu olduğunun kanıtı olduğunu biliyordu ama içinde hâlâ başka bir şey olduğuna dair küçük bir şüphe tohumu vardı. *Neden onun için bahaneler üretmeye çalışıyordu?*

Artık kendini tanıımıyordu.

Caius bahçeye adım attı ve tüm öfkesini serbest bıraktı. Yürürken gölgeler ondan uzaklaştı ve eğer ondan uzaklaşmazsa, bir daha kimsenin yanına yaklaşmamasını sağlamak için onu odasına kilitleyeceğini biliyordu.

Bir yapbozun parçaları yerine otururken adımlarının ortasında dondu kaldı.

Kabusları. Rory'yi koridorda iliklerine kadar ıslanmış halde bulduğu gece boğulmakla ilgili bir kâbus görmüştü. Bu iki gün önceydi; mahkûmun göl kenarında idam edildiği gün. "Olamaz," diye fısıldadı.

Eğer şüphelendiği şey doğruysa, bu onun saplantılı koruyuculuğu da dahil olmak üzere her şeyi açıklıyordu. *Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?*

Yanılıyor olabilirdi. Emin olmanın tek bir yolu vardı ama cevabı zaten biliyordu.

Rory onun ebedi dostuydu.

Sinsi adımlarla mutfığa döndü ve kapıyı açtı. Rory zorlukla nefes alırken bir çığlık atarak yerden kalktı.

"Bunu yaptığını *biliyordum*," diye suçladı. "Hiç komik değil."

Onu görmezden geldi ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

"Bir pislik," diye yanıtladı. Kızın cevabı anında geldi ve adam kaşlarını çatı.

"Bu çok kabaydı," diye mırıldandı. "Sana nasıl görünüyorum?"

Ellerini meydan okurcasına kalçalarının üzerine koydu. "İltifat mı bekliyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve etrafına bakındı. Tezgâhtan kırmızı bir kâse alarak kızın önünde tuttu. "Bu ne renk?"

Gözleri kâsedan adamın yüzüne kaydı ve öfke yanaklarını renklendirdi. "Sen bir pisliksin," diye homurdandı.

"Bu lanet kâse ne renk?" diye gürledi. Kadın irkildi ve kâseye tekrar baktı. "Gri."

"Kahretsin," diye küfrederek kaseyi yere bıraktı. "Gözlerim ne renk?" diye fısıldadı. Sesindeki yalvarış onu utandırmalıydı ama utandırmadı.

Gözlerini kaçırdı ve yanaklarındaki kızarıklık öfkeden utanca dönüştü. Sesi o kadar kısıktı ki, "Altın" dediğini zar zor duydu.

Caius dizlerinin bağı çözülmek üzereyken dengesini sağlamak için tezgâha tutundu. Yüzüne su sıçratmak için lavaboya doğru yürürken bir elini ağızına götürdü. Kalbi her zamankinden daha sert atarken sabit bir ritim göğüs kafesini salladı.

"Kaç yaşındasın?" diye mırıldandı.

Rory kıpırdandı ve onun şaşkınlığını neredeyse hissedebiliyordu. "Yirmi beş."

Başı lavabonun üzerinde asılı kaldı ve gözlerini kapattı.

"Caius?" dedi kadın belirsizlikle. " oluyor?"

Ona döndü ve onu içine çekti. Güzeldi, vahşiydi ve *ona aitti*. Titrek bacakları üzerinde aralarındaki mesafeyi kapattı ve elini uzattı. Avucunu yüzünün pürüzsüz tenine koymadan önce tereddüt etti ve onun aleminin patlamasını izledi.

Caius'un eli Rory'nin yüzüne dokunduğunda bir sarsıntı onu ayağa kaldırdı ama yere düşmeden onu yakaladı. Düşerken çığlık attı ve etrafına baktığında, içinden ezici bir korku ve dehşet duygusu geçti.

"Ne... nasıl?" Gözleri her yeri dolaştı ve gördükçe nefes alışları hızlandı, ta ki uzuvları karıncalanana ve ağırlaşana kadar. "Ne yaptın sen?" diye boğuldu.

Caius onu kucağına çekti ve içinden geçen kaos olmasaydı, onu itip uzaklaştırabilirdi. Ona baktı ve mırıldandı, "Kase ne renk?"

Hâlâ yerde duran kâseyi bulduklarında gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. "Kırmızı."

Caius Rory'nin odasının kapısını açtığında Rory kollarının arasındaydı. Bacakları çalışmayı reddettiği ve gözleri manzaraya daldığı için onun yardımını memnuniyetle karşıladı.

Koridoru aydınlatan parlak turuncu alevler, yerleri kaplayan kırmızı ve altın rengi süslü halılar, bronz kapı tokmakları ve kahverengi ahşap kapılar.

Caius onu yatağına yatırdı ve o da elini parlak sarı yorganın üzerinde gezdirdi. Odasına baktığında, mobilyalarının gri olduğunu, ancak odasındaki halının yatağını tamamlayan daha koyu bir sarı tonu olduğunu fark etti.

Kral sustu ve kız kocaman gözlerle ona döndü. "Teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

Onun hayatını daha iyi bir hale getirmişken nasıl alçakgönüllü olabilirdi ki? "Bunu bir şekilde sen yaptın. Biliyor muydun?" diye sordu. "Düzeltebileceğin gri ölçekli bir görüşüm olduğunu biliyor muydun?" Eğer cevabı evet ise, üzülmecek kadar çevresine hayran kalmıştı.

"Ben ." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana söylemeliydin."

"Neden sana söyleyeyim ki?" diye karşılık verdi.

Gözleri hüzünlüydü. "Daha önce tamir ederdim."

Ona dikkatle bakarken yeni bir ışık gördü. Kralda düşündüğünden daha fazlası vardı. "Bana yemek getirmişsin."

Onunla tanıştığından beri ilk kez rahatsız görünüyordu.

"Mahkûmlarımın hiçbir şey istemesine izin vermem."

Kötü şöhretli kraldan bir nezaket gösterisi daha. Bu onun kafasını karıştırdı. "Teşekkür ederim."

Arkasına son bir kez bakarak kapıyı açtı. "Bir şey değil."

"Bekle," diye seslendi arkasından. Adam durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Ofisine zorla girdim."

Alaycı bir gülümsemeyle tamamen döndü. "Öyle mi?"

"Ve senin masan," diye ekledi. "Neden kız kardeşimle ilgili bir dosyanız var?" Gözyaşlarıyla mücadele ederken sesi kırıldı.

"Beni neden onun cinayetiyle suçladığınızı bilmek istedim," diye basitçe cevap verdi. "Acil durum raporunun bir kopyası için bir infazcı gönderdim. Olayı gördüğünü söylediler." Adamın gözleri yumuşadı ve kadın onun acımasına içerledi.

"Onu öldürdüğünü gördüm," diye itiraz etti ama sesi keskinliğini kaybetti.

Yanılıyor muydu, yoksa minnettarlığı mantığının önüne mi geçmişti?

"Eminim öyledir, Bayan Raven. Uyumalısınız." Bununla birlikte, onu terk etti.

Bölüm 22

"O benim *Aeternum*'um," dedi Caius Samyaza'nın kapısını çarparak açarken. "Biliyor muydun?"

Meleğin gömleği gövdesinden kayboldu ve elinde yeniden belirdi. "Şüphelenmiştim."

Caius Sam'in kanatlarını koparma dürtüsüyle savaştı. "Neden bana söylemedin?"

Bir *Aeternum*, bir *Kraliyet'in* ebedi eşiydi.

Pantolonunun yerini sihirli bir şekilde pijama altı alırken Sam, "Emin değildim," dedi. "Sana şüphelerimi söyleseydim ve onlar yanlış çıksaydı, yıkılırdın."

Bu doğrudu. Adila Caius'u Vincula'ya kilitlediğinde, *Aeternum*'uyla asla tanışamayacağından korkmuştu. Bir kez doğduktan sonra, *Aeternum* yirmi beş yaşına gelene kadar *Kraliyet'in* eşiyle tanışacağı garantiydi. Erdikoa'dan sürgün edildiğinden beri bu kuralın hâlâ geçerli olup olmadığını bilmiyordu ve bir *aeternum kraliyetle* tanışmadan önce ölürse ne olacağını kimse bilmiyordu. Daha önce hiç olmamıştı.

"Yaşadığın onca şeyden sonra seni hayal kırıklığına uğratmayı reddettim," diye cevap verdi Sam.

"Bunu öğrenebilirdin. Tek yapman gereken renkleri görüp görmediğini sormaktı!" Caius öfkesini kontrol edemeyerek gürledi. "Bu kadar basitti Sam ve sen ne yaptın? Onu hak etmediğime mi karar verdin?"

Sam bir anda odanın öbür ucuna geçti ve Caius'u duvara doğru itti.

"Sana olan sadakatimi bir daha asla sorgulama. Gri ölçekli görüş sadece *Aeternum*'lara özgü değildir ve eninde sonunda ona dokunacağını biliyordum." Aeternumlar gri ölçekli bir görüşle doğarlardı ve kaderlerinde yazılı olan *Kraliyet* ile karşılaştıklarında onları renkli görürlerdi. Bir kez dokunduklarında *Aeternum*'un gri gözlüğü kalkarak bağı doğruladı.

Caius duvara yaslandı. "Kâbuslarım giderek kötüleşiyordu," dedi sesi gerginleşerek. "Bilmem gerekirdi."

Sadece kabus değillerdi. Bir eş tehlikede olduğunda, diğeri bir imgelem alırdı. Birbirlerini korumalarına yardım etmek içindi. Caius'un hayatı hiç tehlikeye girmemişti, bu da Rory'yi bir dehşetten kurtarmıştı.

Caius'un çok iyi bildiği gibi, imgelemler orada bulunmadan orada olmaya en yakın şeydi. Eş, olayı eşinin gözünden görürdü ama bu çoğu zaman bulanık olurdu.

Sam kocaman elini Caius'un omzuna koydu. "Bunu bilmene imkân yoktu, ama artık bildiğine göre, bu konuda ne yapacaksın?"

Caius arkadaşının desteğini kullanabilirdi ama Sam'in ne diyeceğini zaten biliyordu. "Ona söylemeyeceğim."

Sam'in eli düştü. "Aptal olmak sana göre değil."

Caius arkadaşına ters ters baktı. "Benden nefret ediyor ve bu durum ortadan kalkana kadar ona söylemenin bir anlamı yok." Aklına başka bir düşünce geldi. "İdam edilen mahkûmun Rory'ye saldırdığını bana neden söylemedin?"

"Ölümü bana bildirildi," diye cevap verdi Sam. "Boğazı vücudundan koparılmış ve göğsünün üzerinde yatıyordu. Aptalca bir şey yapmanı istemedim ve o zaten ölmüştü. Önemli değildi."

"Onun güvenliği önemli," diye hırladı Caius. "Bir daha benden bir şey saklama."

Sam'in sesi sertti, "Öfkeni kontrol et, ben etmeyeceğim," dedi.

Rory, Max çalışırken onu bahçede takip ediyor, dokunabildiği her renkli çiçeğe dokunuyordu. Ruhların renklerini görmek, âlemlerin renklerini görmenin yanında hiçbir şeydi.

"Max, buraya düşmek için ne yaptın?"

Yaşlı adam üzerinde çalıştığı çalıyı budamaya devam etti. "Küreğimle bir piçin bacaklarını kırdım." Ses tonu rahatsız edici derecede rahattı.

Rory onun yanına çömeldi ve birkaç yabani otu kopardı. "Neden?"

"Eşimin bacağı bir trafik kazasında ezildi. Bastonla bile topallayarak yürüyordu." Arkasına yaslandı ve ellerini pantolonuna sildi. "Senden çok daha yaşlı olmayan genç bir adam evimizin önünden geçti." Rory'nin şaşkın yüzüne baktı. "*Munin* yerleşkesinde yaşıyorduk." *Bu çok mantıklıydı.* İnsanların çoğu apartmanlarda yaşıyordu ve evlerin hepsi şehrin dışında, özellikle de sitelerdeydi.

Rory'nin gözleri fincan tabağı gibiydi. Max ne antisosyal birine benziyordu ne de bir *Munin*'in şiddet yanlısı olmasını bekliyordu.

"Karıma bir daha asla tekrarlamayacağım bir isim taktı. Ön bahçemiz küçüktü ve ona ulaşmak için çok fazla adım atmak gerekmiyordu. Küreğimi salladım ve bacaklarını kırdım, böylece karımın yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu anlayacaktı. Üzerine eğildim ve bir daha karım hakkında konuşmamasını sağlamak için sadece onun duyacağı şekilde bir şeyler söyledim." Omuz silkti. "Üç yıldır buradayım. Gelecek ay sürem dolacak."

Rory itirafını açmaya çalıştı. "Ne dedin sen?"

"Eğer ona doğru bakarsa küreğimi değerli mücevherlerine saplayacağımı söyledim." İşine geri döndü. "Ve bunda ciddiymdim."

Rory güldüğünü gizlemek için öksürdü ve onun dudaklarının seğirdiğini gördü. "Ve neredeyse buradan çıkıyorsun? Bu harika bir haber!" Onun gidişinin ağırlığı her geçen dakika artarken söndü. "Eminim karın seni özlemiştir."

Başını salladı. "Onu her gün özlüyorum. Eğer hafızamı kaybetmemiş olsaydım, anneni kontrol ederdim." Nazik gözlerle yukarı baktı. "Sen iyisin Rory ve o da bunu bilmeyi hak ediyor."

Rory onun kolunu okşadı, sözcükler üretemiyordu. Bunun yerine ileri uzanıp daha fazla ot kopardı. Yüksek bir ısıklık havayı delene kadar rahat bir sessizlik içinde çalıştılar.

İkisi de döndüklerinde Asher ve Bellina'nın yüzlerinde kocaman gülümsemelerle patika boyunca ilerlediklerini gördüler. "Asher'a gözlerinin düzeldiğini söyledim ve gelip kendi gözleriyle görmek için ısrar etti," dedi Bellina onlar yaklaşırken.

Rory ayağa kalktı ve Max'e elini uzatmadan önce ellerini pantolonuna sildi. "Gözlerimin içini göremiyorsun," diye alay etti.

"Hayır, ama seni sorgulayabilirim. Bu ne renk?" Asher yeşil gömleğini göstererek sordu.

Bir kahkaha attı. "Yeşil. Şimdi mutlu musun?"

Ayı gibi sarıldı ona. "Tebrikler! Bellina kralın tamir ettiğini mi söyledi?" Rory kocaman sırttı. Ona Keith'i hatırlatıyordu.

"Evet, ben de sizin kadar şaşkınım," diye cevap verdi. "Bu yeteneğe sahip olduğumu bilseydim, taht odasına indiğim anda gri-ölçekli görüşümü ilan ederdim."

Bellina elini Rory'nin koluna koydu. "Kutlama için dışarı çıkıyoruz."

Rory'nin midesi altüst oldu. Saldırıya uğradığından beri, özellikle de Ronny'nin ölüm haberi yayıldığından beri kasabadan uzak duruyordu ama Bellina mutlu görünüyordu ve Rory kendini tutamadı. "Kulağa hoş geliyor."

Asher gülümsedi ve Rory'nin bakışları onun saçlarına takıldı. Bir adım öne çıkıp ellerini saçlarında gezdirirken ağzı hayretle aralandı. "Kumral," diye fısıldadı. "Çok güzel."

Asher'ın cevabını asla öğrenemeyecekti çünkü geri çekildi ve yere çarptı. Rory ve Bellina çığlık attı ve Max ikisini de geri çekti.

Herkes etrafta saldırganı aradı ama kimse yoktu. Bahçe tamamen terk edilmişti ve geri çekilen ayak sesleri duyulmuyordu. Rory koşarak Asher'ın yanına gitti ve diz çöktü. "İyi misin?"

Karnının üzerine yuvarlanırken öksürükler arasında nefes nefese kalmıştı. Dizlerinin üzerinde doğrulup başını çevirerek bahçeyi aradı. "Biri beni yakaladı," diye kekeledi. "Ellerini üzerimde hissettim."

"Orada kimse yoktu," diye ısrar etti Bellina ve sesi histerikleşmeye başlamıştı ama Rory sakın bir şekilde izliyordu.

döndürün ve çözün.

Bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu ve gözleri bahçeyi tarayarak kralı aradı.

O akşam Rory, Bellina ve Max, Cat, Tallent ve Kit ile buluşmak üzere sarayın kapısından içeri adım attılar. Akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıkacaklardı ve Rory onları şahsen göreceği için heyecanlıydı.

Kaldırımında heyecanla konuşarak yürüyorlardı ki önlerine bir adam çıktı. Adamı tanıması bir an sürdü, ama sonra onu taht odasından tanıdı. *Bruce Stewart*, diye hatırladı Rory.

"Siz Aurora Raven mısınız? Kasap?" diye sordu.

Lo birdenbire ortaya çıktı, gölgelerin arasından fırladı ve hırladı. Asher geri sıçradı ve dikkatini tekrar adama vermeden önce kediye ters ters baktı.

Bruce geri çekildi ve ellerini kaldırarak canavara yorgun gözlerle baktı. "Kötü bir niyetim yok." Tekrar Rory'ye baktı. "Öyle misin?"

"Öyleyim." Nasıl olur da bilmez? Mahkûmların onu bilgilendireceğinden ve kendisinden uzak durması için uyaracağından emindi.

Adamın gözleri parladı ve kollarını iki yana açarak öne doğru bir adım attı. Asher Rory'yi geri çekerken ve Max Bellina'nın önüne geçerken Lo vahşi bir hırıltı çıkardı ve adamın göğsüne saldırdı. Rory oflayıp pufladı. Onların korumacılığını takdir etse de, kendini savunabilirdi.

"Ona sarılacaktım," diye bağırdı Bruce. "Yemin ederim! Kızımı kurtardı!" Lo'nun dudakları ölümcül bir hırıltıyla dişlerinin üzerine çekildi.

"Bekle!" Rory bağırdı. "Lo, ona zarar verme, lütfen."

Lo onun üzerinde durup kalkmasına izin vermeyince Rory etrafından dolaşarak adama baktı.

"Kızınız mı?" diye sordu.

Başını kuvvetle salladı. "Adı Sera. Kurbanlarınızdan biri olan bir adam ona tecavüz etmeye çalışmış ama siz onu durdurmuşsunuz. Yüzünüzü haberlerden tanıdı."

Rory'nin eli ağzına gitti. Kurtardığı kişilere ne olduğunu hep merak etmiş, ama belli nedenlerden dolayı onları asla arayamamıştı. İnsanlar şimdi gösteriyi izlemek için etraflarını sarmıştı.

Rory, "Lo, bırak onu," diye emretti.

Panter oflayıp pufladı ve geri çekildi. Rory'nin yanına yerleşti ve Bruce'un her hareketini izledi. Bruce ayağa kalktı, dev kediden ve elini uzattı. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Karım Sera daha çocukken öldü ve bana kalan tek şey o." Rory onun elini sıktı ve devam etti: "Buraya gelmek ve size teşekkür etmek için elimden geleni yaptım. O da kendisi için size teşekkür etmemi istedi."

"Vincula'ya bilerek mi geldin?" diye sordu kalabalıktan biri kuşkuyla.

Bruce döndü. Rory'yi göstererek, "O bir kahraman," dedi. Tekrar ona döndü. "Sera dinleyecek herkese anlatıyor. Senin adını temize çıkarmaya kararlı."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye geveledi Rory, tutarlı düşünceler üretemeyecek kadar şok olmuştu.

Bruce başını salladı. "Ben buradayken bir şeye ihtiyacın olursa, senindir. Ailem sana sonsuza dek borçlu kalacak."

Başını sallama sırası Rory'deydi. "Buna gerek yok ama teşekkür ederim."

Arkadaşlarına döndü ve başıyla gitmelerini işaret etti. Duyguları allak bullak olmuştu ve meraklı gözlerden uzakta olması gerekiyordu. Asher onu izleyen kalabalığın arasından geçirdi.

Tekrar Bruce'a baktı. Bruce ona işlediği suçların neden gurur duyması gereken bir şey olduğunu hatırlattı.

Grup barda Tallent, Cat ve Kit'i beklerken Max, Rory'nin sandalyesinin yanında oturan Lo'ya baktı ve kıkırdadı. "Alınan küçük şey, değil mi?"

Kedi onun elini ısırды ve Rory'nin bacağına süründü. Arkadaşlarına göldeki saldırıdan bahsetmemişti ve Lo onun yanından ayrılmayı düşünmediğine göre bunu yapması gerekiyordu.

Rory, "Sanırım neden gitmediğini biliyorum," dedi. Diğerleri beklentiyle ona baktı. "Birkaç gece önce göldeydim ve Ronny bana saldırdı. Lo onu öldürdü."

Bellina'nın nefesi kesildi, Max umursamaz göründü ve Asher'ın bronz teni bembeyaz oldu. "Ne?" Bellina çığlık attı. Lo'ya baktı. "Yasaları çiğnediği için idam edildiğini sanıyordum?"

Lauren'in Rory'yi sorgulamasından bir gün sonra Samyaza bir kasaba toplantısı düzenledi ve Ronny'nin idam edildiğini söyleyerek herkese ölüm haberini verdi. Ronny'nin nerede bulunduğunu söylemedi. Rory onun Lo tarafından parçalandığını biliyordu ve bu ona tuhaf gelmişti.

Panter kuyruğunu salladı. "Herkes senin bir sineği bile incitemeyeceğini düşünüyor," diye suçladı Asher.

Rory dikkatle Asher'a baktı. "Sana onun kötü kalpli olduğunu söylemiştim." "Neden bu kadar sakınsın?" Asher Max'e sordu.

Yaşlı adam omuz silkti. "Hiç şaşırmadım."

Bellina öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Komutan neden yalan söylesin ki?"

"O yapmadı," dedi Max, Lo'ya bakarak. "Rory'ye saldırdı ve bu yüzden öldü. Kimin elinden olduğunu hiç söylemediler."

Lo, Max'e doğru bir adım attı ve pantolonunun paçasını yaladı, Max de ona bacağını salladı. Diğerleri gülmekten kırıldı ve Bellina takdirle Lo'ya baktı. "İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Lo esnedi ve başını ön patilerinin üzerine koydu. Max'in umursamaz ifadesi ciddileşti. "Saray dışında tek başına bir yere gitmene gerek yok."

Rory bunu biliyordu ve bu gerçekten nefret ediyordu. "O zamandan beri kasabaya ilk kez geliyorum."

"Bizden biri olmadan saraydan ayrılmayın," dedi Bellina, Max'le arasını göstererek.

Asher, "Sana eşlik etmemi istersen beni ara derdim ama telefonumuz yok," diye yakındı.

"Sarayı yalnız bırakmayacağım," diye söz verdi. "Şimdi, gecemizin tadını çıkarabilir miyiz?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Cat yanında Tallent ile yanlarında belirdi. "Kit yarım saat içinde burada olacak." Bardaklarına baktı. "Benimki nerede?"

Tallent onu bara doğru yönlendirdi. "Kendi içkini kendin alabilirsin." Masaya el salladı. "Hemen döneceğiz."

Nina barda Tallent ve Cat'in yanına yanaştı ve kibarca gülümsedi. Söylediği bir şey Tallent'ı güldürdü ve Cat başını salladı. Nina'nın yüzü gülümsediğinde çok güzel oluyordu. *Caius'un dikkatini çeken Kasap olmasaydı Rory hâlâ Nina'nın düşmanı olur muydu?*

Nina onun baktığını fark etti ve kadının duruşu değişti, şiddet vaat ediyordu. Nina'daki bir şey çirkinlikten uğursuzluğa dönüşmüştü ve bu Rory'nin tüylerini diken diken etti.

Tedirginliğini üzerinden atan Rory gülümseyerek masaya döndü ve kadehini kaldırdı. "Artık berbat olmayan vizyonuma."

Bölüm 23

Bir kez daha, Rory ölüyordu. Nina büyük bir nezaketle Rory'yi akşam vardiyasına geçirdi ve tuvalet nöbetini ona verdi. Gracie nereye gideceğini ve Nina'nın emirleri uyarınca personelin kullandığı tuvaletler dışındaki tüm tuvaletleri temizleyeceğini açıkladı. Lejyondakiler de dahil olmak üzere diğer tüm odalar personel tarafından temizleniyordu.

Saray muazzamdı ve Nina, Rory'nin her tuvalet temizlenene kadar duramayacağını söyledi. Bütün gece ve ertesi gün fırçalayacaktı ve bundan kurtulmak için elini bir kapıya sıkıştırmayı düşündü. Rory en üst kattan başlayıp aşağı doğru inmeye karar verdi, ama son sahanlığa adımını attığında kararından pişman oldu. Bacakları jöle gibiydi ve en alttan başlayıp her katta mola vererek yukarı doğru ilerlemek daha akıllıca olurdu. Bu çok

Geç kaldın.

En üst kata bakarken ağzı hayretle aralandı. Bir grup koridor yerine geniş bir lobi vardı. Kadife koltuklar bazı duvarlarda sıralanmıştı ve satranç gibi çeşitli oyunların oynandığı masalar, sandalyelerle birlikte odanın etrafına dizilmişti.

Arka tarafta bir kapı vardı ve aceleyle odanın karşısına geçip kapıyı açtı. Sonunda tek bir kapı olan geniş bir koridor onu karşıladı. Oyun odasının banyosu olmalı, diye tahmin etti. Tuvaletini yapan birini görmediğinden emin olmak için usulca kapıyı çaldı ve cevap gelmeyince kapının tokmağını çevirip içeri girdi.

Kesinlikle bir banyo *olmayan* devasa odaya bakarken nefesinin altından küfretti. Siyah mobilyalarla dekore edilmişti ve sarayın geri kalanı gibi eski moda ve gösterişli görünmek yerine, temiz hatlara sahip moderndi.

Odanın tıpkı gökyüzü odası gibi güce sahip olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Tavanı esans ışıkları süslüyordu ve duvarda bir esans ekranı asılıydı.

Caius'un odası olmalı. Yan duvardaki ilk kapıyı açtığında incelikle dikilmiş kıyafetlerle dolu bir dolapla karşılaştı. Onun kokusu havayı doldurdu ve bir sapık gibi derin bir nefes aldı. Kapıyı kapatırken usulca tıkladı ve yanındaki diğer kapıyı açtığında kalp krizinden öleceğinden emindi.

Önünde, siyah porselen küvetin içinde uzanan Caius duruyordu. Buhar sarmıştı ve geniş sırtı küvetin arkasına yaslanmıştı.

Kolları yanlarda dururken saç telleri yüzüne düştü. Kadının girişine rağmen, adam rahatsız olmamış görünüyordu.

"Beni çıplak görmek istiyorsanız Bayan Raven, tek yapmanız gereken sormaktı." Adam ayağa kalkınca Rory gözlerini adamın çıplak bedeninde gezdirdi ve gördüğü manzara karşısında kanı ısındı. *Adam çok büyüktü.*

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu bir havluya uzanırken.

"Tuvaletler," diye mırıldandı. "Nina saraydaki her odayı yapmamı söyledi."

Su damlacıkları göğsünden aşağı akarken teni parlıyordu. "Aval aval bakmayı bırakın, Bayan Raven."

Gözleri onunkilere kaydı ve şaşkınlığı kızgınlığa dönüştü. "Affedersiniz, Majesteleri. Bugün bir penis görmeyi beklemiyordum."

Yaklaştı ve bir an için gözleri kadının içinde hissettiklerini yansıttı. "Gece oldu. Sarayın yatak odalarında tam olarak ne bulmayı bekliyordun?"

Yumruğu kova sapının etrafında sıkılaştı. "Beni gece vardiyasına geçiren kız arkadaşındı."

Ağzının köşesi eğlenerek kalktı. "Öyle mi?"

Nina'nın bunu bilerek yaptığını fark etti. İnsanların Rory'nin gecenin geç bir saatinde gelip tuvaletlerini temizlemesine kızacaklarını biliyordu. "O kaltak," diye tısladı nefesinin altından.

Kralın yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. "Evet, Nina küçük, hırçın bir şey, değil mi?"

"Yine de tuvaletinizi temizlememi ister misiniz, *Majesteleri*?"

"Elbette," dedi tuvalete doğru bir hareketle. "Seni ayaklarımın dibinde görmek için bir fırsatı daha kaçırmak istemem."

Karşılık vermemek için dilini ısırды. Ona renklerle dolu bir dünya sunduktan sonra kollarında onu kucaklayan o şefkatli adam gitmişti. Bu anı onu tereddüt ettirdi. "Cora'nın dosyası hakkında doğruyu mu söylüyordun?"

Lavabonun başında durmuş, diş fırçasına diş macunu sıkıyordu. "Cevabımın bir önemi yok. Sen istediğine inanacaksın."

"Bunu duymam gerek," diye ısrar etti. *Onun masum olduğuna inanmak için neden bu kadar çaresizdi?* Kendini kaybediyordu.

Gözleri aynada onunkilerle buluştu. "Evet, Rory. Doğruyu söylüyordum."

Başını salladı ve elindeki işe döndü. Tuvaleti temizlerken Nina'yı cezalandırmanın yaratıcı yollarını hayal etti.

Caius, Nina'nın tenindeki sabun kokusunu alabileceği kadar yakınında durdu. "Nina'yı kıskanıyor musun?"

Rory çenesini tuttu. "Hayır."

Onun arkasına çömeldi ve dudakları kulağına değdi. "Yalancı." Bu kelimeyi son zamanlarda sık sık duyuyordu.

Tüyleri diken diken oldu ve nefes alış veriş hızlandı. "Ne hissettiğimi bildiğini sanma."

Kızın saçlarını yana yatırdı ve boynuna bir öpücük kondurarak kızın iniltisini bastırdı. "Kıskançlık size çok yakışıyor Bayan Raven."

Üzerinde havludan başka bir şey olmadığı acı bir şekilde farkındaydı. Sadece arkaya uzanması gerekiyordu.

Adam ayağa kalkıp geri çekildi ve kadın gözlerini kapatarak libidosunu sakinleşmeye zorladı. Temizlik malzemelerini kovaya atıp gitmek için ayağa kalktı ama adamın eli kolunu yakaladı.

Omzunun üzerinden ona baktı ve yüz hatlarında bir kararsızlık ifadesi belirdi. "Bu gecelik işin bitti."

Yüzü bomboştı ama çabasızlıktan değil. "Nina'ya benden nefret etmesi için bir neden daha mı vermeye çalışıyorsun?"

Onun yanından geçip odasına doğru yürüdü ve "Nina'yı artık pek göremeyeceksin" dedi.

Rory onun arkasından giderken kaşları birbirine çarptı. "Sözleşmesi bitmek üzere mi?"

Bir çekmece açtı ve içinden bir çift ipek pijama pantolon çıkardı. "Ne yazık ki hayır."

"Ne yazık ki mi?" diye papağan gibi tekrarladı. "Oyuncağınızın sizde kalmasından mutlu olacağınızı düşünmüştüm."

Havlusunu bıraktı ve tüm çıplaklığıyla karşısında durdu. Gözleri daha önce göz gezdirdiği uzantıyı buldu ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

"yeni bir oyuncağım var," diyerek onun transını bozdu.

Gözleri kızın içine dikilmişti, iması açıktı.

"Oyuncaklarını kıracak bir tipe benziyorsun," diye mırıldandı. Onu kırmayacaktı.

Pantolonunu giydikten sonra ona doğru ilerledi, sarı saçlarından göğsüne su damlıyordu. "Öyleyim."

Adam uzaklaşırken kadının omurgasından bir ürperti geçti. "Yarın sabah saat sekizde ofisime geleceksin." Yorganını yere bıraktı. "Şu andan itibaren benim için çalışacaksın."

Yüzündeki şaşkın ifadeyi saklamak mümkün değildi. "Ben zaten sizin için çalışıyorum."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bayan Raven, yarından itibaren benim kişisel asistanımsınız. Artık önemsiz evrak işlerini yapmak istemiyorum."

Ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. Onu doğru duymuş muydu? Yukarı uzanarak kolunu çimdikledi. Hafif bir acı şoku tenine battı.

"Rüya görmüyorsun," dedi onun düşüncelerini okuyarak.

"Bir asistana ihtiyacın yok," diye mırıldandı, durumun kontrolünü kaybetmişti. Yapılacak bir evrak işi yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

"İhtiyacım olduğunu söylemedim," diye cevap verdi. "Kovuldunuz."

Rory ertesi sabah sekizi bir dakika geçe Caius'un ofisine girdi. "Geç kaldınız, Bayan Raven."

Caius, Rory'nin duvardaki saate bakıp kaşlarını çatmasını izledi. "Bir dakika geç kalmış sayılmazsın."

İğrenç hizmetçi üniformasına baktı ve eliyle onu daha yakına çağırdı. "Ne giyiyorsun?"

Yere baktı. "Üniformam. Gündelik kıyafetler ya da yırttığın elbiseyi giymemi istemediysen, sahip olduğum tek şey bu."

Balodaki günahkâr elbiseyi tercih etti. "Bu kabul edilemez." Ayağa kalktı. "İşe uygun bir gardırop almak için şehre gidiyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu ayki kredim bitti."

Onu görmezden geldi ve ofisinden çıkıp taht odasına kadar kendisini takip etmesini işaret etti. "Kimseye kendi iş kıyafetlerinin parasını ödetmezdim ama beni ne kadar az düşündüğünüzü hatırlattığınız için teşekkür ederim."

Onun arkasından yürürken ağzının kapandığını duydu. Sam onları fuayede karşıladı ve yanlarında sıraya girdi. *Melek* ona, "Bugün bir gelişin var," diye hatırlattı.

Caius aniden durdu ve burun kemiğini sıktı. Unutmuştu. İsteddiği şey Rory'nin kendisi için dar etek modeli yapmasını izlemektir, bir mahkûmu selamlamak değil. "Rory'yi giysi alışverişine götürmeni istiyorum," diye cevap verdi.

Sam onu boğazlamaya hazır görünüyordu. "Benim hakkımda bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüren ne?"

Rory, "Tek gidebilirim," diye itiraz etti. "Ben bir yetişkinim." Caius onu görmezden geldi. "Lauren nerede?"

"Tam burada," dedi Lauren odanın uzak girişinden. "Sizin için ne yapabilirim, Majesteleri?"

Onun resmi selamına neredeyse gözlerini devirecekti. Onu Sam'i tanıdığı kadar uzun zamandır tanıyordu ve formaliteleri çoktan aşmışlardı. "Rory'yi kasabaya götür. Yeni pozisyonuna uygun bir gardıroba ihtiyacı var."

"Kendi başıma giysi alabileceğime güvenmiyor musun?" Rory onun arkasından kuşkuyla sordu. "Alınma ama," dedi Lauren'a bitkin bir ifadeyle bakarak.

"Tüm gücümle," diye *Melek*.

Caius ona, "Bu senin korunman için," dedi, gözleri boynuna bakarken, narin cildini renklendiren morlukları hatırladı. "İş kıyafetine ihtiyacı var. Tercihen etek ve bluz."

Rory kibirli bir tavırla, "Ben her gün etek giymiyorum," dedi. Caius ona döndü ve elbisesini işaret etti. "Zaten giyiyorsun." Dikkatini tekrar Lauren'a verdi. "En az iki hafta yetecek kadar kıyafete ve kaç çift ayakkabıya ihtiyacı olacak."

Rory alay etti ve başını salladı. "Kimin on dört kıyafete ihtiyacı var ki? Çamaşırlarımızı haftada iki kez yıkıyorlar!"

Onu görmezden geldi ve Sam'e kendisini ofisine kadar takip etmesini işaret etti. Rory'nin itirazları kulak ardı edildi ve Lauren'ın peşinden odadan çıkarken kendi kendine gülümsedi.

"Artık bir asistanın mı var?" Sam kıkırdadı. "Ne zamandan beri bir asistana ihtiyacın var?"

"Onu korumam gerektiği için," diye cevap verdi. "Bir kez saldırıya uğradı ve bunun tekrarlanması riskini göze alamam."

Sam cebinden koca bir muz çıkarırken, "Ona karşı hıyar gibi davranmayı bırakırsan, senden hoşlanmaya başlayabilir," dedi.

"Pantolonuna bir muz nasıl sığdırdın?"

"Pantolonum zaten çok daha büyük bir şey taşıyor." Sam meyveyi soyarken sırttı ve büyük bir ısırık aldı.

Caius ofisinin kapısını iterek açtı ve tekrar kilitlemeyi unuttuğunu fark etti. Önemli değildi çünkü kimse kralından bir şey çalmazdı ama bu onu rahatlatan bir alışkanlıktı.

Durakladı ve alaycı bir kahkahayla başını salladı. Rory ofisine zorla girdiğini itiraf etmişti. *Sanırım o kadar da unutkan değilim*, diye düşündü.

Küçük bir kapı sesi odada yankılandı ve Caius Sam'e baktı. "Gelen erken mi geldi?" Olası yeni bir gelişe hazırlanmak için her zaman bir duruşmadan önce bilgilendirilirlerdi. Duruşmalar günün aynı saatinde oluyordu ve hâlâ bir saatleri vardı.

Sam başını salladı. "Duyduğum kadarıyla hayır."

Caius kapıyı açması için bir gölgeyi çağırdı ve Nina diğer tarafta durdu. Güne birlikte başlamak isteyeceği son kişi oydu. "Ne oldu?"

İçeri adımını attı ve Sam'i görünce gözleri hafifçe parladı.
"Personelden biri görevlerini savsakladı ve ortadan kayboldu."

Caius masasının arkasında oturmuş, kâğıtlara bakıyormuş gibi yapıyordu. "Hasta mı yoksa yaralı mı?"

"Odalarında değillerdi, Majesteleri." Kadının yüzü kendini beğenmişti ve Caius hemen şüphelendi.

Cevabının ne olacağını zaten biliyordu ama yine de sordu. "Kimdi o?"

"Aurora Raven." Başı dönüyordu ve adam derin bir nefes aldı.

"Dün gece ona durmasını söyledim." Nina'ya sert bir bakış fırlattı. "O artık seni ilgilendirmiyor."

Hizmetçi . "Gitti mi?"

"Artık benim için çalışıyor," diye yanıtladı Caius. "Şimdi bize izin verirsiniz, sizi ilgilendirmeyen konular hakkında konuşmamız gerekiyor."

Nina'nın öfkesi hissediliyordu. "Affedersiniz? Bu da ne demek oluyor?"

Sam 1.80'lik boyuyla ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. "Bu onunla bir daha konuşmana gerek olmadığı anlamına geliyor. Git buradan."

Nina irkildi ve yardım için Caius'a baktı, ama Caius sahte kâğıtlarını gözden geçirirken onu görmezden geldi. "Onu duydun Nina. Git buradan."

Kadın gittikten sonra Sam, "Onun saraydan taşınması gerekiyor," dedi.

Caius içini çekti ve kalemini yere bıraktı. "Biliyorum. Yarın Rory'ye ayarlatırım."

Sam gür bir kahkaha attı. "Gördüğüm kadarıyla şimdiden ona kur yapmaya çalışıyorsun." Caius bir omzunu kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Benden sonsuza kadar nefret edemez."

"Eğer kız kardeşini öldürdüğünüzü düşünüyorsa, evet, ."

Caius elindeki yüzüklerden birini çevirerek, "Benim yapmadığıma onu ikna etmek için somut bir şeye ihtiyacım var," dedi.

"İkimiz de Gedeon olduğunu biliyoruz," diye cevap verdi Sam. "Asıl soru neden?"

Lauren kapının diğer tarafından oflayıp puflarken Rory soyunma odasında kırmızı kalem eteğinin içindeki kışına hayranlıkla bakıyordu. "Bir bakayım, yoksa içeri geliyorum."

Rory kapıyı açtı ve bir elini vücudunda gezdirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Lauren parmağıyla bir daire çizdi ve Rory arkasını döndü. "Kralın seni becermesini mi istiyorsun?"

Rory sarsıldı. "Ne? Bana etek almamı söyledi!"

"Şaka yapıyorum," diye cevap verdi *Melek*. Yüz ifadesinden şaka yapmadığı .

Rory Lauren'i kolundan tutup odaya çekti ve kapıyı kapattı. "Beni kralın fahişesi olarak damgalatmaya mı çalışıyorsun?" Lauren yüksek sesle güldü ve başını salladı. "Sen zayıf küçük bir kuzu değilsin. Sen inanmadığın sürece onların senin hakkında ne düşündüğünün bir önemi yok, küçük kasap."

Rory onun ardından baktı ve neredeyse Cora'nın tatlı kuzu formunun etrafında oynadığını görebiliyordu. Gerçekten de neyin önemli olduğunu bu kadar çabuk mu unutmuştu? Söylediklerine rağmen Caius'un Bane olma ihtimali vardı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı ve eteğin arkasındaki fermuarı tuttu.

Önemli olan tek şey gerçektir ve gerçeği öğrendiğinde ya Umbra Kralı'nı öldürecek ya da...

Ya da ne?

Bölüm 24

Rory ertesi sabah erkenden Caius'un ofisinin kapısından içeri girdi, üzerinde dar, kırmızı bir eteğin içine sokulmuş siyah ipek bir bluz vardı. Yüksek topuklu ayakkabılarının mermer zeminde çıkardığı gıcırtilar kendini güçlü hissetmesine neden oluyordu.

Caius henüz masasının başında oturup onu kızdırmanın yeni yollarını düşünmüyordu ve tekrar karıştırdı.

Bir zamanlar Cora'nın dosyasının bulunduğu çekmeceyi çekiştirdi ve çekmece kolayca kayarak açıldı, içinden bir not çıktı.

Birinin eşyalarını karıştırmak hiç kibarca değil Bayan Raven.

Belki de cezalandırılmanız gerekiyordur.

"Pislik herif," diye mırıldandı.

"O da neydi?" Caius'un derin sesi kapıyı arkasından kapatırken sordu.

Gözleriyle ona defolup gitmesini söyledi ve masayı kapattı. "Kız kardeşimin dosyası nerede?"

"Size de günaydın," dedi ve arkasındaki dosya dolaplarından birini açtı. "İ te."

Cora'nın acil durum raporunun bulunduğu zarfı uzattı ve Cora zarfı tereddütle aldı. "Bunu bana neden veriyorsun?"

Siyah gömleğinin kollarını sıvadı ve geniş masasının arkasına oturdu. "Ne yazdığını zaten biliyorsun. Bunu neden istiyorsun?"

Dosyayı dosya dolabının üstüne koydu ve masanın etrafından dolanarak kralın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bunu almanı istemiyorum."

Masasındaki başka bir çekmeceden bir avuç dolusu dosya çıkarmadan önce bir süre ona baktı. "Sana göre ben de oradaydım. O dosyada ne olduğunu da zaten biliyor olmalıyım."

"Eğer sen değilsen, o zaman kimdi?" diye sordu. "Seni gördüm, Caius."

Dudakları aralandı. "Tekrar söyle."

Aniden duyma yetisini mi kaybetti? "Ne oldu?"

"Benim adım," diye açıkladı. "Tekrar söyle. Daha sonra bağırdığın zaman için iyi bir alıştırma olacak."

Derin bir kızarıklık yanaklarını boyadı ve bir an için düşünce akışını kaybetti. "Soruya cevap ver."

Elindeki yüzükler tahtaya vurdukça parlıyordu. "O ben değildim. Neredeyse be  yüz yıldır Vincula'da kilitliyim ve beni burada tutan büyüyü bozmu  olsaydım, öldürmeyi amaçladığım kişi kız kardeşin olmazdı."

Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Seni gördüm."

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Yüzümü görmüş olabilirsin ama *beni görmedin.*" Arkasına yaslandı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Tutuklanmanızla ilgili acil durum raporunda, kamera kayıtlarında Bay Witlow'un dairesine geldiğinizde kapıyı iri yarı bir adamın açtığı görülüyor. Ayrıca dairesinde birkaç şişe şekil değiştirme iksirinin yanı sıra farklı boyutlarda kıyafetlerle dolu bir dolap bulduklarını, ancak orada başka kimsenin yaşamadığını ve kimsenin daireden çıkarken kaydedilmediğini söylüyor. Senin dışında yani."

Bunun nereye varacağını biliyordu. "Samyaza ve kardeşlerin dışında kimse senin neye benzediğini bilmezken nasıl olur da biri sana dönüşebilir?" diye meydan okudu. "Diğer herkesin hafızası silinmiş durumda."

"Sırf kız kardeşini öldürmek için kontratımı bozduğuma inanmak senin için neden daha kolay?" Sesi öfke doluydu.

İçindeki şüphe yeşerdi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Yapmadığım şeyler için benden nefret etmeyi bırakırsanız, bu anlaşma eğlenceli olabilir Bayan Raven."

Utanmış ve kızgındı çünkü adamın söyledikleri mantıklıydı. Neden Erdikoa'ya on beş yaşındaki bir kuzu değiştireni öldürmeye gelmişti ve eğer onu burada tutan büyüü bozduysa, neden hiç gitmiyordu?

En başa dönmek, yumruklarını duvara vurma isteği uyandırdı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini ona dikti. "İşlediğim suçlar için benden nefret ediyorsun. Benim de seninkiler için senden nefret etmem adil olurdu."

"Ne istersen düşün," dedi ayağa kalkarken. "Bunları gözden geçir ve ayrılış tarihlerini yaz."

Rory dosyaları Caius'tan aldı ve en üstteki klasörü açtı. Max'in sözleşmesiydi. "Nedir bu?"

"Bu ay ayrılacak olan mahkumlar. Tarihleri ve işlerini yazmanızı, sonra da amirleriyle ayarlamalar yapmanızı istiyorum. Bir mahkum ayrılmadan bir gün önce, vedalaşmaları için bir gün izinli olmalarını ayarlıyoruz" dedi. "Vincula'da ailenizi geride bırakmak, Erdikoa'da ailenizi geride bırakmaktan daha kolay değil."

Rory tekrar dosyalara baktı ve göğsüne bir hüznün saplandı. Max'i bir daha asla göremeyecekti. Dosyaların geri kalanını karıştırırken Bruce'un adını gördü ve Asher'ın dosyasına geldiğinde ciğerlerindeki hava boşaldı.

Birkaç hafta içinde iki arkadaş gitti.

Boğazı düğümlendi. "Bunları düzenlemek için nereye oturmalıyım?"

Odanın karşısındaki bir masayı işaret etti. "Keyfini çıkarın." Dışarı çıktı ve onu mutsuzluğuyla baş başa bıraktı.

Caius'un Rory'ye verdiği işi çözmesi sadece bir saat sürdü. İşverenlerle temasa geçmesi gerekiyordu ama bunun dışında yapacak hiçbir şeyi yoktu. Kralı bulmak için sarayda dolaşmayı düşünürken, varlığını bile unuttuğu ana kapı çalındı.

İlk günü hariç, ofisinin ana girişini henüz kullanmamıştı ve o da hiç kullanmamıştı. Kapıyı açtığında Nina'yı diğer tarafta buldu. Hizmetçinin yüzündeki küçümseme ifadesi Rory'nin yüzüne memnun bir gülümseme getirdi.

"Caius burada değil. Mesajınızı alabilir miyim?" Rory tatlı tatlı sordu.

Nina'nın açık teni saçlarıyla uyumlu bir şekilde kızardı ve ite kaka Rory'nin yanından geçerek ofisine girdi. "Nina, eğer sende yoksa bir var.

Randevunuz var, gitmeniz gerekiyor."

Nina Rory'ye döndü. "Caius için çalışıyorsun diye benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Kıkırdaması Rory'nin kulaklarını kanattı. "O sadece senin başka kimseyi öldürmediğinden emin olmak istiyor. Başka bir nedeni olduğunu düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir."

Rory masasına doğru yürüdü ve oturdu. "Bunu onu kuduz bir köpek gibi kovalayan kadın söylüyor."

Nina ilerledi ve Rory onun saldırmasını umdu. Kadının kanını akıtmak istiyordu.

"Caius beni seviyor," dedi Nina ve Rory'nin başı geriye doğru fırlayarak Nina'nın gülümsemesine neden oldu. "Bu doğru. Beni randevulara götürüyor ve sevgisini yağıdırıyor. Müstakbel kraliçenle nasıl konuştuğuna dikkat et."

Bunun üzerine Rory kendini kaybetti. O kadar çok gülüyordu ki gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve ne kadar çabalasa da duramıyordu. "Gerçekten aklını kaçırmışsın!" diye ciyak ciyak güldü. "Ah aether, seni oyuncağı olarak bir kenara attığı için kızgın olduğunu sanıyordum, ama gerçekten seni gelini olarak alacağını düşünüyorsun, değil mi?" Tekrar gülmeye başladı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Caius hışımla içeri girdi. "Burada ne yapıyorsun Nina?"

İnledi. "Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin diye sormaya geldim."

Esprili bir şekilde güldü ve onu kolundan nazikçe yakaladı. Kapıya vardığında, "Git" dedi.

Kapı Nina'nın yüzüne kapandı ve Rory kendini beğenmiş bir gülümsemeyi gizledi, ama bu uzun sürmedi çünkü Caius bir onun önündeydi. O da

Kollarını sandalyesinin iki yanına dayadı. "Neden onunla alay ediyorsun?"

Rory sandalyesini ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama adam onu yerinde tuttu. "Orospunu geri çekersen ben de çekmek zorunda kalmam." Sesi hissettiğinden daha sakindi. Adam Nina'yı savunuyordu ve bu Rory'yi şaşkına çevirdi. "Ben neredeysem o da oraya geliyor, tersi değil."

Ayağa kalktı ve okuma köşesine çekildi. "Eğer buraya tekrar gelirse, oturmasını ve beni beklemesini söyle."

Rory'nin içindeki her şey masasını ters çevirmesi için ona bağıırıyordu. O korkunç insan müsveddesini şımartmasını mı istiyordu? Cehennemın yedi halkasında bile bunun gerçekleşme şansı yoktu. İsterse onu kovabilirdi.

"Gitmem gerekiyor," diye cevap verdi oturduğu yerden kalkarken. "Seni kovmadım," dedi adam yumuşak bir sesle. "Otur."

Rory dilini ısırdı ve gözleriyle gömleğini ateşe vermek için elinden geleni yaptı. Kâğıdı kaldırarak, "Bu işverenlerle temasa geçmem gerekiyor. Bana bunu yapmamı söylememiş miydin?"

Kafasını kaldırmadan bir kez başını salladı. "Git. Sonra günün geri kalanında sakinleşmek için izin al. Öfkeni tadabiliyorum." Gözleri ona doğru kaydı. "Ve seni tatmak kulağa enfes gelse de, öfken aynı ilgiyi uyandırmıyor."

Odadan tepinerek çıktı ve çıkarken kapıyı çarptı, bir yandan da nefesinin altında Caius'a küfrediyordu. Caius onu öldürecek kadar kızdırmış ama aynı anda elbiselerini yırtacak kadar da azdırmıştı. Biriyle yatması gerekiyordu.

Mahkûmlardan ikisi sarayda çalışıyordu, ancak diğer üçü şehirde bulunuyordu. Bir telefon işleri kolaylaştırabilirdi,

Ama Rory'nin yine de Caius'la arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Asher ona kasapta çalıştığını ilk söylediğinde şaka yaptığını sanmıştı ama hayatında bir kez olsun ciddiye. Onu iş yerinde ziyaret etmekten kaçınıyordu çünkü nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Kan arzusu geri gelecek miydi?

Nina burada bu karanlığı içinden çekip çıkaran tek kişiydi ve Rory bunun, kadının ruhunun gerçekten siyah olmadan da siyaha yakın olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Rory bunu göremiyordu ama belki de kendi ruhu bunu hissedebiliyordu.

Derin bir nefes alarak kapıyı itti ve tepesinde bir çan tıngırdadı. Rory neden bir kasap dükkânına ihtiyaç duyduklarını anlamıyordu, çünkü et zaten Erdikoa'da işleniyordu. Hiç kasaplık yapılmıyordu ve bakkalda satmak varken fazladan bir dükkâna sahip olmak anlamsız görünüyordu.

Asher sallanan bir kapıdan içeri girdi ve tezgâha yaslanarak sırtıttı. "Bir gün eve geleceğini biliyordum."

Gözlerini kısmıştı. "Bu bir seri katil şakası mıydı?"

"Hem de iyi bir tane." Göz kırptı. "Lo için et mi sipariş ediyorsun?"

Rory başını salladı. "Patronunla konuşmak için buradayım." Adamın kaşları kalktı. "Bana bu kadar erken ayrılacağını söylememiştin," diye suçladı. Son günü birkaç hafta sonra, Max'inkinden hemen önceydi.

Asher'ın omuzları düştü. "Ne işe yarardı ki?" Sesi kasvetliydi ve kadın tezgâhı geçerek kollarını Asher'ın ortasına doladı.

"Sen bizi hatırlamayabilirsin ama biz seni hatırlayacağız," diye söz verdi ona.

Onu bırakmadan önce sıktı ve ellerini arka ceplerine koydu. "Bütün bir günü birlikte geçireceğiz," diye hatırlattı ona. "Arkadaşlar birinin son günü için işten izin istediklerinde asla reddedilmezler." Yüzünü buruşturdu. "Nina'yı unutmuşum. Seninkini reddetmekten zevk alırdı. O hafta hangi gün izinliysen o gün için izin isteyeceğim."

Rory ona arsızca sırıttı. "Artık Nina için çalışmıyorum." Asher bir kahkaha attı. "Kahretsin, onu sen mi öldürdün?"

Rory onu hafifçe itti. "Hayır, onu ben öldürmedim. Caius beni yeniden atadı."

Asher çenesindeki hafif kirli sakalı kaşıdı. "Şimdi de Caius mu oldu?" "Ben onun kişisel asistanıyım."

Asher'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Sen yeni Nina mısın?"

Bu sefer onu sertçe itti. "Eğer bunu bir daha söylersen seni bu kancalardan birine asarım."

Omuzları sessiz kahkahalarla sarsılırken ellerini kaldırdı ve dudaklarını birbirine kenetledi. "Büyü artık," diye homurdandı Rory. "Beni neden yerinden oynattığını bilmiyorum."

"Kral size bir gün izin verecek. İnsan kaybetmenin ne kadar zor olduğunu anlayan biri varsa o da odur."

Bölüm 25

Rory çalar saatini kaptığı gibi gizlice merdivenlerden yukarı, gökyüzü odasına çıktı. Burayı bulalı iki ay olmuştu ve oraya sadece birkaç kez gitmişti. Caius'un rutinini ve ortalama olarak ofisine ne zaman geldiğini öğrendiğinde, her gece burada uyumaya ve işe gitmek için gizli geçitten geçmeye başlayabilirdi.

Yeni işinde uyumayı ne kadar sevse de, odasına gizlice döndüğünde diğer personelden kaçınmak için alarmini bu gece normal vardiyasına kuracaktı. Birinin yanından geçerse, odaya girip çıkarken onu eski üniformasıyla gördüklerinde iki kere düşünmeyeceklerini umuyordu.

O birkaç saati kaybetmeye değdi; şu anda o odaya ihtiyacı vardı. Caius'la ilgili kafa karışıklığı, Max ve Asher'ı kaybettiği için duyduğu üzüntü ve Cora'nın ruhunu asla bulamayacağı için yaşadığı umutsuzluk onu mahvediyordu.

Düşünceleri onu duraksattı. Beyni Caius'a kesin olarak inanmış mıydı?

Bunu daha sonra düşünecekti. Elbisesini bir sandalyenin üzerine koyduktan sonra çalar saatini komodinin üzerine yerleştirdi ve altındaki vardiyayı ortaya çıkarmak için elbisesini çıkardı.

Uzandığında yatağı bulutlar gibi hissetti ve yıldızlı gece gökyüzüne bakarken uzun bir iç çekti. Uykuya dalması uzun sürmedi ama biri üzerine oturduğunda bir köpek oyuncağı gibi ciyakladı.

Kişi sıçradı ve duvarlardaki ışıklar hemen canlandı. Rory'nin karnı yere düştükten sonra tekrar yerine oturduğunda, Caius'un başında dikildiğini gördü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Buraya nasıl girdin?"

Rory'nin göğsü hâlâ inip kalkıyordu ve dikkatini toplayabildiğinde gözlerini devirdi. "Eminim kapıları daha önce duymuşsundur."

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Kapı kilitliydi. Buraya nasıl girdiniz?"

Göz temasından özenle kaçınarak tırnaklarına baktı. "Kilidi açtım."

"Burada olmamalısın," diye homurdanarak hoşnutsuzluğunu belli etti.

Sessiz kaldı ve odanın karşısına geçip üniformasını aldı ve kolunu kolundan geçirdi.

"Bekle," diye seslendi arkasından, uzun ve bitkin bir iç çekiş bırakarak. "Kalabilirsin."

Tereddüt etti. "Neden?"

Beklediği gibi imalı bir şey söylemedi. "Çünkü geç oldu ve koridorlarda yalnız dolaşmamalısın."

Adamın sözleri düşünceliydi ve kadın bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. "Burası neresi?"

Parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ve Rory gördüğü manzara karşısında yutkundu. Elleri çalışırken zarifçe hareket ediyordu ve o ana kadar ellerin seksi olabileceğini bilmiyordu.

"Burası Atarah'nın ziyaret ettiği zamanki odasıydı," dedi ve gömleğini Rory'nin atılmış elbisesinin yanındaki sandalyenin üzerine attı. Eliyle tavanı işaret etti. "Vincula'yı çok severdi ama güneş ışığından yoksun olduğu için uzun süre kalmak istemezdi. Erdikoa'da gökyüzü neye benziyorsa ekranlara da o yansıyor." Kendi kendine gülümsedi. "Normal misafir odalarından nefret ederdi."

Rory başını kaldırdı ve gülümsedi. "Ben de Erdikoa gökyüzünü özlüyorum. Bana evimde sevdiğim insanları hatırlatıyor."

"Aatxe gibi mi?" diye sordu hışımla, yüzüklerini tuvalet masasının üzerine koyarken.

Ona şüpheyle baktı. "Evet. Adı Dume."

"Erkek arkadaşın mıydı?" Caius pantolonunu çıkarıp dar boxer külotundan başka bir şey giymeden dururken hareketleri sarsıldı.

Adamın aleti mükemmel bir şekilde belirginleşmişti ve kızın aklını başından almıştı. "Uh, hayır, o-ne yapıyorsun?"

"Yatmaya hazırlanıyorum Bayan Raven," dedi Caius şaşkınlıkla.

"Seninle yatmayacağım." Sesinde hissettiğinden daha fazla inanç vardı.

Sinirlenmiş görünüyordu. "Eğer bu yatakta uyuyorsan, seni temin ederim ki uyuyorsun." O kendine özgü sırtıış geri dönmüştü ve bundan hoşlandığı için nefret ediyordu. "Eğer istediğin buysa sevişebiliriz de."

Görünüşe göre kirli ağzı da geri döndü.

Ona dokunmadığı sürece yanında uyumak zararsızdı.
Eğer deneseydi, parmaklarını kırardı. *Belki de.*

"Dume benim en iyi arkadaşım. Kız kardeşim ve ben onunla birinci sınıfta tanıştık. O benim için bir kardeş gibidir." Artık bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ve bu ona acı veriyordu. Gözleri sulandı ve hızla kırıştırdı.

Normalde ağlamazdı ama bu aptal diyar onu hüzünlü bir çocuğa dönüştürdü. Ailesinden koparılmış birini görmek ve ağlamamak isterdi. Çok zordu.

Caius'un başparmağı kızın yanağındaki tek bir damla yaşı sildi ve kızın dudakları bu şefkatli jest karşısında aralandı. "Ben de kardeşlerimi kaybettim."

"Atarah'ı sen mi öldürdün?" diye fısıldadı. Cora'yı öldürmediyse, masum olduğu başka bir suçtan dolayı cezalandırılmış olabilir.

"Hayır," dediğinde onu saran hüznü izledi. Rory'nin omuzları rahatlayarak çöktü.

Adam ona korkunç davranmaktan başka bir şey yapmamışken neden mutluydu? Vincula'ya geldiğinden beri kendine sorduğu içsel soruların sayısı onu rahatsız ediyordu. En iyi haliyle kimlik krizi, diye tahmin etti.

"Benimle ilgili fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" Yatağın etrafında yürüdü ve sanki alemlerdeki en doğal şeymiş gibi onun karşısına tırmandı.

Yüzünü ona dönmek için yan döndü ve dirseğinin üzerine yaslandı. "Sam annene baktığında arkadaşlarıyla karşılaştı. İnsanların seni savunduğunu biliyor muydun? Onları senin kurtardığını söylüyorlar."

"Geldiğimde bilmiyordum ama Bruce söyledi. Doğruyu söyleyip söylemediğini sorguladım ama-" Sesi kırıldı. "Ama bu

benim için daha fazla şey ifade ediyor."

"Bruce?" Vücudu gerildi.

"O yeni geldi. Bir ay hapis cezasına çarptırılan adam; bana teşekkür etmek için buraya gönderilmesine neden olacak kadar kötü bir suç işledi. Kurtardığım bir kadın onun kızıydı." Bir an için düşündü. "Elinde boş bir silah varken bir Aatxe'den onu tutuklamasını istemek neden onu buraya göndersin ki?"

Caius bir an için düşündü. "Her türlü saldırı veya saldırı girişimi Adila tarafından değerlendirilir."

Rory de ayağa kalktı. "Ama niyetinin kötü olmadığını anlamaz mı?"

Caius, "Belki de ona istediğini vermiştir," diye düşündü.

"Belki beni de bu yüzden buraya gönderdi." Rory tekrar uzandı. "Yargılama odalarına girdiğimde ölmeye hazırdım."

"Bunu yaptığına sevindim." Yüzündeki ifadeden bu sözlerin ağzından çıkmaması gerektiği anlaşılıyordu ve uzanıp gökyüzüne baktı.

Onu anlamaya çalışarak yakından izledi. Adam yürüyen bir çelişkiydi. "Neden?"

Ağzı yarım bir gülümsemeyle eğildi. "Sen burada olmasaydın kime işkence edecektim?"

Kıkırdadı ve onun yanına uzandı. "Neden buraya geliyorsun?" diye mırıldandı. "İstersen kamarana paravan taktırabilirsin."

"Kız kardeşimi özlüyorum. Onu her gün özlüyorum." Sesi sessizdi ve kalbi onun için çarpıyordu.

Eli seğirdi, onunkine uzanmak istiyordu. "Ben de kız kardeşimi özlüyorum."

Kısa süre sonra rahat bir uykuya dönüşecek olan rahat bir sessizliğe gömüldüler.

Rory'nin çalar saati onu dingin uykusundan uyandırdı ve yanındaki komodine vurdu, ama saat orada değildi. Yan tarafına baktı ve Caius'un doğrulup kendi komodininin üzerindeki saate dik dik baktığını gördü.

Zile bastıktan sonra saati eline aldı ve ona baktı. "Bu neden üçe ayarlı?"

"Böylece personel uyanmadan gidebildim," dedi utangaç bir ifadeyle.

Kadranı çevirdi, saati komodinin üzerine geri koydu ve tekrar uzandı. "Uyuyun, Bayan Raven. Güneş sizi uyandıracak. Eğer biri size bir şey söylerse, ben icabına bakarım."

Kendi kendine gülümseyerek yastığına uzandı ve uykuya daldı.

Güneş doğduğunda, Caius gitmişti.

Rory işe erkenden gelmiş, beyaz bir bluz ve kalçalarından bolca sarkan ve dizlerinin birkaç santim üstüne kadar inen siyah bir etek giymişti. Topuklu ayakkabılarının yerine düz ayakkabı giymişti ve sevimli bir ilkokul öğretmeni gibi görünüyordu.

Topuklu sarayda ve şehirde dolaşmak ayaklarını mahvediyordu ve bugün onları giymeyi kendine yediremiyordu. Masasına oturmak yerine, raflardaki kitapları incelemek için odanın içinde dolaştı.

O bir okuyucu değildi ama Cora öyleydi. İkizinin en sevdiği kitaplarda her zaman genç kahramanların tüm diyarı kurtardığı ve kötülüğü yendiği maceralar vardı. Rory her zaman burnu bir kitapta olduğu için onunla durmadan dalga geçerci, ama şimdi kız kardeşiyle birlikte sessizce oturup kitap okumak için her şeyini verebilirdi.

"Okumayı sever misin?" Caius odaya girerken sordu. Raflara geri dönmeden önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı.

"Ben bilmiyorum ama kız kardeşim macera kitaplarını severdi."

Caius tam arkasında durdu ve nefesi başının üstünü sıyırdı. Hafifçe dirseğinden tuttu ve onu başka bir bölüme götürerek yüksek bir raftan bir kitap indirdi. "Bu benim çocukken en sevdiğim kitaptı."

Başlığı okudu ve ona döndü. "Bu kitap Cora'da da vardı. Milyonlarca kez okumuş olmalı."

Gülümsedi. "İyi bir zevki varmış."

"Bu kadar eski olduğunu fark etmemiştim," dedi Rory düşüncesizce.

Caius odayı geçip kendi masasına gitmeden önce ters ters baktı. "Nina'nın yeni yaşam düzenini bugün sağlamayı istiyorum. Mahkûmların çoğu şehir merkezindeki mahkûm apartmanlarında yaşıyor. Konutları yöneten yönetici Linda adında bir lejyon subayı. Daireyi o tahsis edecek ve size ihtiyacınız olan bilgileri verecek. Nina'nın mahkûm numarasının yeni daire numarasıyla güncellenmesi gerekiyor. Linda bunu da halledebilir," dedi başını kaldırmadan önce. "Ve dönerken bizim için öğle yemeği al."

Rory, Nina'ya haberi verenin kendisi olmasını umuyordu. Kadının yüzündeki ifade Rory'yi bütün bir hafta boyunca yükseklerde tutabilirdi. "Öğle yemeğinde ne istersin?"

Siparişini sıraladı, Rory de yazmak için masasına doğru ilerledi. "Ya Bayan Raven?" Elini kapı koluna dayayarak durdu. "Kişisel ziyaret yok."

İşte alışık olduğu pislik karşısındaydı. "Bunu hayal bile edemezdim, Majesteleri."

Caius, Rory'ye etek giydirmenin berbat bir fikir olduğuna karar verdi. Onu masasının üzerine yaymaktan ve kabarık kumaşın altında sakladığı şeyin ırzına geçmekten başka bir şey istemiyordu.

Aletini pantolonunun içinde düzeltti. Bir parçası onun yavaş yavaş yola geldiğini, kadınları öldüren aşağılık bir yaratık olmadığına karar verdiğini düşünüyordu ama bu yine de bir rol olabilirdi.

Eskiden nefreti güçlüydü ama aktive edilmiş bir bağ daha güçlüydü.

Bir de ona karşı hissettikleri meselesi vardı. Bir yanı hâlâ kurbanlarından bazılarının masum olup olmadığını merak ediyordu, diğer yanı ise masum olmadıklarını biliyordu. Onu sevmiyordu, henüz değil, ama bir gün sevecekti. Onu koruma ihtiyacı o kadar güçlenecekti ki, direnmek beyhude olacaktı.

"Lanet olsun sana, *Seraphim*." *Aeternum*'un bir *Kraliye*'in mükemmel uyumu olduğu söylenirdi ve bu bağ sadece ruhlarında olanı güçlendirirdi. Bu mantıkla, onları birbirlerini sevmeye zorlamıyordu; ruhlarının karşıtlarıyla bağlantı kurmasını sağlıyordu ve gerisini kalpleri hallediyordu.

Kıkırdadı. Belki de ruhları mükemmel bir şekilde eşleşmişti. İntikam ihtiyacı ikisini de körüklüyordu. Bu düşünce onu duraksattı,

Ona daha büyük bir amacı olduğunu hatırlatıyordu. Gedeon'u öldürdüğünde kesinlikle ölüm cezasına çarptırılacaktı.

Aralarındaki bağ sağlamlaştıysa, bunu gerçekleştirip Rory'yi sonsuza dek terk edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Kardeşinin kötülüğünün diarlarda kalmasına izin veremezdi ve Caius, Adila'nın onu ikinci kez bağışlamayacağını biliyordu. Ne yapması gerektiğini bildiği için göğsünde bir umutsuzluk çukuru açıldı.

Rory ile arasındaki bağ büyüyemezdi ve Rory'nin ona duyduğu nefreti canlı tutmak bunu yapmanın tek yoluydu. İşlediği suç yüzünden idam edildiğinde *Seraphim* onu cehenneme mi gönderecekti, yoksa *aether*'a girmesine izin mi vereceklerdi?

Öbür dünyada Aeternum'uyla buluşmasına izin verecekler miydi?

Önemli değildi. Yapılması gerekeni yapacaktı. Sadece cezası bitene kadar bir süre daha ondan uzak durması gerekiyordu. Kendi aptallığına duyduğu öfke yoğunlaştıkça gölgeler odayı kararttı.

Onu tekrar mutfak görevine vererek güvenliğini riske atamazdı. Yumruğu masasına indi ve masayı ortadan ikiye ayırdı. *Adila onu buraya göndermeye nasıl cüret ederdİ?* Rory'nin onun için ne anlama geldiğini biliyordu, bundan emindi ve Caius'un ne yapmak istediğini de biliyordu. Ona işkence etmeyi eğlenceli mi buluyordu?

"*Lanet olsun!*" diye gürledi boş odaya doğru, ulaşabildiği her şeyi devirirken. Kardeşlerine onu bu duruma soktukları için, kendisine de işlerin bu noktaya gelmesine izin verdiği için lanet olsun. Mutluluk şansı gözünü kör etmişti ama bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Kapı açıldı ve Rory kapı aralığında durup yıkıma baktı. "Ne...?"

"Şunu temizle," dedi kollarını düzelterek. Görevi olmadığı halde ona hizmetçisiymiş gibi davranması boğazında safra birikmesine neden oldu.

Odayı gözden geçirirken alay etti. "Senin öfke nöbetini temizlemeyeceğim."

Odanın karşısına geçti ve elini uzattı. Kadın öğle yemeğini ona doğru itti ve adam başlaması için ona işaret etti. "Ya burayı temizlersin ya da cezası bitene kadar Nina'nın gölgesi olursun." Sesi tembeldi ama vücudu sımsıkı sarılmıştı.

Teni öfkeyle kızardı ve gözlerine tanıdık nefret geri döndü. Etrafından dolanıp kapıyı çarparak çıkarken onun karşılık vermesini beklemedi.

Bölüm 26

Rory ofise kitapları toplarken öfkeden tir tir titriyordu. Caius'un kışındaki sopayı çıkarması gerekiyordu.

Elindeki büyük kitap yığını devrildi ve çığlık atarak yerdeki yığını tekmeledi.

"O kitaplar senin öfkeni hak edecek ne yaptı?" Samyaza odaya girerken sordu. Ayağının altında bir lamba çıtırdayınca durdu ve yere baktı. "O ne yaptı?"

"Kral olduğunu bilmen ironik," diye mırıldandı kitapları toplamak için eğilirken. "İyiymi, hatta hoştu. Öğle yemeği için ayrıldım ve geri döndüğümde ofis bir olmuştu. Öğle yemeğini kaptı ve bana ortalığı temizlememi söyledi."

Sam içinden küfrederek kırık lambanın parçalarını topladı. Rory ona yardım etmek zorunda olmadığını söylemeliydi ama bütün geceyi enkazı toplayarak geçirmek istemiyordu.

Sam cam parçalarını toplarken, "Caius hayatını değiştirecek bazı haberlerle uğraşıyor," dedi. "Lütfen ona merhamet gösterin."

Hayat değiştiren haberler mi? İlginç ama yeterince iyi değil. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sam'in kaşları çatıldı. "Sana sıçmak mı? Bu iğrenç bir şey. Hayır, sana *sıçmıyorum*."

"Neden ona hizmet eden ben olayım ki?" diye sordu kitapları raflara gereğinden fazla iterken. "Hepimiz zor durumlardan geçiyoruz; hayatın doğası bu. Bu herkese karşı aptal olmamız gerektiği anlamına gelmez."

Onun isim takmasına gözünü bile kırpmadı.

"Anlamıyorsunuz," diye yanıtladı kitapları toplarken. "Sizden ona karşı sabırlı olmanızı istiyorum."

Rory homurdandı. "Benim sabrımı alıp onun kıkına sokabilirsin." Sopanın hemen yanına.

"Sen imkânsızsın," dedi Caius'un kırık masasına dönerken. "Ve bir dağ trolünden daha büyüksün, ama beni görmüyorsun işaret ederek," diye karşılık verdi.

Ona ters ters baktı ve masayı kaldırıp içindekileri etrafa saçmadan önce masayı inceledi. Tahta ikiye ayrıldı ve Sam iki parçayı da yakaladı. Rory onun gücü ve evikliği karşısında hayrete düştü. O bu âlemlerden değildi.

"Neden önce her şeyi ıkarmadın?" diye çıkıştı, yerdeki dosyaları ve kalemleri göstererek. "Bir şeyleri kıracaksın."

Ona düz bir bakış attı ve büyük masanın bir yarısını havaya kaldırdı. "Masayı hareket ettirecek kadar güçlü değilseniz, nasıl yapılacağı konusunda söz hakkınız yok."

Bir kitabı odanın öbür ucuna fırlattı ve adamın kıkına iviledi. Adam yavaşça döndü ve kadın onun kafasını koparıp koparmayacağını merak etti.

Tam anlamıyla. "Bana kitap mı fırlattın?"

Kollarını kavuşturdu. "Evet."

Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Bana pislikmişim gibi davranan birine anlayış göstermemi istemek adil değil ve bir daha aksini iddia edersen bu odadaki tüm kitapları sana fırlatırım," diye seslendi arkasından.

Ona, bir an için onu sersemleten çarpık bir gülümseme verdi. "Sen kitapları toplamayı bitir, ben de Caius'la ilgileneyim."

Sam, kırmızıyı kovalayan bir boğa gibi Caius'un odasına daldı. "Ne yaptın sen?" diye gürledi.

Caius onun neyi zaten biliyordu. "Yapmak zorunda olduğum şey."

"Ofisini yok etmek ve Rory'yi temizlemeye zorlamak zorunda mı kaldın?" Caius buhar çıkarıp çıkarmadıklarını görmek için Sam'in kulaklarını kontrol etti.

Sam uzun zamandır hiç bu kadar üzülmemişti ve Caius okumakta olduğu kitabı kapattı. "Mesafemizi korumalıyız ve eğer beni boğazlamak isterse, bu daha kolay olacaktır."

"Neden?" Sam öfkeyle sordu. "Neden bununla bu kadar çok mücadele ediyorsun?"

"Çünkü," diye bağırdı Caius ayağa kalkarken ve tüm öfkesini arkadaşından çıkardı. "Eğer kendimi onun içinde kaybedersem, Gedeon'u öldüremem." Nefesini düzene sokmak için gözlerini kapattı. "Atarah'ın ölümünün cezasız kalmasına izin veremem. Onun ruhu hepsinin en karası ve bütün bir diyarı yönetiyor."

Sam'in kanatları hafifçe açıldı. "Rory senin yanıdayken hâlâ intikamını alabilirsin. Kontratın bittiğinde Adila ile konuş ve durumu bir kral gibi idare et."

"Ve Gedeon'un müdahale etme şansı?" Caius acı acı güldü. "Eğer haberi olursa beni durdurmak için elinden geleni yapacaktır, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Onu uzaklaştırmanın ne yararı var?" Sam'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

"Çünkü ona sahip olsaydım, *gerçekten* sahip olsaydım, ölüm dahil hiçbir şeyin beni ondan ayırmasına izin vermezdim," diye yanıtladı. "Gündemim benim için diyarlardaki en önemli şey ve onun bunu değiştirmesine izin vermeyi reddediyorum. Adila'nın diyarları Gedeon'dan kurtarmak için beni bağışlayacağını düşünmek isterdim. Ama işlemediğim bir suç yüzünden beni hapse atacağını da hiç düşünmemiştim."

Sam başını salladı ve yüzündeki ifade Caius'un karnına yumruk gibi indi. "Sen bir aptalsın." Kapıdan çıkarken durdu. "Ona senden aşağıdaymış gibi davranma. O senin eşitin ve sen onu istemesen de o böyle davranılmayı hak ediyor."

Caius perişan bir halde kapıya baktı. Rory'yi istiyordu ama onu istemek *istemiyordu*. Sam haklıydı. Ona böyle davranmak çözüm değildi ama onun yanında olmak da bir seçenek değildi.

"Ve sonra o herif bana temizlememi söyledi!" Rory ellerini çılgınca hareket ettirerek haykırdı. "Buna inanabiliyor musun?"

Bellina, Asher, Cat, Tallent ve Kit ile birlikte bir masaya oturdu. Kral Twat hakkındaki tüm atıp tutmalarını dinlediler, şimdi ona böyle hitap ediyordu ama henüz cevap vermemişlerdi. İsim takması çocukçaydı ama umurunda değildi.

Ta ki kahkahalarla patlayana kadar. "Bu hiç komik değil!" Rory itiraz etti.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Cat içkisine kıkırdarken. "Ya seninle yatmak istiyor ya da senden *gerçekten* nefret ediyor."

Kit, "Bir dahaki sefere kitaplarını sırtları kitaplığın içine bakacak şekilde yerine koyun," diye önerdi. "Bir daha asla okuyamayacak."

Bellina Rory'yi izlerken sessizdi. "Ne?" diye sordu. Rory ona sordu.

"Neden sana bir iş versin, sana iyi davransın ve sonra da bir pislik olsun?"

merak etti. "Bu hiç mantıklı değil."

Asher birasının kalanını yudumlamadan önce, "Kralın yaptıklarının hiçbir anlamı yok," dedi. "Kız kardeşini öldürdü ama söyledikleri gibi bir kâbus olmadığını biliyoruz. Rory'yi herkesin önünde küçük düşürdü ve sonra ona yeni bir gardırop aldı. Adam tam bir muamma."

Tallent bu konuşma sırasında sessizdi, ta ki sonunda içkisini bırakıp anlamsız bir bakışla, "Nina'yı senin için saraydan çıkardı, değil mi?" diye sorana kadar.

Nina'nın evinin değiştirildiği söylentileri yayılınca Rory bardağına vurdu. "Benim yüzümden mi, yoksa onun olduğu her yerde ortaya çıkıp siki için yalvardığı için mi bilmiyorum."

Asher birasını burnundan çekerek masanın üzerine döktü. "*Seraphim*, Rory. Kralın malları hakkında konuşmadan önce bir adamı uyar."

Masa yine kahkahalara boğuldu. "Ne yapacaksınız?" Kit sordu.

Rory başını masaya vurdu. "Ne yapabilirim ki? Sanırım huysuzluğuyla başa çıkabilirim." Başını kaldırdı. "İlk tanıştığımızda, burada işim bittiğinde Adila'nın beni cehenneme göndermiş olmasını dileyeceğimi söylemişti. Burası bazen cehennem gibi geliyor."

"Dramatik olma," diye azarladı Cat. "Orcus cehennemi yönetir ve kral da bir hapishaneyi yönetir. Bunlardan biri diğerine benzemez."

"Orcus'un bir *Seraph* olduğunu biliyor muydunuz?" Kit herkesi şaşırtarak sordu.

Herkes ona döndü. "Bu tarih kitaplarında yazmıyor," diye yanıtladı Tallent. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Kit içkisinin kalanını geri attı. "Evet, öyle. İlkokulda onun hakkında temel bilgiler dışında pek bir şey öğretmiyorlar ama ilk günlerden kalma eski metinler var. Ailem tarihçi. Bu yüzden okumayı saplantı haline getirdim."

Seraphim, aether'ı yöneten ve istedikleri gibi diyarlar yaratan varlıklardı. *Melekler* gibi iki büyük kanatları, yüzlerini bir maske gibi kaplayan küçük kanatları ve bacaklarını kaplayan kanatları olan korkunç yaratıklardı. Erdikoa ve Vincula'dan sorumlu *Seraphim* buradaki her şeyi yarattı ve ortadan kayboldu. Ne anlamı vardı ki?

Seraphim'in ilk günlerden kalma sadece bir avuç orijinal tablosu vardı ve hepsi de Başkent'te bulunuyordu, ancak Erdikoa'da baskıları mevcuttu.

Orcus cehennemin hükümdarıydı ve Rory bir diyarı yönettiği için onun da bir tür *Kraliyet* mensubu olduğunu düşündü.

Kit başını salladı. "*Seraphim* aether'da yaşar, tıpkı mistiklerin burada yaşadığı gibi, sadece hepsi güçlüdür ve tek bir hükümdarları yoktur. Farklı *Seraphim* farklı diyarlar yaratır. Aklıma gelen en yakın benzetme, onların ebeveyn, bizim de onların çocukları olduğumuz."

"Bunun Orcus'la ne ilgisi var?" Asher girdi. Cat onun kafasının arkasına vurdu. "Bırak da bitirsin."

"Orcus ve başka bir grup *Seraphim*, cehennem de dahil olmak üzere kendi diyarlarını yarattılar," diye devam etti Kit.

"Bekle," diye tekrar araya girdi Asher. "Eğer cehennemi diğer *Seraphim* yarattıysa, neden bizim diyarlarımızdan ruhlar da oraya gönderiliyor?"

"Sözümü kesmeyi keser misin?" Bellina azarladı. "Bazen çok can sıkıcı oluyorsun." Asher öfkelenmiş gibi yaptı ama Bellina'nın bir başka bakışı onu düzeltti.

"Diğer *Seraphim* grubu ilk diyarlarını ve sakinlerini yarattığında, bazı ruhlar siyah doğdu," diye açıkladı Kit. "Onları aether'da istemediler, bu yüzden cehennemi yarattılar. Orcus başkalarına hükmetmek isteyen kibirli bir ahmaktı ve cehennemin bekçisi olmaya gönüllü .

"Oradan, diğer *Seraphim* yeni diyarlar yarattığında, cehennemin kötülerin toplandığı bir yer olması konusunda anlaşmaya varıldı." Kit nefes almak için durdu. Hikâye uzundu ve Rory takip etmekte zorlanıyordu. "Bir şey oldu ama ne olduğundan emin değilim. Metinlerde açıkça bahsedilmiyor ama Orcus'un kız kardeşi Lympha ve Aestas, Autumnus, Heims ve Ver adında dört *Seraphim* onu cehenneme kapattı. Lympha savaşta öldü."

Cat Rory'ye baktı. "Kralın Orcus kadar kötü olmadığını söylemiştim."

"İkisi de kız kardeşlerini öldürdü," diye belirtti Bellina. "Belki de o kadar da farklı değildir."

"Caius kardeşini öldürmedi," dedi Rory savunmaya geçmeden önce.

Herkes iri gözlerle ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" Tallent sordu. "Ve sen ona Caius mu diyorsun?"

Rory bardağının kenarındaki ter damlacıklarını silerken oturduğu kıpırdandı. "Yapmadığını söyledi."

"Ve sen de ona inandın." Asher ters ters baktı.

"Neden yalan söylesin ki?" Rory onun yargılayıcı bakışlarıyla karşılaştı. "Yalan söyleyerek ne kazanabilir ki?" Hepsi düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

"canına," dedi Max masaya yaklaşırken. "Hepinizin sessiz olduğu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kral kız kardeşini öldürmedi," diye cıvıladı Cat, sanki dairesine hangi perdeyi alacaklarını tartışıyorlarmış gibi.

Max, Rory'nin yanındaki koltuğa kaydı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Elbette biliyordu. Max bir şekilde her şeyi biliyordu ve Rory onun Vincula'ya gelmeden önce gerçekten bir *Kâhin* olup olmadığını merak etti. Bir gizemcinin yetenekleri buraya geldikten sonra elinden alındığına göre, zihninin dağınık olmaması mantıklı olurdu.

İşaretine gizlice bir göz attı. Hayır, kesinlikle bir *Munin*.

İfadesini detaylandırmadı ve kimse de sormadı. Rory'nin fark ettiği bir şey, Max'in sözlerinin gerçek olarak kabul edilmesiydi. Yaşlı adam fazla konuşmuyordu, ama konuştuğunda dinliyorlardı.

"Seni özleyeceğim," dedi ve kendi omzuyla Max'in omzunu dürttü. "Seni de Asher."

Cat, "Tam bir oyunbozan oldun, kasap kız," diyene kadar masa tekrar sessizliğe gömüldü.

Hepsi kıkırdadı, ama önceki eğlenceden eser yoktu. "Sizi büyük bir patlamayla uğurlamalıyız," dedi Cat. "Benim dairemde bir parti verebiliriz!"

Rory, "Eminim sarayda ev sahipliği yapabiliriz," diye ekledi. "Caius'a sorabilirim. Benden ne kadar nefret etse de, diğer herkes için yumuşak bir noktası var."

Kit bardağını eğdi. "Oyumu saraydan yana kullanıyorum."

"Ben de," dedi Bellina. "Özellikle de Plenilune balosunu kaçıracağın için," dedi Asher'a. "Ayrılacağın gün."

Asher içkisinin kalanını geri fırlattı. Henüz kimse içkisini tazelemeye gitmemişti ve Rory bir servis görevlisine el salladı. Onlar beklerken Asher, "Nasıl olsa hatırlamayacağım," dedi.

"Ortamı nasıl bozacağınızı gerçekten iyi biliyorsunuz," diye mırıldandı Cat ve herkesi tekrar güldürdü.

Bölüm 27

Rory'nin günleri hep aynıydı. İşe gidiyor, Caius'un masasına bıraktığı yapılacaklar listesini okuyor ve ondan istediği önemsiz işleri yapıyordu. Caius ondan kaçıyor gibi görüldüğü için onu hiç görmüyordu.

Her şeyi arkasına itti. Yarın Asher'ın veda partisiydi ve Rory gününün yarısını bunun için planlar yaparak geçirdi.

Caius'a bir not bırakmış ve kullanılmayan ziyafet odalarından birini kullanmasını istemişti. Hiç ziyaretçi gelmiyordu ve büyük odalar anlamsız görünüyordu. Muhtemelen kız kardeşini öldürmekten hüküm giymeden önce kullanılmışlardı.

Asher'ın partisi ve gelecek haftaki Plenilune balosu için baş aşçıyla yemek hakkında konuşması gerekiyordu ve akşam yemeğinden önce Bellina'yı bulabilecek kadar erken bitirmeyi umarak ofisten aceleyle çıktı.

Caius'un notları her gün kendisine öğle yemeği ısmarlamasını söylüyordu ve akşam yemeği hâlâ her akşam yatağında belirliyordu. Davranışları pek mantıklı değildi ve bu onu çıldırtıyordu.

Artık ofisin ana kapısını kullanıyordu çünkü devasa taht odasını geçmek zorunda kalmak yerine sarayın etrafında dolaşmak için bir koridora açılıyordu ve mutfığa doğru merdivenlerden inmek için köşeyi döndüğünde sert bir şekilde itildi.

Merdivenlere çarpmadan önce güçten nefesi kesildi ve çarptığında acı ve dehşet içinde çığlık attı. Momentum çok fazlaydı ve merdivenlerin keskin kenarları darbe üstüne darbe indirirken kendini durduramadı.

Bir şey çatladı ve sonunda kanlı bir yığın halinde aşağıdaki sahanlığa düştü.

Sıcak, yapışkan kan vücudunun çeşitli yerlerini kaplamıştı ve yüzüne nazikçe dokundu. Elini geri çektiğinde kıpkırmızı olmuş ve titriyordu. Görüşü bulanıklaştı ve kaburgalarındaki dayanılmaz ağrı nefes almasını zorlaştırdı.

Boğazında ne varsa çıkarmak için yan dönmeye çalıştı, hareketle birlikte ağladı. Solunum yolunu temizlemek için öksürdüğünde, altındaki halıya kan sıçradı.

Kralın gelişiyle birlikte gölgeler duvarlara çarparken resimler yere düştü. Adını çağırdığını düşündü ama her şey bir görünüp bir kayboluyordu.

Bağrıışmalar vardı, ama sesler karışık geliyordu. Şimdi yüzüyordu ve ayağa kalktığında bağırmaya çalıştı ama daha fazla öksürükle kesildi. Daha fazla kan.

Kollarında zıplarken biri küfretti ama nereye gittiklerini asla öğrenemedi çünkü diyar kayboldu.

"*BİRİ 21030 NUMARALI ODAYA DOKTOR GETİRSİN, HEMEN!*" Caius Rory'yi kucağına alırken koridorda kükrüyordu. Hastane kasabadaydı ve kızın o kadar uzağa gidip gidemeyeceğini bilmiyordu. Sarayda görevli bir doktor vardı ama resmi bir reviri yoktu.

Kontrol edemediği duyguları yüzünden gölgeler koridorları kırıp geçiriyordu ve tüm sarayı yerle bir etmemek için elinden gelen tek şey buydu. Onun odası kendi odasından daha yakındı ve oraya vardığında gölgeler kapının menteşelerini uçurdu.

Yaralarını incelemek için onu yavaşça yatağa yatırırken elleri titriyordu. Yüzü kanla kaplıydı, bacağına alt kısmı garip bir açıyla bükülmüştü ve nefes alışları sığırdı.

Bir elini kanlı saçlarında gezdirerek fısıldadı, "Rory? Beni duyabiliyor musun?" Onu yalnız bırakmaması gerektiğini biliyordu. Sadece bir hafta olmuştu ve şimdiden önünde cansız bir şekilde yatıyordu. Aptallık etmişti. "Uyanman gerek bebeğim."

Hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Gölgelele serbest bırakmaya odaklanırken gözlele kapandı. *Ait* oldukları yere geri döndüklerinde, *Aeternum'unun* cansız bedenine baktı ve bir elini kendi saçlarında gezdirdi.

Doktor kırık kapıdan hızla geçip yatağa yaklaştı. "Yaralandınız mı, Majesteleri?"

Aptal olduğu için doktoru kovacaktı. "Yaralı görünüyor muyum? *Ona yardım edin,*" diye bağırdı.

Doktor Caius'un başını işaret etti. "Saçlarına kan bulaşmış."

Caius saçını okşayan eline baktı, Rory'ninkini okşayan elin aynısıydı bu.

"Ben iyiyim. Merdivenlerden düştü," dedi sesine endişe karışırken. Göğsü onun ölme ihtimaliyle yanıyordu. Onsuz dolu dolu bir hayat yaşaması gerekiyordu, onu aptalca yalnız bıraktığı için ölmesi değil.

Doktor ihtiyatla, "Majesteleri, onu muayene etmem gerekiyor," dedi.

Caius yatağın etrafından dolaşarak diğer tarafa geçti ve diz çöktü, Rory'elini tuttu. "Beni bırakma," diye sessizce yalvardı.

Bir hizmetçi doktora yardım ederken bir diğeri kapının yanında duruyordu. Caius ona baktı ve "Git komutanı bul ve onu hemen buraya getir" dedi.

Caius Rory'nin yüzüne bakıp sessizce uyanmasını dilerken, doktor sessizce çalışıyordu. Samyaza'nın heybetli formu kapıdan içeri girdi ve odayı inceledi. "Ne oldu?"

Caius döndü. "Bilmiyorum. Bir imgelem beni yere düşürdü ve merdivenler bitene kadar beni hırpaladı. Olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlere koştum ve onu üçüncü katın sahanlığında buldum."

Sam yüzünde bir korku ifadesiyle Rory'ye baktı ve Caius onun elini daha sıkı kavradı. Doktor Sam'e döndü. "an önce hastaneden iyileştirici iksir alması gerekiyor. İç kanaması karnını dolduruyor ve kırık kaburgası akciğerlerinden birini delmiş."

Caius hiç düşünmeden kapıya doğru koştu ama Sam onu durdurdu. "Ben giderim. Sen onunla kal."

"Beyin sarsıntısı ve kırık kemikler için de bir iksire ihtiyacı var," diye devam etti doktor. "Saygısızlık etmek istemem komutanım ama acele edin."

Sam başıyla onayladı ve gitti. "Eğer iksirleri zamanında alırsa iyi olacak, Majesteleri. En kötü yaraları birkaç saat içinde iyileşir ve yarın yüzeysel yaralarını iyileştirmek için iksir isteyebilirsiniz."

Caius başını salladı, gözlerini Rory'den ayırmıyordu. "Teşekkür ederim. Lütfen Sam dönene kadar burada kal."

Doktor başıyla onayladı ve koridora çıktı. "Bana ihtiyacınız olursa burada olacağım."

Caius, Sam dönene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama sonsuzluk gibi gelmişti. Doktor, Rory'nin vücudunun farklı bölgelerine farklı iksirler sürerek hızlı bir çalışma yaptı.

Her iki eliyle dizini ve ayağını tuttu ve Caius'a baktı. "Zayıf bir mideniz mi var, Majesteleri?"

Caius başını sallayıp Rory'nin göğsünün inip kalkmasını izlerken ona aldırmadı.

Doktor bacağını itip çekerken büyük bir çatırtı havayı doldurdu. Ona yardım eden hizmetçi bu sesle bayıldı ve Sam onu kucaklayıp Caius'un koridorda olduğunu fark etmediği Lauren'a verdi.

Rory'nin bacağı yerine oturduktan sonra doktor bölgeye bir iksir daha sürdü.

Başka bir şişe aldı ve salladı. "İç kanaması için bunu içmesini istiyorum ama onu tutmanız gerekiyor. Her seferinde çok az miktarda içirmem gerekiyor, böylece ciğerlerine girmek yerine dili tarafından emilecek."

Caius ayağa kalktı ve doktorun yardımıyla Rory'yi oturttu. Her iki bacağını da onun iki yanına koyarak arkasına geçti ve onu göğsüne yasladı.

Doktor, "Ağzını açık tutun," diye talimat verdi.

İksir azar azar dilinin üzerine damladı, ta ki yok olana kadar. Sam kapı aralığında sessizce dururken, Caius'un kalbi göğsünden dışarı fırlamaya çalışıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi doktor acımasızca. "Yapabileceğim başka bir şey yok. İksirler zaten işe yarıyor." Kızın bacağını işaret etti. "Uyandığında beni çağırın."

Normalde Caius kimsenin kendisine emir vermesine izin vermezdi ama onu kurtarabilecek tek kişi doktordu. İsterse Caius'a siktirip gitmesini söyleyebilirdi.

Sam gözden kaybolmadan önce, "Geri döneceğim, kardeşim," dedi.

Caius, Rory göğsündeyken yatak başlığına yaslandı ve gözlerini kapadı. O merdivenleri her gün çıkıyordu ve *Fey* yeteneği kaybolmuş olsa da zarif bir kadındı.

İçten içe bunu ona birinin yaptığını biliyordu ve *Seraphim* Kim olduğunu öğrendiğinde onlara yardım edecekti.

Caius koridordan gelen bağrıışmaları duydu ve kolları onun etrafında gerildi.

"Beni içeri al, yoksa o boynuzları kıçına sokarım!" diye tehdit etti bir kadın sesi.

Nöbet tutan *Aatxe* karşılık olarak bir şeyler homurdandı Rory'nin arkadaşıyla birlikte kapının önünden geçti.

"Bekle," diye Caius. *Aatxe* durdu. "İçeri gelebilir."

Caius'un adını hatırlayamadığı kadın, geri çekilen muhafıza omzunun üzerinden son bir bakış atarak odaya girdi. Rory'ye döndüğünde, odanın içinden geçerken elleri ağzına gitti.

"Senin adın ne?" Caius sordu.

Burnunu çekti ve gözleri yaşlarla doldu. "Bellina. Ben burada terziyim."

Caius, "Karının tacizci babasını öldürmüştün," diye hatırladı ve başını salladı.

Bellina aceleyle banyoya gitti ve nemli bir havluyla geri döndü. "Ne oldu?"

Rory'nin yüzündeki kanı silmeye başladığında, Caius aynı şeyi yapmayı düşünmediği için içten içe kendini tokatladı. "Onu merdivenlerin dibinde buldum."

Bellina'nın nefesi kesildi. "Biri onu itti mi?"

"Bilmiyoruz." Bunun olmasına izin verdiği için *Seraphim*'e bağışlamak için çenesini defalarca sıkıp açtı.

"O düşmez," diye ısrar etti Bellina. "Senin sayende geldiğinden beri insanlar onunla uğraşıyor." Terzi Caius'un kafasını vücudundan ayırmaya hazır görünüyordu ve Caius onu suçlamadı.

Geçmiş değiştiremezdi. Lauren kapı aralığında yeniden belirdi ve Caius onu yanına çağırdı. "Eşyalarını topla. Personel odasında kalması artık onun için güvenli değil."

Bellina, "Ben yardım ederim," diye gönüllü oldu.

İkisi de odanın içinde sessizce dolaşarak kızın eşyalarını çekmecelerinden çıkardılar, tuvalet malzemelerini topladılar ve kapının yanına düzgün bir yığın halinde yerleştirdiler.

"Bizi yalnız bırakın," diye talimat verdi Caius. Oda boşaldığında başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Caius sarayının boş koridorlarında yürüyor, bir şey arıyordu. Hayır, bir şey değil. Birini. İçini bir aciliyet duygusu kapladı ve kapıları ard arda açarak daha hızlı ilerledi.

21030 numaralı odaya yaklaştı, kapıyı iterek açtı ve Rory'nin yatağında oturduğunu görünce durdu.

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Burada ne yapıyorsun?"

Anılar sel gibi geri geldi - incinmişti. Eş ruhlar aleminde olmalılar. Çiftleşen iki ruh reşit olduklarında, uyandıklarında hatırlamasalar da bazen bir ruh manzarasını paylaşırlardı. Aralarındaki bağ sağlamlaştığında, ruhlar aleminde yalnızca ayrıldıklarında karşılaşır ve bunu canlı ayrıntılarla hatırlarlardı. Bunun ruhlarını birbirine bağlamaya yardımcı olduğu söylenirdi. Şu anda ona ihtiyacı olduğu için buluştuklarını varsayıyordu.

"gerek Rory," diye yalvardı.

Ona bakarken başını yana eğdi. "Uyandım."

"Rüya görüyorsun," diye ısrar etti. "Lütfen uyan." Sözleri giderek daha çılgınca bir hal alıyordu. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı.

Uzaklaştı. "Sana ne oldu böyle?"

Önünde diz çöktü ve omuzlarından tuttu. "Bebeğim, uyanmalısın."

Kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. "Sorun nedir? Ben burada iyiyim."

Çaresizlik göğsünü tırmalıyordu. "Bir kaza oldu ve bilincin değil. gerek." Onu uyandırmak zorundaydı.

Anlıyorum.

Eli saçlarına dokundu ve kanlar içinde geri çekti. Çığlık attı ve ayağa kalkarak Caius'u devirdi.

Başını tekrar hissettiğinde ona baktı. "Uyanmam gerek."

Bölüm 28

Rory gözlerini açtığında ve yastığı altında aşağı yukarı hareket ettiğinde nefesi kesildi. *Bekle, bu doğru değildi.*

Doğrulamaya çalıştı ve inledi. Ayı değiştiren biri üzerine mi basmıştı?

Her şey hızla geri geldi. Merdivenler. İtiş kakış. Acı.

Ondan dayanmasını isteyen ses.

"Rory?" dedi derin bir ses, sırtını titreterek.

Başını onu izleyen altın gözleri görece kadar eğdi. Caius'un yüzü endişeyle buruşmuştu ve adını fısıldadığında yüzü rahatladı.

"Neredeyim ben?" diye mırıldanarak etrafına bakındı.

"Senin odan," diye kaba bir şekilde cevap verdi. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştu. "Suya ihtiyacım var."

"Muhafız!" Caius havlayınca Rory inledi ve başını tuttu.

"Özür dilerim," dedi ve saçının tepesine bir öpücük kondurarak, boğulacak tükürüğü olmamasına rağmen neredeyse boğulmasına neden oldu.

Lejyonun bir üyesi, artık kapısı olmayan kapı aralığından içeri adım attı. "Evet, Majesteleri?"

Sesini alçaltmadan önce, "Su getirin ve doktoru çağırın," diye emretti. "Rory, canının yandığını biliyorum ama bana ne olduğunu anlatman gerek."

Gözlerini kapattı ve hemen düşüşünü yeniden yaşadı. Gözlerini açtı ve alnında boncuk boncuk ter birikti. "Biri beni merdivenlerden aşağı itti."

Caius'un tüm vücudu gerildi. "Kim?"

Muhafız elinde iki bardak, bir sürahi su ve doktorla döndü. Rory'ye bir bardak doldurdu ve Rory bir dikişte içti.

"Sizi uyanık gördüğüme sevindim Bayan Raven," dedi doktor. "Sakıncası yoksa sizi muayene etmem gerekiyor."

Başını salladı, kendini yukarı itti ve hemen ölmüş olmayı diledi. Her yeri acıyordu. Hareket edemezse bunu ona yapanın canına nasıl okuyacaktı?

Dürtölüp dürtüklendikten sonra doktor onu sağlıklı buldu ve Caius'un verdiği iksirleri içmesini söyleyip gitti. "Eczaneden kaç kredi alacağız?" diye sordu Rory. Çok olmasını umuyordu.

Cevap vermeyince, ona bakmak için yatakta kendi etrafında döndü. Adam sadece baktı. "İstediğin her şeye sahip olacaksın. Kredi limitleri artık senin için geçerli değil."

Ağız açık kaldı. "Beni ittin ve bu bir tür kefaret mi?"

Sadece yarı şaka yapıyordu.

"Bunu sana kimin yaptığını gördün mü?" diye sordu cevap vermek yerine.

Başını elinden geldiğince salladı. "Asher'ın partisi ve balo için yemek ayarlamakta acele ediyordum." Durdu. "Bellina'nın yarınki Asher'ın partisi için hazırlıkları bitirmesine onay verebilir misiniz? Bırakın merdivenleri, koridorda yürüyebileceğimden bile emin değilim."

Caius ona kuşkuyla bakmaya devam etti. "Şu anda seni her şeyden mahrum bırakacak kadar az mı düşünüyorsun beni? Neredeyse ölüyordun, Rory. Kollarımda kayıp gidişini izledim. İstersen Sam'e ayarlamalar yapmasını emredebilirsin, umurumda olmaz."

Onun sözleriyle midesi altüst oldu. "Bana ofisini temizlettin."

"Onu tekrar yok edeceğim, böylece temizlememi izleyebilirsin, ama önce seni kimin ittiğini görüp görmediğini bilmem gerek." Elini ona dokunacakmış gibi kaldırdı ama sonra vazgeçti.

"Kim olduğunu görmedim," diye itiraf etti. "Başımı kaldıramayacak kadar acı çekiyordum."

Burun delikleri hafifçe alevlendi. "Seni Atarah'nın odasına götürüyorum." Kadın yine ona bakakaldı. "Neden?"

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Biri seni öldürmeye çalıştı. Tekrar." Bu bir cevap değildi, ama verdiği tek cevap buydu.

"Ofisime girip çıkacaksınız. Gizli bir koridor var," diye devam etti. "Koridorlarda tek başına dolaşmayacaksınız-"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diyerek onun sözünü kesti. Adamın kaşları kalktı. "Aslında söyleyebilirim."

"Dume gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Rory!" Bellina kapı aralığından çılgınca bağırdı, Max ve Asher da peşindeydi.

Bellina kollarını Rory'nin omuzlarına dolamaya çalıştı ama gölgelerden oluşan bir duvar onu durdurdu. Onları uzaklaştırmaya başladı. Caius, "Rory'nin canı yanıyor," diye uyardı. "Ona dokunma." Son cümleyi söylediğinde gözleri Asher'ın üzerindeydi.

Asher, Rory'yi bir aşağı bir yukarı süzerken tek söylediğı, "Aether," oldu. "Biri seni itti mi?"

Zayıfça başını salladı. "Bellina, yarın akşam için mutfakla yemek konusunda konuşabilir misin?"

Asher gücenmiş görünüyordu. "şaka mı yapıyorsun? Partimin canı cehenneme, Rory." Bellina'ya döndü. "Her şeyi iptal et."

"Buna hiç gerek yok," diye itiraz etti Rory. "Kullandığımız odada bir kanepeye oturabilirim. Çok ssller."

Caius'un yüzü karardı. "Dinlenmen gerek."

"Evet," diye karıştı Asher. "Yryebiliyor musun ki?"

Rory kendini savunmak için ağızını açtı ama durdu. Yapabilir miydi? "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, sesi elli bir yaşındaki gibi çıkıyordu.

Bellina şakacı bir tavırla, "Kapa eneni Ash," diye tersledi.

Max sessizce kapının yanında durdu. "Merhaba diyemiyor musun?" Rory alay etti.

Kıkırdayarak, "Bu ikisinin hepimize yetecek kadar konuştuğunu düşündüm," dedi. Sıkışık odayı geçti ve Rory'nin omzuna hafifçe dokundu. "İyi olduğına sevindim, ufaklık."

Bellina'nın gözleri Rory'den Caius'a kayarak belli belirsiz bir soru sordu ve Rory krala döndü. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

"Evet, yapardım," diye cevap verdi hemen. "Bugün biri seni öldürmeye çalıştı. Kim olduğınu bulana kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Sana üç tahmin hakkı veriyorum," dedi Asher. "Hepimiz Nina'nın işin içinde olduğunu biliyoruz."

Bellina onun koluna vurdu. "Bunu bilemezsin." Tekrar Caius'a döndü. "Ama muhtemelen doğrudur."

"Nina bütün öğleden sonra onun evindeydi," dedi Sam ve hepsinin sıçramasına neden oldu. Başıyla kapının köşesinden baktı. "Kontrol ettim." Tekrar gözden kayboldu.

Rory yutkundu. İnsanların ondan nefret ettiğini biliyordu, ama onu öldürecek kadar mı? Bunun Ronny ile sona ermesini ummuştu. "Benden nefret edenlerin listesi bir kulüp kurmalı," diye şaka yaptı. "Üyelerin ceketlerini alabilirler, böylece kolayca tanınabilirler."

Max başını salladı. "Bu gülünecek bir şey değil. Tekrar deneyecekler."

Rory doğruldu. Max'in kimseyi azarlamasına benzemiyordu ve bu onun sinirlerini geriyordu.

"Tamam," diye kabul etti. "Ama yine de Asher'ın partisini verebilir miyiz?" Caius'a baktı. "Onların yanından ayrılmayacağım."

Asher'a baktı. "Sen de benimkini terk etmeyeceksin." Yataktan kalktı ve kırık kapıya doğru ilerledi. "Rory'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Yarınki partiye kadar ona eşlik edeceğim, o zaman onu görebilirsin."

Üçü Rory'ye veda edip ayrıldılar ve Rory'nin koridorda olduğunu unuttuğu Sam kapıdan içeri girip yere yığılmış eşyalarını aldı ve dışarı çıktı.

"Eşyalarımı kim topladı?"

Caius eğildi ve onu kucağına aldı. "Lauren ve Bellina."

"Beni yere bırak," diye talep etti. "Beni nereye götürüyorsun?"

Onu kapıdan geçirdi ve "Yeni odana" dedi.

Caius mantıksız davrandığını biliyordu, tıpkı yaptıklarının daha önceki açıklamasıyla taban tabana zıt olduğunu bildiği gibi, ama kız onun gözleri önünde ölmeyecekti.

Yeni odasına yerleştikten ve adam onun için koruma ayarladıktan sonra, onu uzakta tutacaktı. Düşüşünden sonraki dengesiz davranışları onun önceliklerini değiştirdiğinin kanıtıydı.

Böyle bir şey olamaz.

Koridorun yarısında onunla dövüşmeyi bıraktı, muhtemelen fazla mücadele edemeyecek kadar ağrıyordu ve ofisine vardığında Sam sayesinde kitaplık çoktan kenara çekilmişti.

Koridorda kas hafızasıyla ilerlerken bir yandan da kollarındaki kadına göz ucuyla bakıyordu. Yüzü şişmiş ve yara bere içinde olsa bile çok güzeldi.

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdandı. "Isıtılmış ölü gibi görüldüğümü biliyorum."

Kahkahası ikisini de sarstı. "İnsanlara Lauren'la birkaç raunt geçirdiğini söyle. Hastaneye yatırdığı ilk kişi sen olmazsın."

Rory homurdandı ve yüzünü buruşturdu. "Her şey acıyor."

Sam önünde duran bir kadın eteğini kaldırdı. "Bu nereye gidiyor?"

"Eşyalarımı boşaltmak zorunda değilsin." Rory yine Caius'un kollarında kıpırdandı. "Bunu kendim yapabilirim."

Sam omuz silkti, eteği katladı ve başka bir giysi almadan önce çekmeceye yerleştirdi.

Bir hava üfledi. "Siz ikiniz imkansızsınız."

Caius yatağa yatırdı ve başı yastığa değdiğinde vücudu çarşafların üzerinde eridi.

Caius tatmin olmuş bir şekilde Sam'e seslendi: "Kasabadan bir müteahhit bu odaya çıkan merdiveni mhrlesin."

"Ne?" Rory yarı bağırdı. "Arkadaşlarım nasıl ziyaret edecek?" Sam ve Caius aynı anda, "Gelmeyecekler," dediler. "O zaman beni odama geri götür."

"İyileştiğinde Bellina'yı odasında ziyaret edebilirsin," diye güvence verdi Caius. "Asher yarından sonraki gün, Max ise ondan sonraki hafta ayrılıyor."

Rory'nin omuzları yatağa doğru çöktü. "Her zaman böyle mi hissediyorsun?" diye sordu onlara. "Arkadaşlarının seni hatırlamayacağını bilmek?"

Caius elini saçlarında gezdirdi ve kabuk bağlamış kan parçaları döküldü. Duş alması gerekiyordu ve bu ona Rory'nin de duş alması gerektiğini hatırlattı. Onun kanla keçeleşmiş saçlarına bakınca, kirli çarşaflara bakıp yüzünü buruşturdu.

Ellerini vücudunun altına soktu ve onu bir kez daha kaldırdı. "Hey!" diye çığlık attı. "Ne yapıyorsun?" Sam'e baktı.

"Onun nesi var?"

"Banyoya ihtiyacın var," diye yanıtladı Caius. "Saında kan var."

Sam onu işaret etti. "Tırnaklarının altında da." Elindeki giysiyi bir kenara bırakıp dolaba doğru yürüdü ve elinde yeni bir giysiyle döndü.

çarşafılar. Caius'a, "Yatağı değiştirdikten sonra seninle ofisinde buluşacağım," dedi.

Rory krala, "Beni yıkamayacaksın," diye hırladı. "Bana dokunmanı bile istemiyorum."

"Eğer istediğin buysa seni giyinik olarak banyoya sokacağım, ama banyo yapıyorsun," diye onu bilgilendirdi.

Üzerindeki giysiler kan içindeydi ve doktorun onu muayene etmek ve iksir eklemek zorunda kaldığı yerlerde yırtılmıştı. Caius onu küvetin kenarına oturttu ve suyu açıp sıcaklığını ayarladı.

"Giysiler açık mı kapalı mı?" sordu.

"Kapalı ama sütyenim ve külotum üzerimde kalacak." Titrek bacakları üzerinde durdu ve Caius eteğinin fermuarını açarak kalçalarından aşağı indirdi. Normalde bu onu tahrik ederdi ama tek odaklanabildiği şey ona zarar vermemekti ve tenini lekeleyen morluklar onu öldüresiye tahrik ediyordu.

Soyunduktan sonra onu ılık suyun içine indirdi, bir bez aldı ve yumuşak kumaşa sabun fışkırttı.

Adam kolunu temizlemeye çalıştığında, kadın geri çekildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gözlerini kırıştırdı ve elindeki beze baktı. "Buna banyo yapmak deniyor."

Elinden bezi aldı ve onu uzaklaştırdı. "Beni yıkamana ihtiyacım yok. Çıkmaya hazır olduğumda seni ararım."

Adam itiraz etmek için ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. "Bu bir tartışma değil."

Eğlenerek ve biraz da yardımını kabul etmediği için hayal kırıklığına uğrayarak yatak odasına geri döndü ama banyonun kapısını açık bıraktı.

Açık kapıdan su sıçramalarını ve küçük duyabiliyordu ve kendini olduğu yerde kalmaya zorladı.

Rory birkaç dakika sonra isteksizce, "Yardıma ihtiyacım var," dedi. Birkaç saniye içinde küvetin yanında durdu. "Ne yapabilirim?" Saçlarını işaret etti. "Saçımı yıkayabilir misin?"

Başını salladı, başka bir şey istemiyordu. O iyileştikten sonra, kendisiyle arasına mesafe koyacaktı. Kendine tekrar tekrar söylediği şey buysa, sonunda buna inanacaktı.

Bir sürahi almak için odasına gitmeden önce, "Otur," diye talimat verdi. Döndüğünde ibriği banyo suyuyla doldurdu ama kadın onun bileğini yakaladı.

"Su iğrenç. Suyu boşaltmama izin verin, musluktan taze su kullanabilirsiniz."

Fiş çekildiğinde, sürahiyi tekrar doldurmadan önce taze suyun ısınmasını bekledi. "Başını geriye yasla." Yavaşça saçlarının üzerine su döktü, gerektiğinde sürahiyi yeniden doldurarak saç tellerini doyurdu.

Şampuanı saçlarına sürmeden önce elleriyle köpürttü. Başını kökten uca kapladıktan sonra kafa derisine masaj yaptı ve kızın yumuşak inlemelerinden zevk aldı. İki kez şampuanladıktan sonra saç kremi ekledi ve aynısını daha fazla yaptı.

Onun dokunuşuyla omuzlarının gevşediğini görmek kanını kaynatmıştı ve eğer yakında gitmezse, bacaklarının arasında ziyafet çekmeyi isteyecekti.

Küvetten çıkmasına yardım etti, ona bir havlu ve vardiya verdi ve odadan çıktı. Dışarı çıktığında eskisinden daha hızlı yürüyordu, sıcak su ağırlarının bir kısmını hafifletmişti.

"Bu odanın her girişine bir muhafız yerleştirilecek ve güvenilir biri sizi almaya gelene kadar buradan ayrılmayacaksınız."

Kadın ona tekrar ters ters baktı ama itiraz etmedi. Yatağa girmesine yardım etti, ışıkları söndürdü ve kitaplığın arkasından ofisine geçti.

Uzun koridorda yürürken kendine, onun içine düşmesine izin vermemesi gerektiğini hatırlattı.

Chapter 2G

Rory, Bellina'dan o gece Asher'ın partisinde giymek üzere kasabadaki mağazadan bir güneş elbisesi almasını istedi. Tayt giymek çok zordu ve bol elbiseler en kolay seçenek gibi görünüyordu.

Yüzü morarmış ve şişmişti, dudağı Lo'nun dişleriyle on raunt dövüşmüş gibi görünüyordu. Bellina kollarında birden fazla alışveriş torbasıyla kapıdan içeri girdi ve gülümsedi. "Bir sürü seçeneğimiz var."

Rory'nin yüzü kızardı. "Tüm kredilerini , değil mi?"

Bellina'nın yüzündeki sırıtma Rory'nin hemen şüphelenmesine neden oldu. "Kral tezgâhtara sınırsız krediniz olduğunu söyledi."

Rory öfkeyle alay etti. "Onu öldüreceğim."

Bellina ona el salladı. "Bırak sana bir şeyler alsın. Eğer o olmasaydı, en başından beri asla hedef olmazdın."

Haklıydı. Rory çantaların içine baktı ve farklı elbiseler çıkardı. Bir torbanın dibinde uzun, yumuşak, pamuklu bir elbise vardı. Kırmızıydı ve Rory rengine hayret etti.

"Bunu giyeceğim," diye açıkladı.

Bellina baktı ve elbiseyi kaptı. "Bu yarınki balo için. Süslü elbiseleri giymek zordur, bu yüzden sana yumuşak pamuklu bir tane aldım."

Rory içini çekerek elini tekrar çantalara uzattı ve üzerinde rahatça asılı duran güzel mavi bir elbiseye karar verdi.

"Neden morlukların ve kesiklerin için iksir kullanmadılar?" Bellina sordu. "Ağrıyan kaslar için iksirleri yok mu?"

"Bilmiyorum. Yardımcı olan bir ağrı kesici iksirim var. Beni hayatta tutmak konusunda endişeliydiler ve sanırım boş iksirler akıllarından en uzak olanıydı."

"Bugün ya da yarın vaktim olmayacak ama birkaç gün içinde eczaneye sorarım. Vincula'da olmayabilir," dedi Bellina diğer elbiseleri kaldırırken. "Yarım saat içinde Asher'ın partisi için hazırlanıyoruz. İşimiz bitince seni almaya gelirim."

Rory arkadaşı giderken el salladı ve Caius'u bir daha gördüğünde onunla krediler hakkında konuşmayı aklına not etti. İsteddiği her şeyi yapmasına izin vermek sırtına daha büyük bir hedef koyacaktı ve önümüzdeki beş yüz yılı merdivenlerden yuvarlanarak geçirmeyi tercih etmezdi.

Biri onu öldürmeye çalıştığı için daha çok sarsılması gerekirdi ama öldürmeden önce payına düşen erkeklerle dövüşmek onu duyarsızlaştırmıştı. Bütün gün kitaplığa bakıp Caius'un içeri girmesini bekledi ama henüz gelmemişti ve Bellina gittikten sonra kitaplık açıldığında onun gelmesini umdu.

Ama öyle değildi. Lauren ve Sam ellerinde çiçekler ve pizzalarla kapıdan içeri girdiler.

Sam vazoyu şifonyerin üzerine koydu ve "Daha iyi olmalısın," dedi.

Rory onu terslemeye başladı ama bunu en son ne zaman yaptığını hatırladı ve vazgeçti. "Sanırım aradığınız cümle 'Geçmiş olsun'."

"Hayır, ne demek istediğimi söyledim," diye cevap verdi sandalyelere onu kişisel olarak rencide etmişler gibi bakarken.

Onunla yeni düşmanının arasına baktı. "Mobilyalarım sana bir şey mi yaptı?"

Lauren pizzayı köşedeki iki kişilik küçük kahvaltı masasına koyarken omzunu okşadı. "O şatafatlı kanatlarla hiçbir yere oturamadığı için surat asıyor."

Rory kanatlarını inceleyerek, "Ah," dedi. "O zaman neyin üzerine oturuyorsun?"

Kanatları kayboldu ve Rory hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturdu.

"Sırtı alçak banklar ya da sandalyeler," diye cevap verdi. "Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, sırtüstü yatmak canımı acıtmıyor ve evet, yatağım kocaman."

Rory gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak pizza kutusunun kapağını kaldırdı ve koklamak için eğildi. "Yemek gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Açlıktan ölüyorum."

Lauren ayakkabılarını tekmeledi ve yatağa uzandı. "Eminim. Ye bakalım."

"Kanatların nereye gitti?" Rory Sam'e sordu ve ağzına bir parça pizza tıktırdı.

Raftan bir kitap aldı ve pelüş sandalyelerden birine oturdu. "Şekil değiştirebiliyorum."

Rory ona bakakaldı, şaka yapıp yapmadığından emin değildi ama kanatlarının olmaması doğruyu söylediğini gösteriyordu. "Şekil değiştiren gibi mi? Bu senin normal halin mi?" Onun iri bedenini işaret etti. "Yoksa kanatlar senin normal formun mu?"

Burnu çoktan kitabına gömülmüştü. "Kanatlarımı tercih ederim." Bu onun sorusunu yanıtlamadı.

"Seni korkunç gösterdikleri için mi?" Rory şaka yaptı. En azından yarı şaka.

Lauren yataktan kahkahalarla fırladı ve doğrulup oturdu. "Daha çok dev bir kuş gibi."

Sam homurdanarak kitabı yere bıraktı. "Siz ikiniz sandığınız kadar komik değilsiniz."

Kızlar birbirlerine baktılar ve gülmekten kırıldılar. "Bana yemek getirdiğin için teşekkür ." Rory, Lauren'ın yanındaki yatağa oturmak için hareket etti. "Kendimi bir mahkûm gibi hissediyorum."

Lauren, "Teknik olarak öylesin," diye işaret edince Rory onun omzuna çarptı ve hemen pişman oldu.

"Ah," diye tıslayarak omzunu ovuşturdu.

Sam'in gözleri onun omzuna odaklanmıştı. "Ağrı kesici iksiriniz var mı?"

Rory banyoya doğru işaret etti. "fazla almamaya çalışıyorum. Çok hızlı tükenmek istemiyorum."

Lauren nefesinin altından, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı ve Rory merakla ona baktı.

O daha cevap veremedi Sam ayağa kalktı ve iksirle birlikte geri dönmek üzere banyoya doğru yürüdü. "Aç ağzını."

Damlalığı doldurup hazırladı ve Rory'nin ağzına doğru tuttuğunda Rory geri çekilip elini itti. "İhtiyacım olmadığını söyledim."

"Al ," diye mırıldandı Lauren. "Ana tavuk modunu etkinleştirdin."

Sam uzanıp Rory'nin omzunu sertçe dürttü. "Ah! Bunu neden yaptın?" Kanatlarını kaybettiğinde aklını da mı kaybetmişti?

"Acı çekiyorsun," diye cevap verdi ve damlalığı uzattı. "Ağzını aç, yoksa seni yaparım."

Onun küstahlığı karşısında çenesi düştü ve ne yaptığını anlayamadan iksiri dilinin üzerine bıraktı. Acıydı ve öğürdü; küçüklüğünden beri iksir içmekten nefret ederdi. Cora hiç aldırmazdı ama Rory saklanırdı.

Sam sıırıttı ve iksiri banyoya geri koydu. "Caius ihtiyacın olan her şeye erişebileceğini açıkça belirtti. İksirini biriktirmene gerek yok."

Büyük boy güvercine ters ters baktı. "Bu iğrenç bir şey. İksir almaktan nefret ediyorum, ömür boyu yetecek kadar iksirim olsa bile."

Sam döndü ve yerine oturdu. "Çocukça davranma."

Lauren aklından geçenleri okumuş gibi ona bir yastık uzattı ve Rory yastığı odanın öbür ucuna fırlattı.

"Bana bir şeyler fırlatmayı kes," diye uyardı Sam. "Onları geri fırlatmamı istemezsin."

Lauren eğildi ve fısıldadı, "Blöf yapmıyor."

Rory yine gülmemeye çalıştı ama başaramadı. "Siz ikiniz yarınki balo için heyecanlı mısınız?"

Lauren ellerinin üzerinde arkasına yaslandı ve Sam'e baktı. "Elbette."

Sam sandalyesinde kaykıldı ve ona bakmaktan kaçındı. "Siz ikiniz baloya falan mı alınmıyorsunuz? Neden böyle görünüyorsunuz?"

Lauren, "Yüzüm böyle görünüyor," diye cevap verirken Sam, "Gitmene izin yok," dedi.

"Ne?" Rory ikisinin arasına baktı. "Bana baloya gidip gidemeyeceğimi söyleyemezsin."

"Yapabilirdik," diye hatırlattı Sam ona. "Ama yapmazdık. Caius başka bir hikâye."

"Ben gidiyorum," dedi tartışmaya yer bırakmadan. "Son baloda çalıştım ve bunu da kaçırmayacağım."

Sam sessiz kaldı ve Lauren yataktan kalktı. "Yemek yemene izin vereceğiz. Başka bir şeye ihtiyacın olursa gardiyana söyle." Sam'in kolunu tuttu ve onu yukarı çekti. Sam kolunu Lauren'in elinden kurtarıırken homurdandı ve kanatlarını çağırdı.

Rory'yi arkalarından bakakalmış, Caius'un yüzsüzlüğüne öfkelenmiş bir halde bıraktılar. Asher'ın partisi için giyinmiş olan Bellina kapıyı açtı ve Rory'nin vardiyasını işaret etti. "Neden hâlâ giyinmedin? Giyinmezsen saçını ve makyajını yapamam."

Rory sırtıttı, kızgınlığı bir kenara itildi ve Bellina'yla birlikte onu hazırlarken rahatça konuşmaya başladılar.

Bu gece hiçbir şey ruh halini bozamayacaktı.

Rory ziyafet salonuna girdiğinde Asher onu hemen fark etti ve koşarak yanına gitti. Oda çok büyüktü ve onun kendisine gelmesini bekleseydi bütün gece orada kalırlardı. Kollarını açarak onu sardı ama bir gölge kolunu yakaladı.

Gölge dağılırken Rory ve Bellina sıçradı ve kısa süre sonra Rory'nin şaşkınlığının yerini kızgınlık aldı. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek kralı aradı ama bulamadı.

"Nerede o?" diye sordu akılsızca.

Asher boğazını temizledi ve kadın ona döndüğünde kendini işaret etti. "Bu benim partim ve tüm dikkatinizi bana vermenizi istiyorum." Çocuksu sırtıışı onu güldürdü ve kollarını dikkatlice onun ortasına doladı.

"İşte böyle." Ona gülümsedi ve onları diğer arkadaşlarının yanına yönlendirdi. Bellina oraya ilk giden oldu, Tallent'la hararetli bir şekilde sohbet ediyordu.

Kedi ıslık çaldı. "Kahretsin, kötü görünüyorsun."

"Kedi," diye tısladı Kit. "Neyin var senin?"

Cat ve Kit tartışmaya başlayınca Max, Rory'ye başıyla onay verdi. "Seni ayakta ve etrafta gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler, Max." Asher'ın kolunun altından kalktı ve yaşlı adamın omzunu sıvazladı. "Yakın zamanda bahçelere yardım edeceğimi sanmıyorum."

Kıkırdadı ve papyonla eşleştirdiği pantolon askısını çekti. "Ben gittiğimde sen devralabilirsin."

Gruptaki konuşmalar kesildi ve hepsi neden orada olduklarını hatırladı. "Kahretsin Ash. Seni özleyeceğiz," dedi Kit ciddiyetle.

Asher yutkunup başını salladı ve konuştuğunda sesi çatallaştı. "Yıllardır bu günü bekliyordum. Mutlu olmalıyım."

"Ama sen değilsin," diye belirtti Bellina. Yatıştırıcı bir eli adamın kolunda gezdirdi. "Özgür olacaksın ve aileni görebileceksin."

"Uzun zamandır buradayım Bell. Neyin içine girdiğimi bilmiyorum."

Rory, "Otuz yıl önce nasıldı bilmiyorum, yoksa size aradaki farkı söylerdim," dedi. "Ama kötü şöhretli Kasap'ın sokaklardan çekildiğini bildiğin için rahat olabilirsin."

Gülümsemesi sıkıydı ve ona baktığında gözleri parlıyordu. "Umarım ne kadar harika olduğun kulaktan kulağa yayılır."

"Öyle olacak," dedi arkalarından bir erkek sesi. "Sera ve ben bundan emin olacağız." Bruce saygılı bir mesafede durdu ve başını Rory'ye doğru eğdi. "Tek üzüntüm seninle tanıştığımı hatırlamayacak olmam." Ayrılmak için dönmeden önce Asher'a baktı. "Kendine iyi bak."

Adamın duyamayacağı bir yere geldiğinde Cat bir lokma yemeğin ardından "Yeni adamı neden davet ettin?" diye sordu.

Asher çenesini kaşıdı ve Bruce'a doğru baktı. "İyi birine benziyor ve dükkândaki tesisat işlerimiz için geldi."

"Erdikoa'da nerede yaşıyordun?" Rory Asher'a sordu.

"Başkent'in hemen dışında, ailemle birlikte," diye cevap verdi. "Umarım hâlâ hayattadırlar. Önce onları görmeye gideceğim. Bir iş kendi evime çıkacağım."

"Ne yapmak istiyorsun?" Bellina sordu.

"Bunu pek düşünmedim," diye itiraf etti. "Zaten hatırlamayacaksam ne anlamı var ki?"

Rory burada ne kadar uzun süre kalırsa, Vincula'da verilecek tek gerçek cezanın, anılarının bir kısmını kaybedeceğini bilmek olduğunu o kadar iyi anlıyordu. Bazıları, tıpkı kendisi gibi, bütün bir ömür boyu burada kalacak ve hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Bu onu dehşete düşürmüştü ve Asher'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa onu da dehşete düşürmüştü.

Birkaç saat kaynaşıp güldükten ve biraz fazla içtikten sonra, Rory'nin vücudu uzun süre dışarıda kalmanın etkilerini hissetti. Her yeri ağrıyordu ve Bellina'nın eczanede küçük yaralarını iyileştirecek iksirler bulmasını umuyordu.

"Gitme vaktiniz geldi Bayan Raven," dedi Caius'un sesi omzunun üzerinden.

Etrafındakiler konuşmayı bıraktı ve kralın onu yönlendirmek için elini beline koymasını izledi. Onu günlerdir görmemişti ve öfkesi alevlendi.

"Henüz gitmek istemiyorum," diye yalan söyledi, onun kendisini gereğinden fazla kontrol etmesine izin vermemeye kararlıydı.

Gölgeler Caius'un karşısındaki koluna dolandı ve onu götürmesine yardım etti. "Bekle," diye itiraz etti. "Asher'a hoşça kal demem gerek."

Caius'un gözleri Asher'ı işaret ederken sertleşti ve bir kez başını salladı. Rory Asher'ın boynuna sarıldı, Asher da kollarını gevşekçe onun ortasına doladı. "Seni ikimize de yetecek kadar özleyeceğim," diye kulağına fısıldadı ve Asher omzuna doğru başını salladı.

"Seni hatırlamıyor olabilirim," diye fısıldadı. "Ama yüzünü gördüğümde ya da adını duyduğumda, ruhum senin iyi olduğunu bilecek."

Geri çekildi ve yanağındaki bir damla gözyaşını sildi.

Caius'un eli bir kez daha sırtını buldu ve onu çıkışa yönlendirdi. "Onu becerdin mi?"

Rory'nin gözleri kısıldı. "Bu seni nasıl ilgilendirir?" "Seni ilgilendiren her şey beni ," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Soruya cevap ver."

"Evet dersem ne yapacaksın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Elbisesinin arkasını avuçladı ve onu kendine doğru çekti, yürürken dudakları kulağına değiyordu. "Hatırladığın tek isim benimki olana kadar seni beceririm. Benimle alay etmeyin, Bayan Raven."

Durdu. "Seni günlerdir görmüyorum ve ondan önce de pisliğin tekiydin. Bana bunları söyleme hakkını sana kim veriyor?"

Onu izlerken sessizdi ve yoğunluğu arttıkça yerde gölgeler dönüyordu. "Bunu düşünmediğini mi söylüyorsun? Tanıştığımız andan beri bedeninin arzuladığı şey bu değil mi?"

Sözleri kendinden emindi ve yüzündeki ifade hiç değişmedi. Onun haklı olmasından nefret ediyordu, sözlerinin kendisini hiç olmadığı kadar ıslatmasından nefret ediyordu. Onun nesi vardı? Neden onun kız kardeşlerinden birini öldürmeyeceğine dair açıklamasına inanmıştı? Neden kendine yine bu kadar çok soru soruyordu? Kendi kendini kızdırdı.

Renklerin isimleri gibi, ruhu da *biliyordu*. Ona davranış şekline rağmen vücudu onu istiyordu ve bu da dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

"Bedenimin tepkilerini kontrol edemem ama hareketlerimi kontrol edebilirim. Bana bir daha asla dokunamayacaksın," diye etti, her şeyden çok kendine kızgındı.

Piç sırttı. "Hala öğrenemedin mi? Yalan söylediğinde anlarım."

Ayağını yere vurmak ve kendisine inanmasını talep etmek istedi. "Sözlerin tatlı, ama hareketlerin bok kokuyor, çünkü sen tam bir pisliksin. Hiçbir kadın kendisine önemsiz bir karınca gibi davranan bir erkek istemez, kral bile olsa."

Toplayabildiği tüm ağırbaşlılıkla, gökyüzü odasına girebileceği tek giriş olduğu için sinirlenerek ofisinin kapısını açtı. Onu koridorda ayakta bıraktı ve hayal kırıklığına uğramasına rağmen ona izin verdi.

Caius, Rory'nin başını dik tutarak gidişini izledi ve sözleri sert olsa da, ona direnme konusundaki kararlılığı sikinin fermuarına karşı sertleşmesine neden oldu. Vahşice tehlikeli bir çizgisi olan alıngan küçük arkadaşı artık karşı koyabileceği biri değildi.

O incindiğinde, tüm varlığı ona ve sadece ona daralıyordu. Sam'in sözleri aklından tekrar tekrar geçti ve ilk kez Gedeon konusunda yardım almak için kız kardeşine yaklaşmayı düşündü.

Kardeşi Atarah'ın cinayetini onun üzerine attığında Adila kendini savunmasına izin vermemişti ama ya bu sefer sözünü dinletebilirse?

Atarah'ın öldürüldüğü sabah, Caius Erdikoa'daydı ve bir önceki gecedен kalma akşamdan kalmaydı.

Kardeşi de onlarla birlikte dışarı çıktı ve Caius ertesi gün uyandığında neredeyse ögle yemeği vaktiydi. Barın tuvaletinde siktiği kadın ortalıkta yoktu, oysa Caius genellikle kadınları daha fazlası için odasına geri getirirdi.

Gecenin sonuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Başı onu öldürüyordu ve bir sürahi su içip akşamdan kalmalığını duşla giderdikten sonra imzası haline gelen siyah düğmeli gömleğini, siyah pantolonunu ve gümüş yüzüklerini taktı.

Ne olduğunu sormak için kardeşini aramak üzere odasından çıktı ve uzun koridorun sonunda Caius ile aynı kıyafeti giymiş olan Gedeon'u gördü.

Caius bunun tuhaf olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu çünkü kendisi sarayında olduğu gibi koyu renklere ve gümüş vurgulara sahipken, Gedeon açık renkler ve altın rengine giyinmiş altın çocuktu.

Caius onu takip etti ve köşeyi dönüp koridordaki taht odasına açılan tek kapıdan içeri girdiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Atarah kalbine saplanmış bir hançerle yerde yatıyordu ve  l , cam gibi gözleri ona bakıyordu.

Caius koşarak odayı geçti ve nabzını yoklamak için dizlerinin üzerine çöktü ama nabız bulamayacağını biliyordu. Silahı çıkarıp incelerken bir elini han ere sardı, diğerini de göğsüne dayadı.

Bunun, babalarının ona reşit olduğunda hediye ettiği hançer olduğunu fark ettiğinde görüşü t nelleşti ve ayağa kalktığı sırada bir hizmetçi odaya girip çığlık attı. Adamın gözleri kızinkilerle buluştuğunda kız dönüp kaçtı ve Lux Sarayı lejyonu koşarak odaya girip onu suçüstü yakaladığında tuzağa düşürüldüğünü anladı.

Ve suçlunun Gedeon olduğunu biliyordu.

Kardeşinin Atarah'ı öldürüp suçu onun üzerine yıkmasına izin veremezdi.

Caius'un *Aeternum*'unu bulması işleri karmaşıktı ama belki de buna gerek yoktu. Adila'nın anlamasını sağlayabilirse hem pastasını yiyebilir hem de onu yiyebilirdi.

En azından öyle umuyordu. Ama intikam, korku ya da açgözlülükten çok daha güçlü bir motivasyon kaynağıydı ve eğer Adila onu dinlemezse, Gedeon'u cehenneme kendisi gönderecekti.

Bu onunla gitmek anlamına gelse bile.

Bölüm 30

Lauren ofisin girişinden gökyüzü odasına doğru adım attı ve Rory'ye bir kâğıt parçası uzattı. Arkadaşı olmaya başlayan kadından kâğıdı aldı ve aceleyle yazılmış sözcükleri taradı.

Rory,

Büyük akbaba beni içeri almıyor. Sanırım asil erkek arkadaşın baloya katılmana izin verme konusunda fikrini değiştirmemiş. Ona benim için siktirip gitmesini söyle. Kuşa da. Yarın geri geleceğim ve eğer o vahşi beni içeri almazsa, kanatlarını ateşe vereceğim.

-Bellina

Rory hem güldü hem de hayal kırıklığıyla ofladı. "Yüce kralın beni neden bu güneşli kafeste kilitli tuttuğunu tekrar söyler misin?"

Lauren başını salladı. "Çünkü senin kırılğan bir kuş olduğunu düşünüyor." "Ben kuş değilim." Kâğıdı Caius'un yatağın yanına bıraktığı kitabın arasına sıkıştırdı. "Ben *lanet olası* bir Seraphim seri katiliyim ve iki saniyeler sonra onu öldürecek."

Lauren gülerek başını geriye attı. "Kırılğan bir kuş değilsin." Sesi ciddi bir aldı. "Bırak da seninle kendi halinde

En azından sen iyileşirken. Sen normale döndüğünde hâlâ ortalıkta dolanıyorsa, onu öldürmene ben yardım ederim."

Rory Lauren'a kuşkuyla baktı. *Melek*, kral hakkında Rory'nin bilmediği bir şey biliyordu ve şımartılmaktan daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da karanlıkta bırakılmaktı.

Lauren ona, "Balonun bu gece olmasının iyi tarafı, kasabada kimsenin olmaması ve müdürünüzün Sam'le bana sizi akşam yemeğine çıkarmamız için izin vermiş olması," dedi. "Giyin. Kimse sizi görmeyeceği için eşofman ve tişört yeterli olacaktır."

"Kasabada yürümeme izin verecek ama baloya giden merdivenlerden inmeme izin vermeyecek öyle mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Endişelendiği şey yürümek değil," diye düzeltti Lauren. "Endişelendiği insanlar. Biri seni öldürmeye çalıştı ve seni kutlamalardan uzak tutmanın haksızlık olduğunu düşünsem de, endişeleri haklı."

Rory pijamalarını değiştirirken homurdandı. Kasabadan rahat uyku şortları ve atletler getirmişti ve bütün gün odasından çıkmadığı için hiç üstünü değiştirmemişti.

Bellina'nın balo için aldığı uzun, yumuşak elbiseyi giydi ve saçlarını açık bıraktı. Makyaj yapmaktan vazgeçti çünkü geceleri makyaj yapmaktan nefret ediyordu.

Lauren, Rory'yi bir aşağı bir yukarı süzerek, "Eşofman ve tişört dedim," dedi.

"Bellina bu elbiseyi bu gece için aldı ve ben bunu giyeceğim." Boşa gitmesine izin vermeyi reddetti ve bir sonraki Plenilune'de balo için daha uygun bir elbise alacaktı.

Uzun ve yüksek sesle iç çekti. "Yolu göster, gardiyan."

Lauren saçlarını omzunun üzerinden attı ve kapıyı açtı. "Sanki ben senin gardiyanın değilmişim gibi konuşuyorsun."

Sam kapı aralığından sırtıttı. "O senden ya da benden daha fazla mahkûm değil."

Sözleri Rory'nin ilgisini çekti, çünkü bunlar gerçekten çok uzaktı ve Sam yalan söylemezdi. *Meleği* dikkatle inceledi ve o da sarışın kaşını kaldırdı. "Neden bana bakıyorsun?"

Kıkırdadı. Yalan söylemekten acizdi çünkü tüm sosyal ipuçlarına karşı kördü. "Akan buklelerinize hayran kaldım. Hangi ürünleri kullanıyorsunuz?"

Lauren bir kahkaha attı ve Sam'e bilerek baktı. "Tek kelime etme," diye uyardı ama bu onun daha da sırtıtmasına neden oldu.

Rory'ye, "Saçını kokla," dedi.

Rory Sam'e dönmeden önce bir an tereddüt etti. "Saçını koklamama izin ver." Bir avuç almak için uzandı ama Sam elini geri çekti.

"Saçımı koklamıyorsun," diye karşılık verdi ve Lauren'a uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Kuru saçlar için çilekli mango kokulu saç kremi kullanıyor," dedi şarkı söyler gibi bir sesle ve Rory olayın şokunu atlatır atlatmaz, acıyı umursamadan gözleri yaşararak gülmeye başladı.

Sam kocaman kollarını kavuşturdu ve ellerini dizlerine koymuş nefesini tutmaya çalışan Rory ile kedi gibi sırttan Lauren'a ters ters baktı. Onları koridora götürürken, "Geç kalacağız," dedi.

İkisi de kahkahalarını tutmaya çalışırken Lauren, Rory'ye kendisini takip etmesini işaret etti.

"Eczanede ürüklerimi ve ağrıyan kaslarımı iyileştirecek iksirler var mı?" Rory kasabada yürürlerken onlara sordu.

Sam biraz fazla hızlı bir sesle, "Hayır," deyince Rory gözlerini ona dikti. Yalan söylüyordu, yani yalan söyleyebiliyordu, ama bu konuda berbattı.

"Yalan söylüyorsun," diye suçladı ve Lauren'a döndü. "Bana doğruyu söyle, yoksa mistik olarak mümkün olduğunca zor olacağım."

Lauren başını sallayan Sam'e yan gözle bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. İç çekerek, "Evet," dedi.

Rory durdu ve ikisine baktı. "Ne oluyor lan? Neden ben de biraz alamıyorum? Ben-" Parmak işaretleri için ellerini kaldırdı. "Sınırsız kredi, hatırladın mı?"

"Bunu söylemek bizim işimiz değil," dedi Sam sert bir sesle.

"Bu da ne demek oluyor?" Rory sordu. "Kimin işi bu?" Cümlesini bitirmeden önce cevabı biliyordu. "Caius."

Lauren ve Sam sustu, Rory ise sinsice uzaklaştı. "Eczaneye gidiyorum ve eğer beni durdurmaya çalışırsanız, elime geçen her şeyi kırıp dökeceğim." Rory kendi tehdidinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Pencereler mi? Süslemeler mi? Kemikler mi? Aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı ama sözünü bir şekilde tutacaktı.

Onu durdurmadılar ve kapıyı ittiğinde kapı yerinden oynamadı. Dönüp onlara baktı. "Açın şunu."

Sam yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle omuz silkti. "Gelemem. Balo için her yer kapalı."

Rory'nin öfkesi kafasının patlayacağını düşünene kadar yükseldi ve gülümseyerek etrafına bakınırken, yan taraftaki kafenin spesiyallerini tanıtan küçük bir tabela gördü.

Kaslarının itirazlarına rağmen onu yakaladı ve cam kapıya doğru olabildiğince sert bir şekilde savurdu. Lauren onu durdurmak için öne atladı ama çok geç kalmıştı.

Cam paramparça oldu ve Rory tabelayı kullanarak içeri adım atacak kadar uzaklaştı.

"Aether aşkına," dedi Sam. "Neyin var senin?"

Elini başının üzerine kaldırdı ve ona *siktir* git anlamına gelen evrensel işareti yaptı.

Koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürürken başını iki yana salladı ve şifa bölümünü gördü. "Çürükler," diye yüksek sesle okudu ve raftan bir şişe aldı. Diğerlerinin bıkkın iç çekişlerine aldırmadan kapağı açtı ve talimatları okuma zahmetine girmeden şişeyi boşalttı.

Öğürerek boş şişeyi Sam'e fırlattı, o da gönülsüzce yakaladı. Yüzeydeki yaralar için bir tane buldu, bir dikişte içti ve koridorda ilerlerken sinirlenen Sam'e fırlattı. "Aha!" dedi hınzır bir sırıtışla, kas ağrıları için bir iksir kapıp kuruyana kadar içerken.

Başka bir şey söylemeden, iksirler sihirlerini gösterirken etraflarından dolaşp kapıya doğru yürüdü. Birkaç dakika içinde morlukları soldu, kesikleri iyileşti ve vücudu rahatça hareket etmeye başladı.

"Saraya geri dönüyoruz," diye bilgilendirdi onları, tartışmaya yer bırakmadan.

Rory baloya gidemeyecek kadar kızgındı ve odasının kapısını çarparak açtı, ama hışımla içeri girdiğinde adımları duraksadı. Dolunay ve tavanı aydınlatan yıldızların yanı sıra müzik de vardı.

Küçük bir radyo çalıyordu ve uzak duvarın karşısında şampanya, şarap ve parmak yiyeceklerle dolu bir masa duruyordu.

Saçını düzeltmekte olan Caius, onun dramatik girişiyle durdu ve gözleri onu canlı canlı yedi. Yüzüne doğru ilerlediklerinde ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Kızdığın zaman çok güzel oluyorsun." Odayı geçip kadının durduğu yere geldi. "Balonun senin için önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden seni kendim yaptım."

Ağzını kapattı ama bir şey söyleyemeden Bellina, Max, Kit, Tallent ve Cat kapıdan içeri girdiler. "Geç mi kaldık?" Cat sordu. "Saat altı demiştin."

Caius'un gözleri sessizce kenarda duran Sam ve Lauren'a kaydı. "Zamanında geldiniz. Rory erken geldi."

Sam başını bir kez salladı ve çenesini kaşıdı. Rory neden kızgın olduğunu hatırlayarak, "Onlara başka seçenek bırakmadım," diye tersledi. Kralın düşünceliliği karşısında göğsünde oluşan sancıya aldırmadı. "İyileştirici iksirleri neden benden sakladın?"

Caius geri adım attı ama bakışları onunkileri hiç terk etmedi. "Bence geri gitmeli."

Rory'yi şaşırtacak şekilde, koridora geçip kitaplığı kapatırken hiç itiraz etmediler. "Ee?" diye sordu. "Beni acı içinde görmek hoşuna gitti mi?"

Yüzünde acı ifadesi belirdi. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Başka ne gibi bir sebebin olabilir ki?" diye bağırdı, artık öfkesini dizginleyemiyordu. İksirler etkisini göstermişti ve fiziksel bir acı hissetmiyordu.

Yüzü onunkini yansıtacak şekilde değişti, ama kadının öfkesinin kontrolünü kaybettiği yerde, adam endişe verici bir şekilde sakindi. "Acı iksirini

Öngöröldüğü gibi, sakın olduğı sürece acı çekmezdin ve yerinde kalmaya ihtiyacım vardı."

Yerinde kalmak mı? "Bu ne biçim bir saçmalık? Ben kafeste tutulacak bir kuş değilim." Çok öfkeliydi. "Beni sarayda işime bakarken görmekten bıktınız ve beni kilitlemeye mi karar verdiniz?"

Esprili bir şekilde güldü. "Biri seni öldürmeye mi çalıştı, Rory, yoksa unuttun mu?" Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Kendini tekrar tekrar tehlikeye atacaksın ve ben bunun olmasına izin veremem."

Sözleri onu şok etti ama son kısmı onu çok kızdırdı. "Hiçbir şey yapmama *izin* verecek güce sahip değilsin."

Çenesindeki kaslar . "Peki. Bunu yaparken seni *izleyemem*."

"İzleyemez misin, yoksa istemiyor musun?" diye karşılık verdi, hâlâ öfkeliydi.

"Yapamam," dedi yumuşak bir sesle. "Seni güvende tutmak için tüm bu diyarı ateşe verebilirim ve blöf yaptığımı düşünüyorsan, dikkatini vermemişsin demektir."

"Hemen toplu katliam yapmayalım," dedi elini kaldırarak. "Kendi başımın çaresine bakabilirim ve size söz veriyorum, bir daha merdivenlerden aşağı atlamadan önce arkama bakacağım."

Adamın umursamaz omuz silkişi kadının dişlerini kenetledi. "Söylediğimde ciddiydim.

Burada güvende değilsin ve bu benim hatam. Seni

korumama izin ver." "Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu ani fikir değişikliği neden?" Cevap vermeden bir adım daha yaklaştı. "Benimle dans et." Kadının şaşkınlığı aşikârdı.

"Kafanı mı çarptın?" "Benimle dans et, Aurora," dedi, sesi alçaktı.

Onu tekrar tam adıyla çağırdığını duymak, kabul etmek istemediği şeyler hissetmesine neden oldu. Sadece bir ay önce

Onu baştan çıkarmayı ve öldürmeyi planlıyordu ve onu bahçelerde kovaladığında, aralarında bir şeyler değişti.

İkisinin de savaşmaya çalıştığı ve sefilce başarısız olduğu bir řey. Onu affettiği kadar kolaylıkla onun içine dūřebileceėini de biliyordu. Bu ona göre değildi ve yavaş yavaş kendini kaybettiğini ve aynı anda kendini bulduğunu hissediyordu.

"Seni kaybettim mi?" diye sordu, dūřüncelerini yarıp geçerek. Sözlerinin ifte anlamı vardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Cevap vermek yerine kollarını adamın boynuna doladı ve adam bir elini kadının sırtına koyarak onu nefesinin tadına bakacak kadar kendine çekti ve vücutlarının temas ettiği her yer en iyi şekilde yandı.

Müzik eşliğinde sallanırken, yerlerinden neredeyse hiç kıpırdamadan, adam onu daha da yakına çekti ve başını onunkine yaslamak için eğdi. Karşılıklı hiçbir şey konuşulmadı, eli aşağıya doğru inip kadının omurgasının alt kısmında durduğunda bile.

"Bunu istiyor musun?" diye mırıldandı ve kız onun sesinde bir miktar endişe sezdi.

"Hayır," diye fısıldadı ve adam onun kollarında gerildi. "Ve evet."

Onun rahatladığını hissetti ve saçlarına nazik bir öpücük kondurduktan sonra, "Bu kaçınılmazdı. Senin ruhun benimkini çağırıyor, benimki de seninkini. İstesek de buna karşı koyamayız."

Başını geriye çekti ve adamın yoğun bakışlarıyla karşılaştı. "Sanki ruh eşiymişiz gibi konuşuyorsun. Seni sevmiyorum Caius ve eğer beni seviyorsan, çok çabuk aşık oluyorsun."

Adamın gırtlaktan gelen kahkahası kadının midesinin sıkışmasına neden oldu ve gözleri tekrar onunkilere döndüğünde eğlenceyle dans ettiler. "Seni sevmiyorum ama

Seni istiyorum. Öyle ya da böyle, benim olacaksın."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bilmece gibi konuşuyorsun."

Onu tekrar kendine çekti. "Biliyorum."

Başını onun omzuna yasladı ve müziğin kendisini götürmesine izin verdi. Uzun zamandır hayatı bu kadar kaotik olmamıştı ve adamın onu sahte bir sakinlik hissine sürüklediğinden endişeleniyordu.

Kalbinin göğsünde sertçe attığını hissedebiliyordu ve gölgeler havada kıvrılıyor, şehvetli bir okşayışla teninde hareket ediyor ve hiçliğin her fırçasıyla vücudu tepki veriyordu.

Onunkini tutan el, kolundan yan tarafına doğru acı verici bir yavaşlıkla ilerledi ve kalçasına doğru giderken göğsünün yan tarafını sıyırdı. Vücudu onu arzuladı ve elini göğsüne götürerek geri itti.

Adamın gözlerindeki sıcaklık kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. "Çok sessizsin."

"Sesimi özlediniz mi, Bayan Raven?" diye sordu alçak bir ses tonuyla ve kadının ürpermesine neden oldu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını onun kulağına bastırdı. "Aklımdan geçenlerle başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Kukusu zonkladı ve hafifçe dönerek dudaklarının adamın yanağına değmesini sağladı. "Belki yapabilirim."

Başını onun boynunun kıvrımına doğru eğdi ve çıplak tenine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Teninin tadının neye benzediğini merak ediyorum." Sıcak dili kızın nabzında gezindi. "Düşündüğümden daha iyi."

Nefes alış veriş hızlandı ve adam devam ederken tahrik olmasaydı utanırdı: "Bahçede dizlerinin bağı çözülürken ve adım dudaklarından dökülürken seni hatırlıyorum."

Parmağı pamuklu askılardan birinin altına girdi ve onu omzundan kaydırıldı. "Amcığının nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum."

ıslak ve dokunuşumu arzuluyor." Sürtünmeye ihtiyaç duyarak duruşunu ayarladı. "Meme ucun ağzımda çakıllaşacak mı, yoksa çoktan sertleşti mi?"

Diğer askıyı çıkardı ve hafifçe çekti. Göğüsleri küçüktü ve bol bluzunu taşıyamıyordu; bluz beline kadar indiğinde Caius aşağı baktı ve dudaklarını yaladı. "Gördüğüm kadarıyla çoktan sertleşmişsin."

"Dokun bana," diye yalvardı, onun üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmasından nefret ediyordu. Başparmağı göğsünün tepesini sıyırdı ve kadın daha fazla temas için yaklaştı.

"Ama düşünmeden edemediğim şey," dedi boğuk bir sesle. "Ağzın."

Bununla birlikte, elleri boynunun yanlarını kavradı ve üzerine inerken başını eğdi. Öpücüğün sert olmasını bekliyordu ama yavaş ve şehvetliydi ve adamın ellerinden biri başının arkasına doğru kayarak saçlarının arasından geçerken diğeri boğazını hafifçe sıktı.

Dili onunkıyla birlikte hareket ederken pürüzsüzdü ve alt dudağını ısırdığında, uzun bir inilti kaçtı. "İşte sevdiğim ses," diye mırıldandı, dudaklarına gülümseyerek.

Geri adım atarak elbisesini işaret etti. "Bu gitmeli." Kelimeler ağzından çıktığında, gölgeler kumaşı yere çekerek külotunu ve sandaletlerini ortaya çıkardı.

Gözleri onun neredeyse çıplak bedeninde gezindi. "Buraya gel," diye emretti ve kendine saygısı direnmesini gerektirse de vücudu itaat etti.

Sandaletlerini çıkarmak için önünde diz çöktü ve ona baktığında külotunun yanlarından tutarak aşağı indirdi. Kadın krala sırtarak, "Sizi dizlerinizin üzerinde görmek hoşuma gidiyor, Majesteleri," dedi.

Ayağa kalkıp şifonyerine doğru ilerlerken göğsünden kısık bir kıkırdama yükseldi. Geri döndüğünde bir vardiya uzattı ve ellerini kaldırmasını işaret etti. Adam geceliği başının üzerinden geçirirken kaşları saç çizgisine doğru fırladı. Bu onun bir tür fantezisi miydi?

Parmakları gömleğinin düğmelerinde çalıştı ve silkindikten sonra boxer külotu hariç diğer kıyafetlerini çıkardı. Yatağın köşesinden tutarak geri çekti ve ona içine girmesini işaret etti. "Uzan."

Bir kez daha itaat etti. Onu yatırdıktan sonra yanına süründü, onu kendi yanına yatırdı ve ışıkları söndürmesi için bir gölge gönderdi.

Müzik hâlâ çalıyordu ve kadın adamın elini daha aşağıya çekmesini bekledi ama adam onu sadece daha yakına çekti. "Ne yapıyoruz?" diye sordu, yüzünü görmek için dönmeye çalışarak.

Boynunun arkasını öptü ve "Uyuyor" dedi.

"Biz de öyleyiz," diye homurdandı. Oturmaya çalışırken vücudu adamın tutuşuyla ama adamın kolları daha da sıkılaştı. "Beni çalıştırıp sonra da *uyumamı* söyleyemezsin."

Adamın gülümsemesini boynunda ve ereksiyonunu kıkırda hissetti ama cevap vermedi.

Kolunu geriye uzatıp adamın aletini kavradı ve adamın sıçramasına neden oldu. "Seni topallayarak yürüyene kadar sikmekten başka bir şey istemezdim ama daha bu sabah tamamen farklı bir nedenden dolayı topallıyordun."

"Milyonlarca farklı iksir içtim," diye itiraz etti. "Vücudumun hiçbir yerinde ağrı yok, tabii bacaklarımın arasındaki ağrıyı saymazsanız."

uyluklar."

Eli güneye doğru ilerlerken güldü. Vardiyasının alt kısmına ulaştığında, parmakları çıplak kalçasında ipek gibi hareket etti ve eğer durursa öleceğine yemin etti.

Saçlarına doğru fısıldadığında sesi gördü, "İstediğiniz bu mu Bayan Raven?"

"Evet," diye nefes aldı.

Parmağı klitorisine ulaştı ama onu açarak uyarılmışlığının içinden geçti. Başını kadının boynuna gömdü ve hayvansı bir ses çıkardı. "Siktir, sırlıklam olmuşsun."

Daha fazla dokunmasını isteyerek eline karşı hareket etti ve parmaklarını kıvrımlarından geçirerek klitorisini daire içine almak zorunda kaldı. Tembel daireler çizerken dokunuşu tüy gibi hafifti ve daha fazla baskı için kalçalarını hareket ettirdi.

Diğer kolu kızın altından geçerek kollarını sıkıştırdı ve eli onu sabit tutmak için kalçasında d zleşirken kız sızlandı. "Daha fazlasına ihtiyaım var."

"Dinlenmen gerek," diye cevap verdi karanlık bir sesle. "Ama amının ağrıdığını söylemiştin ve bunu kabul edemem."

Parmakları girişine doğru hareket etti ve avucunun topuğu klitorisine çarparak vücudunun sarsılmasına neden olurken biri içeri daldı. İşkence edercesine yavaş olan parmağı içeri ve dışarı hareket etti, oradaki hassas noktaya vurmak için karnına doğru kıvrıldı.

Kalçalarını boşuna hareket ettirmeye çalışırken "Kahretsin," diye nefes nefese kaldı.

"Söyle bana," diye mırıldandı Caius. "Tatlı küçük amını elimle okşadığımda, onun yerinde dilimin mi yoksa aletimin mi olmasını isterdin?"

Meme uçları dokunulmak için yalvarıyor ve klitorisi daha fazla baskı istiyordu, ama ikisini de onun tutuşuyla sakinleştiremiyordu. "Elini istemediğimi sana düşündüren nedir?"

Adam bir parmak daha soktu ve kadın nefesini tuttu. Bahçedeki gece gibi, bu da bir işkenceydi. Vücudu ihtiyaçla uğulduyordu ve birikim o kadar yavaştı ki hareketsiz kalmak zordu. Her yöne gitmek istiyordu ve teninin her yerine dokunulması gerekiyordu.

Parmakları içeri girip çıktıkça, avucu klitorisini en yumuşak şekillerde yukarı aşağı ovuşturdukça ve nefesi yüzünde gezindikçe beklentiyle yanıp tutuşuyordu.

"Kimse en çok parmakları sevmez," diye cevap verdi başka bir gülümsemeyle. "Parmaklar vücudunuza nelere sahip olabileceğini hatırlatır, ancak ihtiyacınız olanın yalnızca bir kısmını sağlar."

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve kadın sarsıldı. Parmakları büyüktü ve onu ortalama bir erkeğin yapacağı kadar gerdiler, sadece kıvrıldılar. "Siktir," diye inledi.

"Hangisi?" diye tekrar sordu. "Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Vuruşları hızlandı ve kadın neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. "Boşalmak istiyorum," diye yalvardı. "Nasıl olduğu umurumda değil."

Saçlarına karşı mırıldandı. "Seviyorum." Hareketleri tekrar yavaşladı.

"Hayır," diye inledi. "İçimde," diye kekeledi işkencenin içinden. Acımıyordu ama tarif edilemezdi.

"Mmm," diye mırıldandı yine. "Çeşitli şekillerde senin içinde olabilirim. Şu anda senin içindeyim." İşaret parmağını dışarı çekti ve

Orta iki parmağını gidebildiği kadar içeri sokarak kızın çığlık atmasına neden oldu.

Nefes nefese kaldı ve kelimeler ağzından kaçtı. Hareket edememek sinir bozucuydu; göğüslerine dokunamamak sinir bozucuydu; durumla ilgili her şey sinir bozucuydu ama onun durmasını asla istemiyordu.

"Senin-" canının ne çektiğini söylemeye çalıştı ama kelimeleri çıkaramadı.

"Neyim, Bayan Raven?" Parmakları pompalarken derinlere daldı.

"Sikim," diye acele etti. "*Şimdi* içimde ona ihtiyacım var."

"Seni *becermek* istiyorum," dedi, ne demek istediğini vurgulayarak. "Ama sen iyileşirken bunu yapamam."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Parmakları Rory'nin vücudundan çekildi ve diğer eli de tutuşunu gevşetti. Rory öfkeyle karışık bir rahatlama soluğu aldı ve hemen bir elini göğsüne, diğerini de klitorisine götürdü.

Gölgeler onun kollarını kavrayıp başının üzerine çekerken Caius, "Yok öyle bir şey," diye azarladı. Gözleri kızın kıyafetinde gezinirken vücudunu kızın üzerinde gezdirdi. Arkasına yaslandı, elbisesinin yakasından tuttu ve ortadan yırttı.

"Bu seferlik yavaş gideceğim," dedi. "Ama emin ol, bir dahaki sefere seni çıplak yakaladığımda, seni olduğun gibi vahşice becereceğim."

Gözleri onun göğsünden yüzüne kayd ve her şey netleşti. Onun kim olduğunu tamamen biliyordu ve yine de onu istiyordu. En büyük korkusu, onun için önemli olan kişilerin gerçek doğası karşısında geri adım atmasıydı. Arkadaşları vardı ama asla anlamayacaklardı.

Tek yapabildiği başını sallamaktı ve aralarında bir şeyler geçti. Bu gece bir şeyler her zamankinden daha fazla değişecekti ve ikisi de geri dönüş olmadığını biliyordu.

Kendini alçalttı ve girişiyle aynı hizaya geldi. İçeri girdiğinde, ikisi de inerken kadın gerildi.

Rory kalçalarını onunkilerle buluşacak şekilde kaldırırken Caius boğuk bir sesle, "Siktir," dedi. Hareket etti ve onun içinde, üstünde, onunla *birlikte* olduğunu hissetmek başka hiçbir şeye benzemeyen bir duyguydu.

Tekrar göğüslerine uzandı, talep ettikleri ilgiyi onlara vermek istiyordu ama gölgeler onu bırakmadı.

"Söyle bana," diye emretti. "Bana ne istediğini söyle." "Bana dokunmanı istiyorum," diye inledi.

"Nerede, Rory?"

Dudaklarından dökülen adı, gözlerini yeniden onunkilere çevirmesine neden oldu. Resmi bir isimle onunla alay etmek bir şeydi, ama onu tanıdık ismiyle çağırdığını duymak tamamen başka bir şeydi. "Her yerde."

Ağızı yarım bir sırıtışa dönüştü. "Kelimelerini kullan."

"Meme uçlarım," dedi sonunda. "Meme uçlarıma dokunmanı istiyorum." Kelimeler ağızından çıktığında kendini aptal gibi hissetti ama sıcak dilinin göğsünü ağızına çekmesiyle ödüllendirildi.

Ağzının hassas teninde gezinmesi istediği şeydi ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adam diğer tarafa geçtiğinde, kadın başını geriye attı.

"Klitorisim" dediğinde hâlâ uzun vuruşlarla içine girip çıkıyordu. Klitorisime dokunmam gerek."

Onun tenine karşı gülümsedi ve başını kaldırıp baktı. "Çok iyi." İri ellerinden biri, kadının istediği yere gelene kadar karnında gezindi.

onu. Başparmağıyla birlikte çalışarak daha hızlı itmeye başladı.

Rory'nin göğsü kabarıyordu. "Üstüne çıkmak istiyorum," dedi, sözcüklerin üzerinde tökezleyerek. "Sana binmek istiyorum."

"Çabuk öğreniyorsun," diye övdü adam ve kız da onun sözlerinin kendisinde yarattığı etkiyi sevinçle karşıladı. Bağımsız bir kadındı ama burada, onun yanındayken farklıydı.

Onları döndürdü ve dizlerinin üzerine otururken kalçalarını tuttu. "Daha derine ihtiyacın olursa söyle."

Başını sallayarak yere eğildi ve onu santim santim doldururken ellerini göğsüne dayadı. Ölümsüz bir kralın bir at gibi asılması klişeydi ama yine de *Seraphim* tarafından kutsanmıştı.

Dizlerini kullanarak yukarı ve aşağı hareket etti. Dibe doğru inerken onun iç kaslarına sürtündüğünü hissetmek gerçek dışıydı. Tekrar ve tekrar, teni onunkine karşı hareket etti. Yukarı ve aşağı gitti, ama vücudu orgazmın ilk belirtileriyle alev aldığı anda, klitorisini leğen kemiğine sürterek ileri geri hareket etmeye başladı.

Altın rengi gözleri onu izlerken, "İşte bu, bebeğim," diye homurdandı. Yukarı doğru itip daha da derine inerken elleri kalçalarını hiç bırakmadı.

"Caius," diye inledi kadın daha hızlı hareket ederken ve adam daha sert iterken, ona kırılman davranma konusundaki tüm çekinceleri ortadan kalkmıştı. Adam derinlere doğru hareket etti ve kızın göğüsleri her itişte zıpladı.

Meme uçları elmas gibiydi ve onlar daha hızlı hareket ettikçe karnı titriyordu. Kukusu spazm geçirmeye başladı ve başı yastıklara bastırırken lanet okudu. Onun horozunun nabzını hissetti, bu his onu uçurumun kenarına gönderdi.

Rory'nin çığlıkları geniş odada yankılanırken, vücudu jöleye dönüştü ve kendini ayakta tutacak gücü kaybetti. Caius ayağa kalktı ve onun için kalçalarını hareket ettirirken destek için kollarını boynuna doladı.

Çok hassastı ve onun hâlâ içinde hareket ettiğini hissetmek coşku vericiydi.

Ağzına sahip oldu ve vücudu sıkılaştıkça başını boynuna gömdü ve ısırarak sessiz bir çığlık atmasına neden oldu. Aleti serbest kaldığında döllerı sonsuza dek pompalandı.

İkisi de sakinleştiiğinde, onu kaldırdı, şaftından kaydıldı ve yere bıraktı.

Karnına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

"Bana bu yatağın dışında ne yapacağımı söyleyebileceğini sanma," diye uyararak onu gülümsetti.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Kadın ona sert bir bakış attı ve o da ekledi: "Artık değil."

Yanağını iki kez okşadı ve temizlenmek için banyoya doğru yürüdü. Duşun suyu ısındığında yatak odasına göz attı ve parmağını krala doğru uzattı. "Buraya gel."

Bölüm 31

Caius sırt üstü uzanmış, Erdikoa'nın gökyüzüne bakıyordu. Rory'yle yatmanın onu mahvedeceğini biliyordu ve şimdi aralarındaki bağ, onları birbirlerine bağlayan görünmez bir ip gibi elle tutulur bir şeydi.

Başını yana çevirdi ve onun uyumasını izledi. Bunu hissedecekti ama ne olduğunu bilme ihtimali yok denecek kadar azdı. Bunun ne anlama geldiğini ona söylemeden önce onunla yatmak, yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi.

"Kahretsin," diye küfretti nefesinin altında. Ona söylemek ilk önceliğiydi.

Aralarında neler olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Ona günaydın der demez söylemek en iyisiydi, ama Sam'in yanında bir tampon olarak bulunmasını da düşündü. Rory kendi başına dehşet vericiydi.

Yanındaki hareket onu düşüncelerinden kopardı ve Rory yorgun bir gülümsemeyle arkasını döndüğünde göğsü daraldı. "Konuşmamız gerek," diye ağzından kaçırdı. *Lanet olsun.*

Uykulu gülümsemesi kaşlarını çattı ve adamın sözlerini anladığında hemen ayağa fırladı.

"Ne oluyor lan, Caius?" diye tısladı. "Eğer bana bunun bir hata olduğunu ya da senin hastalıklı oyunlarından biri olduğunu söylersen, sarayı terk ederim."

O da ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Hiç de değil. Aslında tam tersi, ama bu seni kızdırabilir." Gergindi.

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Mantıklı konuşmuyorsun." Bir elini saçlarında gezdirerek ayağa kalktı ve pantolonunu kaptı, onları çekerek.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanarak bir yastık kaptı ve adama fırlattı. "Ne söyleyeceksen söyle."

"Sadece beni kovarsan diye giyiniyorum," dedi sakince.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Alay etti. "Tükür onu."

"Sen benim *Aeternum*'umsun," diye bilgilendirdi onu.

Gözleri parladı. "Bu bir çeşit seks kölesi mi?"

Onun saçma varsayımları karşısında gözlerini kapadı. Hâlâ onun hakkında çok az şey düşünüyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. "Bir *Aeternum*, bir *Kraliyet mensubunun* ebedi eşidir."

Gözlerini kırptırdı. "Yine mi geldin?"

Kolunu gömleğinin kolundan geçirerek omuz silkti. "Sen benim eşimsin." Onun geniş bakışlarıyla karşılaştı. "Ruhlarımız birbiri için yaratılmış."

Sessizliği bağırmasından daha kötüydü ve gömleğinin düğmelerini ilikleyip pantolonunun içine sokmayı bitirdi. "Dün gece seviştiğimizde, uh-" Sonraki kelimeler boğuk bir şekilde ağzından döküldü. "Aramızdaki bağı sağlamlaştırdı."

Taşlar ondan daha fazla hareket ediyordu. Giydiği ayakkabıların yarısı yatağın altındaydı ve onları almak için ona sırtını dönmeye çekiniyordu.

"Yansımalarını açıklayana kadar seninle seks yapmak istemedim, ama ben-"

"Beni tuzağa düşürdün," diye suçlayarak onun sözünü kesti. Stoacı ifadesi hafifçe değişti ama hiçbir şey ele vermedi.

"Hayır," diye acele etti. "Hayır. Sağlıklı düşünemiyordum." Tereddüt etti. "Ama evet. Seni asla benimle evlenmeye zorlamazdım ama artık aramızda bir bağ olduğuna göre, senin ruhunun benimkine, benimkinin de seninkine ihtiyacı olacak."

"Başka?" diye sordu, sesinde pantolonunu rahatsız edici bir şekilde sıkkan bir otorite vardı. *İşte beni öldürebilecek kızım*, diye düşündü.

"Benden çok uzun süre uzak kalırsan, aynı anda uyuduğumuz her an rüyada beni görürsün." Yutkundu. "Ruhlar alemimizde buluşacağız. Ne sen benden ne de ben senden asla gerçekten kaçabiliriz."

"Ruh kaçamağı nedir?" diye sordu, sesi öfkeden çok meraka meyilliydi.

İçini çekti ve bir sandalyeye oturdu. "Aynı anda uyuduğumuzda ruhlarımızın buluştuğu bir yer. Daha önce de ruhlar alemine girmiştik ama hatırlamıyoruz. İkimiz de reşit olduğumuzda başlıyorlar." Dirseklerini dizlerine dayadı ve ona baktı. "Ama şimdi aramızdaki bağ sağlamlaştığına göre, ruhlar alemi sanki yüz yüze tanışmışız gibi canlı bir şekilde hatırlayacağız."

"Demek istediğin buydu," diye tahmin etti. "Birbirimizi seveceğimizi söylediğinde." Yataktan fırladı. "O zaman bana neden söylemedin?"

Umbralı'nı hiçbir şey ama onun reddi korkutuyordu. "Zamanının geldiğini düşünmemiştim," diye dürüstçe cevap verdi.

Başını salladı. "Haklısın. Beni sana ömür boyu bağladıktan sonra söylemek çok daha iyi bir seçenektir." Gözleri acılı bir ölüm vaat ediyordu.

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu," dedi dişlerini sıkarak ve ayağa kalktı. "Ve eğer doğru hatırlıyorsan, seni becermem için bana yalvarmıştın." Şimdi onun üzerinde yükseliyordu. "Güzel ve seksisin ve benim için çok ıslaktın, içinde olmam için yalvarıyordun." Parmak uçlarında durduklarında göğsü kabarıyordu. "Seninle kendimi kaybediyorum ve dün gece kendimi kaybettim."

"Beni mi suçluyorsun?" diye bağırdı.

Geri çekildi. "Hayır. Hiç de değil. *Kendimi* suçluyorum ama bunu sana bilerek tuzak kurmak için yaptığımı düşünmeni istemiyorum." Odayı geçti ve kapıyı açtı. "Benimle birlikte olman için seni zorlayacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir. Bu bir hataydı."

Keskin bir nefes çekti ve yüzünde acıya benzer bir şey belirdi.

"Seninle birlikte olmak değil," diye düzeltti. "Elimde olsa seni günün her saati becerirdim ve sana aşık olmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama kendimi unuttuğum için pişmanım." Kapıdan içeri adımını attı ve durakladı. "Kontratım kısa süre sonra bitiyor ve eğer istediğin buysa seninki de bitene kadar Erdikoa'da kalacağım; ve ruhlar aleminde seni kendi haline bırakacağım. Bu bağ senin beni sevmeni sağlamayacak ama ruhun benimkini sevmek için yaratıldı ve bunu isteyecek."

Caius kapıyı kapattı ve Sam'i aramak için uzun koridordan ofisine doğru ilerledi. En eski arkadaşıyla bir içki içmesi ve Rory'nin yüzündeki ifadeyi unutmaması gerekiyordu.

Rory aval aval kitaplığa baktı. "Siktir et onu."

Koşarak kapıya gitti ve düğmeye bastı. "Caius, seni pislik, buraya gel!"

Geri çekilmesini durdurdu ve döndü. "Size yardımcı olabilirim Bayan Raven?"

"Bana '*Bayan Kuzgun*' deme," diye öfkелendi. "Buraya geri dön ve benimle konuş."

"Söyleyecek başka ne var?" diye sordu ve sözleri kendinden emin olsa da gözlerinde başka bir şeyin titreşimi vardı.

"Benimle konuştunuz. Söyleyeceklerimi söylemeyi ve sorularımın cevaplanmasını hak ediyorum. Buraya geri dön."

Elini dağınık saçlarında gezdirdi ve kızın odasına doğru yürüdü, ikisi de içeri girdikten sonra kapıyı kapatmak için düğmeye bastı. "Ne gibi sorularınız var?"

"Ne demek istedin?" diye sordu, sesini o tiz bağırışından alçaltarak. "Ruhlarımızın birbiri için yaratıldığını söylediğinde ne demek istedin?"

İçini çekti ve küçük masaya oturarak kıza da aynısını yapmasını işaret etti. Kız karşısına oturduğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını tahtaya vurdu. "Aynen söyledğim gibi. Bir *Kraliyet* mensubu doğduğunda, tamamlanmamış bir ruhla doğar."

"Sadece yarım ruhun mu var?" Bir kahkaha attı. "Bu çok şeyi açıklıyor."

Adam ona kaşlarını çattı. "Benim bütün bir ruhum var." Doğru kelimeleri ararken kaşları birbirine yaklaştı. "Boş bir yapboz gibi. Tüm parçalar orada ama resim eksik. Resim onu daha iyi ve eksiksiz yapar."

Söyledikleri mantıklıydı. Bir nevi. "Ve ben bulmacasız bir resim miyim? Bu o kadar da kötü görünmüyor. Bulmacasız tonlarca resim var."

Adam burnunun kenarını çimdikledi ve kadın bir gülümsemeye savaştı. "Ben hikâyesi olmayan bir kitabım, sen de kitabı olmayan bir hikâyesin."

"Bir sürü hikâye var-"

"Kahretsin, Rory." Rory daha gözünü kırpamadan masanın etrafını sarmış ve onu hapsetmişti. "Kendine orgazm yaşatabilirsin." Başını eğip dudaklarını Rory'nin kulağına değdirdi, bu Rory'nin çok hoşuna giden bir şeydi. "Ama ben sana çılgılık attırabilirim." *Bunu* anlamıştı. "Sen benim için yaratıldın, ben de senin için yaratıldım, istesen de istemesen de."

Sandalyesini itti ve ondan uzaklaştı. "Kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğim ama söylediklerim gerçek. İster kabul et, ister etme."

Bacak bacak üstüne attı ve onun peşinden koşmadan önce külot giymediği için kendine lanet etti. Ayağa kalkarsa bacaklarının arasındaki ıslaklık muhtemelen koltuğa yansıyacaktı. Ona ve pis ağzına lanet olsun.

Boğazını temizledi ve çenesini kaldırdı. "Şimdi ne olacak?" Adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Şimdi ne yapacağız? Bu normalde nasıl sonuçlanır?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı ve kadın sıırıttı. "Bilmiyorsun, değil mi?"

"Kardeşlerim ve ben doğduğumuzda annem, babam ve babamın kardeşleri çoktan evlenmişlerdi. Gedeon ve Adila henüz *Aeternum*'larıyla tanışmadılar, Atarah da öyle. Bunun gerçekleştiğini hiç görmedim," diye itiraf etti.

Birbirlerine baktılar, ikisi de ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Rory sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Seni sevmemi istiyorsan, bana yemek ve içki ısmarlama konusunda çok iyi olmanı öneririm."

Gözlerini onunkilere dikti. Gözbebekleri altını dışarı iterken gözleri karardı. "Ve seni becermek." Kibirli sırıtışı geri döndü ve kadın bunu özlediğini fark etti.

Ayağa kalkarak sandalyeyi kontrol etti ve elini vardiyasının arkasında gezdirdikten sonra değerlendirci bir bakışla ona döndü. "İkimiz de bu konuda ustalaştığını biliyoruz."

Onu odasında ayakta bıraktı ve kendini banyoya kapattı. Eğer kendisine kur yapılıyorsa, çok iyi görünmesi gerekiyordu.

Rory duştan çıktığında Caius gitmiş, yerine Bellina gelmişti.

Terzi elindeki hamur işinden bir ısırık aldı ve gülümsedi. "Günaydın. Burası neden seks kokuyor?"

Rory boş bir ifade takındı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Bellina. "Al bakalım." İkinci bir hamur işi uzattı ve Rory onu arkadaşının elinden aldı.

"Kraldı," dedi Bellina güvenle. "İkinizin eninde sonunda bir araya geleceğini biliyordum."

Rory havlusunu daha sıkı sıktı ve Bellina'nın yanına oturdu. "Bu sabahki boktan fırtınaya inanamayacaksın."

Bellina yemeğinin son kısmını da yuttu. "Bana her şeyi anlat."

Rory yüzünü kapattı ve yatağa uzandı. "Görünüşe göre ben Caius'un ebedi eşiyim."

Arkadaşı ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktı. "Ne?" "Beni duydun," diye yanıtladı Rory. "Ona -" dedi.

Bellina onun yerine, "*Aeternum*," diye bitirdi. Rory'ye sanki onu yeni bir ışık altında görüyormuş gibi baktı. "Bir keresinde eski bir masal kitabında okumuştum. Uydurma olduğunu sanmıştım."

Rory kolunu gözlerinin üzerine attı. "Samyaza'nın uydurma olduğunu sanıyordum ve hepimiz onu sarayda caka satarken gördük."

"Bu çok kaba," dedi bariton bir ses açık kapı aralığından ve Bellina ile Rory'nin sıçramasına neden oldu.

Rory, "Bu saraydaki herkesin çan takması gerekiyor," diye tersleyince Sam sırıttı. "Eski hayatında bir gün bile kapı çaldın mı?"

Sam vals yaparak odanın karşısına geçti, kanatlarını bir kenara bıraktı ve oturdu. "Kapı açıktı."

Bellina utangaç bir ifadeyle, "Tüh," dedi.

Rory oturur pozisyona geçti. "Sam, *Aeternumlar* hakkında ne biliyorsun?" *Melek* dondu kaldı ve Rory gözlerini kıstı. "Biliyordun."

Çenesini kaşıdı, kaşıdıkça hareketi duyulabilir hale geldi. "Evet."

"Ve?" Bellina sabırsızlıkla sordu.

"Ve," dedi sertçe. "Anlatacak başka bir şey yok. Kadın onun ebedi eşi, ve bir kez uyuduklarında birlikte , bağ olacak

Güçlen." Rory kıvrandı ve Sam kendini beğenmiş bir gülümsemeyle parladı. "Evlendiğinde bir *Kraliyet* mensubu olacaksın."

Bellina'nın çenesi yere çarptı. "*Gerçek* bir *Kraliyet* mensubu gibi mi? Ölümsüzlük falan?"

Rory irkilirken Sam başını salladı. "Neden bayılacakmış gibi görünüyorsun?" diye sordu ona.

Çılgınca bir hareket yaptı. "Ölümsüz mü? Bunun ne kadar uzun bir süre olduğunu biliyor musun?" Adam ona ne kadar uzun olduğunu bildiğini söyleyen bir bakış attı.

"Zaten en az beş yüz yıl daha yaşamaya hazırsınız," diye belirtti.

"Neden birkaç yüz yıl daha tedirgin edici olsun ki?"

Bellina bir elini kaldırarak, "Bekle," dedi. "Onun ölümsüz olacağını söylemiştin."

"Ölecek," diye yanıtladı. "Sadece kalbine bir bıçak saplanarak ya da başı kesilerek ölebilecek ve yeni Umbra Kralı ya da Kraliçesi tahta geçene kadar yaşlanmayacak."

Rory ve Bellina ona bakıyorlardı ve Rory'nin kafası şimdi konuşmanın başladığı zamankinden daha karışıktı. Dev hindiye, "Bunu bana bir çocukmuşum gibi açıkla," dedi.

Zorunluluktan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Lux Kralı veya Kraliçesi *Aeternum*'larını bulduklarında üç çocukları olacak. Biri Erdikoa'yı yönetmek için ışığın gücüne sahip olacak; biri Vincula'yı yönetmek için karanlığın gücüne sahip olacak ve biri de Adalet Terazisi olmak için yargılama yeteneğine sahip olacak. Doğduklarında, yirmi beş yaşında tahta geçerler ve mevcut yöneticiler istifa eder."

"Ebeveynler istifa ettiklerinde onlara ne oluyor?" Bellina sorguladı.

"Yönettiklerine dair anılarını kaybediyorlar ve yeni anılar ediniyorlar. Çocuklarını hatırlıyorlar ama onların Başkent'te çalıştıklarını düşünüyorlar. Bu sayede çocukları onları ziyaret etmeye devam edebiliyor" dedi.

"Peki ya çocukları yaşlanmadığında?" Bellina meydan okudu. "Bu kulağa uydurma geliyor."

Sam onu odanın öbür ucuna fırlatmaya hazır görünüyordu. "Daha yaşlı görünmek için şekil değiştiren bir iksir alıyorlar."

"Anılarımı mı kaybedecektim?" Rory neredeyse ağlayacaktı. Vincula'da anılarını kaybetmekten kıl payı kurtulmuşken, Vincula'da yeni bir hükümdar tahta geçtiğinde tüm anılarını kaybetmek ne kadar acımasızcaydı.

"Hayır," dedi Sam, onun kafasını karıştırarak. "Sadece Lux yöneticileri, çünkü onların çocukları çoktan büyümüş olacak. Sen ve Caius istifa edip Başkent'in dışına taşınarak normal bir hayat süreceksiniz, normal bir şekilde yaşlanacaksınız ve dilerseniz çocuk sahibi olabileceksiniz."

Bellina, "Bugün bir tarih dersi alacağımı bilseydim, yanımda kağıt kalem getirirdim," diye homurdandı.

Rory korkmamaya çalışarak, "Beni yapmayacağını ," diye zorladı. "Ruhlar aleminde bile mesafesini koruyacağını söyledi."

Sam'in yüzü asıldı ve Bellina ellerini havaya kaldırdı. "Ruh kaçıışı nedir?"

"İstediğin bu mu?" Sam, Bellina'yı görmezden gelerek sordu.

Rory çaresizce omuz silkti. "Bilemiyorum. Çıkmayı kabul ettik ama birbirimizden sonsuza dek evlenecek kadar hoşlanacağımızın garantisi yok." Bir eliyle havlusunu düzeltti. "*Asiller* boşanabilir mi?"

Sam başını salladı. Ona cevap vermek için mi yoksa onu boğazlamak istediği için mi böyle davrandığı tartışmaya açıktı.

"İlk 'randevun' ne zaman?" Bellina gözlerinde bir parıltıyla sordu. "Alışverişe gitmemiz gerekiyor."

"Bana çıkma teklif etmedi," diye cevap verdi. "Ona bana şarap ve yemek ısmarlamasını söyledim."

"Ve altmış dokuz," diye ekledi Bellina omuzlarını sallayarak.

Sam ayağa kalkarken, "Aether aşkına," diye homurdandı. "Siz hanımları yalnız bırakayım."

"Hoşça kal Sam!" Bellina arkasından seslendi, Rory'ye dönmeden önce parmaklarını oynattı. "İyi miydi?"

Arkadaşının konuyu aniden değiştirmesi üzerine Rory'nin içinden kahkahalar yükseldi. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," diye onayladı.

Bellina burnunu kırıştırdı. "Belli ki hiç bir kadınla birlikte olmamışsın."

Rory kıs kıs güldü ve giysilerini almak için ayağa kalktı. "Alışveriş konusunda haklıydın. Beni bir yere götürüp götürmeyeceğini ya da ne zaman götüreceğini bilmiyorum." Durakladı. "Kadınları randevuya çıkaracak bir tipe benzemiyor."

Bellina yataktan kalktı. "Bilmiyor ama Nina'yı yemeğe çıkardı."

Nina ve Caius'u birlikte hatırlayınca Rory'nin çenesi kilitlendi. "Eğer beni de aynı restorana götürmeye kalkarsa, onunla evlenmem."

"Onu Lo'ya ver," diye önerdi Bellina. "Senden hoşlanıyor."

"Asher gidiyor..." Rory'nin sesi kesildi ve göğsü ağrıdı.

Bellina bir eliyle Rory'nin sırtını ovuşturdu. "Ben de onun yokluğuna alışkın değilim."

"Sırada Max var," diye yakındı Rory. "En azından bir süre daha sen varsın."

Bellina düşünceli görünüyordu. "Caius'la evlendiğinde sözleşmen sona mı eriyor? *Kraliyet* mensubu olmak, ayrıldığınızda hafızanızı kaybetmeyeceğiniz anlamına geliyor."

Rory sustu. *Öyle miydi?* Ailesini görebilirdi ve *Kraliyet* ailesinden biri olsaydı belki arkadaşları onunla konuşabilirdi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "sana haber veririm."

Bölüm 32

Caius gergindi, son zamanlarda sık sık yaşadığı yabancı bir duyguydu bu.

Sam, Caius'un durduğu gölete yaklaşırken, "Aklını başına topla," dedi.

"Kız kardeşini öldürdüğümü düşünüyordu ve artık buna inanmadığını söylese de, küçük bir parçası inanabilir." Ona inanması için hiçbir neden yoktu.

Sam kanatlarını sıkıca tutarak onun yanında durdu. "Şüphesini giderin."

Bunu sanki alemlerdeki en kolay görevmiş gibi söyledi. "Hareketlerimin sözlerime uymadığını söyledi." Gölgeleer onun endişesiyle birlikte dönmeye başladı ve Sam onları tekmeledi.

"O dünden önceydi," diye Sam.

Caius ona değer verdiğini balo düzenleyerek ve arkadaşlarını davet ederek göstermeye çalıştı ama Caius onu etmeye hazır bir kasırga gibi içeri girdiğinde her şey mahvoldu. Ta ki mahvolmayana kadar.

Onunla seks yapmak daha önce yaşadıklarına hiç benzemiyordu ve şimdi aralarındaki bağ neredeyse tamamlandığına göre, ona yakın olmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Ya ondan hoşlanmazsan?" Sam düşüncelerini bölerek sordu.

Caius arkadaşına döndü. "Tekrar et."

"Ya ondan hoşlanmazsan?" Sam tekrarlayarak Caius'u güldürdü. "Ben ciddiym. Birbirinizi daha iyi tanıdığınızda senden hoşlanmayacağından endişeleniyorsun, ama ya tam tersi olursa?"

"Onu tanıyorum," dedi Caius ona.

"Belki de." Sam onun yanında kırıdamadan durdu ve düşünmesine izin verdi.

"Evleneceğimizden emindin ama şimdi değil misin?" Caius başını salladı.

"Hâlâ evleneceğine inanıyorum," diye düzeltti Sam. "Ama sen inanmıyorsun ve onu hayal kırıklığına uğratabilecek kişinin sen olacağını düşünmek çok saçma. Kendin için üzülme."

Caius içini çekti ve aether'a baktı. "Berbat bir motivasyon kaynağısın."

Sam'in derin kahkahası etraflarını sardı. "Ona kur yapacağını söyledi." Kanatları hafifçe açıldı. "Sen hayatında hiçbir kadına kur yapmadın."

Caius'un kaşları birbirine çatıldı. "Evet, . Kadınları her zaman yatağıma çektim."

"Bu *kur* yapmak değil ve eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, başarısız olacaksın." Sam kanatlarını açtı ve gökyüzüne yükseldi.

"Siktir git!" Caius bağırdı ve Sam'in kahkahası gök gürültüsü gibi yankılanarak muhtemelen diğer âleme doğru gözden kayboldu.

Caius'un stresini azaltacak bir şeye ihtiyacı vardı ve o da tam olarak biliyordu.

"Sen kralın nesi oluyorsun?" Grup barda uzun bir masanın etrafında otururken Tallent sordu.

"Onun *Aeternum*'u," dedi Kit, açıkça sinirlenmiş bir halde. "Diyarlarımızın temel tarihini bilmeden nasıl bu kadar yaşayabildiniz, aklım almıyor."

"Herkes tarih uzmanlarıyla büyümüyor," diye Rory. "Ben zaten okumayı sevmem."

Kit, "Eğitim sisteminin yeniden başlatılması gerekiyor," dedi ve bir kadeh attı.

Cat'in eli kalktı. "Biliyordum."

Bellina birasını yudumlarken boğuldu. "Ne olduğunu bilmene imkân yok.

Aeternum'du."

Cat omuzlarını geriye çekti. "Ben aptal değilim ve okumayı seviyorum. Öğretmen olmak istiyordum."

Herkes ona baktı. "Öğrencilerinizi öldürebilirdiniz," diye bilgilendirdi Tallent onu. "Saçını karıştırdığı için neredeyse kardeşini öldürüyordun."

Cat omuz silkti. "Bunu hak etti ve ben de bunun arkasındayım." Durakladı. "Onu yasadışı bir iksir için kullanacaktı."

Onun bu itirafı karşısında herkes sustu ve Rory ona yeni bir gözle baktı. "Onu iki bacağından da vurmalıydın," dedi ve Cat'i gülümsetti.

"Bu, kraliçemiz olacağın anlamına geliyor," dedi Kit, konuşmayı tekrar rayına oturtarak. "Bize özel muamele yapılacak mı?"

Rory arkadaşına gözlerini devirdi. "Senin kraliçen olmayacağım."

"Evet, öyle olacak," diye karşılık verdi Cat. "Bir kralla evlenmenin seni kraliçe yapacağını bilmiyor muydun?" Gözlerini kısarak Rory'ye baktı. "Okumayı biliyor musun sen?"

Rory ona toparlanmış bir bar peçetesi fırlattı. "Okumayı biliyorum." Kraliçe olma düşüncesi onu terletmişti.

Koltuk altlarını yelpazeledi ve Bellina omzunu sıvazladı. "Şöyle düşün: Nina seni tahtta gördüğünde çıldıracak."

"Bahse girerim diyarlar arasında geçiş yapabilirsin," diye ekledi Cat. "Cezan bitmiş olur."

"Bunu bilemezsiniz," diye karşı Tallent. "Kral hâlâ bağlı."

"Çok uzun sürmeyecek," diye hatırlattı Bellina onlara. "Sözleşmesi bir ay kadar sonra bitiyor, değil mi?"

Rory'nin umudu ayrılma ihtimali karşısında bir rollercoaster gibi hareket ediyordu ve doğru zaman geldiğinde Caius'a sorması gerekiyordu.

"Kötü kaltak geliyor," diye mırıldandı Cat nefesinin altında.

Grup kapıya doğru döndü ve kadınlar homurdandı. Nina, Rory'nin bir süre önce koridorda birlikte gördüğü adamlarla birlikte içeri girdi ve onu gördüklerinde ona doğru hançerlerini savurdular.

"Bazen beni takip edip etmediğini merak ediyorum," diye fısıldadı. "Nereye gitsem, o orada."

"Dürüst olmak gerekirse, kasaba o kadar da büyük değil. Seni itenin o olduğunu mu düşünüyorsun?" Tallent arkasına bakarak sordu.

Rory bir içki aldı. "Hiç sanmıyorum. Beni iten her kimse güçlüydü ve Nina'nın kolları gevşek erişte gibi."

Grup gülmekten kırıldı ama Rory bunu komik bulmadı. Biri onu öldürmeye çalışmıştı. Becerilerini tazelemek için biriyle dövüşmesi gerekiyordu. Bir dahaki sefere hazır olacaktı.

Arkadan itilmekten kurtulmak için yapabileceği bir şey olmasa da, kendini hazırlamaktan zarar gelmezdi.

Bellina onun omzuna vurdu. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsa hepimiz onu döveriz. Caius onu öldürebilir bile."

"Sence yapar mı?" Rory düşündü.

Kit homurdanarak, "Elbette yapar," dedi. "*Aeternum* bağıını anladığını sanmıyorum. Sen de onun için adam öldürürsün. Özellikle de evlendikten sonra."

"Eğer evlenirsek," diye düzeltti Rory ve Kit başını salladı. "Vincula'nın kütüphanesinde *Aeternumlar* hakkında kitap var mı?"

"Bakacağım," diye söz verdi Kit.

Cat alışılmadık bir şekilde sessizdi ve bu Tallent'in gözünden kaçmadı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona kuşkuyla.

Düşünceli düşünceli Rory'ye baktı. "Eğer biri seni öldürmeye çalışıyorsa, kralla bir an önce evlenmen akıllıca olur. Onu seveceksin, Rory. Bu kendini sefalet dolu bir hayata mahkûm etmek değil."

Bardağını kavrayan Rory'nin parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Keşke herkes bana kimi seveceğimi söylemeyi bıraksa. Bu nasıl adil olur?"

Bellina yatıştırıcı bir eli Rory'nin sırtında gezdirdi. Bunu sık sık yapıyordu, arkadaşları üzgün olduğunda annelik içgüdüğü ortaya çıkıyordu.

Kit içini çekti. "Gerçekten anlamıyorsun."

"O zaman anlat bana," diye tersledi Rory.

Kit gözlerini kıstı. "*Aeternum* bağı seni onu sevmeye zorlamıyor. Fırsat verilse onu yine de severdin. Ruhlarınız *Seraphim* tarafından aynı anda yaratıldı ama seninki onun sana en çok ihtiyaç duyduğu anda gönderildi. Siz ruh eşisiniz ve bunu açıklamak zorunda olduğuma inanamıyorum."

"O zaman neden bir bağ var?" Bellina sordu. "Neden doğanın kendi akışına bırakmıyoruz?"

"Bağ onları birbirine bağlar..." Kit doğru kelimeleri aradı. "Bir güvenlik cihazı gibi. Biri diğerinin tehlikede olduğunu anlayabilir ve her zaman birbirlerini bulurlar. Bu onların ruhlarını birbirine bağlar."

Cat bardağını bir şaplaqla yere çarptı. "Tüm Erdikoa'nın Kasap'ın yeni Hapishane Kraliçesi olduğunu öğrenmesi için sabırsızlanıyorum. Yakışır."

Bellina ve Rory taht odasının kapısında yollarını ayırdı. Odasının dış girişini yeniden açması için Caius'la konuşması gerekiyordu. Gizli bir tünelden geçmek çok saçma geliyordu.

Diğer personelin kendisini ofise girerken görmesini istemediğinden, genellikle kürsünün arkasındaki girişi kullanırdı. Taht odasının kapısını arkasından kapattığında oda karanlıktı ve yumuşak tabanlı terlikleri odadan geçerken hiç ses çıkarmıyordu.

Loş ışıktaki Caius'un tahtının arkasındaki kapıdan çıktığını ve merdivenlerden aşağıya, koridorlara ve merdiven boşluklarına açılan kapıya doğru ilerlediğini gördü. Üzerinde sadece atletik bir şort vardı ve tişörtünü çekerken kaslı sırtını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Onu daha önce sadece pantolon, gömlek ya da pijamayla görmüştü. Çok iyi görünüyordu. Hissettiklerini sindirmek için hâlâ zamana ihtiyacı ve ona seslenmek yerine gitmesine izin verdi.

Ofisinin kapısını açtı ve içini buz kapladı. Nina elbisesinin düğmelerini iliklerken Caius'un masasından kaydı ve ayakkabılarını giyip çıkışa doğru yürürken Rory'yi görünce dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Onu gerçekten tutabileceğini düşünmedin, değil mi?" diye sordu kızıl saçlı kadın ve hınzır bir kahkaha atarak kapıyı açtı.

Rory'nin göğsü ikiye bölündü ve kanyonu bembeyaz bir öfke kapladı. Onunla oynamıştı. Gerçekten onun eşi olup olmadığını bile sorgulamasına neden olmuştu.

Ne bir anlam verebiliyor ne de adamın ona kur yapma motivasyonunu anlayabiliyordu.

"O pislik!" Masasındaki her şeyi silip süpürürken ve eline geçirdiği kırılabilir her şeyi parçalarken boğazından çığlıklar yükseliyordu.

Sırada kitaplar vardı, geri koymak için çok çalıştığı kitaplar. Onları fırlatabildiği kadar hızlı bir şekilde odanın diğer ucuna yelken açtılar.

Onu da Nina'yı da sikeyim.

Sandalyeler ters çevrildi son olarak çekmeceleri açarak sözleşmeleri yırttı ve konfeti gibi etrafa saçtı. "Bunları yeniden düzenlerken iyi eğlenceler, *Majesteleri*."

Molozların ortasında dururken omuzları çöktü. Bunu o değil, personel temizleyecekti ve hemen suçluluk duygusu onu ele geçirdi. Şu anda onu kaldıramayacak kadar kızgındı ama sakinleştiğinde işe koyulmak için gizlice geri dönecekti.

Topuklarının üzerinde dönerek ofisten çıktı ve eski odasına doğru yürüdü. Eğer bundan sonra ona hediye ettiği odada uyuyacağını düşünüyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı.

Personel odasına giden köşeyi döndüğünde Nina'yı koridorda aynı adamlarla yakaladı. Adamlar sarayda çalışmıyordu, yoksa Rory onları görürdü. Belki de görmezdi. Personel çok büyüktü ama    n  bir arada görmek Rory'nin tüylerini diken diken etti.

  lerinden birinin onu itme ihtimali yüksekti ve onlarla yalnız kalmak kötü bir fikir gibi geliyordu. Onlar kendisini fark etmeden önce geri döndü ve merdiven boşluğuna gizlice çıktı.

şimdi nereye gidecekti? Max ve Bellina'nın odaları personel b l m ndeydi ve Max'in evde olup olmadığını bile bilmiyordu. Barda onlara katılmamıştı ve Bellina onun ayrılmak için hazırlık yaptığından şüpheleniyordu.

Parti yapmamaları konusunda ısrar etti ve bunun yerine hızlı bir veda etmek istedi. Bu Rory'yi  zd .

Koridorlardan gizlice geçerken birkaç personel onu karşıladı. Bruce geldiğinden beri bazıları ona daha iyi davranıyordu. Diğerleri ise davranmıyordu. Bruce da yakında ayrılacaktı ve gitmeden önce onu aramak için bir not aldı.

Başka nereye gideceğini bilemediği için lejyon gitti ve Lauren'ın odasını aradı. Kapıyı  aldığında Lauren geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı, ama Rory'nin yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordu kenara çekilirken.

Rory onu içeri kadar takip etti ve bir sandalyeye oturdu. "Caius bugün Nina'yı becerdi."

Lauren'ın yanakları kızardı. "Bu mümkün değil."

Rory alayla güldü. "Öyle. Ofisinden gömleksiz çıktı. Beni görmedi ve ben ofisine girdiğimde Nina elbisesinin düğmelerini ilikliyor ve bununla övünüyordu." Acınacak bir halde Lauren'a baktı. "O cehennemde çürüsün, Nina da öyle."

Lauren alnını ovuşturdu. "Bir yanlış anlaşılma olmalı. O böyle bir şey yapmaz."

Rory başını sandalyeye yasladı. "Sen ne dersen de. Gökyüzü odasında kalmayacağım ve eski odama gitmeye çalıştığımda Nina ve iki adam koridorda fısıldaşıyorlardı."

"Sana bir şey mi söylediler?" Lauren botlarını kaparak sordu.

Rory elini uzattı. "Hayır. Sakin ol." Lauren ona bir bakış fırlattı. "Adamları tanımıyorum ama onu birkaç kez onlarla komplo kurarken gördüm. Sadece paranoyaklaştım."

"Nina'nın sana olan nefretini hafife alma," diye uyardı Lauren. "Ondan uzak dur. O kralı isteyen manipülatif bir dolandırıcı."

"Onu alabilir," diye tükürdü Rory. "Bana bir daha asla dokunamayacak."

Lauren oturdu ve alnını tekrar ovuşturdu. "Yanılıyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama Caius'u uzun zamandır tanıyorum ve yanıldığını biliyorum."

Konuşurken duyduğu inanç Rory'yi şaşırtmıştı. Gökyüzü odasına dönmekten başka çaresi olmadığından iç çekerek ayağa kalktı. "Teşekkürler Lauren. Sonra görüşürüz."

"Nina konusunda ciddiym," diye arkasından seslendi Lauren. "Ondan uzak dur."

Bu sorun olmazdı. Rory'nin istediği son Şey onu ya da kralı bir daha görmekti.

Caius gözlerini kocaman açarak ofisine baktı. "Kahretsin, Nina." KoŐuya çıkmıştı ve döndüğünde Nina üstünü açmıŐ, masasının üzerine t nemiŐti. Ona saray dışında yeni bir iş vermenin zamanı gelmişti. Tek istediği Rory'yi görmekti ama onun yerine en büyük hatasıyla karŐılaŐmıŐtı.

Onu ofisinde bırakıp iş müdürünü bulmaya ve Nina'ya Şehirde bir iş bulmaları için onlarla konuşmaya gitmişti. Onu eŐyalarıyla yalnız bırakmak bir hataydı ve her ayrıldığında ofisini kilitlemesi gerekiyordu. Rory'ye bir anahtar verecekti, başka kimseye değil.

Rory ofisinin kapısından içeri daldı ve Nina'nın öfke nöbetinden kaynaklanan gerginlik onu görünce kayboldu. Dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi. "Merhaba Bayan Raven. Beni Şimdiden  zlediniz mi?"

Karşılığında aldığı hırıltı onu hazırlıksız yakaladı ve hışımla yanından geçerken onu yakalamak istedi ama kadın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Dokunma bana." Etrafına piŐmanlıkla baktı. "Ve bunu personele temizletme. Ben yaparım."

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Bunu sen mi yaptın?"

Onu görmezden gelerek odasına doğru ilerlemeye devam etti ama adam bir gölge duvarı  rd .

"SIZI APTAL PISLIKLER!  EKILIN YOLUMDAN!"

duvara doğru çığlık attı. Her Şey darmadağın olmasaydı Caius g lebilirdi.

"Rory-"

"Yapma," diye tersledi. "Bana böyle hitap edemezsin."

Onu kızdıracak ne yaptığını hatırlamaya çalışarak zihnini kurcaladı. "Anlamıyorum."

Ölü gözlerini ona çevirdi, tüm öfkesi gitmişti. Bu onun öfkesinden daha kötüydü. "Seni çıkarken gördüm," diye bilgilendirdi onu. "Üstsüz. Bu odaya girdiğimde Nina'yı da giyinmiş bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

Kendi biriken öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı. Gölgeler havaya doğru kıvrıldı ve onlara tokat attı. "Köpeklerinizi geri çekin."

"Beni dinle," dedi en cesur mistiklerin bile dağılmasına neden olacak kadar ölümcül bir sesle. "Nina'ya dokunmadım. Koşudan döndüğümde beni bekliyordu. Ona giyinip gitmesini söyledim ve onu yeniden görevlendirmek için oradan ayrıldım."

Rory'nin maskesi bir belirsizlik parıltısıyla çatladı ve Caius ona yaklaştı. "Bana inanın," diye yalvardı.

Zihnindeki çarklar döndü ve ona dönüp baktığında, ona umut veren iki kelime söyledi. "Kanıtla."

"Benimle gel," dedi elini tutarak.

Onu saraydan geçirip personel odalarına götürdü ve kapıları gölgeleriyle patlatarak açtı. "Nina nerede?" diye homurdandı odalarındaki çeşitli personele.

"O artık burada yaşamıyor, Majesteleri," diye kekeledi bir hizmetçi.

"Farkındayım," diye karşılık verdi. "Ama yakın zamanda saraydaydı. Biri onu görmüş olmalı."

"Daha önce personel odasındaydı," diye ekledi Rory. "İki adamla birlikte."

Caius koridorda toplanan personele döndü. "Nerede o?" "Gitti, Majesteleri," dedi bir adam. "Onu gördüm, Felix ve Vince kısa bir süre önce ayrıldı."

Felix ve Vince. Bu adamların kim olduğunu öğrenmek için dosyaları kontrol etmesi gerekiyordu.

Rory'ye sarayda rehberlik ederken ona baktı. "Hakkımdaki en kötü şeylere nasıl da kolayca inandın."

Rory dümdüz önüne baktı, yüzü duygularına asla ihanet etmiyordu. "Seni tanımıyorum, Caius."

Elini hafifçe sıktı. "Yapacaksın."

Nina'nın apartmanına girdiklerinde Linda'nın ofisine uğradı ve ondan Nina'yı aşağı çağırmasını istedi.

"Kral sizi bekliyor," dedi kadın sesi, Nina'nın peşinden ön tarafa doğru

Koridorda başka bir ses yankılandı. "Kral mı?" Nina'nın sesi heyecanlıydı. "Temizlenmem için bana zaman vermedin."

Kadın hırçın bir ses çıkardı. "Buna gerek olacağını sanmıyorum."

Nina salonun köşesini döndüğünde, Caius'un öfkesini ve Rory'nin varlığını görünce yüzündeki heyecan kayboldu.

"Nina," diye kırıptı Caius.

Gözleri Rory ile onun arasında gidip geliyordu. "Evet, ?"

"Eğer *eşimi* bir daha seninle ilişkimiz olduğuna inandırırırsan, seni cehenneme gönderirim," diye hırlayarak tehditkâr bir adım attı. "Anlaşıldı mı?" Rory'nin omurgası ona sarıldığında dikleşti ve dikkatini Nina'da tutmak için mücadele etti.

Rory kabul etmek istese de istemese de onlar dosttu ve biri ona kraliçeden daha azı gibi davranırsa lanetlenirdi.

Nina'nın yüzünün rengi soldu. "Dostum?" Başını çılgınca salladı. "Hayır. Hayır, bu doğru değil. Seni rahatsız ediyordu ve ben de *yardım* ediyordum. Onu senden uzak tutmanın tek yolu buydu." Ona doğru uzandı ama bir gölge bileğini yakaladı. "Ona kendin söylemeyecek kadar naziksin," diye tekrar denedi. Yüzü kaskatı kesilmişti. "Onu yanında mı tutacaksın? Acımasız bir katili mi? Peki ya sahip olduklarımız?"

Caius ve Nina fiziksel bir ilişki yaşamadan önce, bunun tamamen fiziksel olduğunu ve başka bir şey olmadığını açıkça belirtmişti. Nina'nın neden böyle davrandığını bilmiyordu.

Dudağı titredi ve ağlayarak koridora doğru kaçtı. "O da neydi öyle?" Rory nefesinin altında mırıldandı.

"Bu," dedi Linda, "hayalperest bir kızın çözülüşüydü." El salladı ve müdürün ofisine geri döndü.

Caius, Rory'yle birlikte oradan ayrılırken hiçbir şey söylemedi ve sokağa çıktıklarında Rory onun kolunu tuttu. "Özür dilerim."

"Bana güvenmen için sana hiçbir neden vermedim," diye yanıtladı. "Ama güveneceğim."

Kasabada yürürlerken, onun elini tutma dürtüsüne direndi. Apartmana giderken de tutmuştu ama bu daha çok onu sürüklemek içindi. "Boş zamanlarında ne yapardın?" diye sordu ona. "Vincula'ya gelmeden önce."

Hiç tereddüt etmeden, "Annem ve arkadaşarımla takılacağım," dedi. Sesine biraz hüznün karışmıştı. Onları ne kadar özlediğini

görmek zordu. Mahkûmların ziyaretçi kabul etmesi için her zaman dilekçe vermişti ama Gedeon her seferinde talebini reddetmişti.

Mektup ya da telefon görüşmelerine izin verilmiyordu çünkü Erdikoa'da *Asiller* ve *Melekler* dışında hiç kimse hapishane diyarı hakkında bir şey bilmiyordu. Ancak ziyaretçiler gittikleri anda unutulardı. Sevilenler ruha iyi gelirdi ve ahlaki açıdan gri olanlar bile bunu hak ederdi.

"Başka ne var?" diye sordu.

Ona baktı. "Zamanımın çoğu kız kardeşimin katilini ve onun ruhunu çalan *Merrow*'u aramakla geçti. *Merrow*'u buldum ama ruhunun Bane'de olduğunu söyledi."

Onun kendisine Bane dediğini hatırlıyordu. "Sanırım kız kardeşini kimin öldürdüğünü biliyorum."

Kaldırımın ortasında durdu. "Ne?"

"Nedenini bilmiyorum ama Cora'yı öldürürken beni görmenin tek bir açıklaması var," diye açıkladı. Kadın onun devam etmesini beklerken hiçbir şey söylemedi. "Kardeşim Gedeon."

Kaşları birbirine yaklaştı ve ağzı hareket etti ama hiçbir şey çıkmadı.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama o yapmış olmalı," diye devam etti Caius. "Başka bir açıklaması yok."

"Nasıl? Kız kardeşimle birbirimize benziyoruz ama yine de farkı anlayabiliyorsun," diye meydan okudu. "Renkleri göremiyor olabilirim ama kör değildim."

"Biz tek yumurta ikiziyiz," dedi ve kadının bu bilgiyi dışarı atmak istercesine başını sallamasına neden oldu. "Lux *Kraliyet* ailesinde sadece üç

ama tek yumurta ikizleri bir zamanlar ikiye bölünmüş aynı embriyodan oluşuyordu. Deneseniz bile aramızdaki farkı anlayamazsınız."

"Seni böyle tuzağa düşürdü," diye fark etti. Beyninin her şeyi bir araya getirdiği anı görmüştü çünkü yüz hatları şoktan çelik gibi bir kararlılığa dönüşmüştü. "Evlendiğimizde cezam bitecek mi?"

Onun ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ama değildi. "Hayır. Bir sözleşmeyi uzatabilirim ama feshedemem."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi demirden bir sesle. Onunla ilgili her şey aylar önce taht odasının zemininde beliren kadına dönmüştü.

"Ne olursa," diye yanıtladı, pişman olup olmayacağını merak ediyordu.

"Sözleşmen sona erdiğinde kız kardeşimin ruhunu bul ve onu öldür." Gözlerindeki ateş parıl parıl yanıyordu. "Ve son nefesini vermeden önce, mezarının üzerinde dans edeceğimi bilmesini sağla."

Caius, kız kardeşinin intikamını aldığı sürece kurtuluşu umursamayan, intikam için yanıp tutuşan bu kadına baktı. O anda, eş olmanın gerçek anlamını anladı. Kadının motivasyonları kendisinininkileri yansıtıyordu ve hiç şüphesiz, roller tersine dönseydi, Gedeon'u kancasına asıp ikisi için kanının akmasını izleyeceğini biliyordu.

Kadının yüzündeki bir saç telini itti. "Zevkle."

Rory onun elini kendi elinin içine soktu ve birlikte saraya doğru yürüdüler.

"Spor salonu," dedi birdenbire.

Bir kahkaha attı. "Ne? Bana formda olmadığımı mı söylüyorsunuz Bayan Raven?"

Gülmemek için dudağını ısırıldı. "Spor salonuna gitmeyi severdim."

Bu onu şaşırtmadı. Biçimli değildi ama vücudu zayıf ve formdaydı. "Kasabada bir spor salonu var. Hiç gittin mi?"

Kadının eli adamın elini sıkıca kavradı. "Denemedim. Yemek salonu yeniden yaşamak istediğim bir şey değil."

Ona bu şekilde davrandıkları için tüm krallıktaki herkesten nefret ediyordu ve tahtı inşa edilip üzerine oturduğunda, onların korku ve hayranlıklarından zevk alacaktı.

"Benimkini kullanabilirsin," diye teklif etti.

Dudakları hafifçe aralandı. "Kendi spor salonun mu var?" Adam ona arsızca sırıttı. "Ben kralım."

"Bana gösterecek misin?" diye sordu. "Biri bana tekrar saldırmaya kalkarsa diye eğitime başlamam gerekiyor."

Onun elini sıktı. Kadın haklıydı. Onun bağımsızlığı ve gururu, günün her saniyesi yanında kalamayacağı ya da bir muhafıza izin vermeyeceği anlamına geliyordu. Kendini savunabilmesi gerekiyordu. "Sam, Lauren ve ben sana kendini savunmayı öğreteceğiz."

Kız sinirlenmiş, gücenmişti. "Kendimi savunmayı biliyorum. Gücüm ve hızım da dahil olmak üzere yeteneklerim alındı ve yeni bedenime yeniden alışmam gerekiyor."

"Seni kim eğitti?" Eğer bir erkek arkadaşı olsaydı, Caius onu on kat daha iyi eğitirdi.

Geçmiş hayatından biri gündeme geldiğinde her zaman olduğu gibi gözleri hüznüldü. Caius bu acıyı dindirmek için her şeyi yapardı. "Dume, benim Aatxe arkadaşım."

Başını salladı. "Sana zarar vermeye çalışan herkesi savuşturduğundan emin olacağız," diye söz verdi.

"Teşekkürler." Kız ona küçük bir baktı ve adam elinde olmadan onu alnından öptü.

Bölüm 33

Erdi koa

Dume, Keith, Kordie ve Sera Whiplash'te bir köşede oturmuş Sam'i bekliyorlardı. İlk karşılaşmalarından sonra Sera bir gün onları aramak için Whiplash'e girdi ve Rory'nin adını temize çıkarmasına yardım etmelerini istedi.

O andan itibaren bir sineğe dönüştü, her zaman otoriter tavırlarıyla etrafta vızıldıyordu ve bu Dume'yi çıldırtıyordu.

"Bu adam nereden geldi?" Sera gruba sordu. "Yani, birdenbire ortaya çıkıp Rory hakkında bilgi istedi ve siz de bunu ona verdiniz öyle mi?"

Dume bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ona yardım etmek için olduğunu söyledi." "Dume'un söylemeye çalıştığı şey, adamın korkunç olduğu.

O daha büyük

kamyonumdan daha iyi," diye ekledi Keith.

Kordie şakacı bir tavırla Keith'in başını itti. "O kadar da büyük değil." Keith Kordie'ye göz kırptı ve öne eğilerek onun kulağına bir şeyler fısıldadı, bu da Kordie'nin kızarmasına neden oldu.

İkili eskisinden daha yakındı ve Dume tam anlamıyla bir ilişki içinde olmasalar bile en azından birlikte yattıklarından şüpheleniyordu.

Sera, "Ya bir oda bulun ya da sohbete katılın," diye ikisini azarlayınca birbirlerinden ayrıldılar.

Keith küçük kızıla, "Sen de korkunçsun," dedi ve Dume onun yüzünde gurura benzer bir şeyin parladığına yemin etti.

"İyi akşamlar," dedi Sam robot gibi, bir anda ortaya çıkarak. Bu kadar büyük biri nasıl fark edilmeden dolaşabiliyor?

"Ne tür bir mistik olduğunu söylemiştin?" Dume ona sordu.

"Ben yapmadım." Sam, Sera'nın yanına oturdu ve Dume'un içinden Sera'nın yerini değiştirmek geldi. "Sen kimsin?" diye sordu dev Sera'ya.

"Sera," dedi çenesini tutarak. "Rory beni kurtardı." Tüm söylediği buydu, bu yabancıya başka bir şey sunmuyordu ve Sam başını sallamadan önce onu değerlendirdi.

"Başka bir şey buldun mu?" Sam sorusunu Dume'a yönelterek sordu.

Dume daha ağzını açmadan Sera, "İki kurban daha ortaya çıktı," diye cevap verdi. "On üç kurbandan altısı. Beni de sayarsan yedi."

Sam'in gözleri Sera'dan Dume'a kaydı ve Dume onun sırtarak savaştığını gördü. *Kendini beğenmiş pislik*. "Peki ya annesi? Onu hâlâ önemsiyor musun?"

Kordie başını salladı. "Ona elimizden geldiğince iyi bakıyoruz ama o... yaramazlık yapıyor."

Sam arkasına yaslanıp kolunu Sera'nın arkasındaki kabine doladı ve Dume'gözleri onu görmeye çalıştı. "Ne demek '*rol yapmak*'?"

Keith ensesini ovuşturdu. "Gevezeliği daha da kötüleşti. Rory gittiğinden beri birkaç iyi gün geçirdi ve her birinde

Rory'yi kurtarması gerektiğini söyleyerek gitmesini istedi."

Sam kayıtsız kaldı. "Bir şey görmüş."

Keith, "Rory gitmeden önce bir kehanette bulundu," dedi. "Rory bundan çok korktu."

"Kehanet neydi?" Sam öne doğru oturarak sordu.

"İkisi birdi ve biri senin. Seni kandırmasına izin verme. Onun karanlığı zehirdir. Seni sadece altın çocuk kurtarabilir," diye bir yemin gibi okudu Dume. Bu yazı hâlâ Lenora'nın duvarlarına karalanmıştı ve Dume anlamını ve en iyi arkadaşıyla olan ilişkisini düşünmeye devam ediyordu.

Sam bir garsona işaret ederek kâğıt kalem istedi, kehaneti not etti ve katlayarak cebine koydu. "Teşekkür ederim. Güncellemeler için tekrar kontrol edeceğim." Ayağa kalktı.

"Bu kadar mı?" Sera ayakta durmak için kabinden dışarı doğru kayarak sordu. "Peki ya Rory? Ona yardım edeceğine sanıyordum."

Sam Sera'nın üzerinde yükseliyordu ve ona baktığında gözleri mizahla parlıyordu. "Merak etme küçüğüm. Ben yalan söyleyecek biri değilim."

Sera yüz ifadesiyle ona siktir olup gitmesini söyledi ve yerine oturdu. "İyi günler o zaman." Sanki hiç kimse değilmiş gibi onu başından savdı ve Dume bir kahkahayı bastırmak için ağzını kapattı.

Sam ayrılmadan önce başını sallayarak, "Ondan hoşlandım," dedi.

"Kendini öldürtmeden önce şu ağzını kontrol edebilir misin?" Dume homurdandı.

"Senin o hayvandan korkuyor olman benim de korktuğum anlamına gelmez," diyerek Kordie ve Keith'i güldürdü.

"Şimdi ne yapacağız?" Keith sordu.

"Aramaya devam ediyoruz," diye yanıtladı Dume. "Sera'nın infazcının istasyonundaki ve dışındaki Başkent duvarlarındaki protestoları topluyor.

dikkat. Eğer daha fazlası varsa, onlar da ortaya çıkacaktır."

Sera kendi çapında sertti ve sesini duyurmak istiyordu. Dume'un dikkat çekmemesi gerekiyordu ama Kordie ve Keith onun mitinglerine katılıyordu ve daha fazla kurban ortaya çıktıkça katılım yavaş yavaş artıyordu.

"Onun adını temize çıkaracağız," dedi Kordie inançla. "Keşke o da burada olup bunu görebilseydi."

Sera onlara "Babam ona ne yaptığımızı söyleyecek," diye güvence verdi. "Dışarıda savaşçıları olduğunu bilecek."

Bölüm 34

V nculal

Rory, Caius'un ellerindeki pedlere vuruyor, yarı yarıya kollarının düşmesini bekliyordu. Saatlerdir spor salonundaydılar ve Caius'un yataktaki buyurgan tavrı hoşuna gitse de, başka her yerde, özellikle de antrenmanlarda bundan nefret ediyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldanarak onunla alay etti.

Yüzündeki gülümsemeyi yok için bilerek pedlerin üzerinden savurdu ama adam gülerек engelledi. Eldivenlerini bırakarak eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Formsuz demek hafif kalırdı.

"Formda değilsiniz," dedi Caius, onlara su şişeleri uzatırken.

"Zihin okuma bir *Kraliyet* yeteneği mi?" diye sordu. Bu, onun yalan söylediğini her zaman nasıl bildiğini açıklıyordu.

"Keşke," diye cevap verdi. "Düşüncelerin yüzünden okunuyor." İkisi de spor salonundaki duşlara girdiler ve Rory dışarı çıktığında Caius'un saçları yüzünden aşağı damlıyordu.

Oturup bir şişe su alırken bacakları ağrıyordu. "Formda değilmişim gibi hissediyorum."

"Zayıf olmaya alışık değilsin," diye cevap verdi, ayaklarını önüne dikmiş ve dirseklerini dizlerine gevşekçe dolamış bir şekilde onun yanına oturarak.

Alaycılığı onu ne kadar rahatsız etse de, haklıydı. "Sam nerede?" Eğitim sırasında böyle götlük yapmazdı. Öyle umuyordu.

"Erdikoa."

Kız neşelendi. "Annemi kontrol etti mi?" Erdikoa'ya yaptığı seyahatlerin annesiyle ilgili olduğunu düşünmek aptalcaydı ama en son gittiğinde Lenora'yı kontrol etmişti.

"Geri döndüğünde öğreniriz," diye cevap verdi Caius ve gömleğini başına çekti.

Duştan çıktıktan sonra hâlâ ıslak olan adam, hayatında gördüğü en seksi erkekti ve kadının ağzı bu manzara karşısında sulanmıştı. Saçlarını kurutmak için gömleğini kullanıyordu ve neden sadece havlu kullanmadığını merak etti.

"Bana dokunabilirsiniz Bayan Raven," diye alay etti, kadının içini ısıtan şehvetli bir ses tonuyla. "Dokunmanızı tercih ederim." Aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

Adamın ereksiyonu büyüdükçe atletik şortu hiçbir şeyi saklamıyordu ve parmakları ereksiyonun üzerinde gezinmek için can atıyordu. Düşünmedi, sadece hareket etti, öne doğru eğildi ve adam kollarını hareket ettirdiğinde bacaklarının arasına girdi.

"Sana nasıl dokunmamı istiyorsun?" diye mırıldandı. "Kelimelerini kullan."

Dudağını ısırdı ve güçlü çene hattı yalanmak için yalvardı ve kadın da tam olarak bunu yaptı. İnledi ve aleti onu dürttü

Şortunun üzerinden karnını.

Boynuna yaklaştığında fısıldadı, "Söyle bana, Caius. Ne istiyorsun?"

Islak saçlarını tuttu ve başını geriye yatırdı. "Bunları istiyorum," dedi dilini dudaklarında gezdirerek. "Sikimin etrafına sarılmış. Başımın boğazına öyle sert çarpmasını istiyorum ki öğüresin ve beni daha fazla içine alamayacağını düşündüğünde alacaksın. Sana verdiğim her damla spermi yutarken boğazının sallanışını izlemek istiyorum." Onu öptü, saçlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ben de bunu istiyorum."

Sakso çekmekten hoşlanmıyordu ama adamın sözleri onu ıslatmıştı. Hayatının en iyi oral seksini yapacak ve sonra da ödül olarak onu becerecekti.

Geriye doğru süründü ve topuklarının üzerine oturarak adamın şortunu indirip etkileyici uzunluğunu serbest bıraktı. Şortu bir kenara atar atmaz, adamın gözleri onu bir şahin gibi izlerken shaftını yumrukladı.

"Yala onu, Bayan Raven," diye seslendi. "O keskin dilin neler yapabileceğini göster bana."

Keskin bir nefes çekerken gözleri onunkine yapışmış halde dilini ucunda gezdirdi. Bir gülümseme ve kıcı havada, ucu bir lolipop gibi emdi. Kızın içinden geçen ve onu teşvik eden sesler çıkardı.

Tekrar topuklarının üzerine oturdu ve Caius'un şehvet dolu bakışları bu hareketi takip etti. Şortunun kemerini açtı, elini uyarılmışlığının içinde gezdirdi ve ıslak elini onun aletinin etrafına sararak sikine döndü.

"Tanrı aşkına," diye inledi Caius, başını emerken elini bir aşağı bir yukarı hareket ettirerek. "Sende var mı

Bunun ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Hızını artırdı ve çok geçmeden adamın eli saçlarını yakaladı. "Yut beni," diye talimat verdi ve kadın yuttu.

Elini taşaklarına götürerek boğazını gevşetti ve hepsini içine aldı. Öğürmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu ve gözleri yaşardı, ama yine de onu ağzına sokup çıkardı.

"Siktir, Rory," diye homurdandı başı geriye düşerken. Kadının başını aşağı itti ve ağzını sikti. Aniden onu üzerinden çekti. "Şortunu çıkar."

Ayağa kalkmak için çabaladı, şortunu yere sıyırdı ve adamın önünde durdu. Adam yere uzandı ve onu daha yakına çağırdı. "Burada otururken işini bitireceksin," dedi ve onu aşağı çekmek için kalçalarından tutmadan önce yüzünü işaret etti.

Adamın sikiyle yüzleşti ve iki bacağını başının iki yanına dayayarak sıcak ağzına oturdu.

"Sür beni, Bayan Raven."

Onu ağzına alabildiği kadar aldı, çalıştırdı, ama Caius onu ziyafet çekmek için aşağı çektiğinde, bir déjà vu hissiyle haykırdı.

Kalçaları hareket etti ve o da onu memnun etmeye odaklanmak zorunda kaldı. Adam onun amına karşı inledi ve kadın hızlandıkça kalçalarını kaldırdı ve kadın hızlandıkça adam daha da sert yedi. Burnu hassas teninde gezinirken dişleri klitorisine sürtünüyordu.

Pratik olarak onun horozunun etrafında çığlık atıyordu ve kasları sıkıldığında daha hızlı hareket etti. "Caius," diye nefes nefese kaldı. "Oh, lanet olsun."

Sert bir şekilde boşaldı ve doruk noktasını atlatırken onu ihmal etti, ama adam aldırıyor gibiydi, çünkü onu ters çevirdi ve saniyeler içinde yere sabitledi.

"Bacağına kaldır." Adam kızın sol dizini tutup omzuna attı ve aynı anda kızın sağ bacağına beline doladı.

İkisi de inledi ve adam daha önce hiç yaşamadığı kadar sert vurdu. Adam vurdukça rahim ağzına çarptığına yemin ediyordu. Klitorisi ilk orgazmından dolayı şişmiş ve hassaslaşmıştı ve başka bir bina hissedebiliyordu.

"kamaştırıcısın," diye soluk soluğa mırıldandı.

Adamın hamleleri kadını ikiye böldü ve kadının bacakları adamın beline dolanarak onu daha yakına çekmeye çalıştı. Kalçalarını onunkilerle buluşturmak için iterken elinden geldiğince kendini yerde tuttu.

Onun içinde hareket ettiğini hissetmekten asla bıkmayacaktı. İkisi de yaklaşmıştı ve adamın aletinin nabzının atmaya başladığını hissetti. Adam boşalırken homurdandı ve o boşalırken kadın da kıvılcımlanıp onu takip etti. İki kadar patlayıcı değildi ama yeterliydi. Kızın amcığı onu sağdı ve göğsü kabardı.

Yeni yıkanmış vücutları yeni bir ter tabakasıyla kaplıydı ve adam çekildiğinde gülümsedi. "Sanırım ikimiz de formdan düştük ama iyi iş çıkardın bebeğim." Öne doğru eğildi ve onu öptü, onu bir yapışkan su birikintisine dönüştürdü.

İkisi de giyindikten sonra spor çantasını aldı ve omzuna astı. "Max yarın gidiyor."

Gözleri yanıyordu. "Öyle."

Caius onu durdurmak için koluna hafifçe dokundu. "İyi misin?"

Hafifçe başını sallayarak bakışlarını kaçırdı. "Olacağım. Bu akşam onunla hızlı bir veda için buluşacağız. Bunu büyük bir prodüksiyon haline getirmek istemedi."

Caius'un eli kızın ensesine gitti ve onu kendine çekti. Başının üstünü öptükten sonra kolunu ona doladı ve kapıya doğru götürdü. "Bir fikrim var."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kendimi bok gibi hissettiğimde gittiğim yer," diye yanıtladı.

Merakla, tartışmadan devam etti ama "Kendini bok gibi hissetmene ne sebep oluyor?" diye sormadan edemedi.

"Ben de ailemi özlüyorum," dedi hayıflanarak.

Onu bahçeler boyunca, göleti geçip gizli bir patikadan aşağıya doğru takip ederken içinden empati akıyordu. Buraya ne kadar çok gelmiş olsa da bunu hiç fark etmemişti. Patikanın diğer tarafında, çizgilerle işaretlenmiş uzun bir alana çıktılar ve her iki tarafta iki ok topu ağı vardı.

Ok topu ağları büyük, çatallı direklerin üzerine oturtulmuş, ortadan ikiye bölünmüş, her direğin arasında dikey olarak bir ağ ve tepede yatay bir ağ bulunuyordu. Caius koşarak en yakın ağın arkasındaki binaya gitti, kapıyı açtı ve üç ok topuyla dışarı çıktı.

Ok topu adı yanıltıcıydı çünkü aslında bir top değildi. İnce ve bir okun ucu şeklindeydi ve fırlatıldığında sonunda fırlatana geri dönüyordu.

Arrowball'u bu kadar zor yapan da buydu. Topu takım arkadaşlarına atarak sahayı geçtiler, ancak yeterince sert atmazlarsa ve yeterince çabuk yakalayamazlarsa, top geri döndü ve sadece yer kaybetmekle kalmadılar, aynı zamanda topu da kaybedebildiler. Anahtar

Ama yine de doğru zamanlamayı yapmazlarsa top fileye çarpmadan geri dönüyordu.

Rory bir ok topunun fileye girdikten sonra geri döndüğünü gördü. Takım sayı alamadı ve stadyum çılgına döndü. İki dikey ağın her biri üç puandı ve en üstteki ağ beş puan değerindeydi. Yüksekteydi ve yapması zordu. Doğru açığı yakalamak için topu çok geriden atmaları gerekiyordu.

Sporu pek sevmezdi ama arkadaşlarıyla bira içerken bir okbol maçını bizzat izlemek eğlenceliydi. "Ok topu mu oynuyorsun?" Kralların spor yaptığını sanmıyordu.

Gülümsemesi bir mil genişliğindeydi. "İlkokulda oynadım."

Rory tarlada koşarak onun durduğu yere geldi. "Bilmiyordum.

Kraliyet ailesi ilkokula gitti."

Topları bıraktı, gömleğini çıkardı ve alnını sildi. "Okuma yazmayı nasıl öğrendiğimizi sanıyorsun?"

Bir süre durakladı. "Öğretmenler."

Bir top aldı ve ona sahaya inmesini işaret etti. "Başkent'in hemen dışında takma adlarla gittiğimiz bir okul vardı. Bir evimiz ve birlikte yaşıyormuş gibi yaptığımız sahte ebeveynlerimiz bile vardı."

Rory'nin ağzı açık kaldı. "Bahse girerim hanımlar sana ulaşmak için birbirlerini ezmişlerdir," diye alay etti. "*Kraliyet* ailesinden olmasan bile."

Kaşlarını salladı. "Sen de tökezleyeceksin."

Gülümseyerek başını hafifçe salladı ve sahada ilerlerken talimatları havladı. Geri çekildi, vücudunun üst kısmını döndürdü ve topun uçuşmasına izin verdi. Bunu yaptığında Rory'ye doğru koşmaya başladı ve Rory nereye koşacağını kestirmeye çalışırken nabızı hızlandı.

Top alçaktı ama uzanabileceği kadar alçak değildi ve zıplayarak topu yakalamaya çalıştı ama top geri dönmeden hemen önce ıskaladı. Ayakları yere çarptığında "Hayır!" diye bağırdı.

Caius zıpladı, dik duruşu etkileyiciydi ve kolu yukarı uzanıp topu havadan kaparken karın kasları ve oblik kasları esnedi. Onu hareket halinde izlemek, bir sanatçının bir şaheser yaratmasını izlemek gibiydi. Vücudu bunun için yaratılmıştı.

Yine de kaybetmekten nefret ediyordu ve adam kazanan gülümsemesiyle ona döndüğünde, kız saldırdı ve adamın gülümsemesini büyüttü. Kız ciyak ciyak bağırıp şakacı bir şekilde sırtına vururken onu kaldırıp omzuna attı. "Hemen şimdi özür diliyorsun," diye alay etti. Kışına batan bir sızıya yüksek sesli bir tokat eşlik etti ve kız kıpırdandı.

"Az önce bana şaplak mı attın?" diye sordu inanamayarak.

Ona tekrar şaplak attı. "Yaptım. Hilekârlara müsamaha gösterilmeyecek Bayan Raven."

Adamın kucağında kıpırdandı ve kendine rağmen bir kız öğrenci gibi kıkırdadı. "Uslu duracağına söz veriyor musun?" diye sordu adam, derin sesi kızın kalçalarında gürleyerek.

Gülümsemesini bastırdı. "Evet, baba."

Vücudu gerginleşti ve tutuşu bacaklarını ısırdı. "Yankılarına hazır değilsen bana ne söylediğine dikkat et."

Onu önünden aşağı kaydırды, her yeri gövdesine değiyordu ve ayakları yere değdiğinde, öpmek için eğilirken elleri boynunun ve çenesinin yan kavrды.

Öpüşme yavaş başladı ama kısa sürede umutsuzluğa dönüştü ve adam dişleriyle alt dudağını çektiğinde, kadın onun ağzının içinde inledi. Adam geri çekildi ve alnını onunkine bastırdı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu sessizce.

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek adamın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Evet.

Teşekkür ederim."

Ok topuna ulaşana kadar geri geri gitti, onu almak için eğildi ve ona işaret etti. "Senin için her şeyi yaparım. Bunu asla unutma. Şimdi, uzağa git."

Güldü ve koşmaya başladı, kalbi uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemiş ve mutlu hissediyordu.

Bölüm 35

Rory, Max'in Vincula'daki son gecesi için arkadaşlarıyla birlikte barda oturuyordu. Üzgündüler ama herkes Max'in karısını ne kadar özlediğini biliyordu ve onunla yeniden bir araya geleceğini bilmek hepsini teselli ediyordu.

Asher kadehini kaldırıp onları güldürmek için aptalca bir şey söyleyecekti, ama burada değildi. Rory onun yerine kendi kadehini kaldırdı. "Umarım beni bahçe görevine vermezler."

Diğerleri şaşkınlıkla bakarken Max kıkırdadı. "Duyduk duymadık demeyin," diye onayladı Max ve kadehini onunkine tokuşturdu.

"Bir sonraki şakayı anlamamız umuduyla," diye ekledi Cat ve kadehini kaldırdı.

İleri geri konuştular ama Max sessiz kaldı. Her zaman öyle yapardı, ama bu gece farklıydı. Gözlerinde derin bir hüznün vardı ve Rory masanın altından uzanıp onun elini tuttu. "Bizi unuttuğun için endişelenme," diye fısıldadı. "Zaten hepimizin zamanı kısıtlı."

Yaşlı gözleri onunkilere dikilmişti. "Bazen insanlar bir şeyi ödünç aldıklarında geri vermek istemezler."

Kalbi onun için, kendisi de dahil olmak üzere hepsi için acıyordu. Caius'la evlenirse muhtemelen anılarını kaybetmeyecekti ama onu unutacaklarını bilmek canını *yakıyordu*.

"Buna hırsızlık denir," diye atıldı Cat masanın karşısından.

Max bir kahkaha attı, akmayan gözyaşlarını kırıştırdı ve Rory'nin elini sıkıp bıraktı.

Hepsini bırakmadan önce.

Birkaç saat sonra Rory, Max ve Bellina sarayın kapısından içeri girdiler ve bir kez daha gözyaşları içinde vedalaştıktan sonra kendi yollarına gittiler. Bellina ve Max personel odasına yönelirken, Rory sarayın karşı tarafındaki odasına doğru döndü.

Koridordan taht odasına döndüğünde, etli bir el ağzını kapattı ve onu büyük ziyafet odalarından birine geri çekti. Endişesi doruğa ulaştığında adamın tutuşuna karşı mücadele etti. Dume ve Caius'la yaptığı eğitimi hatırlayarak adamın ayağına bastı ve aynı anda karnına dirsek attı.

Adam homurdanarak geri itti ve kadın dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek adamın elinden kurtuldu. Kaçması gerekiyordu ama ona sırtını dönmek istemiyordu, bu yüzden odanın derinliklerine doğru geri geri giderek başka bir çıkış aradı.

"Küçük kasap sürtük oynamak ister mi?" diye sordu adam ve yaklaştıkça onun Nina'nın uşaklarından biri olduğunu anladı. *Vince ya da Felix*, diye hatırladı.

"Benden uzak dur," diye uyardı.

Gürültülü kahkahası onu ürküttü ve gözlerindeki parıltı Orcus'un kendisinden geliyor olabilirdi. Adam hızlı hareket ediyordu, onun cüssesine göre mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlıydı ve yeterince yaklaştığında savurdu.

Darbeyi savuşturdu, temasla birlikte tüm vücudu sarsıldı ama kas hafızası devreye girdi ve kendini korudu. Dönüp durdular; adam saldırıyor, kadın kaçıyor ta ki adam çenesine bir aparkat indirene kadar ve kadın bir dişinin kırıldığına yemin etti. Hareketleri yavaşlıyordu ama devam etmek zorundaydı.

İkilinin eksik parçası olan bir başka adam kapıdan hızla içeri girdi ve dehşet iliklerine kadar işledi.

Bir adamı alt edebilirdi ama ikisini birden alt etmesi imkânsızdı. Çizmesi ilk adamın çenesine çarparak başını geriye attı. Diğer adam odanın öbür ucuna koştu ve Rory hızla uzaklaştı. İlk adamla dövüşmenin verdiği yorgunluk onu yavaşlattı ve saçlarından geriye doğru çekildiğinde acı içinde kıvranmaya başladı.

Arkasını döndü ve ikinci adamla dövüşmeye başladı, birincisi onu bıraktığı yerde nefesini tutuyordu. Bir çarpma sesi duyuldu ve Lauren kapıdan içeri, doğruca Rory'ye doğru koştu. Rory neredeyse rahatlamaktan katlanacaktı ve onunla dövüşen adam dönüp Lauren'ı gördüğünde çığlık atacak zamanı olmadı.

Lauren hırladı ve adımlarının ortasında ölümcül bir pantere dönüşerek onu yere serdi ve bir ısırıkla boynunun arkasına yapışarak omuriliğini vücudundan ayırdı.

Panther tekrar Lauren'a dönüşürken Rory çığlık attı ve yere düştü ama bildiği Lauren değildi. Onun yerinde kanatları kanlı ve gözlerinde beyaz ateş olan bir *Melek* vardı. Baktı

Elinden sarkan kemikler bir rüzgâr çanı gibi fısıldarken odanın içinde ölçülü adımlarla ilerledi ve sürünerek uzaklaşmaya çalışan diğer adama döndü.

Rory ona ulaşamadan, oda ile koridor arasındaki duvar, gölgelerin taşa vurmasıyla paramparça oldu. Rory çığlık atıp başını örttü ama yere hiçbir enkaz değmedi. Caius hışımla odaya gölgeler havada dengede duruyordu ve Rory masalarda anlatılanları gördü.

Canavarlar Kralı orada duruyordu ve altın rengi gözleri parlıyor, gölgeler kökler gibi teninde dallanıp budaklanıyordu. Yüz ifadesi ölümcüldü ve yerde debelenen diğer adamı gördüğünde, odanın içinde ilerlerken karanlığın ta kendisi oldu.

Bir gölge adamı havaya kaldırdı ve Lauren geri çekilerek Caius'un öldürmesine izin verdi.

"Kraliçene dokunmaya nasıl cüret edersin?" diye hırladı Rory'nin o güne kadar duyduğu en kalın sesiyle.

"Kraliçe mi?" diye kekeledi adam.

Adam daha tek kelime edemedi Caius adamın çenesini yakalayıp yüzünden ayırdı ve boğazından boğuk bir çığlık çıkarken yere fırlattı. "Bir daha asla ondan bahsetmeyeceksin," dedi kral adama. "Orcus'a benden selam söyle."

Adamın kafası büyük bir gürültüyle kırıldı ve vücudu bir yığın halinde yere düştü.

Lauren elindeki kanlı kemikleri bıraktı ve Rory'ye doğru koşmaya başladı. O sırada Caius döndü ve onu görünce koşmaya başladı, gölgeler her yönde düzensiz bir şekilde uçuşuyordu.

Lauren ona yaklaşırken Rory titredi, geri çekilmek istedi ama yapmadı. *Meleğın* ona zarar vermeyeceğini biliyordu.

Lauren, Rory'nin ayağına yardım ederken, "Sakın bayılma," dedi. "Yaralandın mı?"

"Sanırım bir dişimi kaybettim," dedi dalgınca, yerde dişini ararken.

Lauren Rory'nin çenesini açtı ve etrafına bakındı. "Sadece bir tane. Bir iksirin düzeltemeyeceğı bir şey değıl."

Rory kıpırdamadan durmuş, her şeyin kanlı görüntüsünü izliyordu. "Senin bir ev kedisi olmadığını biliyordum."

Lauren başını geriye attı ve gülerken el çırpı. "Sen iyisin. Gitmemiz gerek-"

Karanlık onları gölgeli bir tabutun içine aldı ve Caius Rory'yi kollarının arasına alırken onun önünü kesti. "Onu gördüm," diye mırıldandı saçlarına. "Buraya zamanında gelebileceğimi sanmıyordum."

Ona sarıldı, kendi sinirlerini yatıştırması için ona ihtiyaç duyduğu kadar onun da kendi sinirlerini yatıştırmasına ihtiyaç duyuyordu. "Umarım delikleri seviyorsundur çünkü bir dişimi kaybettim," diye mırıldandı gömleğinin içine.

Geri çekilip Lauren'ın yaptığı gibi ağzını açtı ve Rory ellerini onunkilerden uzaklaştırdı. "Lauren bana bir iksir getireceğini söyledi."

Caius'un gözleri normale döndü ve damara benzeyen gölgeler cildinden çekildi. "Neden öyle görünüyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Atkuyruğundan çözölen saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Öfkeliyimdir."

Parmağını çenesinde, bir zamanlar koyu çizgilerin tenini gölgelediği yerde gezdirdi. "Kontrolünü mü kaybettin?"

"Kontrolümü kaybetmem," dedi yumuşak bir sesle. "Ama sana zarar veren herkesi öldürmeye niyetliyim."

"Onlara önce ben ulaşırsam olmaz," dedi Lauren ve ikisinin de dönmesini sağladı. Kanla kaplı tırnaklarını inceliyordu. "Ben de öyle yaptım."

Caius'un kolu Rory'nin beline dolandı. Başını saygıyla eğerek, "Hayatımı sana borçluyum," dedi.

Rory, "Neredeyse ölmüyordun," diye itiraz etti. "Ben ölüyordum." Neredeyse öldükten sonra şaka yapabilmek iyiye işaret olmalıydı. Travma insanları daha komik yapar derler.

Muhtemelen bunu telafi etmek için daha sonra kusacaktı. "Ne oldu?" Caius Lauren'a sordu.

Lauren ellerini kalçalarına koydu ve onunla tanıştığından beri ilk kez suçlu görünüyordu. "İstediğiniz gibi onu takip ediyordum."

"Affedersiniz?" Rory araya girerek Caius'un tutuşunu kırdı. Üzgün görünmüyordu. "Devam et."

Rory bu konuşmayı sonraya *bıraktı*, ancak daha sonra o.

"Bir infaz memuru beni fuayede durdurup bir rahatsızlık olup olmadığını sordu."

Lauren devam etti. "Ayrıldığım zaman, boğuşmayı duyduğumda kürsü kapısını kullanacağını bildiğim için koşarak taht odasına gittim."

"Sonra da bir kediye dönüştü," diye suçladı Rory, kimsenin ona söylememiş olmasına içerlemişti.

"Panter," dedi Caius ve Lauren hep bir ağızdan.

Rory Lauren'ı işaret etti. "Seni sevmeme izin verdin." Aklına başka bir düşünce geldi. "Beni Ronny'den kurtardın."

Lauren saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ben yaptım. O bunu hak etti."

Rory gözlerini kıstı. "O zaman neden onun ölümü hakkında bana üçüncü dereceden bilgi verdin?"

"Neden şimdi bana üçüncü dereceyi veriyorsun? Ben seni kurtardım. Bir şey değil bu arada," diye karşılık verdi Lauren kaşlarını çatarak.

Rory Lauren'ın yanına gitti ve kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkür ederim. Sana istediğin kadar büyük, sulu biftek getireceğim."

Caius'un eli ağzını kapattı ve Lauren, Rory'nin omzunun üzerinden bir şeyler mırıldandı. "Yağlı kesikler olduğundan emin ol." Kendini yavaşça Rory'nin kollarından kurtardı. "Yıkanmam gerek. Ben yokken ölmemeye çalış," diye seslendi giderken omzunun üzerinden.

Caius, Rory'ye dönmeden önce huysuzca, "Hiç komik değil," dedi. "Senin de yıkanman gerek."

"Bu çok kabaydı," diye mırıldandı nefesinin altından, onu odasına kadar takip ederken aniden yorulmuştu. Koridora adım , hâlâ asılı duran enkaz yere çarptı ve Rory bu sesle sıçradı. "Bu sefer bütün iyileştirici iksirleri alabilir miyim?"

"Evet. Siz düştükten sonra saray doktoruna tam teşekküllü bir revir kurdurdum. Onu çağıracağım."

"Hayır," diye atıldı Rory. "Dürtölmek ve dürtmek istemiyorum. Ben iyiyim, sadece biraz hırpalanmış ve dişsizim." Göğsünü şişirdi. "Aslında onun kıcını tekmeledim. Benim üç katım olmasaydı Lauren'ın yardımına ihtiyacım olmazdı."

Caius gururla gülümsedi. "İşte benim kızım."

Dilinin ucuna kimsenin kızı olmadığına dair bir şaka geldi ama yuttu. O onun kızıydı ve ikisi de bunu biliyordu. "Yine de bu gece iksir istiyorum. Sadece basit çürükler, kesikler ve kas ağrıları." Durakladı. "Bir de diş çıkaran bir tane. Öyle bir şey var mı?"

"İlk üçünü bu gece alabilirim." Sanki içini görebiliyormuş gibi kızın ağzına baktı. "Doğru diş iksiri için yarın dişçiye gitmen gerekecek."

"Teşekkürler," diye cevap verdi. "Onu gördüğünü söylerken ne demek istedin? Ziyafet salonunda."

"Aramızdaki bağ bu. Birimiz tehlikede olduğunda, diğerimiz bir imgelem görüyor." Ona yarım bir gülümseme verdi. "Birkaç yıldır görüyorum ama kabus olduklarını sanıyordum."

"Yıllardır beni hayal ediyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?" diye sordu, sesi bir oktav yükselmişti.

Nefes verdi. "Hayır. Seni tehlikede görmüyorum. Senin gözlerinden görüyorum. Ben tehlikede olsaydım aynı şey senin için de geçerli olurdu ama ben kendi krallığımda kilitli bir *Kraliyet* üyesiyim ve bunun gerçekleşme ihtimali çok yüksek değil."

Ofisine yaklaştıklarında ona "Uzun sürmeyecek," diye hatırlattı. Eli kapı kolunda durdu ve parmak eklemleri hayalet gibi oldu. "Caius?"

Eli hâlâ kapıda, dönüp ona baktı. "Kız kardeşlerimizin intikamını alacağıma söz veriyorum ama başarısız olursam, bana karşı ne olduğunu kimseye söylememelisin. Eğer Gedeon öğrenirse, sana inadına işkence eder."

Rory uyuşmuş bir halde başını salladı. "Tamam, ama böyle konuşma. Kaybedeceğini düşünüyorsan, kaybedersin."

Caius kapıyı iterek açtı ve içeri girerek odayı gözden geçirdi. Rory onu takip etmeye çalıştı ama o elini kaldırdı. "Burada kimsenin olmadığından emin olmalıyım."

"Bir gecede iki suikast girişimi olacağından şüpheliyim," dedi kolunun altından eğilerek.

Ona sinirli bir bakış attı ve kapıyı arkalarından kapattı, diğer kapıyı kontrol etmeden önce kilidi çevirdi. "Kaybedeceğimi sanmıyorum ama kardeşimi de hafife almayacağım."

"Yukarı çıkmadan önce, ben duş alırken iksirleri getirir misin?" diye sordu, odasına giden kitaplığa yaslanarak.

"Ben iksirleri getireyim, sen de duş al, sonra ikimiz de yatarız," dedi ve ofisin köşesindeki ipi çekerek bir hizmetçi çağırdı.

Rory duştan çıktığında kendini yeni bir kadın gibi hissediyordu. Ağzı ve gözünün yanındaki küçük bir kesik dışında Lauren gibi kanlı değildi ama hiçbir şey onu günün yorgunluğunu daha iyi hissettirmiyordu.

Caius elinde bir sepetle içeri girdi ve gördüğü manzara o kadar tuhaftı ki, Rory gülmekten kendini alamadı. Ona alaycı bir gülümseme verdi ve sepeti boşaltması için masanın üzerine koydu. Ona üç iksir uzatırken, "Bunları al," dedi. "Yiyecek ve meyve suyu getirdim."

İksirleri içtikten ve öğürdükten sonra adamın omzunun üzerinden baktı ve bir çörek görünce ciyakladı. Adam çöreği elinden kaptığında çörek ağzının yarısına kadar gelmişti. "O benim."

Dişi geri almaya çalıştı ama adam onu havada tuttu. "Bir dişin eksik."

Haklıydı ama çörekler yumuşaktı. "Yiyemeyeceksem neden yiyecek getirdin?"

Elini sepete attı ve bir kâse çıkardı. "Sana elma püresi getirdim."

"Elma püresi mi?" Düşünceli bir hareketti, bunu biliyordu ama onun önünde çörek yerken, kendisinin de ezilmiş elma yemesini izlemek zorunda kalırsa, kendini kaybederdi.

Geniş bir sırtıyla çöreği ısırmak için tam o zamanı seçti. "Lezzetli."

Kız ona doğru sıçradı ve çöreğe gözünü kırpmadan uzandı ama adam yolundan çekildi, gülerken kırıntılar saçıyordu. Ağzına bir ısırık daha attı ama daha başının üstünde tutamadan kız elinden kaptı ve dişleriyle parçaladı.

Adamın çiğnemesi yavaşladı, yüzü kızın böreği parçaladığını görünce karardı. "Her şeyi bu kadar hevesle ağzına mı tikiyorsun?"

Yavaşça çiğnerken, eksik dişinin olduğu tarafını kullanmamaya dikkat ederek onu kışkırttı. "İstediğimi biliyorsun."

"Dikkatli olun, Bayan Raven," diye uyardı.

Bir adım geri çekildi ve çöreğin kalanını ağzına attı. "Yoksa ne olur?" Yiyecek parçaları ağzından hiç de hoş olmayan bir şekilde döküldü.

Caius sanki yemek çiğnemek yaşayan en seksi şeymiş gibi onun her hareketini izledi. "Bugün neredeyse ölüyordun ve seni iyileştirip de belini kırmak istemem."

İçindeki her şey sıcaktan kızardı ve yüz ifadesi sözlerindeki gerçeği ortaya çıkardı. "İksirler hızlı işe yaradı." Bir parmağını ağzına soktu ve ucundaki şekerli sıı yavaşça yaladı.

Dilinin her hareketini takip etti ve başparmağını alt dudağına sürttüğünde onu yakaladığını anladı. Gerçek şu ki, bugün olanları unutmaya ihtiyacı vardı.

Evet, kendi başının çaresine bakmıştı ama Lauren ve Caius ortaya çıkmasaydı sonuç farklı olabilirdi.

Caius kendini salladı ve ondan uzaklaştı. "Beni baştan çıkarmak, zamanı geldiğinde cezayı daha da kötüleştirecek."

Rory söndü. Ona baskı yapabilirdi ama o da yorgundu ve eğer adam stresini atmazsa, o zaman uyuyarak atacaktı. Serin hava hâlâ nemli olan tenine çarptı ve banyo ışığını söndürmek için yürümeden önce titredi.

Caius hemen arkasından takip etti. "Neden titriyorsun?"

Duştaki ürünleri düzeltti, cam kapıları silmek için havlusunu kullandı ve ona dönmeden önce sepete attı. "Üşüyorum."

Kaşlarını çattı ve onu klinik bir şekilde taradı. "Burada bekle."

"Hayır." Onun peşinden gitti ve banyo kapısını arkasından kapattı. Uyurken kapıları açık bırakmak onu korkutuyordu. Uyandığında duvarda insan büyüklüğünde bir delik görmek hiç de iyi bir fikir değildi.

"İmkânsızsın," diye homurdandı ve hiç kullanmadığı şifonyeri açtı. "Bunları giy."

Göğsüne bir kumaş demeti çarptı ve incelendiğinde, bunların bir çift eşofman altı ve bir tişört olduğu anlaşıldı. "Sen sahipsin

eşofman mı?"

Başını eğip tavana baktı ve kendi kendine mırıldandı. "Evet. Giy şunları. Seni o ipek parçasının içinde görmek ne kadar hoşuma gitse de," dedi ve vardiyasını işaret etti. "Her zaman böyle uyumak pratik değil."

"Bu ya da bir takım fanilaydı," diye işaret etti. "Personel lojmanları fanilayla uyumak için çok sıcak."

Caius'un dudakları şaşkın bir gülümsemeye dönüştü. "Şehirde farklı tarzlarda pijamalar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Eğer onun gibi kokan sıcak pantolonunu çekmek için tek ayağının üzerinde zıplamıyor olsaydı, ona siktir olup gitmesini söyleyebilirdi. "Kredilerimi uyku şortu için kullandım ama bir vardiyadan daha sıcak değiller."

"Krediniz yok," diye cevap verdi bıkkın bir ifadeyle. "Her bedende ve renkte her pijama takımını satın alabilirsiniz."

Pantolon kalçalarından kaydı, çünkü bir buz patlağı çubuğu gibi şekillenmişti ve onu geri çekti. "Şunu yapmayı kes."

İri elleri belindeki kumaşı kavradı ve sıkıca kapattı. "Tut şunu," diye talimat verdi ve banyoya girip kayboldu, ancak bir atkuyruğu tutucusuyla geri döndü. Kadının elindeki kumaş demetini alıp kravatla sabitledi.

"Bunları ipli yapıyorlar, biliyor musun?" dedi, yaptığı işi incelerken.

Vardiyayı bir hamlede kollarının üzerinden geçirdikten sonra gömleği kafasına geçirdi. "Kıyafetlerimi üzerime oturması için alırım." Kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Kıyafetlerimde iplere ihtiyacım yok; sadece yatak odamda."

Rory çenesini çevirerek ona baktı. "Komik. Bir dahaki sefere onları oynamaya getir."

Dudakları kulağını okşadı. "Bu gece beni soyamayacaksınız Bayan Raven. Yatağa sürün yoksa seni kendim yatırırım."

İç çekerek battaniyenin altına girdi ve onun kendisine katılmasını bekledi. Duş aldıktan ve eşofmanlarını giydikten sonra onun yanına kaydı ve kollarını başının altında kavuşturdu.

"Bugün seni neredeyse kaybediyordum." Onun iyiliği için duygularını bastırdığını biliyordu ve her ne kadar şımartılmaktan ya da unutmayı tercih ettiği bir duruma dikkat çekilmesinden hoşlanmasa da, içini boşaltması gerekiyordu.

"Ama sen yapmadın. Bana kabul edemeyeceğim kadar inatçı olduğum bir koruma sağladın." Yan yatmış, bir kolunu başının altına koymuş, diğer kolunu da ona uzatıp göğsüne yerleşmişti. "Teşekkür ederim."

"Benim işim seni korumak," dedi sertçe yutkunarak. "Neredeyse başarısız oluyordum."

"Bu senin işin değil," diye mırıldandı. "Bu sorumluluk benden başka kimseye ait değil."

Başını çevirerek ona baktı. "Yanılıyorsun. Eşim olarak ben seni korumak için yaratıldım, sen de beni. Ölmeme izin verir miydin?"

"Hayır." Cevabı anlıktı. Onun ölmesine kendisinden daha fazla izin veremezdi. Bu aşk değildi; içgüdüsel bir şeydi ve sorgusuz sualsiz onu takip edecekti.

Eli onunkini kavradı ve inişini durdurdu. "Dikkatli ol." Parmaklarını onunkilerle birleştirerek mırıldandı: "Bana Cora'dan bahset."

Rory'nin midesi sıkıştı ve nefesini vermeden önce duygularını yuttu. "O iyiydi. Kaba sayılabilecek bir şey yaptıysa, bu başka birini, genellikle de beni savunmak içindi." Rory'nin gözleri yaşardı. "Bir keresinde banyoda ağladığımı duymuştu, ama ben

onu içeri al." Bu anıya güldü. "Kuzusuna dönüştü ve arka toynaklarıyla kapıyı tekmeledi."

Caius'un ifadesi çarpık bir gülümsemeyle yumuşadı. "Bu senin yapacağın bir şeye benziyor."

Rory'nin kahkahası hafifti. "Geri çekildi ve soru sormadan beni kollarına aldı. Sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmam, o da bunu biliyordu. Banyoda bir saat oturduk ve ben ağlamayı bitirdiğimde, '*Beni bir daha asla dışarıda bırakma*' dedi."

Rory'nin boğazından yumuşak bir hıçkırık koptu ve Caius onu kendine çekerek sırtında yatıştırıcı daireler çizdi. "Tam da ikizinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi konuşuyor."

Rory başını onun göğsüne doğru salladı. "Benden önce ölmeyi hak etmedi. Neye dönüştüğümü görse utanırdı."

"Söylediğin gibi biri olsaydı, senden asla utanmazdı." Parmağıyla kızın çenesini kaldırdı. "Ne düşünürsen düşün, sen kendi yolunda iyisin. Herkes kötü şeyler yapar. Evet, bazıları diğerlerinden daha kötüdür ve ölümden daha kötü bir kaderi hak eder, ama çoğu sadece hayatı ve onun onlara sunduğu her şeyi yönlendirmeye çalışır. Kusurlarınız yüzünden kendinizi asla küçümsemeyin."

Bir hıçkırığını daha yutarken alt dudağı titredi. "Nereden biliyorsun? Korkunç şeyler yaptım. *Korkunç* ve ölümden daha kötü bir kaderi hak ediyorum."

"Sonsuza kadar benimle kalacaksın," diye alay etti. "Bu yeterli bir ceza."

Alaycı bir gülümsemeyle burnunu çekti. "O kadar da kötü değilsin Umbra Kralı." Başını tekrar yere koyarak, "Bana Atarah'dan bahset." dedi.

Kolu hafifçe gerildi ve kalbi kızın yanağına daha sert çarpmaya başladı. "O başka bir şeydi. İyi onu tarif edemez. Tahta geçtiğimde Vincula için reformu tartışmaya başladık."

"Buranın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Rory düşündü. "Bazı mahkûmlar burayı Erdikoa'ya tercih ediyor."

"Her şey her zaman daha iyi olabilir. Örneğin ziyaret. Önceden onaylanmış arkadaşların ve aile üyelerinin ziyaretine izin verilmesi ya da en azından mahkumların sevdiklerinin fotoğraflarını evden getirmelerine izin verilmesi."

Ona doğru yaklaştı. "Neden bunu zaten yapamıyorlar?"

"Emin değildik. Ziyaretçiler güvenlik açısından endişe verici. İçeri bir şey sokmamalarını ya da sorun çıkarmamalarını sağlamak için bir protokol olması gerekiyordu. İşe yaramasının yolları üzerine beyin fırtınası yapıyorduk. Resimler konusunda bir şey söyleyemem."

Rory sessiz kalarak ona devam etmesi için gereken zamanı verdi. "Biz planlarımızı uygulamaya koyamadan Gedeon onu öldürdü."

"Ve onu öldürdüğünden emin misiniz?" diye ihtiyatla sordu. Hassas bir konuydu ve bu inancı anlıyordu. Caius konusunda yanılmıştı ama gördükleri konusunda yanılmamıştı. *Tek yumurta ikizleri*. Buna hâlâ inanamıyordu.

Gördüğü onun yüzü olsa da, artık ona baktığında Cora'nın cansız bedenini görmüyordu. Daha önce fark etmediği ince farklılıklar vardı. Gedeon'un rengi yoktu, Caius'un kendini taşıma şekli ve yüzünde zalimlik yoktu. Caius'un saçları Gedeon'unkinden daha kısaydı ve Umbra Kralı kardeşinin giydiği hafif kıyafetin içinde ölü bulunmazdı.

Onu daha yakından tanıdığından beri, kız kardeşinin kalbine kendisinininkinden daha çabuk bıçak saplayamayacağını biliyordu. Umuyordu ki

Gedeon'un kafasını bir kazığa geçirip getirmiş.

"Evet. Gedeon'un ruhu siyah ve büyürken beni boğdu ama aileme hiç söylemedim." Sahte bir kahkaha attı. "Onu korumaya çalışıyordum."

"Nasıl oldu da başka kimse hissetmedi?" diye sordu.

"Asiller ruhları *Fey* gibi göremezler, Adalet Terazisi hariç. O zaman bile Adila diğer ruhlarını göremez; sadece suçlananları görebilir." Onun altında kaydı. "Tüm ruhları göremiyordum, sadece siyah olanları görebiliyordum ve onların varlığında kendimi hissediyordum. Kimse bilmiyordu ve ben de kimseye söylemeye korkuyordum çünkü bende bir sorun olduğunu düşünüyordum." Ona doğru baktı. "Şimdi mantıklı geliyor."

Dudaklarını çiğniyor, adamın kendisine nasıl baktığını anlamaya çalışıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"öğrendiğim gibi, *Kraliyet* aileleri
Aeternum'un yetenekleri."

"Bu benim hatam," diye fısıldadı. "Keşke onun yerine güzel ruhları görebilseydin. Görülmeye değer bir manzara. Yeteneklerim ortaya çıktığında ve renkleri ilk kez görebildiğimde kafayı takmıştım."

Nefesi durdu. *Gri ölçekli görüşü*. Ayağa fırladı ve Caius'a bakmak için döndü. "Cora'nın gri ölçekli görüşü vardı."

O da oturmadan önce başı hafifçe kıpırdadı ve onunla aynı sonuca vardı. "O Gedeon'un *Aeternum'*uydu." Bir eliyle çenesini ovuşturdu ve battaniyeleri geriye atıp odanın içinde volta atarken küfretti.

"Onu neden öldürsün ki? Onu koruması gerekmiyor muydu?" Rory kuşkuyla sordu.

Aralarındaki sessizlik uzayıp giderken Caius durdu ve yüzü anlayışla aydınlandı. "İktidarda kalmak istiyor."

"İktidarda kalmak mı istiyor?" Rory papağan gibi tekrarladı. "Bunun Cora'yla ne ilgisi var?"

Caius lanetledi. "Eğer kız onun *Aeternum*'u ise ve onun ruhunu hapsetmişse, asla çocuğu olmaz, dolayısıyla tahttan da asla vazgeçmez. Adila ve ben de öyle. Orospu çocuğu."

"Hayır," diye soluk soluğa kaldı Rory. "Onun ruhunu sonsuza dek bir kavanozda tutmak istemiş olamaz. Bu çok *zalimce*."

Caius'un yüzü asıktı. "Kendi kız kardeşini ve *Aeternum*'u öldürdü. Zalimlik onu tarif etmeye yetmez." Yatağın kenarına oturmuş, yorgun görünüyordu.

Rory onu tutacak bir şeye ihtiyaç duyarak ona doğru uzandı ve eli onunkinin üstüne geldi. "Onun ruhunu özgür bırakacağız," diye yemin etti. "Ben onu öldürmeden o beni öldürse bile, önce ben onu bulup özgür bırakacağım."

Adamın kucağına süründü ve başını omzuna yasladı, adam kollarını ona doladığında sevindi. Tıpkı Cora'yla uzun zaman önce yaptıkları gibi orada oturdular ve uykuya dalana kadar birbirlerini teselli ettiler.

Bölüm 36

Caius mutfakta durdu ve ağzına tıkabildiği kadar şekerli yiyecek tıktırdı. Rory uyuduktan sonra zihnini boşaltmak için gizlice uzaklaştı. Gedeon Atarah'ı öldürdüğünde, Caius onun gücünün kardeşine geçmesine şaşırırmamıştı çünkü geçebileceği başka kimse yoktu.

Lux hükümdarları sadece üç çocuk sahibi olabiliyordu ve annesi dördüncü çocuğuna hamile kaldığında herkes şok olmuştu. Caius ve Gedeon gebe kaldıklarında teknik olarak bir taneydiler ve tek yumurta ikizleri diyarlarda nadir görülen bir durumdu.

İkizler doğduğunda, herkes Gedeon'un ilk doğan olduğu için Umbra Kralı olacağını, dolayısıyla ikinci olacağını ve Caius'un da Adalet Terazisi olacağını varsaydı.

Ancak ikizler altı yaşına geldiğinde, Gedeon'un bir *Fey*'den başka hiçbir yeteneği yoktu, ruh görme yeteneği hariç ve Caius gölgeleri kontrol edebiliyordu. Adila altı yaşına geldiğinde ruhları görme yeteneği ortaya çıktı ve yaşlandıkça adalet tohumu büyüdü.

Gedeon her zaman terk edilmiş hissetti ve Atarah'ı öldürerek üçü arasındaki en yüksek rütbeli pozisyonu aldı. Bencilliği eşsizdi ama kendi *Aeternum*'unu öldürmek Caius'un anlayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Sam karanlıktan, "Bir süredir buraya gelmiyorsun," dedi.

Caius ağzına bir kaşık dolusu kek attı, çiğnedi ve yuttu. "Ne zaman döndün?"

Sam kanatlarını kıvrarak mutfak adasının etrafından dolandı. "Yaklaşık bir saat önce. Taze bir sürahi su almaya geldim."

Caius, "Bunu senin için bir gece hizmetçisi alabilirdi," diye belirtti.

Sam elindeki sürahiyi doldurmak için lavaboya doğru yürüdü. "Kendim yapabilecekken onları rahatsız etmeye gerek yok." Sürahi dolunca suyu kapattı ve arkasını döndü. "Aklında ne var?"

Caius elindeki tabağı bıraktı ve kollarını çıplak göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Sanırım Rory'nin kız kardeşini Gedeon öldürdü."

Sam onun hareketlerini yansıtarak arkasına yaslandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Daha on yıl önce sizi Erdikoa'da görmesinin başka bir nedeni olamazdı."

"Cora'nın da gri ölçekli görüşü vardı." Sam'in bakışlarıyla karşılaştı ve aralarında anlayış geçti.

"Ve sen de onun Gedeon'un *Aeternum*'u olduğunu düşünüyorsun," diye sözlerini tamamladı Sam.

Caius içini çekti ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Biliyorum ve bence bunu tahtı kaybetmemek için yaptı. Sonsuza dek hüküm sürmeye niyetli."

"Buna izin veremeyiz," dedi Sam, bariz olanı ifade ederek. "Adila bunu görmezden gelemez."

"Kardeşimizi öldürmeyecek," dedi Caius hayıflanarak. "Bunu yapmak zorundayım ama önce onun onayına ihtiyacım var."

Sam'in kaşları kalktı. "Onun hayır duasını daha önce hiç önemsemedin."

Ne değişti?"

"Rory'yi bırakamam." Caius arkadaşına baktığında, *Melek* aptal gibi gülümsüyordu. "Bu hiç komik değil."

Sam tezgahı itti. "Gülmüyorum." Eli Caius'un omzuna kenetlendi. "Senin adına mutluyum kardeşim. Seni aşık görmek çok güzel."

Caius omuz . "Onu sevmiyorum."

Sam şaşkın görünüyordu. "Bundan emin misin?"

Artık değil.

Lauren, Caius'un ofisinde yaslandığı kitap rafından, "Her iki saldırı da Nina'yla bağlantılı," dedi. "Onunla ilgilenilmesi gerekiyor."

Sam başını salladı. "Elimizde kanıt yok. İşin içinde başka güçler olması ihtimaline karşı, bir önseziyle onu cehenneme gönderemeyiz."

"Bu bir önsezi değil," diye itiraz etti Rory. Kulaklarına inanamıyordu. "Ronny bana saldırdığında bunun nedeni Nina'ya söylediklerimdi ve diğer iki adam da hep onun yanındaydı."

Caius çenesini ellerinin arasına alarak sandalyesine uzandı. "Sam haklı, ama onun günün her saati izlenmesini istiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Rory krala dönerek sordu. "Onun cezasız kalmasına izin vermek beni nasıl koruyacak?"

Caius'un gözleri keskinleşti ve Lauren ile Sam'in nefeslerini tuttuklarına yemin etti. "Benim önceliğim her zaman sensin," dedi buz gibi bir sakinlikle. "Sen gelene kadar çizginin dışına hiç çıkmamış bir kadını sübjektif kanıtlara dayanarak lanetleyemeyiz. Bu işin arkasında onun olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ama öyle olmadığına dair en ufak bir ihtimal bile varsa, onu cehenneme gönderemem."

Rory'nin parmakları bir şeyleri kırma isteğiyle büküldü. "Bir keresinde tüm lanet diyarı yakmaya hazırdın, şimdi de tereddüt mü ediyorsun?"

"Toplu katliam yapmamı ister misiniz, Bayan Raven?" Öne doğru oturdu. "Sam zaten bunu yapmama asla izin vermezdi. Lütfen, Güven bana."

Çenesi gerildi. "İyi, ama bana yaklaşırsa onu kendim öldürürüm."

Caius'un dudakları seğirdi. "Daha azını beklemiyorum."

Lauren, "Nina'nın ayrıntılarıyla ben ilgilenirim," diyerek konuşmayı yeniden rayına oturttu.

"Ben de Rory'nin olacağım," diye ekledi Caius, Rory'nin itiraz etmesine meydan okuyan bir sesle.

Nina'yı tek başına alt edebilse bile onunla savaşmanın beyhude olduğunu biliyordu. Nina'nın kirli işlerini başka kimin yaptığını da bilemezdi. "İyi. Umarım bira seviyorsundur."

Caius şaşırılmış görünüyordu. "Ne?"

Rory yine, "Bira," dedi. "Bu gece arkadaşlarımla dışarı çıkıyoruz."

Kral gözlerini kapadı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve kadın memnuniyetle şişti. "Yedide gitmeye hazır ol. İzin verirseniz, öğle yemeği yemeye gidiyorum." Caius'a baktı. "Geliyor musun?"

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Ayrılmadan önce Sam'le konuşmam gerekiyor."

Lauren ayrılmadan önce, "Nina'nın ayrıntıları halledildikten sonra tekrar rapor ," dedi.

Sam öne doğru yürüdü ve "Kasap'a kefil olacak başka kurbanlar da ortaya çıktı" dedi.

"Ne?" Rory'nin nefesi kesildi. Onun Erdikoa'ya gittiğini unutmuştu. "Dume ile konuştun mu?"

Caius arkadaşından söz edilince sinirlenmiş görünüyordu ama Sam başını sallayınca daha da sinirlendi. "Kordie, Keith ve Sera'nın yanı sıra."

Rory hafızasını yokladı. "Sera'yı tanıdığımı sanmıyorum."

"O kurtardığınız bir kadın," diye yanıtladı komutan. "Alınan bir kadın."

Rory parmaklarını şıklatarak, "Bruce'un kızı," diye hatırladı. "Adının Sera olduğunu söylemişti."

"İnfaz departmanları herhangi bir açıklama yaptı mı?" Caius sordu.

Sam başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır." Vincula'ya geldiğinden beri Sam ilk kez huzursuz görünüyordu.

"Başka ne var?" Rory alarma geçmiş bir halde sordu.

Sam dikkatle, "Arkadaşların hâlâ annenle ilgileniyorlar ama annen zor zamanlar geçiriyor," diye cevap verdi. "Nedenini bilmiyorlar."

"Bu da ne demek oluyor?" Rory histerinin eşiğinde talepte bulundu.

Sam'in gözleri ona dönmeden önce Caius'a kaydı. "Akli başında olduğu günlerde kaçmaya çalışıyor, seni kurtarmaktan bahsediyor. Keith bunun bir kehanet olduğunu söyledi."

Rory'nin vücudu uyuşmuştu. Buna o neden olmuştu. "Artık çok geç," diye mırıldandı. "Beni buraya karanlığım gönderdi ve ben dönene kadar annem ölmüş olacak. O anlamıyor."

"Ne kehaneti?" Caius, Sam'i de Rory'yi de şaşırtan bir acelecilikle sordu.

"İkisi birdi ve biri senin. Seni kandırmasına izin verme. Onun karanlığı zehirdir. Seni sadece altın çocuk kurtarabilir," diye okudu Rory. "Ben tutuklanmadan kısa bir süre önce söylediği bir şeydi. Gerisini anlamadım ama karanlık göndermesi çok açıktı."

"İkisi birdi, biri de senin," dedi Caius, fısıltının biraz üzerinde *bir sesle*.

Üçü de anlamını aynı anda kavramış gibiydi, çünkü hepsi birden kıpırdandılar. Rory'nin dizleri neredeyse şoktan bükülüyordu. Caius'u göstererek, "Sen," dedi. *"İkisi birdi ve biri senin. Seni kastediyor."* Tek yumurta ikizleri, bir zamanlar tek bir embriyoyken ikiye bölünmüşlerdi. "Sen gerçekten benim eşimsin."

Caius gücenmiş görünüyordu. "Benden şüphe mi ettin?" "Hayır," diye yalan söyledi.

Caius masasına geri döndü ve bir kalem ve bloknot alarak yerine oturdu. "Kehaneti tekrar söyle." Rory her satırı tekrarlarken o da bir şeyler karaladı. Bitirdiğinde, başını kaldırmadan önce kelimeleri okurken kalemini deftere . "Önümüzdeki beş yüz yıl boyunca bir saniye bile yalnız kalamayacaksın, belki daha da fazla."

Rory gözlerini kıstı. "Bu sonsuz sayıdaki gelecekte sadece bir olasılık. Bir kısmının doğru olması hepsinin doğru olduğu anlamına gelmez."

"Umurumda değil," diye kestirip attı, kalemi ve defteri bir kenara bıraktı. Ayağa kalkarak gömleğinin kollarını sıvadı ve uzattığı koluyla ona yaklaştı. "Gidelim mi?"

Rory destek için Sam'e baktı ama Sam ona sadece dişlek bir g l msemi vermekle yetindi.

"Nerede yemek istersiniz?" Caius kayıtsızca sordu.

Vazgeçerek onun elini tuttu. "Fırının yanındaki sandviç dükkânı."

Eğilip alnından öptü ve içini ısıttı. "İyi seçim."

şarküteri çalışanının Caius'un sandviçini hazırlamasını izleyen Rory'nin yüzü tiksintiyle kıvrıldı. "Ketçap ve marul mu?" Neredeyse kusacaktı.

"Pek çok insan hamburgerin üzerine ketçap ve marul koyuyor," diye cevap verdi, sandviçini işçiden alırken.

"Hindili sandviç yiyorsun!" diye bağırdı.

Onun yemeğini almasını bekledi ve onları arka taraftaki küçük bir masaya götürdü. şimdiye kadar bakışlara alışmıştı. Kralla olan ilişkisi kulaktan kulağa yayılmıştı ve meraklı gözlerden nefret etse de, eskiden katlandığı k   msemlerden daha iyiydi.

"Etin türü neden önemli?" diye sordu, sandalyesini çekerek.

Ona teşekkür etti ve kucağına bir peçete koydu. " yle işte."

Sandviçini açmasını ve kocaman bir ısırık almasını izledi. "O sandviçi neredeyse sikimi aldığın kadar iyi alıyorsun."

Bir an için utançtan ya da havasızlıktan öleceğini anladı. Adam sırtıttı ve bir ısırık aldı.

kendi yemeğini. "Bunu herkesin içinde söyleyemezsin," diye fısıldadı.

Suyundan bir yudum aldı ve gülümsedi. "Ne istersem söyleyebilirim."

Kadının botu masanın altında adamın kaval kemiğini buldu ve adam çarpmanın etkisiyle yüzünü buruşturdu. "Bunu yatak odasına saklayın, Bayan Raven." Yanındaki kadın masası konuşmayı kesti ve Rory kendisini yutması için yere yalvardı.

"Biraz telaşlı görünüyorsun." Caius'un gözlemleri kızın yanaklarının daha fazla yanmasına neden oldu.

Sandviçini dişleriyle parçaladı ve karşısındaki kötü adama ters ters bakarken mekanik bir şekilde çiğnedi.

Caius, "Çok hızlı yersen miden ağrır," diye uyardı. "Ve bu gece arkadaşlarımızla planlarımız var."

Çok büyük lokmasını yuttu. "Kasabadaki bara hiç gittin mi?"

Yer değiştirirken altındaki sandalye inledi. "Sam'le birkaç kez, ama biz sarayda içmeyi tercih ediyoruz."

"Neden saraya siz ve personel için bir bar koymuyorsunuz?" diye önerdi. "Oradaki herkes düzenli olarak senin etrafında olmaya alışkın ve bu senin için o kadar rahatsız edici olmayabilir."

Parmakları sandviçinin ambalajıyla oynadı. "Bu fikri sevdim."

Çiğnemeyi bıraktı. "Öyle mi?"

"Bu iyi bir fikir," diye cevap verdi. "Ve sen *de* kraliçesin. İstersen gölün ortasına bir bar koyabilirsin."

Yanlarındaki bir kadın içkisini masaya kusunca Rory peçetesini Caius'a fırlattı. "Ben kraliçe değilim," diye kadının duyabileceği kadar yüksek sesle ilan etti.

Caius kadına döndü. "Olacak."

"Bana evlenme teklif etmedin," dedi sertçe. "Kraliçe olmak için evlenmeliyiz."

"İstediğin bu mu?" diye sordu peçetesini katlarken. Kendini . *Lanet olsun*. "Eğer istediğin bir evlenme teklifiyse, şimdi burada dizlerimin üzerine çökeceğim."

Adam ayağa kalktı ve kadın öne doğru eğilerek onu geri itti. "Saçmalamayı kes."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Ne kadar erken evlenirsek, o kadar erken ölümsüz olacaksın. Özün geri dönecek ve daha hızlı ve daha güçlü olacaksın."

"Bu evlenmek için bir neden değil," dedi başını sallayarak. "Eğer benimle evlenmek istiyorsan, bunu hak et, ama daha da önemlisi, bu konuda ciddi ol."

En başından beri evlenmeyi hiç istememişti ama o bile krala karşı artan hislerini inkâr edemiyordu. Korkutucu ve yeniydi. Birinden nefret etmek ve onu öldürmek istemekten şu anki haline gelmek gerçeküstü bir şeydi.

"Beni sevdiğini anladığında, nerede olursak olalım dizlerimin üzerine çökeceğim," diye mırıldandı sadece onun duyması için.

Başını iki yana salladı. "Seni sevip sevmememin bir önemi yok. Beni sevmeyen biriyle evlenmeyi reddediyorum."

Dudağı yana doğru çekildi. "Önce ben düşeceğim Bayan Raven, bunu ikimiz de biliyoruz."

Ciğerleri çalışmayı bıraktı ve nefesi geri geldiğinde bunu konuyu değiştirmek için kullandı. "Sahip olduğun her şey siyah mı?" diye sordu gömleğini işaret ederek.

Soru onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi. "Dün gece pantolonum griydi."

"Yatarken giyilen eşofmanlar sayılmaz," diye espri yaptı. "Spor kıyafetlerin bile siyah. Neden renkleri sevmiyorsun?"

Rory, renkli giysileri görmeye başladıktan sonra bunlara takıntılı hale gelmişti. Rahat kıyafetlerinin çoğu hâlâ siyah olsa da, parlak renklerde elbiseler ve bluzlar almayı seviyordu.

"Siyahı severim." Ağzına bir cips attı ve düşünceli düşünceli çiğnedi. "İstersen bu gece gri eşofman altımı giyebilirim."

Adamın eşofmanının içinde belirginleşen aletini düşündü. "Hayır." Kendisinden başka kimsenin manzaranın tadını çıkarmasını istemiyordu.

Göz kırptı ve bir çip daha aldı. "İlk Plenilune'deki elbiseyi giymelisin. Benim favorim."

"O elbiseyi sen mahvettin," diye hatırlattı ona.

"Ben sadece yarığı daha yüksek yaptım." Gülümsemesi cehennem gibiydi ve kadın onun bahçeleri düşündüğünü biliyordu.

Karnında bir sıcaklık belirdi. "Vajinam dışarıdayken etrafta dolaşmamayı tercih ederim."

Bir şey bacağını okşayınca irkildi ve masanın altına baktı. Etrafında bir gölge kıvrılmıştı ve Caius dirseklerinin üzerine eğildi. "Bana ait olanı göstermeyi severim."

Dudakları aralandı. "Çoğu erkek kadınlarının skandal yaratacak şekilde giyinmesini istemez."

"Çoğu erkek kadınları kontrol etmek ister." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Eğer bu diyarda çıplak dolaşmak istiyorsan, bunu yapacaksın ve ben de yol boyunca seni hayranlıkla izleyeceğim."

Adam sandalyesini çekmeden önce ayağa kalktı, onu üflemek için yan sokağa götürmeden önce hareket etmesi gerekiyordu.

Caius odalarının köşesinde oturmuş kitap okuyor ve Rory'nin gezinti için hazırlanmasını bekliyordu. Eşyalarını kamarasından gökyüzü odasına taşıdı çünkü gidip gelmek mantıklı değildi.

Gökyüzü odasından kamarasına gizli bir giriş vardı, bu da gidip gelmeyi kolaylaştırıyordu ama o bir oda ötede olmak istemiyordu. *Burada* olmak istiyordu.

Parlak mavi bir üst, kot pantolon ve topuklu ayakkabı giyerek dışarı çıktı. Uzun saçları şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve makyajı göz rengini ve elmacık kemiklerini vurguluyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, her kelimesinde ciddiydi. İstese bile daha iyi bir kadın yaratamazdı.

"Biliyorum." Ona her açığı göstermek için yavaşça döndü. "Teşekkür ederim."

Sessizce kıkırdadı ve odayı geçip onun yanında durdu. "Bu gece kiminle buluşacağız?" diye sordu dışarı çıkarken.

"Bellina, Cat, Kit ve Tallent." Onları parmaklarıyla işaretledi. "Onlarla Asher'ın veda partisinde tanışmıştın sanırım."

Onları tanıyordu. Şahsen değil ama Lauren'a Rory'nin etrafındaki herkesi araştırtmıştı. "Geleceğimi biliyorlar mı?"

"Bellina'yı bu sabahtan beri görmedim, o yüzden hayır, ama iyi olacak." Gözlerini ona doğru kaydırды. "Umarım sert bir cildin vardır, çünkü

Cat senin yanında rahat eder etmez, keşke gelmeseydim diyeceksin."
"Kadınlarımın alingan olmasını severim," diye mırıldandı ve kadın geri çekildi, gözlerinde kıskançlık parladı ve adamın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Bu

Bir sorun mu var?"

Yanakları pembeleşti. "Evet," diye tersledi ama yüzündeki ifadeden bunu yüksek sesle söylemek istemediği anlaşılıyordu.

Onun gergin yüz hatlarını inceledi. "Kendini benimle filtreleme."

Sözcükler havada asılı kaldı ve sonunda uzun bir nefes verip avlunun ortasında durmadan önce içsel bir karar verdi. "*Bu şekilde* bir şeyden hoşlanman gereken tek kadın benim." Adama dik dik bakarak her kelimesinde ciddi olduğunu belli etti. "Şaka yapıyor olman umurumda değil, bu saygısızlık ve bundan hoşlanmıyorum."

Kızın gözlerini kırılganlık kapladı ve adam kızın eline uzandı. "Bana her zaman nasıl hissettiğini söyle. Bu işte uzun süre beraberiz. Karım olmamaya karar versen bile, beş yüz yıl daha buradasın. Eğer en kendimiz , kiminle kendimiz olabiliriz ki?"

Belirsizlik ortadan kalktı ve karşısında ona en başta alingan kadınları sevdiren kadın duruyordu. "Dediğim gibi, bundan hoşlanmadım. Bir daha yapma, yoksa taşaklarını keserim."

İçgüdüsel olarak eli kasıklarına gitti ve Rory bir kahkaha patlattı. "Çok saldırgansın," diye söylendi.

"İnsanların ellerini omuzlarına diktim ve sen benim biraz agresif olmama şaşırdın mı?" diye sordu gülerek.

Hâlâ el ele, sadece sokak lambalarının kaldırımları aydınlattığı karanlık gecede yürüyorlardı. "Neden arabaya güç veremiyorsun?"

tüm diyarı özünle mi dolduracaksın?" Rory ona sordu.

Caius'un kaşları kalktı. "Bu beni tüketir. Güçlüyüm ama gece gündüz tüm diyara güç verseydim, mahkûmlar gibi güçsüz kalırdım."

"Gölgelerin o kadar önemli mi?" Şaka yaptığını belli etmek için küçük bir gülümsemeyle ona baktı ama yine de midesinde bir ağırlık bıraktı.

"Bunu düşündüm, ama bir ayaklanma olursa, bunu durduracak gücüm olmaz." Gömleğinin yakasını düzeltti. "Teknolojinin olmaması güzel."

"Bunu, özden güç alan çeyrekleri olan adam söylüyor."

"Bizim odamız da öz enerjili." Ona hatırlattı. "İkiyüzlü olduğunuza inanıyorum Bayan Raven."

Adımları duraksadı. "*Bizim* odamız mı?"

Ona döndü. "Evet. Aynı mekânı paylaşmaya başka ne diyorsunuz?" Ona dikkatle baktı. "Eğer sizi rahatsız ediyorsa odama taşıyabilirim."

Onun elini sıktı. "Hayır, kal."

Seraphim'in kendisini neden onun gibi birine layık gördüğünü merak ederek onu içine çekti. "Her zaman," dedi ve onu bir öpücük için kendine çekti.

Dili dudaklarının kenarını okşadı, hemen kabul ettiği bir giriş istedi ve elleri öpücüğü derinleştirmek için başını eğdi.

Yumrukları gömleğinin kumaşını sıktı ve kalbinin uçurumdan aşağı sarktığını hissetti. Düşmeye hazırdı ve müstakbel karısını öperken bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de zor nefes alıyordu ve Rory'nin dudakları şişmişti. "Rujun bulaşmış," diye mırıldandı.

Başparmağı adamın ağzının etrafındaki bölgeyi yokladı. "Seninki de öyle." Elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Oraya vardığımızda temizleniriz."

"Kesinlikle hayır," dedi gülerek, elini onun elinden çekerken. Bu samimi an sona ermişti. Küçük çantasından bir ayna ve mendil çıkardı ve Caius içinde başka ne olduğunu merak etti. Çok büyük değildi ve mahkûm kartından başka taşıması gereken bir şey yoktu.

Kendini temizledikten sonra mendili kullanarak adamın ağzının etrafını düzeltti. "İşte." Tutması için elini uzattı. "Geç kaldık."

Bar kalabalıktı ama mahkûmlar o içeri girdiğinde bir yol açtılar. Bazen kral olmak gülünç geliyordu. Rory'nin arkadaşları onları çoktan boş bardaklarla dolmuş olan büyük bir masaya götürdüler.

"Geç kaldın," dedi koyu kıvrıkcık saçlı kız. Neredeyse hoppa bir gülümsemeyle Caius'a döndü. "Ben Cat."

Onun elini sıktı. "Lütfen bana Caius de. Seni tekrar görmek güzel." Gözleri parladı ve başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözü kesildi.

"Ben Tallent," dedi adam sıkıca, elini uzatmayı reddederek ve bu Caius'u şaşırttı.

Caius başını eğdi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ben Kit," dedi uzun boylu kadın bir kadeh atarken. "Tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri."

"Bellina nerede?" Rory etrafına bakınarak sordu.

"O da gecikti," diye tersledi Cat. "Birlikte olduğunuzu sanıyorduk."

Rory odayı incelemeye devam etti, ama sonunda . "Bir saat içinde burada olmazsa, onu aramaya gideceğim."

Kit Rory'ye odaklandı. "Endişelisin. Onun için endişelenmen için bir neden var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir şey değil. Daha önce hiç geç kalmamıştı, hepsi bu."

"Bir iki kez geç kaldı," diye onu rahatlattı Tallent. "Gelecektir."

Bellina gelmedi ve Rory taburesine tüneyerek kapıyı izlemeye devam etti. "Üzgünüm çocuklar ama Bellina'yı bulup iyi olduğunu öğrenemezsem başka bir şey düşüneyemeyeceğim."

"Neden endişeleniyorsun?" Cat sordu. "O bir yetişkin. Belki işten sonra yorulmuştur."

Rory, "Belki de bir merdivenin dibindedir," diye karşı çıkınca masadakiler sessizliğe gömüldü. "Ya da iki dev adam tarafından dövölüyordur."

Rory hışımla dışarı çıktı ve Caius diğerlerine döndü. "Üçünüzün de eve gitmesini istiyorum. O haklı, birileri ona zarar vermeye çalışıyor ve sizin aracılığınızla ona zarar vermeye çalışabilirler."

Yanıtlarını duymayı beklemeden çıktı ve Rory kapıdan içeri adımını atmadan ona yetişti. "Önce nereyi kontrol etmek istersin?" diye sordu.

Başının iki yanını tuttu. "Bilmiyorum. Bizimle buluşmaya geliyordu. Burası ile odası arasında herhangi bir yere."

Saraya doğru yola çıktıklarında Caius ona, "Gözünü dört aç ve bana yakın dur," dedi.

Kasabada Bellina'dan hiçbir iz yoktu ve personel odasının bulunduğu sahanlığa vardıklarında Rory o kadar gergindi ki Erdikoa'ya fırlayabilirdi. Bellina'nın kapısını çaldı ama cevap gelmedi ve Caius onun endişesinin artmasını izledi.

Rory kapıyı tekrar çalmak yerine açtı ve Caius onu geri çekti. "Lütfen karanlık odalara hazırlıksız girmeyin," dedi ve duvardan bir fener aldı.

Oda zifiri karanlıktı ve alev küçük alanı aydınlattığında, Rory haykırdı ve Caius onu yakalayamadan odanın öbür ucuna koştu.

Bellina elleri ve ayakları bağı bir şekilde yerde yatıyordu. Ağzı bir tıkaçla kapatılmış ve morarana kadar dövülmüştü.

Caius koridora çıktı ve doktorla Samyaza'yı getirmesi için bir infazcı çağırdı. Bellina baygındı ve Rory öfkeyle arkadaşının bileklerine saplanan ipi çekmeye çalışıyordu.

Ağlıyordu ve Caius kız kardeşinin görüntülerinin ona saldırdığını biliyordu. Eğildi ve kızın ellerini sabitledi. "Ben daha hızlıyım. Meşaleyi al ve lambayı yak."

İpleri çabucak çözmeleri için gölgeleri çağırdı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde Bellina serbest kaldı. Rory onu kucağına çekti ve Caius banyodan su ve bir bez getirdi.

Sam bir zebani gibi kapıdan içeri daldı ve küçük odaya adımını attığında kanatları yok oldu. "Ne oldu?"

Rory Bellina'yla fısıldaşmayı bırakıp başını kaldırdı. "Doktor nerede? İksire ihtiyacı var."

Sam ona "Yolda," diye güvence verdi ve Caius'a döndü. "Ne oldu?"

Caius suyu Rory'nin yanına koydu ve ona bir bez uzatarak Bellina'nın yüzündeki kanın bir kısmını temizlemesini söyledi. "Bilmiyoruz. Bizimle bir şeyler içmek için buluşacaktı ama gelmeyince Rory bir terslik olduğunu düşündü."

Sam komutan modunda odanın etrafına bakındı. "Bu da ne?" diye sordu komodini göstererek.

Caius döndüğünde küçük bir kâğıt gördü. Ayağa kalkarak kağıdı aldı ve notu okudu. *Aether, bu kötüydü.*

"Ne yazıyor?" Rory yerden sordu.

Okumaması için bir neden düşünmeye çalıştı, onun bu sözleri duymasını engelleyecek herhangi bir şey ama onu tanıyordu. Kendisi okuyana kadar durmayacaktı çünkü o özenle kullanılacak porselen bir bebek değildi. O, eğlenmek için oyuncak bebekleri ezen bir canavardı.

"Kralla evlenme, yoksa Erdikoa'daki ailen de dahil olmak üzere sevdiğin herkes ölür. Bu sana son uyarım."

Rory'nin yüzü öfkeyle dolmadan önce kaskatı kesilmişti. "Bunu Nina yaptı." "Olamazdı," diye cevap verdi Sam. "Lauren onu izliyordu. bütün gün."

"O zaman başkasına yaptırdı!" Rory bağırdı. Caius'a döndü. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Onun haklı olduğunu biliyordu. "Onu yarın sorgu için getireceğiz."

Doktor elinde bir torba iksirle koşarak geldi ve Bellina üzerinde çalışmaya başladı. Küçük bir beyin sarsıntısı geçirdiğini, ama bunun dışında iyi olduğunu söyledi ve Rory onun yanından ayrılmayı reddetti.

Caius Bellina uyandıĝında vermek üzere doktordan ekstra iksirleri aldı ve komutana yaklaştı. "Sam, onu odamıza götür."

Caius Rory'nin omzunu tuttu ve onun *Meleĝin* peşinden gitmesini engelledi. "Bunun arkasında kim varsa yakalayacaĝız. Sarayda birileri bir şeyler görmüş olmalı."

Rory'nin yüz hatları sertleşti. "Adaleti saĝlamak için başkasını beklememeyi uzun zaman önce  ĝrendim. Bunu kendim hallededeĝim."

"O zaman sana yardım edeceĝim," diye söz verdi.

Bölüm 37

Bellina uyandığında, doktorun verdiği iksirleri içmesine rağmen hafızası bulanıktı. İksirler etkisini gösterdiğinde iyi görünüyordu ama Rory onun sarsıldığını anlayabiliyordu.

Rory sarsılmıştı. Arkadaşının baygın yattığını görmek, pencereden Cora'yı yeniden izlemek gibiydi.

Bellina ayağa kalkarak, "Ben odamda uyuyacağım," dedi. "Kendi yatağımda olmak istiyorum."

"Burası güvenli değil. Burada kalmalısınız," diye ısrar etti Rory. Caius Bellina'yı gökyüzü odasına getirtti ve iki kadına gece için yer verdi. Düşünceliydi ve Bellina onun yanında olduğu her an başka bir katman ortaya çıkıyordu.

Bellina rahat davranmaya çalıştı ama bunu başaramadı. "Odamda olmak istiyorum."

"Bekle," diye tekrar denedi Rory. "En azından içerisi için bir kilit almama izin ver."

"Kilitlere izin yok," diye hatırlattı Bellina ona. "Yaptığınız şeyi takdir ediyorum ve kendinizi sorumlu hissettiğinizi biliyorum, ama değilsiniz. Sen

başkalarının yaptıklarından kendini sorumlu tutamazsın." İç çekti. "Hafızamdaki kara delik, kırık bir şekilde uyanmaktan daha rahatsız edici ve ben sadece odamda olup hafızamı canlandırıp canlandırmayacağını görmek istiyorum. Tek başıma."

Rory başını salladı. "Anlıyorum. Mümkün olan en kısa sürede birini kilitte birlikte aşağı göndereceğim."

Bellina ona küçük bir gülümseme verdi ve Sam'in durduğu sürgülü kitaplığa doğru kayd.

"Sam!" Raf kapanırken Rory seslendi.

Durdurmak için kaya büyüklüğündeki elini uzattı ve kafasını içeri soktu. "Bellina'nın odasına bir kilit taktırın lütfen."

Sırıttı. "Evet, ."

Başlık bu kez onu rahatsız etmedi ve bu onu korkuttu. Caius'un odasına giden odanın diğer ucundaki kitaplığa baktı ve uzun bir nefes aldı.

Koridordan Caius'un odasına doğru ilerledi ve ona doğru attığı her adımda endişesi biraz daha azaldı. Dün gece Kit, Tallent ve Cat'in yanına infazcılar koymas

Kapıyı çalma zahmetine girmeden Caius'un odasının kapısını açmak için düğmeye bastı ve içeri adımını attığında vücudu bir kibrit gibi parladı. Kalçalarında bir havlu sarkıyordu ve sarı saçlarının uçlarından minik su damlacıkları dökülüyordu.

Adamın saçını kurutamamasının nedenini bilmiyordu ama lanet olsun, çok çekiciydi.

Onu görünce ağzı açık kaldı ve elindeki giysiler yere düştü. "Lütfen bunlara ihtiyacım olmadığını söyle."

Ayak parmaklarının ucuna kalkıp onun yanağına bir öpücük kondururken gülüşü samimiydi. O sabah Bellina'yı kontrol etmek ve onlara kahvaltı getirmek için geldiğinde onu görmüştü ama şimdi onu görünce dün gece onu özlediğini fark etti.

"Benimle biraz kestirmek ister misin diye sormaya geldim." Bir gece önce çok az uyumuştı ve adamın gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa o da uyumamıştı.

Cevap olarak, giymek için bir çift boxer külot aldı ve yorganı indirdi. Minnettarlıkla ona yatakta katıldı ve onu hissetme ihtiyacıyla daha da yaklaştı. "Teşekkür ederim."

Başının üstünü öptü. "İyi misin?"

Başını sallayarak battaniyenin altına daha da gömüldü. "Olacağım."

"Bana annenden bahset," dedi kolunu ona dolayarak. "Onun hakkında sadece üzgün olduğunda . Bana mutlu bir şeyler anlat."

Rory boğazındaki düğümü yutkundu ve en sevdiği anları hatırladı. "Yemek pişirirken dans ederdi." Hafifçe güldü. "Korkunçtu ama yemek yapmayı çok severdi ve sanki bedeni içindeki neşeyi tutamazdı. Küçükken kız kardeşimle ben de ona katılırdık."

Onun gülümsemesini saçlarında hissetti. "Dans edecek misin?" "Ne zaman?" sordu, onun sorusunu anlamamıştı.

"Eğer çocuğunuz varsa. Mutfakta dans eder misin?" Adamın sesi havalıydı ve kız, çocuklarının onunla dans ettiğini hayal edip etmediğini merak etti.

"Eğer onları doğurmaya karar verirsem, evet. Beni mutlu hatırlamalarını isterim." Bir aile sahibi olmayı hiç düşünmemişti ama şimdi

güzel görünüyordu. *Mutlu olmanın tek yolu çocuk sahibi olmak değildi.* Ama çocukları olsaydı, bundan nefret etmezdi.

"Yapmamamız gereken bir şey yaptığımızda asla bağırılmazdı. Mutfak masasına oturup yaptıklarımızın gerekçesini açıklamak zorundaydık. Sözümüzü kesmeden dinler ve bitirdiğimizde de söyleyeceklerini söylerdi. Cora gibi nazikti ve bu yaptığı her şeyde kendini gösterirdi."

"Sen de çok nazıksın," diye ekledi Caius.

Nazik kelimesinin onu tanımlamak için doğru kelime olmadığını bildiğinden sessiz kaldı.

Onu dürttü. "Öylesin. Ofisimi mahvettikten sonra kendin temizlemek için ısrar ettin. Arkadaşın için büyük bir veda partisi düzenledin ve bahçede Max'e yardım ettin." Parmakları onun kolunu okşadı. "Sadece nezaket sahibi bir insan başkalarını düşünür."

Kendini bir başkasının gözünden görmek tuhaftı çünkü şimdiye kadar bu eylemlerin özel bir şey olduğunu düşünmemişti. "Tahliyeniz tam olarak ne zaman?" diye sordu, başını ona bakmak için eğerek.

Kalbi onun yanağının altında hızlandı. "Bir haftadan biraz fazla."

Ayağa fırladı. "Neden bana bu kadar yakın olduğunu söylemedin?"

"Çünkü seni terk etmiyorum," diye yanıtladı. "Ben diğerleri gibi değilim. Anılarım silinmedi ve diyarlar arasında istediğim gibi hareket edebilirim."

Bunu biliyordu ama bu durumu daha iyi hale getiriyordu. "Kardeşinle yüzleşmeyi planlıyorsun. Bu büyük bir olay."

"Hemen olmayacak." O zaman onun yüzüne kazınmış endişe çizgilerini gördü. İkizini öldürmek kolay olmayacaktı; bu, onun için akıl almaz bir şeydi.

Onu. Onlar aynı madalyonun iki yüzüydü ve Cora öldüğünde Rory'nin bir parçası da ölmüştü.

"Adila ile görüşeceğim ve bakalım onu cehenneme mahkûm edebilecek mi?" diye devam etti.

"Ya ?" Rory'nin sesi titriyordu. Gedeon cehennemi hak ediyordu. Adila bunu anlamalı.

Caius sessizdi ve kadın onun bir sonraki sözlerinden korkuyordu. "O zaman söz verdiğim gibi yapacağım ve onu öldüreceğim."

İstediği buydu ama bedeli ne olacaktı? Ya önce Gedeon onu öldürürse ve ne zaman fikrini her şeyden önce intikam almak istemekten Caius'un güvenliğini her şeyden çok istemeye değiştirdi?

"Bana geri dön," diye cevap verdi, çünkü şu anda tek önemseddiği buydu.

Ona döndü. "Bunu garanti edemem."

"Yapmak zorundasın." Korku içini kapladı ve onu bir beş yüz yıl daha Vincula'ya kapatmaktan başka bir şey istemedi. "Özgür olduğumda Adila'nın anlamasını sağlayabiliriz ya da onunla birlikte başa çıkabiliriz."

Tavana bakmak için başını eğdi. "Lütfen bunu benden istemeyin. Beş yüz yılımı plan yaparak geçirdim."

"Beni bu kadar kolay mı terk edeceksin? Birlikte geleceğimize dair onca beyanatından sonra?" Dehşet onu tüketti, artık kontrol edilemezdi. Aşk böyle bir şey miydi, biriyle birlikte olmak için her şeyi tüketen bu ihtiyaç?

Hızlıymış gibi geldi ama geriye dönüp bakınca öyle değildi. İlk tanıştıklarından bu yana yaklaşık üç ay ve bağ her zaman oradaydı, onları bir araya getiriyordu ve yıllar boyunca kim bilir kaç ruh manzarasında tanışmışlardı. Onları hatırlamıyorlardı ama ruhları hatırlıyordu.

"Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şey olacak ama kız kardeşlerimizin bunu hak ettiğini anlayacağını düşündüm. Kız kardeşinin ruhu hapsolmuş durumda ve o etere yükselmeyi hak ediyor."

"Yapma," diye fısıldadı. "Onu yüzüme fırlatma. Onu bulacağız." Sertçe yutkundu. "Ama Adila yardım etmeyi reddederse, onu *birlikte* bulacağız. Beş yüz yıl bekledin. Beş yüz yıl daha nedir ki?"

Havayı dolduran sessizlik ağırdı ve onun tekrar düşünmesi için dua etti. Tekrar uzandı ve kendini ona olabildiğince yaklaştırdı ve uykuya dalmadan önce, "Her zaman sana geri döneceğim," diye mırıldandı.

Ertesi gün Rory ofiste Lauren, Sam ve Caius ile oturup Nina'nın Bellina'ya yapılan saldırıya ve Rory'nin hayatına kastedilmesine karışmış olma ihtimalini tartıştı.

"Başka kim olabilir?" Rory ellerini havaya kaldırarak sordu. Bu çok yorucuydu.

Lauren onlara, "Bütün gece dairesindeydi," diye bilgi verdi. "Bunu yapması için başka birini ikna etmiş olması mümkün ama hobi dükkanındaki yeni işi dışında kimseyle yazışmadı. Caius'un son ziyareti onu sarsmış gibi görünüyor."

Sam, "Bellina'ya kimin saldırdığını bulmalı ve bunu kimin yaptırdığını söyletmeliyiz," dedi. "Lauren herkesten her şeyi öğrenebilir."

Lauren'ın ağzı bir kedi sırtıışına dönüştü. "Memnuniyetle."

"Bunu nasıl yapacağız?" Rory bu işi bir an önce bitirmeye kararlı bir tavırla sordu.

Caius sandalyesinde kaydı. "Bellina'nın odasına gireni ya da diğer şüpheli kişileri gören birileri olduğu umuduyla personeli sorgulayan infaz memurlarımız var."

Lauren volta atmaya başladı. "Bellina'nın hafızasını nasıl sildiler? Beyin sarsıntısı o kadar da kötü değildi ve iyileştikten sonra hafızasının geri gelmesi gerekirdi."

Bu gözlemi düşündüler ve Rory, Kordie'nin bir keresinde ona söylediği bir şeyi hatırladı. *Asla kimseden yiyecek ya da içecek kabul etme. Bazı zararsız iksirler birbirine karıştığında tehlikeli olabilir.*

"İksirleri karıştırmışlar," diye tahmin etti. "Memleketteki simyacı bir arkadaşım bana normal iksirlerin karıştırılarak tehlikeli iksirler yapılabileceğini söylemişti."

Caius komutanına, "Sam, bütün simyacıları sorgulamak üzere buraya getir," dedi. "Lauren, Nina'yla kal." Durakladı ve küfretti. "Nina bir simyacı. Önce onu sorgulayın. Bu arada Rory ve ben saray doktoruyla konuşup hafıza iksirlerini tersine çevirecek bir panzehir olup olmadığını öğreneceğiz. Gerekirse Erdikoa'dan getirteceğiz."

Bir plan yaparak ayrıldılar. Rory, işe dönmekte ısrar eden Bellina'yı kontrol etmek istedi ve Rory kralla birlikte sarayın terzi odasına girdiğinde herkes durup baktı.

Caius dinleyicilerine hitaben, "Lütfen işinizin başına dönün," dedi. Rory, başlarını eğip öfkeyle dikiş dikmeye başladıklarında yüzlerinde beliren ifadeye gülmemek için kendini zor tuttu.

Bellina gülümseyerek başını kaldırdı. "Bu zevki neye borçluyum?" Neşeli ses tonu zorlamaydı ve bunun kendi hatası olduğunu bilen Rory'nin midesi ağrıyordu.

Rory Bellina'nın çalışma masasının kenarına tünemiş, Caius ise elleri cebinde öylece duruyordu. "Sadece merhaba demek için uğradık."

Bellina suçlayıcı bir tavırla makasını gösterdi. "Beni kontrol ediyorsun."

Rory bir omzunu kaldırdı. "Suçluyum. Kendini nasıl hissediyorsun?"

İç çekti. "Kendimi iyi hissediyorum. İksirler beni eskisi kadar iyi hissettirdi."

Rory'nin kastettiği bu değildi ve ikisi de bunu biliyordu, ama arkadaşının zamana ihtiyacı vardı. Rory anlıyordu. Geçirdiği krizleri tartışmaktan hoşlanmazdı, ama şimdi diğer tarafta olduğu ve arkadaşını rahatlatmak istediği için insanların neden sorduklarını anlıyordu.

Rory, "Herkesi bu akşam yemeğe davet edebilirim," diye önerdi. "Seni görmek istiyorlar."

Bellina gülümsedi ve bu kez samimi görünüyordu. "Yaptığın her şey için minnettarım ama bir süre çalışıp dinlenmek istiyorum. Hazır olduğumda size haber veririm."

Rory başını salladı. "Tamam. Bana ihtiyacın olduğunda buradayım."

"Teşekkürler. İkinize iyi eğlenceler," dedi Bellina kendini beğenmiş bir tavırla, Rory ile kralın arasına bakarken sözlerine eski alaycı halinden bir parça sızmıştı.

Onlar ayrılırken Rory ona el salladı ve Caius dikkatini çekmek için at kuyruğunu hafifçe çekiştirdi. "Sen iyi misin?"

"Evet." Koridora çıkmadan önce Bellina'ya son bir kez baktı. "Benimle arkadaş olmak ona bunu yaptı ve

hak ediyorsun."

Söylediği hiçbir şey Rory'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayamazdı ve bunu biliyordu, çünkü onu tanıyordu. Elini Rory'nin beline koyarak, "Gitmemiz gerek," dedi. "Doktor bizi bekliyor."

Rory doktorun odasından neredeyse zıplayarak çıkarken Caius kıkırdadı. Hafıza iksirlerini tersine çeviren birkaç iksir biliyordu ve hepsini içmelerinin Bellina'ya zarar vermeyeceğini söylemişti.

Spor kıyafetlerini giymek için odalarına dönerlerken Caius, "Sam'i iksirleri getirmesi için Erdikoa'ya göndereceğim," dedi. Rory'nin antrenman yapmasını şimdi her zamankinden daha çok istiyordu.

Spor salonunun ortasında durmuşlar, Rory barfiks çekerken Caius da onun bacaklarını destekliyordu. Çıplak karnı sütyeni ve şortunun arasında sergileniyordu ve terden parlıyordu. Son spor seanslarını hatırlayarak kendini ayarlamak için durdu.

Rory setini bitirdiğinde barı bıraktı ve zarif bir şekilde yere indi. "İdman yapmak istiyorum."

"Seni yok ederdim." Caius ellerini vücudunun üzerinde salladı. "Ölümsüz güç, hatırladın mı?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Aynen öyle. Eğer sana karşı kendimi koruyabiliyorsam, mistik yetenekleri olmayan herkesi yenebilirim. Ayrıca, neden olduğun yaraları iyileştirmek için iksir alabilirim."

"İyi," diye homurdandı.

Minderin karşı taraflarına geçtiler ve geri saymaya başladılar. Birbirlerinin etrafında dönerek zayıflıklarını analiz ettiler. Kadın kolunu indirdi ve adam şansını denedi, kadının çenesine bir yumruk attı ve temas etmeden kısa bir süre önce durdu.

"Gardını indirmişsin," dedi ve kızın kolunu tuttu. "Yüzünü her zaman kapatacak şekilde yukarıda tut."

"Ve sen de yumruğunu çektin." Tedirginliği çok tatlıydı. "Eğer benimle dövüşmeyi reddedersen, öğrenemem."

Avuçlarını açtı. "Sana vurmayacağım." Alnındaki teri silmek için gömleğini kaldırdı. "Lauren'a sor. Birine vurmak konusunda çekinceleri olduğunu sanmıyorum."

Rory ürperdi. "Çok vahşi. parçalamasını izlemenin kötü olduğunu sanıyordum ama omurilikle alakası yok."

Caius da aynı fikirdeydi. Lauren hiçbir şeyi yarım bırakmazdı; eğer seni öldürecekse bunu bir gösteri haline getirirdi. "Bu akşam yemekte ne istersin?"

Düşünürken parmağını çenesine vurarak bir gösteri yaptı. "Burger. Giderken alabiliriz; bir daha toplum içinde senin açık saçık davranışlarınla uğraşmak istemiyorum."

Dudaklarını yaladı ve gözlerini takdirle onun vücudunda gezdirdi. "Zaten özel olarak açık olmayı tercih ederim."

"Beni besle, belki şansın yaver gider," dedi kapıya doğru yürürken.

Dükkânın yapabildiği kadar hamburger alırdı.

Caius ve Rory odalarındaki masada oturmuş yemek yiyorlardı. Bir ısırik alarak, "Hamburger konusunda iyi karar," dedi.

Ağzında kocaman bir ısırıkla sıırttı. "Sen odama bir tane bırakana kadar Vincula'da hamburger olduğunu bilmiyordum."

Ona gizlice yemek kaçırdığını söylediğinde yüzünün aldığı şekli hatırlayınca göğsü sıkışmaya başladı. Onu yargılamakta acele ettiği için zulme katlandığını düşünmek onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Hamburgerini yere bıraktı. "Her şey için özür dilerim." Kızın kaşları birbirine çarptı. "Ne için?"

"Seni küçük düşürdüğüm ve sırtına bir hedef tahtası koyduğum için. Mahkûmlarıma bu şekilde davranmam ve ani bir yargıya varmadan önce seni daha fazla araştırmalıydım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "O sırada hâlâ seni öldürmeyi planlıyordum, yani senin açısından oldukça yerinde bir karardı."

"Benim küçük kasabım," diye mırıldandı.

"Daha önce hiç bir mahkûmu sevdin mi?" diye sorarak onu ısırığının ortasında duraklattı.

"Daha önce hiç kimseyi sevmedim," diye yanıtladı. "Ailem ve arkadaşlarım dışında. Kıskanır mıydınız Bayan Raven?"

Onun sorusunu dikkatle görmezden geldi. "Beş yüz yıl boyunca hiç kimseyi sevmedin mi?"

"Hayır, görmedim," dedi dürüstçe.

"O zaman beni seveceğini nereden biliyorsun?" Gözleri kararsızlığını ifade ediyordu ve içinde umut tohumları yeşerdi. *Onun kendisine aşık olduğu gibi o da ona aşık oluyor muydu?*

Tabağını kenara itti ve dirseklerini masaya dayadı. "Nasıl yapamam?"

Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve yemeğine baktı. "Ben de hiç kimseyi sevmedim." Yukarı baktı. "Ama eğer gidiyor olsaydım

"Birini sevecek olsaydım, bu sen olurdun."

"Beni seveceksin Aurora, çünkü nasıl sevmezsin ki?" Adam onu rahatlatmak için gülümsedi ve kız da onu küçük bir kahkahayla ödüllendirdi.

"Sözleşmenizin bitişi için bir kutlama mı planlıyorsunuz?" Kadın hızla konuyu değiştirdi ve adamın başı döndü.

"Hayır, gitmiyorum," diye hatırlattı ona.

Patates çubuklarını yere bıraktı. "Bu yine de kutlanacak bir şey. Beş yüz yıl aynı yerde sıkışıp kalmak uzun bir süre."

"Diyarımı seviyorum," diye cevap verdi Caius kolayca. "Erdikoa'yı ziyaret etmeyi özlüyor muyum? Evet, ama Gedeon'la görülecek hesabım olmasaydı, sonsuza kadar burada sıkışıp kalmayı umursamazdım. Burası çok güzel ve çoğunlukla insanları da hoş. Arkadaşlarım var ve kardeşlerim isterlerse ziyaret edebilirler. En çok özlediğim şey de bu. Kardeşlerimi."

"Ben de ailemi özlüyorum," dedi ciddiyetle ve onun gözlerindeki hüznü silmek için diyarları parçalamak istedi. İnsanları kurtaran suçlar için burada olması onu öldürüyordu.

Yanılıyor muydu? *Evet.* Yarım bin yılı hak etti mi? *Hayır.*

Boğazını temizledi ve fikrini gerçekleştirebilmek için dua etti. "Serbest bırakıldıktan sonra bir ziyaret ayarlamaya çalışacağım."

Yüzü aydınlandı. "Bunu yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bunu Adila ve Gedeon'la konuşmam gerek." Düşünceliydi. "Gedeon, Atarah'yı onun öldürdüğünden emin olduğumu bilmiyor. Hep öyle olduğunu varsaydım ama aslında bilmesine imkân yok çünkü onunla hiç yüzleşmedim. Onu gördüğüme sevinmişim gibi davranabilirim ve isteğimi kabul etmesi mümkün."

Rory peçetesiyle oynadı. "Ondan hiçbir şey istemiyorum."

Caius onu suçlamadı. "En azından onları düzenli olarak ziyaret edip fotoğraf ve rapor getireceğim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

Erdikoa güneşi batana kadar akıllarına gelen her şey hakkında konuştular ve o gece yatakta yatarlarken çiftleşme sonrası mutluluğa gömülen Caius, Aurora Raven'a aşık oldu.

Bölüm 38

Birkaç gün sonra Sam, elinde bir torba iksir ve yüzünde acımasız bir ifadeyle Caius'un ofisine girdi.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Rory selamlarken, onun tavrından çekinerek. Adam kötü görünüyordu ve korku iliklerine kadar işlemişti. "İksirleri bulabildin mi?"

Çantayı Caius'un masasına bırakırken belli belirsiz, "Öyleydim," diye cevap verdi. "O zaman neden birisi kanatlarını kırpmış gibi görünüyorsun?" Caius dikkatlice sordu.

Sam'in gözleri Rory'ye kaydı ve zaten asık olan yüzü karardı. "O senin annen."

Rory sandalyesinin kollarını tuttu. "Onun nesi var? O iyi mi?"

Sam boğazını temizlerken Caius sessizdi ve gözleri ona dikilmişti. "Patlamaları daha da kötüleşti. Sürekli seni çağırıyor ve kendisi için tehlikeli olmaya başladı." Tereddüt etti. "Eğer arkadaşların onu kısa sürede kontrol altına alamazlarsa, ya hapse girecek ya da Kraliyet'in *Siby'l*er için yaptırdığı bir tesise yerleştirmek zorunda kalacaklar."

Rory'nin gerçekliği dağıldı ve yanağından bir damla gözyaşı süzöldü. "Hayır. Hayır, yapamazlar." Etrafına bakındı, kaybolmuştu. "Bu benim hatam. Beni arıyor ve bunu ona ben yaptım."

Kimse ona aksini söyleme zahmetine girmedi, çünkü gerçek buydu. Caius onu rahatlatmaya çalışarak, "Geri dönmeyeceğini anladığında sakinleşme ihtimali hâlâ var," dedi.

Rory başını salladı. "Akıı karışmış olsa bile inatçıdır. Beni aramaktan asla vazgeçmeyecek." Kendini toparlamak için bir yumruğunu ağıına bastırdı. "Peki ya babam?"

Sam, "İşinden ayrıldı ve gündüzleri onunla kalmak için bir gece işi buldu, arkadaşlarınız da geceleri sırayla onunla kalıyor," diye cevap verdi. "Onu bir bakımevinden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım, ama öyle bir zaman gelecek ki bu benim elimde olmayacak. Üzgünüm, Rory."

Başını ellerinin arasına alarak daha önce hiç olmadığı kadar çok ağladı. Cora'nın ölümü onun suçu değildi, ama annesinin taşkınlıkları suçluydu. Caius onu kucağına alıp odalarına taşıırken Rory havaya kalktı.

Ertesi gün kapı çalınarak Rory uykudan uyandırıldı ve Caius kapıyı açtığıında Tallent diğer tarafta duruyordu. Kralı gördüğüne şaşırmış görünüyordu. "Rory'yi görmeye ve Bellina'yı sormaya geldim," dedi içtenlikle.

Caius başıyla Tallent'in omzuna vurdu ve onu içeri aldı. "Ben Bellina'yı kontrol ederken sen de onunla kalır mısın? Bu sabah birkaç iksir alacaktı ve yarım saat içinde buluşacaktık."

Tallent, Rory'ye dönmeden önce, "Evet, Majesteleri," diye cevap verdi. "Sizin için de uygunsa?"

Zayıfça başını salladı ve Caius ona veda öpücüğü vermek için yanına gitti. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Tallent'a haber ver ve bu odadan yalnız ayrılma."

Tek yapabildiği bir kez daha başını sallamak oldu. Ağlamaktan boğazı acımıştı ve gözleri tanınmayacak kadar şişmişti. Caius gittiğinde, Tallent başıyla tuvalete işaret ederek izin istedi ve geri döndüğünde yatağın kenarına oturdu. Caius uzanıp sessizce destek olmak için kızın bacağını okşamadan önce aralarında sessizlik uzadı. Söylenecek ne vardı ki?

Sonunda sesi sessizliği bozdu. "Seni özledik, evlat." Kızın kaval kemiğini hafifçe sıktı ve elini geri çekti. "Kızlar seni sorup duruyorlardı, ben de izinli olduğum için gelip seni kontrol etmeye gönüllü oldum."

Kendini oturur pozisyona itti ve boğazını ıslatmak için yatağın yanındaki bir bardak suyu aldı. Bir yudum aldıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Bellina sarsıldı ama fiziksel olarak iyi durumda. Hafızasındaki delik dışında yani."

Tallent'ın boğazı düğümlendi. "Güzel." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Ağlamanızın başka bir nedeni var mı? Merdivenlerde bir tur daha atmış gibi görünüyorsun." Adamın ağzı alaycı bir gülümsemeyle eğildi ve kız küçük bir kahkaha attı.

"Annemle ilgili kötü bir haber aldım." Gözleri yandı ve gözyaşlarını bastırmak için mücadele etti. "Bellina kendini iyi hissettiğinde, akşam yemeği yiyip bir şeyler içelim."

Tallent tekrar iç çekti. "Bu çok hoş olurdu ama ne yazık ki gelemeyeceksiniz."

Caius Bellina'nın yatağının ucunda durmuş, hafıza iksirlerinin işe yarayıp yaramayacağını görmek için bekliyordu.

Tallent Rory'yi görmeye geldiğinden beri erken gelmişti ve ilk iksir işe yaramayınca Bellina ikincisini denedi.

Doktor onlara "Üçüncüyü denemeden önce buna birkaç dakika daha vereceğiz," dedi ve Bellina başını salladı.

Biraz bocaladı ve gözleri kapalı bir şekilde başını tuttu. "I
-Bence işe yarıyor."

Caius'un kolları iki yanına düştü. "Acele etmeyin."

Yüzünü buruşturdu ve başı seğirdi. "Koridorda Tallent'la karşılaştığımı hatırlıyorum." Başını iki yana salladı. "Benimle Rory hakkında konuşması gerektiğini söyledi ve odamda konuşup konuşamayacağımızı sordu."

Caius'un kulakları çınladı. "Başka ne var?"

Bellina soluk soluğa kaldı ve ağlamaklı gözleri fal taşı gibi açıldı. "O Tallent'tı." Vücudu titrerken ağzı açılıp kapandı. "Beni yere yatırdı ve boğazımdan zorla bir iksir geçirdi ve o-" Hıçkırıklara boğuldu. "Bunu o yaptı."

Caius gerisini duymak için kalmadı ve Rory'ye koşarken Bellina'nın hıçkırıkları onu takip etti.

"Ne?" Rory kafası karışmış bir halde sordu.

Tallent ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koyarak başını öne eğdi. "Nina'yı yalnız bırakamazdın, değil mi?" Onun ne dediğine bir anlam veremiyordu. "O sadece mutluluk istiyordu, biliyorsun ve sen bunu ondan aldın. Onu küçük düşürdün."

Küçümseyici kahkahası kulaklarını tırmaladı. Onunla ilgili bir şeyler değişmişti.

"Kralın eşi olduğun konusunda söylediğin yalanları duyunca yıkıldı." Tallent'in yüzü nefretle sertleşti. "Sanki kral senin gibi biriyle çiftleşecekmiş gibi."

İrkildi ve yataktan geriye doğru sıçrarken nabızı hızla yükseldi. "Bunu neden yapıyorsun? Nina en başından beri bana çok kötü davrandı." Adam kıpırdandı, o da geri adım attı ve Caius'a odalarının ana girişine barikat kurduğu için lanet okudu. "Benim arkadaşım olman gerekiyordu. Nasıl onun tarafını tutarsın?" Dehşet içinde nefesi kesildi. "Bellina'ya zarar verdin mi?"

"Ben olmalıydım," dedi basitçe. "Nina bir sanat eseri ve sanatı ne kadar sevdiğimi bilirsin." Adamın gülümsemesi dengesizdi ve Nina savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalktı. "Güzelliğine her zaman hayran olmuşumdur ve hobi dükkanında çalışmaya başladığında onun hakkında ne kadar yanıldığımı anladım. Ve senin hakkında da."

Rory telaşla başını salladı. "Hayır, Tallent, o seni manipüle etti. Onun bu. Bunu yapmak istemezsin." Başını yana eğdi. "Evet, istiyorum."

Tallent ona doğru hamle yapınca, Tallent önünden atlayıp kitaplığa doğru koştu ve düğme yerine düğmesi olduğu için aptal şeye lanet okudu. Tallent onu saçlarından yakaladı ve geriye doğru sürükledi,

Boğazından bir çığlık koptu. En kısa zamanda saçlarını kesecekti.

Topuğunun üzerinde döndü, avucunu adamın dirseğine sokarak dirseği aşırı uzattı ve adam saçlarını bırakırken acıyla inledi. Dövüşmek tek seçeneğiydi ve Tallent'in eğitim almamış olması için dua etti.

Onun saldırmasını beklemeden üzerine yürüdü ve ayağını dizine geçirerek iki büklüm olmasına neden oldu. Adam kendini toparladı ve yüzündeki ifade kızın nefesini kesti. Adam tamamen delirmişti ve kalbi, sahip olduğunu düşündüğü arkadaşı için kırıldı.

Adam çılgınca savurdu ama kadın eğildi ve adamın kafasını geriye doğru savuran acımasız bir sağ yumruk indirdi, ardından da boğazına bir sol yumruk indirdi. Sağlam kolunu tutarak onu omzunun üzerinden çevirdi, üzerine bindi ve şakağına, gözüne, yanağına, ağzına ve temas edebildiği her yere yumruk atmaya başladı. Ona ihanet etmiş ve Bellina'yı *incitmişti*.

Kitaplığın kapısı menteşelerinden fırladı ve odayı gölgeler doldurdu ama o durmadı. Güçlü eller onu yerden çekti ve o da bu tutuşa karşı mücadele etti. "O *yaptı!*" diye bağırdı, Tallent'a geri dönmeye, onu yaptığı şey için cezalandırmaya çalışıyordu.

Gölgeler çekildi ve Rory çırpınırken Caius'un kolları onu sabit tuttu. Caius ona doğru, "Ona bak, Rory," dedi. "Ona bak."

Hareket etmeyi bıraktı ve yerdeki kanlı yığına baktı. Tallent'ın kafatasının yan tarafı kısmen çökmüştü ve gözleri camla kaplanmıştı. Bakarken göğsü kabardı. "Bellina'ya zarar verdi," diye homurdandı. "Bana saldırdı." Histeri krizinden çıkmaya başlamıştı ve Kasap'ın buzsakinliği onu ele geçirdi. Suçluyu lanetlemek tanıdıktı; eviydi.

"Bırak gideyim," diye emretti ve Caius ondaki değışikliğı fark ederek buna mecbur kaldı. Tallent'in yanına çömeldi. "Eğer kancalarım olsaydı, seni tüm kasabanın görmesi için sergilerdim." Ayağı kalktı ve Caius'a döndü. "Nina'yı bul. Yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Sağ elinin parmak eklemlerini inceleyerek iç çekti. Kırık kemiklerini iyileştirmek için iksirlere ihtiyaç olacaktı.

Caius ona soru sormadı. "Bu pisliğı temizledikten sonra onu *birlikte* bulacağız. Sana söz veriyorum."

Başını salladı ve duş almak için çıktı. "Ana kapımızdaki barikatı kaldırın, yoksa kendim yapacağım."

Caius'un dudakları kıpırdadı. "Evet, ."

Chapter ZG

Nina tuvalet masasının önünde oturmuş, saçlarını gereğinden biraz daha sert bir şekilde tarıyordu. Bu adamların nesi vardı? Hiçbiri onlara verdiği işleri bitirmeyi başaramıyordu. İcini çekti ve iksir stoğunu kontrol etmek için çekmeceyi açtı.

Erdikoa'dayken annesinin yeraltı pazarında satmak üzere yasadışı iksirler yapmasına sık sık yardım ederdi. Uzmanlık alanları, normal, günlük iksirlerden yapılan *çirkin* iksirler hazırlamaktı.

Annesiyle birlikte annesinin atölyesinde saatler geçirir, farklı şeyler karıştırır ve bunları rastgele gönüllüler üzerinde denerlerdi. Şans eseri Nina da bir simyacı olarak doğmuş ve yürüyecek yaşa geldiği andan itibaren annesinin gölgesinde çalışmış. Neyse ki eczanedeki iksirler zaten yapılmıştı ve onları karıştırmak için sihir gerekmiyordu. Büyüler kendi kendilerine kaynaşıyordu.

Çok az simyacı Nina ve annesi kadar yetenekli miksolojistti. Onu bulsalar bile, Caius'un onu cehenneme göndermeyeceğini biliyordu. O küçük kasap kaltak ne derse desin, onu seviyordu.

Daha güçlü erkekler üzerinde işe yaraması için daha güçlü bir iksire ihtiyaç vardı. Mevcut zihin bükücü iksiri güçlü değildi ve sadece zayıflar üzerinde işe yarıyordu. Kendisine arzuyla bakan erkekleri buluyor, ne kadar saf olduklarını görmek için onlarla konuşuyor ve mükemmel adayları bulduğunda parmağındaki iksiri yalıyor, onları öpüyor ve hemen ardından panzehiri içeren diğer parmağını yalıyordu.

Düzenli dozlarla, onun emirlerini yerine getirmekten başka bir şey istemeyen, onun ellerinde bir macun gibiydiler. O kraliçe olmak için yaratılmıştı ve Aurora gelmeden önce bu yolda ilerliyordu.

İksiri bir kez Caius üzerinde denemişti ama işe yaramamıştı. O çok güçlüydü. İksiri daha güçlü hale getirmenin bir yolunu bulmak bir sonraki eylemi olacaktı.

Tam o sırada dairesinin kapısının açıldığını duydu ve daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, lejyonun heybetli üyesi Lauren gözlerinde cinayet bakışlarıyla yatak odasına girdi.

Bölüm 40

Lauren Nina'yı kolundan tutup sürüklerken, Rory kürsüde Caius'un yanında, Sam ve diğer infazcılarla birlikte duruyordu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu kızıl kafa. "Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Rory'nin tırnakları avuçlarına batarken, kendini aşağılık kadının üzerine atma dürtüsüyle savaştı ve Nina kürsünün dibinde durup onlara toplayabildiği kadar nefretle baktığında, Rory gülümsedi.

"Merhaba Nina," diye mırıldandı.

"Benimle konuşma, kasap orospu," diye tükürdü kadın, belli ki kendini korumaktan yoksundu. Nina Caius'a döndü, zor durumdaki bir genç kızın resmiydi. "Majesteleri, söylediği her şey yalan. Geldiğinden beri bana çok kötü davranıyor, korkunç söylentiler yayıyor. Ben sadece hayatımdan endişe ettiğim için kendimi korumaya çalıştım."

Büyük timsah gözyaşları döküyordu ve Rory'nin ona hak vermesi gerekiyordu; o iyiydi ve Rory onun kötülüğünü ilk elden görmemiş olsaydı, ona inanabilirdi.

"Bir mahkûm arkadaşına ve geleceğin Umbra Kraliçesi'ne karşı komplo kurmakla suçlanıyorsun," diye gürledi Caius, sesi büyük odada yankılanarak.

Nina geri çekildi ve Rory ile kralın arasına baktı. "Hayır, ben . Ben sadece kendimi koruyordum," diye bağırdı. "*Beni* öldürmek için komplo kurdu!" "Ve şimdi de kralına yalan söylüyorsun." Gülümsemesi acımasızdı. "Senin cezası ölümdür."

Rory'ye dönerek ona izin verdi ve kendi ağzı da hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kürsünün basamaklarından inerken Nina'nın yüzünü görmek ona büyük bir memnuniyet verdi.

Nina Lauren'ın tutuşuna karşı mücadele etti ve lejyonun bir başka üyesi onu sabit tutmak için diğer kolunu tuttu. Rory kadının önünde durduğunda gözlerinin içine baktı ve avucunu uzattı.

Sam eline siyah bir hançer aldı ve incelemek için Nina'dan uzaklaştı. Geri döndüğünde Nina kollarını kurtarmaya çalışarak çırpınıyordu. "Hayır! Bunu yapamazsın!"

Daha fazla debelendi ve Rory onu yerinde tutmak için saçlarının üstünden tuttu. Caius'un sözlerini tekrarlayarak, "Orcus'a benden selam söyle," diye mırıldandı. Hançeri Nina'nın boynuna sapladı ve kanın akmasını izledi. Nina'nın gurultuları nihayet durduğunda, vücudu öne doğru yığıldı.

Rory, Caius'a dönerek hançeri havaya kaldırdı. "Bu bende kalabilir mi?" Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"İsterseniz kafası sizde kalabilir."

İşte bu yüzden birbirleri için yaratılmışlardı. Onun vahşiliğini anlıyor, hatta ona hayranlık duyuyordu.

Nina'nın cansız bedeninin mermer zeminde sürüklenirken çıkardığı sesle kralın karşısında dururken, onu sevdiğini biliyordu.

Yanılmıştı. İlk düşen o oldu.

O gece Caius banyonun kapısında durmuş, duşun cam kapısından Rory'yi izliyordu. Onun bugünkü gücünü görmek heyecan vericiydi ve fırsat verilirse ne kadar büyük bir kraliçe olacağını doğruluyordu.

Gözleri hâlâ şişti ama dövüştüğü için değil. Tallent bir darbe bile almamıştı çünkü o hazırды. Onu bir kez alt etmişlerdi ve buna bir daha izin vermeyecekti. Hayır, yüzü annesinin haberi üzerine ağlamaktan şişmişti ve Caius bütün gün bunun için acı çekmişti.

Rory'nin acı çekmesine izin veremezdi ve annesinin içinde bulunduğu durumu bildiği için acı çekecekti. Lenora'yı buraya getirmesi için Adila'ya ricada bulunacaktı ama Vincula'ya bir masumun girmesine izin vermek duyulmamış bir şeydi.

Eğer Lenora Vincula'ya gelirse, özü Erdikoa'ya güç vermek için hortumlanırken yetenekleri yok olacak ve deliliği hafifleyecekti. Kız kardeşi kabul ederse işe yarayabilirdi. Adila'nın bunu Gedeon'la görüşmesi gerekiyorsa, bu bir hayırdı, ama belki de bunu kardeşlerinden geçmeden ona verebilirdi.

"Bütün gece öylece bakacak mısın, yoksa bana katılacak mısın?" Rory ona bakmadan söyledi ve giysilerini çıkarırken kıkırdadı.

Arkasına geçti ve su her ikisini de ıslatırken saçlarını omzunun üzerinden geçirerek boynunu öptü. "Bugün çok güzeldin," diye mırıldandı tenine karşı.

Döndü, kollarını onun boynuna doladı ve onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Dilleri birlikte dans etti, birbirlerine duydukları ihtiyaa teslim olurken yumuşak bir şekilde szldler.

Elleri onun kaygan vücudunu keşfetti ve karşıılığında kendi vücudu da ısındı. Kadın adamın ağızına doğru inledi ve adam bir elini boğazına dolamak için geri çekildi. "Nazik olmayacağım," diye uyardı. Bugün onu iş başında izledikten sonra yırtıcı davranmıştı ve onu sertçe becermesi gerekiyordu.

Onun sikini kavradı ve sıktı. "Ben de olmayacağım."

Onu çevirdi ve parmaklarını uyarılmış bedeninde gezdirdi. "Benim için çığlık atacaksın, her zamankinden daha yüksek sesle."

"Beni yeterince sert sikersen sikebilirim," dedi ve omzunun üzerinden ona alaycı bir glmsemi gönderdi.

Parmaklarını geri çekti, sikini hizaladı ve ona doğru itti, momentum onu duvara çarptı. Adamın eli kızın yüzünü fayansa çarpmaktan korumak için havaya kalktı ve kız da karşıılık olarak sırtını kamburlaştırdı.

Bir eli kalçasına saplandı, diğeri kolunun altından kıvrılarak boynunu kavradı ve onu geri çekti. Tekrar içine girerken boğazının kenarlarını sıktı ve başı geriye düştü.

"Siktir," diye inledi ve kalçalarını onunkilere doğru geri itti.

"Daha yüksek sesle," diye emretti.

Eli karnından aşağı, kalçalarının tepesine doğru hareket etti ve hafif sivri kulağının kabuğunu yaladı. "Benim için klitorisinle oyna, bebeğim."

Adam kadının içine girerken parmakları, kadının nefesleri kesilene kadar daireler çizdi. "Seni duyamıyorum." Geri çekildi ve sadece ucu içerideyken durdu.

İnledi ve kendini geri itti. "Caius." Kızın eli kr krne arkasına uzandı ama Caius elini kızın kalçasından çekip uzaklaştırdı.

"Benim için ılık at, yoksa sonuçtan hoşlanmayacaksın." Adam ona olabildiğince sert bir şekilde çarptı ve kadın haykırdı. "*Daha yüksek sesle.*"

Her itişte inlemeleri ve çığlıkları yükseliyordu. "İyi kız. *Daha yüksek sesle.*" Klitorisinin zerindeki eli kalçalarıyla birlikte hareket etti ve çok geçmeden pürüzsüz i duvarlarının sıkıřtığınđ hissetti. Taşakları yukarı çekilene kadar daha hızlı hareket etti ve o kadar yüksek bir ılıkla patladı ki duş kapısı sallandı. Amcığđ sikini sağdı ve adam daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaldı.

Su üzerlerine yağarken nefeslerini tutmaya çalıştılar ve adam ekildiğince kadın dışarı çıkıp omzunun üzerinden baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

zerine atladı ve bir hırıltıyla havluyu kadının elinden aldı. "Bu ukalalığın bedelini ödeyeceksin."

Onu kucağına alarak yatağā doğru yürüdü ve kız bağırıp dirseklerinin üzerinde doğrulunca onu yere attı. Kadının yüzündeki gülümseme bir meydan okumaydı ve adam onu kendi gülümsemesiyle birlikte yutmak istedi.

Gölgeler onun kollarına ve bacaklarına atılıp onları araladı ve yüzündeki telaşa çok sevindi. "Bu iyi mi?" diye sordu. Eğē bu onu rahatsız ederse duracaktı ama buna gerek kalmamasını umuyordu.

"Küçük bir esaret beni korkutmaz, Majesteleri." Sözlerinin altında bir meydan okuma yatıyordu.

"Fikrinizi değiştirirseniz, seçtiğiniz güvenli bir kelimeyi kullanın" diye yanıtladı.

"Kral," dedi nazlı nazlı. "Benim güvenli kelimem kraldır." *Bu kadın.*

Kendini bacaklarının arasına yerleştirerek kalçalarını kavradı ve içine oturduğunda nefesi kesildi. Açık derindi ve kendini harika hissediyordu. Üç pompada boşalmamak için tüm dikkatini vermesi gerekecekti.

Gölgeler onun çıplak tenini okşadı ve göğüslerini kaplayarak mükemmel dudaklarından bir inilti çıkardı. Adam yavaşça hareket etti ve kadın bağlara karşı kıpırdandı. Gözleri onunkileri bulduğunda, başka bir inilti daha kaçarken pusluydular.

"Unutmayın, Bayan Raven, bunu kendiniz yaptınız."

Klitorisinin üzerinde bir gölge titreşirken başını geriye attı ve gölgemsi bağlara karşı sarsıldı. "Caius," diye nefes aldı bacakları yukarı kalkmaya çalışırken.

Yavaş bir tempoyla hareket ediyor, onun altında seğiren vücudunun görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Vücudu titrerken ve onun etrafında sıkışırken adını haykırdı ve yataktan kalktı.

Sümkürmemek için gözlerini kapatıp burnundan nefes aldı ve kontrolü yeniden ele aldığı anda klitorisinin üzerindeki gölge kayboldu. "Ben..." diye devam etti, başını iki yana sallayarak. "Yapamam..."

Caius sikinin kızın içine girip çıkmasını izledi ve hızını artırdığında kızın nefesi kesildi. Bir tane daha çekerken sırtı

klitorisine gölge düşürüyor, onu darbeler halinde titreştiriyor, patlamaya yaklaştığında duruyordu.

Durması için yalvararak çırpındı ve haykırdı, ama güvenli kelimeyi duyana kadar onun merhametine kalmıştı. "Caius," diye hıçkırdı.

Bacakları adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu tuttu. Onun yaklaşmakta olan bir başka doruk noktasıyla sarsılmasını izlemek çok fazlaydı ve kadın boşaldığında, o da onunla birlikte boşalacaktı.

Elini karnının alt kısmına koyarak yukarı baktı. "Bana bak."

Puslu gözlerini açtı ve gri gözleri onun altın rengiyle buluştuğunda gülümsedi ve aşağı doğru iterek iç kısmındaki hassas noktanın aletine sürtünmesini sağladı. Kızın gözleri büyüdü ve bir çılgılık daha atarak başını geriye attı.

Boşalırken onun etrafını sıktı ve onu döleriyle kapladı. Bu onu uçurumun kenarına gönderdi ve onu kendi sıcak akışlarıyla doldururken öne düştü. Adam pompalarını yavaşlattığında gölgeler kayboldu ve birlikte salıverilmelerinin dalgalarını sürdüler.

Leğen kemiği hassas klitorisine sürtündü ve kadın başını salladı. "Kral! Aether aşkına, *kral!*"

"İyi iş çıkardın bebeğim," diye mırıldanırken bir havlu kaptı. Onu temizledikten sonra kucağına aldı ve ikisini de altına taşıdı. "Sana bir daha benimle bu şekilde konuşmamı söyledim ama seni merhametimde görmekten oldukça keyif aldım."

O da uykulu bir kıkırdamayla karşılık verdi ve birlikte uykuya daldılar.

Ertesi sabah erkenden, yumuşak çığlıklar Caius'u uykusundan uyandırdı ve doğrulup etrafına bakındı. Rory hiçbir yerde yoktu ve banyo kapısının altından yumuşak bir ışık parlıyordu. Yaklaştıkça seslerin içeriden geldiğini fark etti ve sessizce kapı kolunu çevirdi ama kilitli olduğunu gördü.

Kapıyı usulca çaldı ve ahşabın arasından, "Rory, bebeğim, iyi misin?" diye seslendi.

Kız mırıldanmadan önce burnunu çektiğini duydu, "Ben iyiyim. Uyumaya devam et."

Endişe iliklerine kadar işledi ve kapıyı tekrar denedi. "Beni içeri al, Rory."

"Uyumaya devam et dedim."

Geri adım atıp kapıyı tekmeleyerek içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında bocaladı. Kız yerde top gibi kıvrılmıştı ve onu görünce daha çok ağlamaya başladı. Koşarak yanına gitti, onu kollarının arasına aldı, oturdu ve yavaşça salladı.

Kızın çığlıkları kesilene kadar saatlerce öylece oturdular. "Ben bir katilim. Annem benim yüzümden acı çekerken benim mutlu olmam ne kadar adil?" Kızarmış, şişmiş yüzü ona döndü. "Bu suçluluk duygusu hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak."

Caius sevdiği kadın için kalbi kırılırken sertçe yutkundu. Onu teselli etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu ama gözyaşlarıyla ona güvenmemesinden nefret ediyordu.

Aklına gelen tek şeyi söyledi: "Beni bir daha asla dışarıda bırakma. Gözyaşlarını her zaman kendime ait kılacağım. Bu işte beraberiz."

Doğru kelimeleri bulamayabilirdi ama aklında bir plan oluşmuştu. Başına bir öpücük kondurarak onu kucağına aldı ve yatağına geri götürdü.

Rory barda Kit, Bellina ve Cat ile birlikte bir masanın etrafında oturuyordu. Hava kasvetliydi, Tallent'in ihanetinin ve ölümünün acısı üzerlerindeydi.

"Özür dilerim," dedi Rory yüzüncü kez. "Beni öldürmeye çalışıyordu ve Bellina'ya yaptıklarından sonra başka birine zarar vermesine izin veremezdim."

Onlara en kötü şekilde ihanet etmiş olsa da, onun olduğunu düşündükleri arkadaşlarının yasını tuttular.

"Üzülme," dedi Cat, masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tutarak. "Hepimiz aynı şeyi yapardık."

"Keşke onu bir kancaya asabilseydin, iki yüzlü piç kurusu," dedi Kit, bir kadeh daha yuvarlayarak. Kadın balık gibi içiyordu. "Bunu ve daha fazlasını hak ediyordu."

Bellina'nın gözleri yaşardı. Sessizdi ve Rory onun iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Hâlâ burada olsaydı kendimi güvende hissetmezdim. Benim karım için yaptığımı sen de benim için yaptın ve ben yaptıklarımdan pişman değilim. Sen de pişman olmamalısın.

"Nina'yı da sikeyim," diye ekledi Cat. "O kaltak bunu hak etmişti ve Tallent onun oyunlarına kanacak kadar zayıfsa, o da bunu hak etmişti."

"Kasap'ın şerefine," dedi Bellina, kadehini yüksek tutarak. "En iyi yaptığı şeyi yaptığı ve diyarları kötülükten arındırdığı için. Umarım

cehennemde huzur içinde yat."

Bölüm 41

Rory günün yorgunluğuyla yatağına uzandı. Caius'un hapisteki son gününü kutlamak için birlikte kalmışlar ve o ne isterse onu yapmışlardı. Çoğunlukla okçuluk oynamak ve kasabadaki en sevdikleri yerlerde yemek yemek istemişti. Hatta birkaç kadeh bir şeyler içmek için arkadaşlarıyla buluşmak bile istemişti.

Her zamankinden daha sessiz bir şekilde yanına sokuldu ve onun ertesi gün için gergin ve heyecanlı olduğunu varsaydı, ki bu anlaşılabilir bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Sen. Ne kadar mükemmel olduğun ve senden ayrı kalmanın alemlerdeki her şeyden daha çok acı vereceği."

Gerginlik omuzlarına sızdı. "Bunu birlikte yapana kadar Gedeon'un peşinden gitmeyeceğini söylemiştin."

Gözleri kızın yüzünde gezinerek onunkilerle buluştu. "Gedeon'un peşinden gitmeyeceğim."

Onun sözlerindeki gerçeği hissetti ve rahatladı. Erdikoa'yı ne zaman ziyaret edeceğini kastetmiş olmalıydı çünkü ruhlarının

Birlikte. Ona söylediği bu değil ?

"Sen dönene kadar ruhlar aleminde buluşacağız," diye hatırlattı ona.

Öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. "Ruh kaçıışına her zaman sahip olacağız."

Rory irkilerek uyandı ve yanındaki yatağı yokladığında bulduğu tek şey havaydı. Saat gece on bir buçuğu biraz geçiyordu. Caius'un göğsünde uyuyakalmıştı ve şimdi o yoktu. Caius neredeydi?

Vücudu onu yanında arzuluyordu, özellikle de gecenin erken saatlerinde seviştikten sonra. 'Sevişmek' deyimi onu her zaman ürkütmüştü ama şimdi anlıyordu. Kalbinin derinliklerinde yaptıkları şeyin bu olduğunu biliyordu.

Çünkü onu seviyordu, o da onu seviyordu. Birbirlerine söylememiş olsalar bile, ikisi de biliyordu. Yarın ona söyleyecekti, böylece o gün her yerde mutlu anılarla dolu olacaktı.

Sürecin onun için nasıl işlediğini bilmiyordu. Diğerleri gece yarısı yataklarından ya da bulundukları yerden kaybolurlardı ama o kral olduğu için, ayrılmak isteyene kadar kalacağını varsayıyordu.

Endişe onu tepeden tırnağa sarmıştı ve tek yapmak istediği onu bulmaktı. Son birkaç gün boyunca birlikte vakit geçirmiş olsalar da, bunun çoğunu Tallent'in ihanetiyle zor zamanlar geçiren arkadaşlarına ayırmıştı.

Elbette hepsi şok olmuştu ve hiçbirisi Nina'ya onunla çalışmaya başlamadan önce aşık olup olmadığını bilmiyordu.

Onu bu kadar kısa sürede arkadaşlarına ihanet etmeye ikna ettiyse.

Rory ilkinı tercih etti, çünkü bu kadar kolay kandırılabilceğini bilmek daha kötü hissettiriyordu. Nina ve Tallent'in ihanet haberini duyan kasaba sarsılmıştı ama onları asıl sarsan Rory'nin tahta geçeceği söylentileriydi.

Bu düşünce onu gülümsetti ve yarına kadar beklememeye karar verdi. Caius'u bulduğunda ona nasıl hissettiğini anlatacaktı. En sevdiği kitap komodinin üzerinde duruyordu ve kız onu karıştırdı. Bazen uyuyamadığında kitap okumayı ya da mutfaktan tatlı aşırmaiı severdi.

Ofisin kapısından girdiğinde durdu.

Sam, Lauren ve Caius masasının etrafında durmuş, Sam ve Lauren onunla tartışıyorlardı.

"Ne var gidiyor ne oldu?" o sordu Geçici olarak.
Ne olursa olsun ciddi bir şeydi.

Caius'un başı ona doğru döndü ve yüzünü ıstırap kapladı. "Rory," diye homurdandı. "Yatakta olmalısın."

Sesinin güçlenmesini diledi. "Bana ne olduğunu söyle."

Sam ve Lauren krala ters ters bakarken o başını öne eğdi. "Caius?" Rory tekrar denedi.

Parmakları bir kâğıt parçasının etrafında kıvrılmıştı ve ona bakmadan kâğıdın altına bir şeyler karaladı. "Bu nedir?" diye tekrar denedi. Kimse ona cevap vermiyordu ve panik atağın eşiğindeydi. Parmakları iğne batmalarıyla doldu ve nefes alış verişı hızlandıkça ağırlaştı.

"Kontratını devraldım," dedi Caius, sesi duygu doluydu.

Sözleri pek bir anlam ifade etmiyordu ve açıklığa kavuşturmak için Sam ve Lauren'a baktı ama bakışlarıyla buluşmayı reddettiler. "Kontratımı mı devraldın? Anlamıyorum."

Şimdi onun yanındaydı ve elindeki kâğıtları görmek için kolunun üzerinden bakıyordu. En üstteki sayfa bir sözleşmeydi ve ikisinin de adının en üstte yazdığını gördü.

"Nedir bu?" Kitabını kolunun altına sıkıştırdı, elindeki kâğıdı yırttı ve belgeyi taradı.

Kontratının ona devredildiği yazıyordu. Kadın yarın serbest bırakılacak ve adam beş yüz yıl daha hapis yatacaktı.

"Ne? Bunu neden yaptın?" Adamın özverisinden etkilenmişti ama özgürlüğünden vazgeçmesine izin veremezdi. Bunun için çok uzun süre beklemişti.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Annenin sana ihtiyacı var ve onun durumu için kendini suçlamayı izleyemem."

salladı, bulmacanın eksik olan parçasını bulmaya çalışıyordu. Sonra tıkladı ve zemin altından düştü. Hafızası silinecekti, yani Vincula'yı, arkadaşlarını ve *onu* unutacaktı. "Bunu neden yaptın?" diye tekrarladı sesini yükselterek. "Sözleşmeleri değiştiremeyeceğini söylemiştin."

Onun altın gözlerinde hiç bu kadar acı görmemişti. "Sözleşmeleri feshedemem ve feshetmedim de. Onları değiştirdim."

Rory'nin aklı başından gitti ve tekrar başını salladı. "Lütfen bunu yapma, Caius."

Sam krala dik dik bakarken elik gibi bir sesle, "Olan oldu," dedi. "Bu geri alınamaz."

"Geri al!" diye bağırdı belgeyi parçalara ayırırken. Eli adamın koluna dolandı ve ona bakmasını sağladı. "Seni seviyorum, Caius. Seni seviyorum. Bunu yapamazsın."

Gözlerinden yaşlar süzöldü. "Seni burada sefalet içinde tutamam. Kendimle yaşayamam."

"Hayır!" diye hıçkırarak elini adamın göğsüne vurdu, diğeri eli hâlâ kitabı tutuyordu. "Söz vermiştin. Ben söylediğimde tek dizinin üstüne çökeceğine söz vermiştin. Söylüyorum işte. Seni seviyorum ve bunu yapmaman için sana yalvarıyorum."

Kadının elini tuttu ve ağzına götördü. "Görmüyor musun? Taht odama indiğın andan beri dizlerimin üzerindeyim."

Başını salladı ve onun elinden kurtulup *Meleklerle* döndü. "Bunu yapmasına nasıl izin verebildiniz? *Nasıl?*" diye haykırdı. Krallığı sevdiği adamın elinde parçalanıyordu ve yarın bunun farkında bile olmayacaktı.

"Beni sevmiyor musun?" diye boğuldu. "Hepsi bu mu?"

Adamın yüzündeki dehşet kadınınkıyla eşleşti ve kadın bunun ağırlığından çöktü. "Seni her şeyden çok seviyorum ve hep seveceğim."

"Sana geri dönmenin yolunu bulacağım," diye yemin etti.

"Her zaman ruhlar alemine sahip olacağız," diye fısıldadı. "Senin için sadece bir rüya olacak ve orada bile beni hatırlamayacaksın, ama ben orada bekliyor olacağım."

Bir hıçkırık daha boğuldu ve ona doğru uzandı ama görüşü karardı.

Caius bir zamanlar Rory'nin durduğu yere baktı, keder içini mahvediyordu. Tek tesellisi ruh kaçışları ve *Meleklerin* onu sık sık kontrol edeceklerine dair verdikleri sözlerdi.

"Önce onunla evlenmeliydin," diye gürledi Sam. En iyi arkadaşı kızgındı ve haklıydı da, ama yapılması gerekiyordu.

Caius, "Onunla evlenmiş olsaydım, Gedeon'un radarına girmiş olurdu," diye karşılık verdi. "Ben aptal değilim. Her seçeneği değerlendirmediğimi sanma. Annesinin ölümünü sonra her gün ona yüklenen suçluluk duygusunu sen görmedin ama ben gördüm." Sesini alçalttı. "Ne yaptığımı bilmeyecek çünkü beni hatırlamayacak."

Kalbinin parçaları, Rory'nin yok ettiği sözleşmenin yanında yere saçılmıştı.

Lauren keskin bir sesle, "Adila'dan annesini buraya göndermesini isteyeceğini söylemiştin," dedi. Asla bağırان biri değildi ve ona büyük bir hayal kırıklığıyla baktı, gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Caius, "Ona mistiğın kim olduğunu ya da nedenini söylemeden önce hayır dedi," diye yanıtladı. Odasında kardeşlerine bağlanan bir telefonu vardı. Adila onu sorgusuz sualsiz hemen kapattı.

"Sabah için planlanmış bir varışımız var," dedi Sam. "Uyumanızı tavsiye ederim, Majesteleri."

Caius tam boyuna kadar yükseldi ve iki *Meleği* tehlikeli bir bakışla kıstırdı. "Bana patronluk taslamayın. Olan oldu ve kendimi sizin cezalandırabileceğinizden çok daha kötü cezalandıracağım. Eğer onun için doğru olanı yapmak istiyorsanız, onu koruyun."

Aralarındaki bağ bir kez koptuğunda, onu her şeyin, hatta intikam ihtiyacının bile üstünde tutacağını biliyordu ve eğer geri dönebilseydi, her seferinde onu sevmeyi seçerdi. Topuklarının üzerinde dönerek onları ofisinde bıraktı. O bir kraldı ve kalbi Erdikoa'da olsa da sorumlulukları buradaydı.

Sabah erkenden geldi ve kürsünün arka kapısından içeri adımını attığında, odanın etrafında toplanmış, yeni geleni bekleyen personelin tanıdık görüntüsü karşısında kalbi sızladı. Rory'nin yerde titreyen görüntüsü gözünün önüne geldi ve boğazına düğümlenen duyguları yutkundu.

Tahtına oturarak bekledi ve kız kardeşinin hızlı olmasını diledi. Ya bir mahkûm, bir infaz memuruyla birlikte ortaya çıkacaktı ya da sadece infaz memuru, mahkûmun cehenneme gideceği haberiyle ortaya çıkacaktı.

Dakikalar geçtikten sonra yaşlı bir kadın koridorun sonunda tökezleyerek yere ve yan duvarda bir infazcı belirdi. Caius içini çekti, tahtından kalktı ve merdivenlerden indi. Daha birkaç adım atmıştı ki, kadın telaşla etrafına bakınarak ayağa fırladı.

"Nerede o?" Kadın bağırıyordu ve Caius daha hızlı yürüyordu. "Nerede o?" diye tekrar sordu kadın, hem hiç kimseyle hem de herkesle aynı anda konuşuyordu.

Adam ona doğru ilerlerken kadın onu fark etti ve gözleri büyüdü. "Onu çoktan gönderdin, değil mi?" diye sordu ağzını kapatarak. şimdi sesi acıyla doluydu ve onunla karşılaştı

Yarı yolda, Rory'nin yaptığı gibi yumruklarını göğsüne indirdi. "*Onu ona sen verdin! Onu ona sen verdin!*" Küfür edip çığlık atarken, onun yaşındaki bir kadın için etkileyici bir güçle savurdu. "*Bunu nasıl yaparsın?!*"

Kadın hıçkırarak yere yığıldı ve Caius şaşkın gözlerle Sam'e ve beraberindeki infaz memuruna baktı. İnfazcıya kadının sözleşmesini getirmesini işaret etti, kadın ayaklarının dibinde ağlarken gözlerini ondan hiç

Gözleri belgeyi taradı ve neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Lenora Raven.

Sibyl.

Bir bankayı silahlı soymaya teşebbüsten bir yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bir adım geri atarken sözleşme yere düştü.

"Sen Rory'nin annesisin." Şok onu ele geçirirken sesi ancak fısıltı halindeydi.

Gözyaşlarının arasından başını kaldırıp baktı. "Ve sen bir *aptalsın*. Senin yanında güvende idi ve sen onu onun kollarına gönderdin."

Onun mu?

"Kimin kolları?" Caius sesi duygusallıktan titrerken sordu.

Lenora ona öylesine bir azapla bakıyordu ki, bunun ağırlığını elle tutulur bir şey gibi hissetti. "Lux Kralı."

Hava Caius'un ciğerlerinden vınlıyarak çıktı. "Ondan haberi yok," dedi, herkesten çok kendini ikna etmeye çalışarak.

Lenora esprisiz bir kahkaha attı. "Onu gördüm, tıpkı seni gördüğüm gibi."

O bir kâhindi ve masasının çekmecesindeki kâğıtta yazılı olan kehanet onun söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Rory'yi kurtarmaya çalıştı ama onun yerine arkadaşını Gedeon'un bekleyen kollarına gönderdi.

Epl logue

Erdl koa

Rory yere yuvarlandı, beton zeminin onu tutan elin içine sızdı. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak küçük odada etrafına bakındı. Hatırladığı son şey, Adalet Terazisi'nin onu Vincula'da beş yüz yıl hapis cezasına çarptırdığı ve ardından her şeyin karardığıydı.

Hapishane âleminde bir hücrede miydi? Diğer elinde can havliyle bir kitap tutuyordu ve biraz daha incelediğinde bunun Cora'nın çocukken en sevdiği kitaplardan biri olduğunu görünce şaşırdı.

Bunu Başkent'e yanında getirdiğini hatırlamıyordu.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanarak küçük odayı inceledi ve bir çılgılığı bastırmak için ağzını kapattı. Her şey renkliydi. Pelüş kırmızı sandalyeler bir duvarda sıralanmıştı ve aralarında kahverengi ahşap bir masa duruyordu. Beyni gördüklerini algılamaya çalışırken titriyordu.

Odanın kapısı hızla açıldı ve Rory ayağa fırladı. Beyaz çizgili saçları olan bir kadın içeri girdi ve Rory'ye baktı

bir hüzünle.

"Merhaba, Aurora Raven. Erdikoa'ya tekrar hoş geldin."

"Tekrar hoş geldin mi?" Rory ciyakladı. "Beş yüz yıl mı oldu?"

Kadın başını salladı. "Nasıl olduysa cezan erken bitti. Üç ay oldu."

Rory'nin çenesi yere düştü, eve döndüğü için sevinçliydi ama arkadaşlarını ve ailesini tekrar göreceği için dehşete düşmüştü.

Ondan nefret ederler miydi? Her iki durumda da, bu bir mucizeydi.

VINCULA DIYARI IKILISININ ikinci KİTABI:

Aeternum

Gerçek Lauren ile tanışın

Lauren'in karakteri gerçek bir arkadaşımdan . Karakterin kişiliğini mümkün olduğunca gerçek Lo'ya sadık tutmaya çalıştım.

Lo - Her zaman okuyucuların savunucusu olduğunuz için teşekkür ederiz.

ONU TIKTOK A D I STAGRAM ADRESINDEN KONTROL EDİN:

TikTok

[@wellreadnurse](#)

Instagram

[@thewellreadnurse](#)

Jam'in Diğer Eserleri el

Yeni YETİŞKİN Fantastik

ROMANTİZM: Rodina

Kraliyetleri Üçlemesi

[*TheBahar*](#)

[*Kraliçesi Compeer*](#)

[*Ölümlü Varis*](#)

Jam ile İletişim el

TikTok

[.@jah.hdj.books](#)

Instagram

[@jah.hdj.books](#) **Web**

sitesi

www.jamieapplegatehunter.com

Yazar Hakkında

*"Neden kimse iyi vakit geçirmiyor? Bunu özellikle talep ettim." -
Raymond Holt*

Teşekkür

En büyük destekçim olduğu için kocama teşekkür etmek istiyorum. Alınan kızımızla uğraşmak, oğlumuzu gitmesi gereken her yere götürmek ve ihtiyacım olduğunda bana kahve getirmek de dahil olmak üzere, kesintisiz yazmaya zaman ayırabilmem için elinden geleni yapıyor. Bana sürekli kitaplarımın nasıl gittiğini soruyor ve tanıştığı herkese benden övgüyle bahsediyor.

En iyi arkadaşlarımdan biri ve editörüm Erica'ya teşekkür etmek istiyorum. The Compeer'ı ne kadar beğendiğini söylemek için bana mesaj attı ve şimdi her gün hayat ve kitaplar hakkında konuşuyoruz. Editör olduğunu öğrendiğimde hiç sorgulamadan onu işe aldım. Mesajlarımı dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasaydınız bu kitap berbat olurdu ve bunu hepimiz biliyoruz.

Son olarak, BookTok'taki herkese ilk serimi okudukları ve yazmaya devam etmem için bana güven verdikleri için teşekkür etmek istiyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

